

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NATASHA NGAN

KÂĞIT
VE
ATEŞ
KIZLARI

SALON
yayınları

**PUBLISHER'S WEEKLY DERGİSİNİN
'ZARİF VE ADRENALİN YÜKLÜ'
OLARAK NİTELENDİRDİĞİ,
GÖRKEMLİ BİR SARAYDAKİ
ENTRİKALARIN ANLATILDIĞI
SÜRÜKLEYİCİ VE ASYA ESİNTİLİ
FANTASTİK HİKAYEYİ KEŞFE ÇIKIN!**

Bu fantastik hikayede, Lei, İkhar'a'daki en düşük kast olan ve en çok zulüm gören Kâğıt sınıfının bir üyesidir. Babasıyla beraber krallığın uzak bir köyünde yaşayan Lei, on yıl önce köyüne yapılan baskında annesinin askerler tarafından kaçırılarak bilinmeyen bir kadere doğru sürüklenip gitmesini unutamamaktadır. Bir gün askerler yine köye baskına gelirler ve bu sefer altın rengi gözlerle sahip ve dillere destan güzelliği kulaktan kulağa dolaşarak Kralın bile ilgisini çekmiş olan Lei'nin peşindedirler.

Gösterişli ama bunalıcı sarayda aldıkları haftalar süren eğitimin ardından Lei ve diğer sekiz kızdan Kralın eşlikçisi olmaya yaraşır becerileri ve çekiciliği öğrenmeleri beklenmektedir. Fakat Lei, akla gelmedik şekilde başka birine aşık olur. Yasak ve tehdit ederken, her an patlamaya hazır bir ateş gibi 55.000 dönüştürme onu ağına düşürmüştür. Özünde hala masum ve köylü kıızı olan Lei, adalet ve intikam için ne kadar istekli olduğuna artık karar vermek zorundadır.

978-605-7879-11-0

9786057879110

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

“Ngan'ın teması gergin ve sıkı, aksiyon silsilesi zarif ve adrenalin yüklü.”

—*Publishers Weekly*, yıldızlı inceleme

“Kitabın içerisindeki merak uyandıran kavramsallaştırılmış dünya okuyucuları can evinden vuracak.” —*Booklist*

“Fantezi hikayeleri isteyenler için ideal.” —*Kirkus Reviews*

“*Kâğıt ve Ateş Kızları*, İblis Kral'ın sarayı kadar harika ve acımasız. Ngan çarpıcı bir yeni yetenek.”

—*Kiersten White, And I Darken ile New York Times*'in çok satan yazarı

“Muhteşem bir şekilde inşa edilmiş bir dünya ve destansı bir yasak aşk.”

—*Ellen Oh, Prophecy* serisinin yazarı ve *We Need Diverse Books*'un ortak kurucusu

“Harika... mutlaka okumanız gereken bir roman.” —*Heidi Heilig, Shondaland.com*

“Ngan'ın hikayesi zengin, güzel, yıkıcı ve büyü... 2018'in en iyi romanlardan biri.” —*Hypable.com*

“Büyüleyici bir roman...”

—*Julie C. Dao, Forest of a Thousand Lanterns*'in yazarı

NATASHA NGAN

Genç yetişkin türü yazarı olan Natasha Ngan, kısmen yoga öğretmeni, kısmen de müzmin bir uykucudur. Çocukluğunun ve gençliğinin bir kısmı Malezya'da bir kısmı da Birleşik Krallık'ta geçmiştir. Çoğunlukla diğer insanlar anlamasın diye annesiyle Çince konuşmuştur. Cambridge Üniversitesi'nde coğrafya okuduktan sonra, moda blogcusu, sosyal medya danışmanı ve serbest yazar olarak çalışan Natasha, kısa süre önce Paris'e taşındı ve hep hayalini kurduğu gibi bir elinde not defteri diğer elinde şarap kadehi olduğu halde bir restorandan diğerine sürüklenmekle meşgul. İşin aslı, zamanını metroda kaybolarak ve Fransızcası ile yerlileri rahatsız ederek geçiriyor.

natashangan.com

@girdinthelens

KÂĞIT VE ATEŞ KIZLARI

SALON
yayınları

Sevgili okuyucu,

Bazen, paha biçilemez gizli bir hazinenin edebi karşılığına denk gelirim ve bu beni neşelendirir. Ve o eserin bana ne kadar müthiş hissettirdiğini bir yazar olarak bile tarif edemem.

JIMMY Patterson Books'a genç okuyuculara gerçekten istedikleri kitapları verme misyonu ile başladım ama istisnai olanları bulmak her zaman zor oldu. Yayıncı olmanın en keyifli yanlarından biri de birçok öykü okuyup en iyilerini kitap olarak hayata geçiriyor olmam herhalde. *Kâğıt ve Ateş Kızları*'nı ilk okuduğumda, özel bir şeyle karşılaştığımı biliyordum.

Lirik tonu ve destansı hayal gücüyle Natasha Ngan, insanlar ve hayvanlar arasındaki çizginin bulanıklaştığı, ancak sevgi, güç ve intikamın sonuçlarının gayet açık olduğu canlı bir dünya yaratmış. *Kâğıt ve Ateş Kızları*'nı okurken bir çok hikayeyi aynı anda okuyorsunuz aslında. Baskı altındaki bir kızın gücünü keşfetmesi, en uygunsuz şartlarda yeşeren bir aşk, yoluna sokulması gereken bir adaletsizlik hikayesi... Natasha, bir şekilde tüm bu farklı hikayeleri tek bir sanat eserinde ustalıkla birleştirmeyi başarmış. Kanaatimce, bu başarı, yazarın yetiştigi çok kültürlü aileye gösterdiği bağlılıktan kaynaklanıyor.

Kâğıt ve Ateş Kızları'nın, JIMMY Patterson Books olarak yayımladığımız en önemli romanlardan biri olduğuna inanıyorum. Gönülden kapsayıcılığı, duygu yüklü cümleleri ve hassas bir şekilde ele alınan sahneleri sayesinde, Natasha'nın büyüleyici öyküsü, okuyan herkese ışık tutuyor.

Bu kitabı sizler için hayata geçirmede küçük bir rol oynayabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

En içten dileklerle,

James Patterson

Kurucu

JIMMY Patterson Books

KÂĞIT VE ATEŞ KIZLARI

NATASHA NGAN

ÇEVİREN: HASAN HÜSEYİN TURAL

SALON
yayınları

KÂGİT VE ATEŞ KIZLARI

© 2019, Salon Yayınları

Özgün Adı: Girls of Paper and Fire

© 2018, JIMMY Patterson Books, Little, Brown and Company

© Natasha Ngan

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, örgütler, yerler, olaylar ve vukuatlar yazarın hayal ürünleridir veya uydurulmuştur.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Kübra Konca Nam

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Kapak Manipülasyonu: Jeff Miller, Faceout Studio

Çeviren: Hasan Hüseyin Tural

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

0 (332) 342 07 42

ISBN: 978-605-7879-11-0

1. Baskı, Mayıs 2019

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI

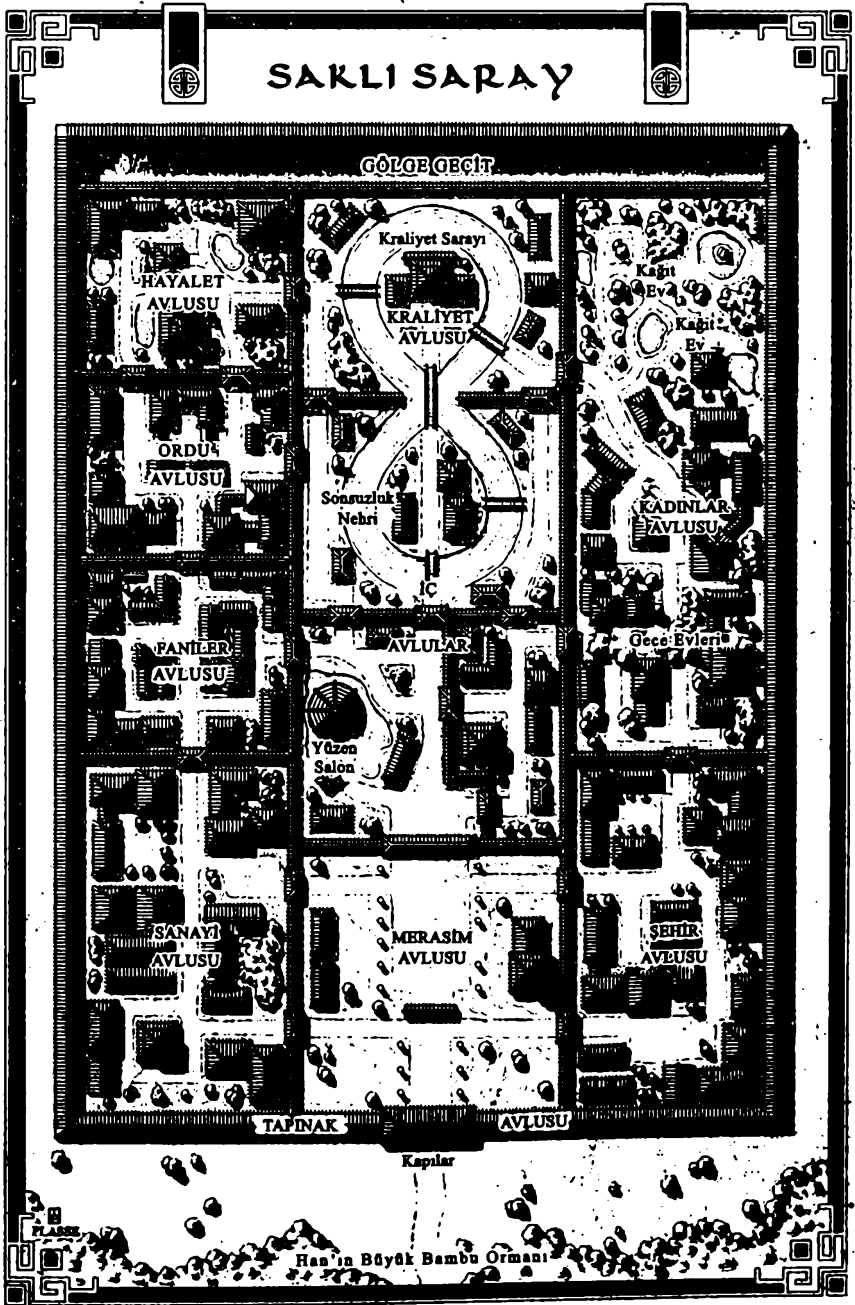
Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

SAKLI SARAY

KASTLAR

“Gökteki hükümdarlar, geceleri renklerin hayalini kurarlar. Gün içerisinde o renkler, yeryüzüne hücum ederler ve önemsiz insanların üzerine yağarak onları Tanrıların hediyeleriyle kutsarlar. Fakat bazı insanlar korkaklıkları yüzünden bu yağıştan kaçarak dokunulmamış kalmaya çalışırlar. Ve bazıları da bu fırtınanın tadına varırlar ve semavatın gücü ve bilgeliğine erişerek diğer herkesten fazla kutsanırlar.”

—*Ikhara Mae* Metinleri’nden alıntı

Kâğıt kastı—Tümüyle insan. Herhangi bir şeytani hayvan özelliği ile donatılmamış ve uçmak gibi iblislere has yeteneklere sahip olmayan sınıf.

Çelik kastı—Fiziksel olarak hem insan hem de kısmi şeytani hayvanların yeteneklerine ve niteliklerine sahip sınıf.

Ay kastı—Tamamıyla iblis, insansı formdaki boynuzlar, kanatlar veya kürkler gibi tüm şeytani hayvan özelliklerini ve yeteneklerini barındıran sınıf.

—İblis Kralın savaş sonrası Sınıflar Paktı

Bizim krallığımızda, bütün iblis ve insan kastlarının uyduğu bir gelenek vardır. Biz, ona *Doğum kutsaması* deriz. Bu, o kadar eski ve köklü bir gelenektir ki, tanrılarımızın bile bizim ırkımızdan sıklıkla zamanlarda bu adeti uyguladıkları söylenir. Bebekler bir yaşma bile gelemenden öldüklerinde, rüzgârın salladığı yapraklar gibi fısıltılar dolaşmaya başlar ortalıkta: tören çok geç yapıldığından olmuş; anne baba tören esnasında konuşmuşlar da ondan olmuş; kutsamayı yapan şaman beceriksiz üç kâğıtçının tekiymiş...

En düşük kasttan—tamamıyla insan olan kâğıt sınıfı—gelen anne ve babam, annemin bana hamile olduğunu öğrendikten sonra tam dokuz ay boyunca para biriktirmek zorunda kalmışlar. Kendi doğum kutsama törenimi bizzat görmemiş olsam da onu o kadar çok kez hayal etmişim ki nerdeyse bir anı, hatta yarım hatırlanan bir rüya gibi gelmeye başlamıştı bana.

Dünyayı sıkıca kavramış güçlü siyah bir ele benzeyen dumanlı bir karanlık, çatırdayan ateş... Alevlerin önünde, dövmelele kapkara olmuş kösele gibi derisi ve kurt gibi keskin

dişleriyle dikilen şaman, henüz birkaç saat önce doğmuş, çıplak şeklin üzerine eğilmiş bekliyor. Kız bebek ağlıyor. Ateşin diğer tarafındaki ebeveynleri ise sessizlik içinde ve sıkıca kenetlenmekten bembeyaz olmuş parmak eklemleriyle olan biteni seyrediyorlar. Şaman, *dao* ilahisini söylerken gözleri bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, bebeğin tam üzerinde havada duran ve soluklaşmadan önce hafifçe korlaşan parmaklarıyla ilahinin harflerini havaya resmetmeye çalışıyor. Duanın en can alıcı yerine geldiğinde bir rüzgâr başlıyor. Çimler hafif bir hışırtıyla kımlıyor. Turuncu-kırmızı bir alev helezonu dans ederek göğe yükselip de gözden kaybolana dek şaman hızlanmaya, hışırtı ve rüzgâr da şiddetini arttırmaya devam ediyor.

Karanlık...

Yıldızların aydınlattığı bir gece...

Şaman, az evvel ateşin olduğu boşluğa doğru yavaşça uzanıyor ve onun girdabında yüzmekte olan nesneyi alıyor: altın renkli, küçük bir yumurtaya benzeyen bir kolye. Fakat burada önemli olan kolye değil, onun içinde saklı olan şey.

Bebeğin kaderi. Benim kaderim.

Bizim krallığımızda kelimelerin gücü olduğuna ve dilimizdeki karakterlerin bir hayatı kutsayabileceği ya da lanetleyebileceğine inanılır. Kolyenin içinde sadece bir kelime vardır. Bir kişinin gerçek kaderini ortaya çıkaracağına inandığımız tek bir kelime... Eğer ailemin benim törenim için birikim yaparken arzu ettikleri şey gerçekleşirse hayatım kutsanacak, aksi takdirde kaderim daha da karanlık bir hale gelecek. Yıllarım, ateş ve gölgelerin içinde lanetlenmiş şekilde tükenecek.

Altı ay sonra, on sekiz yaşına girdiğimde kolye açılacak ve beklenen cevap nihayet ortaya çıkacak.

BİR

Dükkân bugün oldukça dolu. Henüz öğlen bile olmadı ama içerisi müşteri kaynıyor. İçeride sohbet ve kahkahalar gırla gidiyor. Tien'in havlama gibi çıkan sesi, boğuk yaz havasını yarıyor adeta. Güneş ışığı, parmaklıklı pencereden içeri süzülürken sandaletler ahşap döşemede takırıyor. Her şeyin altında, dükkânın kalp atışı diye adlandırdığımız, bitkisel ilaçlarımızı ürettiğimiz karıştırma varillerinin fokurtusu geliyor. Mağazanın arkasına dizilmiş altı tane varil var, o kadar büyükler ki boyları omuzlarıma ulaşıyor. Beşi keskin kokulu bitkisel karışımlarla dolu. Altuncısı boş, aslında içinde ben varım. Tien'in suratı varilin kenarında belirdiğinde, yer yer kabarmış olan tahtanın üzerindeki inatçı bir leke ile cebelleşiyordum.

Buyığının oradan bir kıl çekerken “Daha çok mu, küçük baş belası?” diye sordu. Kenarları siyah kedi gözleri, insana benzeyen, buruşmuş yüzünün iki yanından hafifçe sarkan kehribar rengi saçlarına kıyasla oldukça parlak görünüyordu.

Elimin ters tarafını alnıma koyup gözlerimi devirdim. Kendimi bildim bileli bana böyle sesleniyordu. Küçük baş belası. “17 yaşındayım, Tien,” diye belirttim, “artık küçük değilim.”

“Aslında,” dedi “hâlâ bir baş belasısın.”

“Kime çektim acaba?”

Sırtarak “Babandan bahsettiğini varsayıyorum. Sahi nerde o haylaz herif? Bir saat önce muson meyvesi stoklarımızı doldurmaya başlamış olması gerekiyordu!” diye tısladı. Sonra da elini kaldırarak “Git getir onu. Zembi Hanım muayene için onu bekliyor,” dedi.

“Lütfen demezsen gitmem,” diye anında yapıştırdım cevabı.

Kulaklarını sallayarak “Kâğıt kastından birine ricada bulunacağım, ha?” diye sordu.

“Sen çelik sınıfındansın ama Kâğıt sınıfından birinin emri altında çalışıyorsun.”

“Bunun pişmanlığını her gün yaşıyorum,” diye iç geçirdi.

O bir müşteriyle başa çıkmaya çalışırken ben de gururla ona bakmaktan kendimi alamadım. Kendimi bildim bileli Tien bizim yanımızda çalışıyordu ve aileden biri gibi olmuştu. Üstelik aramızda sınıf farkı olmasına rağmen. Tam da bu yüzden krallığımızda sınıf farklılıklarının olduğunu unuttuğum zamanlar oluyordu. Çünkü babam ve ben Kâğıt sınıfındanken Tien orta sınıf olan çeliklerdendi. Benim sade insan vücudum ile Ay sınıfının hayvani gücünün arasındaki Çelik sınıfı, yarım kalmış bir tablo gibi, diğer ikisinin karışımıydı; insanla iblis arası tuhaf bir melez. Çeliklerin çoğunda olduğu gibi, Tien de İblis sınıfı rötuşlarına sahipti: konik bir kedi kursoru ve bir şal gibi boynunu ve omuzlarının üzerini kaplayan grimsi sarı kedi tüyleri.

Gelen müşteriye selamlayan Tien’in elleri, otomatik olarak, yüksek yakalı gömleğinin yakasından fıskıran karman çorman

kürkünü gizlemek üzere boynuna yöneldi. Ama kürk dümdüz geriye yapışıp kaldı.

Dudaklarım titriyordu. Böylesi kıllara sahip olmak, tanrılar tarafından onun gibi telaşlı birine yapılmış bir tür eşek şakası olmalıydı.

Varilin kenarına tutunup baktığımda Tien'in konuştuğu kadını daha iyi görme imkanı buldum. Kıyafetlerinden kraliyet sarayı ile bağları olan zengin ailelerin birine mensup olduğu tahmininde bulunmak mümkündü. Bu çok nadir bir durumdu. Zira bu bölgede saray ile bağlantı kuracak kadar yüksek statüye sahip çok fazla klan yoktu. Gözlerimi, kadının üzerindeki gümüş iplikler ve nakışlarla parıldayan şık *kebaya*'nın üzerinde gezdirdim. Kulak memelerinden sarkan mücevherler, dükkânımızı bir yıl boyunca ayakta tutmaya yeter de artardı bile. Geriye doğru taranmış uzun siyah saçlarının arasında en az bir asma dalı kadar narin görünen zarif bir çift geyik boynuzu kıvrılıyordu. O da Çelik sınıfındandı.

Onun gibi birinin nasıl olup da bizim dükkâna gelmiş olabileceğini merak ederken, onun bakışları Tien'den ayrılıp benim gözlerimle buluştu.

O anda gözleri büyüdü ve “Demek ki doğruymuş,” dedi.

Dükkânın gürültüsü yüzünden, mırıltısından bu anlamı çıkardım desem daha doğru olur sanırım. Yüzüm kızardı.

Tabii ki dedikoduları duymuştu.

Geri dönüp boncuklarla perdelenmiş kapıdan geçtim ve eski dükkân binamızın arka odalarına doğru sıvıştım. Geyik kadınının zarafeti, bulduğum durumu daha da iyi kavramamı sağlamıştı. Cildim ve giysilerim—bol, kum renkli bir pantolon ve yıpranmış bir kuşakla belime düğümlemiş bir gömlek—kir pasakla doluydu ve ayak bileklerim karıştırmaya varilini temizlemek için kullandığım kafur sıvısı ile ıslanmıştı.

1 Majapahit Krallığı'nda (bugünkü Endonezya) saray halkının giydiği geleneksel bir bluz elbise kombinasyonu. (ç.n.)

Bir de yanaklarıma ter ile yapışan başiboş saçlarım... Onları geriye doğru tarayarak at kuyruğumu tekrar bağladığım anda hatıralara dalıp gittim.

“O gitti,” dedim kendi kendime. Gözyaşlarıma güçlükle engel olarak “ve bir daha geri gelmeyecek,” diye inledim.

Yedi yıl geçmişti ve ben, bazı günler onun yüzünü hatırlamak için mücadele ediyordum, ancak diğer zamanlarda annem bana o kadar gerçek ve canlı görünüyordu ki; yağmurda şakayık yaprakları gibi kokan, fısıltı kadar hafif hareketlerle dudaklarında bir gülümseme ve babamla benim için bir öpücük olduğu halde ön kapıdan içeri giriverecekmış gibi geliyordu.

Kafamı sallayınca onu unutabilecekmışim gibi başımı sağa sola hızla salladım ve koridordan verandaya doğru indim. Bir ısı ve ışık dalgası karşıladı beni. Dar ama uzun olan bahçemiz, yosunlu bir duvarla çevrelenmişti. Eski bir incir ağacının gölgesi çimlerin üzerine düşüyordu. Yaz sıcağının etkisiyle bahçenin ortasındaki bitki ve ot yığından bildik kokular yükseliyordu: krizantem, ada çayı, zencefil.

Mutlu bir havlama sesi dikkatimi çekti o anda. Babam çimlerin üzerine çömelmişti ve ayağının dibinde de bizim küçük köpeğimiz Bao yatıyordu. Babam karnını okşadıkça o da bir sağa bir sola kıvrılıyor ve babamın ona verdiği kurutulmuş mango artıklarını keyifle mideye indiriyordu.

Babam, ayak seslerimi duyar duymaz meyveyi hemen arkasına sakladı. Bao da içerlemiş gibi babamın parmaklarının arasında kalan son mango parçalarına uzandı ve kısa kalın kuyruğunu muzaffer bir edayla sallayarak bana doğru koştu. Çömelip kulağının arkasındaki hassas noktayı buldum ve gülerek “Merhaba açgözlü,” dedim.

“Az önce gördüklerin hakkında...” diye söze başladı babam.

Gözucuyla ona bakarken “Endişelenme. Tien’e söylemeyeceğim,” dedim.

“Güzel. Böylelikle ben de ona bu sabah nasıl uyuduğunu ve Usta Ohsa’nın bizim için ayırdığı kulunç otunu almayı unuttuğunu söylemek zorunda kalmayacağım demektir.”

Tanrılar. Tamamıyla unutmuştum.

Hemen ayağa fırlayıp “Hemen gidip getiriyorum şimdi,” dedim ancak babam başını salladı ve “Acelesi yok canımın içi. Yarın gidersin,” dedi.

“Pekâlâ, Zembi Hanım muayene için burada ve bu acil. Tien’in seni canlı canlı derini yüzmekle tehdit etmesini istemiyorsan...”

Titremeye başladı ve “Hatırlatma. O kadın balık gibi ayıklar beni,” diyerek kakhaha attı.

Adımlarımız senkronize vaziyette gülerek evin içinde doğru yürümeye başladık. Bir anlığına ailemiz ve kalplerimiz hâlâ bir bütünmüş gibi bir his kapladı içimi. Annemi düşünmek, gecenin ortasında onun adını fısıldamak ve hiçbir zaman cevap alamayacağımı bilmek... Yaptığı şakaya rağmen babamın da gülümsemesi yarım kalmış gibiydi. O anda anladım ki anılarla yaşayan bir tek ben değildim.

* * *

Yeni yılın ilk gününde doğmuşum. Annem ve babam, doğum kutsama töreni bittikten sonra, beni, takip eden on yedi yıl boyunca evim olacak olan bitki dükkânımıza doğru götürürlerken dolunay bize refakat etmiş. Yumuşak bir tonda söylenişe sahip olan Lei ismini vermişler bana. Bu ismi seçmelerinin sebebi şuymuş: Lei derken insan ister istemez gülümser gibi oluyormuş ve onlar da beni her düşündüklerinde dudaklarında bir gülümseme belirsin istemişler. Yanlışlıkla şifalı bitkilerle dolu bir tepsiyi devirdiğimde veya Bao’nun çamurlu patileriyle evin içinde dolaşmasına izin verdiğim zaman bile, ne kadar yüksek sesle bağırırlarsa bağırınsınlar,

ağızlarının köşesinin yukarı doğru kıvrılmasına mâni olamadılar bu yüzden.

Fakat geçen son yedi yılda, benim adım bile, babamı yeterince sık gülümsetmeye yetmiyor.

Anneme çok benziyorum. Bazı sabahlar uzun gevşek saçlarım ve bodur bedenimle kapı eşiğinde belirdiğimde babamı ürkütürüm. Annem de babam da gözlerimin kime çektiğini bilmiyorlardı. Onların benim gözlerimi ilk gördükleri anda ne hissettiklerini hep merak etmişimdir. Bebek halim, berrak bir altın gibi parlayan gözlerini açıp da onlara baktığı zaman içlerinden ne geçirdiler acaba?

Çoğu kişi, yeni yılın ilk ayı ile aynı renk irislere sahip olmanın iyi şans getireceğine ve bunun tanrılar tarafından bahşedilmiş bir hediye olduğuna inanır. Müşteriler, çoğu kez bitkisel karışımlarını benim hazırlamamı isterler. Bunun onları güçlendireceğini ve daha iktidarlı bir hale getireceğini düşünüyorlar galiba. Kâğıt sınıfından altın gözlü bir kızla ilgili söylentilerin peşine takılıp gelen İblisler bile oluyor dükkânımıza, tıpkı bugün gelen geyik kız gibi.

Tien buna her zaman güler ve pis pis sırıtarak “Senin saf Kâğıt sınıfından olduğuna inanmıyorlar, o renk bir göze sahip olman için bir parça İblis sınıfından olman gerektiğini söylüyorlar.” der.

Ona söyleyemediğim şey ise içten içe bunun gerçek olmasını diliyor olmam.

Nadir boş günlerimde, kuzeydeki dağlarda yaşayan kuş formundaki iblisleri seyretmek üzere köyümüzü çevreleyen vadilere doğru yol alırım. Taslak bir şekle sahip olmaktan fersah fersah uzak olsalar da ben onlara ait her bir detayı aklıma kazımaya çalışırım. Gümüş ve altından olan tüylerini resmeder, kanat uçlarından yansıyan güneş ışınlarını çizmeye gayret ederim. İblisler, vadinin üzerini örten gökte hiç efor sarf

etmeden dans eder gibi süzülürken o kadar özgür görünürler ki gözüme, bu benim içimde bir yerleri fena halde acıtır.

Bunun adil olmadığını bilmeme rağmen, eğer annem kanatlarla doğmuş olsaydı şimdi onu götürdükleri yerden kaçıp, uçarak bize geri döner miydi diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bazen sadece bekleyerek ve içimde umutla gökyüzünü seyrediyorum.

* * *

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, karıştırma çömlerlerinden gelen fokurtu ve Bao'nun küçük havlamaları, biz çalışırken tanıdık bir fon müziği oluşturdular. Babam yeni müşterilerle istişarelerde bulundu ve şehir dışından gelen çiftçilerle ve nadir bulunan bitkileri pazarlayan tüccarlarla tanıştı. Tien ise dükkânın her zamanki işleriyle ilgilendi. Ve—en şanslıları olan(!)—ben de hiç kimsenin yapmak istemediği ayak işlerini gördüm. Tien, doğranmış bitkilerin pürüzlülüğü yüzünden sık sık azarladı beni. Yok efendim, müşterinin paketini depodan getirirken yavaşlık rekoru kırıyormuşum da, efsanevi Xia savaşçılarının uzun zamandır kayıp olan soyundan geldiğini hatırlatmasına gerek var mıymış da, daha sıkı çalışmazsam ölümcül dövüş sanatları becerilerini üzerimde uygulamak zorunda kalacaktı da...

Bugünkü son işim ise dükkânın duvarında yerden tavana kadar sıralanmış olan kutuları ilaçlarımız için uygun olan bileşenlerle doldurmaktı. Tezgâhın arkasındaki metal makaraların üzerindeki merdiven duvarlar boyunca uzanıyordu. Biz onu bitki kutularına erişmek için kullanıyorduk. Merdiveni arka duvara doğru kaydırıp yarısına kadar tırmandım. Bir ses duyulduğunda 'Muson Meyveleri' yazan kutuyu elime almak üzereydim.

Alçak sesle çalınan bir korna sesiydi bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlk başta her şey sessizliğe büründü: konuşmalar, sandalet sesleri, hatta kaynamakta olan varillerin fokurtusu bile.

Kısa bir süre için hiçbir şey olmadı. Sonrasında sessizlik, atların toynaklarının patirtisiyle bozuldu. Çok hızlı hareket ediyorlardı ve yaklaştıkça adımları daha da gürültülü bir hal alıyordu. Ses, neredeyse sağır edici hale gelmiş ve sokaktaki umulmadık iri kıyım gölgeler, dükkânın önünü kaplayan pencereleri kapatıp bizi karanlığın içinde bırakmıştı. Biçimsiz gölgeler, insan formunda birer kâbus gibi çökmüşlerdi dükkânımıza.

Durgunluk ve dehşetin karanlık yüzü... Yakınlardaki bir evden bir bebeğin çığlıkları yükseldi. Dışardan bir köpek havlaması duyuldu ve o anda karnıma ağrılar girdi. Bao'nun sesiydi bu. Bir süre önce çıkıp gitmişti, muhtemelen yiyecek bulmak umuduyla büfelere yalvarıyor ya da okulun bahçesinde oynayan çocukların yüzlerini yalayıp onların da kendisini okşamasını bekliyordu.

“Lei.”

Babam merdivenin alt tarafına gelmişti. Alçak sesle hatta daha ziyade sert bir fısıltıyla konuşuyordu. Elini bana uzatmıştı. Çenesi sıkılmış, yüzü bembeyazdı. O anda benim de hafızam geriye doğru yolculuk yaparak o güne döndü.

Ateşe...

Pençelere, çığlıklara ve annemin parmaklarının benimkilerden zorla ayrılışına...

Korna bir kez daha çaldı. Bu seferki tam kapının önünde ve daha sesliydi.

Merdivenden indim ve parmaklarımı babamın titremekte olan parmaklarının arasına geçirdim. Yoksa benimkiler miydi titreyen? Çünkü bu sesi en son duyduğumuz gece annemi alıp götürmüşlerdi. Eğer İblis Kralın adamlarının bizden çaldığı şey bu ise, bu kez bizden ne almaya gelmiş olabilirlerdi ki?

İKİ

Sessizliğı yaran bir toynak patırtısı duyuldu. Tüm detayları duyabiliyordum: çamur sıçraması, atlılar yere inerken çıkan derizırhgıcırtısı. Atlar huysuzlanıp burunlarından soluyorlardı ama yine de onların toynaklarını sahiplerininkinden ayırabiliyordum. Sahiplerinin adımları ise ölçülü ve kendinden emindi. Ağır adımlarla caddede geziyorlardı, belli ki aradıkları bir şey vardı.

Biz değiliz, diye düşündüm ve bu düşünceye bir duaymış gibi sarıldım.

Şekiller hemen dışarıda durdu. Derinden gelen sesler erkeklere aitti.

İblisler.

Seslerinde kuvvet ve otorite hâkimdi.

“Burası mı?”

“Evet, General.”

“Fazla bir şeye benzemiyor. Tabelası bile kırık.”

“Kâğıt sınıfının her zamanki umursamazlığı. Sizi temin ederim ki General, burası aradığımız yer.”

Kısa bir duraklamanın ardından, “Daha iyi olabilirdi,” dedi General.

Harekete geçip dükkânımızın ön kapısını açtıklarında giriş zilimiz çalmaya başladı.

Etki inanılmazdı. Askerler içeri adımını atar atmaz, dükkânda müthiş bir panik havası esti, müşteriler neredeyse yeri öpecek kadar eğilip onları selamlamaya, ellerindeki ve etraftaki şeyleri yere düşürmeye başladılar. Sızlanmalar, inildemeler ve fısıltıyla edilen dualar duyuluyordu. Seramik bir eşyanın parçalanma sesi geldi. Ben irkilince babam beni koluyla sarıp kendi arkasına doğru sakladı ve:

“Eğil!” diye fısıldadı bana.

İblisler ilerledi. Korku bütün vücudumu sarmış, kalp atışlarım iki üç katma çıkmıştı ama kendimi bir türlü dükkânın arka taraflarına doğru atamıyordum. Korku elbette çok güçlüydü ama şu anda öfkem daha baskın geliyordu.

Askerler annemi götürmüşlerdi. Aynı bunlar gibi Ay sınıfından askerler.

Günün uğraşlarından dolayı at kuyruğum iyice gevşemiş ve saçlarım kulaklarımın etrafından yanaklarıma düşmüştü. Bu da boynumun arka tarafındaki ok işaretine benzeyen kavis ortaya çıkarıyordu. Elim gayriihtiyari sürekli oraya gitmesin diye tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırdım.

Babam ismimi kısık sesle tekrar söylediğinde—ki bu bir emirden çok bir yalvarma gibiydi—eğilip babamın arkasına geçebildim ancak. Doğrulduğumda babamın tüm vücudunu siper ederek beni gizlemeye çalıştığını anladım.

Üç kişilerdi. Bana çok farklı gelen Ay sınıfından bu yaratıkların canavar vari ayrıntıları insan formundaydı. Vücut şekilleri ve oranları insanlar gibiydi ancak çok daha garip

görünüyorlardı. Dükkânımız popüler bir yer olduğundan iblislere az çok aşınaydım ancak bize gelenler genelde Çelik kastından oldukları için vücutlarının çoğu kısmı insan gibiydi, sadece bedenlerinin şurasında burasında iblislere benzeyen donanımlar mevcuttu. Çakal gözüne benzer kıvılcımlar; yuvarlak ayı kulakları; keskin kurt dişlerinin kıvrımları, Tien'in vaşak özellikleri taşıması gibi... Karşılaştığım hiçbir Ay sınıfı yaratığı bunlar gibi değildi.

Bu iblisler, en kötü anılarımdan çıkan birer kâbus gibilerdi.

Ortalarındaki boğa şeklinde olan en irileriydi ve belli ki en rütbelileriydi: General. Cüssesi, upuzun boyu, kaya gibi kaslarındaki güç ve ağırlık, damarlarımda soğuk bir titreşim meydana getiriyordu. Erik renginde bir shitagi² gömlek ve geniş bir pantolon ve kalçasının etrafını saran deri bir kemer vardı üzerinde. Nazarlık ve tılsımlarla birbirine bağlanmış, kısa, kemik beyazı boynuzları, koyu renk kösele gibi derisiyle tezatlık oluşturuyordu.

Sağında ve solunda ise zümrüt yeşili gözlere sahip bir kaplan ve yosun renginde pullarla kaplı, insansı uzuvlara sahip çirkin bir sürüngen duruyordu. Sürüngen adamın kafası sürekli sağa sola dönüyor, gözleri tüm dükkânı boydan boyaya tarıyor, bunu yaparken de arada bir parlak pembe çatallı dilini dışarı çıkarıyordu.

Generalin elini kaldırmasıyla birlikte her şey durdu. O ise sadece gülümsüyordu. Ağır ağır konuşarak "Lütfen, lütfen," dedi "korkmanıza hiç gerek yok dostlarım."

Dostlarım? Bu sözcüğü tebessüm ederek söylemişti ancak tadı zehir gibiydi.

Çok tok bir sese sahipti. Yüzünü biçimsiz kulan, sol kulağından başlayıp çenesinin sağ alt tarafına kadar uzanan bir yara izi vardı ve bu onu alay eder bir gülümseme içerisinde

2 Feodal Japonya'da Samuray sınıfı tarafından tam zirhlilikten giyilen bir gömlek. (ç.n.)

gibi gösteriyordu. Onun yüzüne bunu yapan kişi o anda yanımda olsa ona teşekkür etmek isterdim.

“Yıllar önce burada ne olduğunu biliyoruz,” diye devam etti. “Ama sizi temin ederim ki biz buraya şiddet uygulama niyetiyle gelmedik. Ben, İblis Kralın en iyi ve en saygın askerlerinin bulunduğu Yedinci Kraliyet Taburundan General Yu. Belki de daha önceden duymuşsunuzdur bizi?” Sessiz kaldığımızı görünce ciddileşti ve “Önemi yok. Bugünden sonra bizi hep hatırlayacaksınız zaten,” dedi.

Sözlerini bitirince ağır cüssesiyle ilerlemeye başladı. Gözlerimi ondan ayırma dürtüme karşı koyarak ona bakmayı sürdürdüm. Şimdi aramızda ancak onun bel hizasına gelen tahta tezgâh kalmıştı. Egemen bir hava içerisinde gözleriyle ağır ağır dükkânı süzerken bakışları bana kayıverdi ve o anda donup kaldı. Çenemi kaldırıp elimden geldiğince meydan okurcasına baktım ona. Ama yanaklarım yanıyor, kalbim sinek kuşu kanatları gibi hızla çarpıyordu. Adam ise bakışlarını tekrar odaya çevirdi. Gülümsemesinden umduğunu bulduğu anlaşılıyor, şeytanca bir hazla sağa sola bakıyordu.

Neden *beni* gördüğüne bu kadar sevinmişti ki bu adam?

“H-Hoş geldiniz, General Yu.” Babamın sesi, General’in tok sesinden sonra kulağa çok zayıf geliyordu. İnsana ait ses tonu, haliyle, boğanın gür sesine kıyasla ince kalıyordu. “Size ve adamlarınıza hizmet etmek bizim için bir ayrıcalıktır. Ama gördüğünüz üzere, bugün oldukça yoğunuz. Sizi buraya getiren sebebi bize söylerseniz memnuniyetle yardımcı olur, size hiç zorluk çıkarmayız.”

General kollarını açarak “Neden mi geldik? Böylesine meşgul olduğunuz bir günde işlerinizin aksamasını istemeyiz tabii ki. Karınızın yardımı olmadan böylesi popüler bir yeri işletmek oldukça zor olmalı. O gün alman kadınlardan birinin de o olduğunu duydum” dedi. Bunu o kadar sıradan bir şeymiş gibi söyledi ki ürkmemek elde değildi.

Babam ve ben kaskatı kesilmişti. Odanın uzak tarafındaki Tien'in kürkündeki kollar diken diken olmuştu. Hayatımda ilk defa Tien'in her zaman dediği gibi, efsanevi Xia savaşçıların soyundan gelmiş olduğu söyleminin gerçek olmasını diledim.

Yanındaki askerler kıs kıs gülerken “Dahası, kızının sana işlerinde yardımcı olduğunu duydum. Ve söylentilere göre şanslı doğan bir kızmış,” diye devam etti. Gülümsemesi iyice genişlerken beyaz dişleri parladı. “Pekâlâ, ihtiyar. Dedikodular doğru mu diye bir baksam olur mu? Bir iblisin çalıntı gözlerine sahip kâğıt tenli kızını gösterecek misin bize?”

Babam, umutsuzca “Buraya gelme sebe-” diye söze girmişti ki askerler üzerimize doğru gelmeye başladılar.

“Gelme sebebim senin kızın,” diye hırladı General ve üzerime doğru atıldı.

Her şey bir anda oldu—Tien'in çığlığı, babamın beni geri doğru itmesi ve “Kaç!” diye bağırması.

General tüm ağırlığını vererek tezgâhı kırarken ben de hızla dükkânın gerilerine doğru kaçmaya başladım.

Bir çığlık duyuldu. Müşteriler kaçmak için çabalıyordu. Sendelesem de düşmedim ve boncuk perdeye sahip kemerli kapıdan hızla geçtim. General, perdeyi paramparça edince boncuklar her yana saçıldı. Ayağımdaki sandaletlerden biri çıkacak gibiydi. General ileri atılıp onu kavrayınca ben de sandaleti serbest bırakarak hızla köşeleri dönmeye başladım.

Evimizin arka tarafı oldukça dardı. General köşeli virajları almaya çalıştıkça sağa sola çarpıp homurdanıyordu. Nefes nefese koşup, alçalmakta olan güneşin aydınlattığı sundurmanın merdivenlerinden aşağı doğru bakmaksızın birer ikişer atladım.

Bir kuş sürüsü telaşla kanat çırparak uçmaya başladı. Generalin hırıltılarından onun da evin dışına çıktığını anlamıştım. Koşarak bahçenin bitimindeki duvara tırmanmaya

başladım. Asma dalları ellerimi kesiyordu. Tepeye ulaştığımda elimi diğer tarafa atıp kendimi yukarı doğru çekiyordum ki iki el bacaklarımı kavrayıverdi.

Tüm gücümle duvara yapıştım ancak General Yu çok kuvvetliydi. Sırt üstü yere düşerken acıyla inledim.

Bir an bile geçmemişti ki General üzerime çullandı.

“Hayır!” diye bağırarak güçlü ellerinden kaçmaya çalıştım ancak o beni kolaylıkla kaldırıp omuzlarına aldı ve eve doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Dar koridorlarda ilerlerken kafam sağa sola çarpıyordu. Dükkânın içinden geçerken kırık tezgâhı, yere saçılmış şifalı bitkileri, ürkek bakışlarını bize dikmiş olan soluk yüzlü insanları gördüm hayal meyal. Sonra dışarı çıktık.

General’in beni nereye götürdüğünü görmek için döndüm. Biraz aşağımızda önünde iki at bulunan bir araba vardı. Vahşi gözleri ve köpüren ağızlarıyla şimdiye kadar gördüğüm en iri atlardı. İki at daha arabanın sağma ve soluna bağlanmışlardı. Muhtemelen General’in adamlarına aitlerdi.

Biri “Lei!” diye bağırdı.

Kafamı kaldırdığımda dükkânın önünde bekleyen Tien ve babamı gördüm. Kertenkele ve kaplan onları sıkıca tutuyorlardı.

“Baba!” diye haykırdım. Kaşından yanağına doğru kan sızıyordu.

Askerlerin elinden kurtulmaya çalışırken boynu kasılıyor, yüzü kıpkırmızı kesiliyordu.

“General Yu!” diye bağırdı arkamızdan. “Lütfen söyley misiniz, kızımdan ne istiyorsunuz?”

Kertenkele adam, babamın yüzüne tükürdü ve “Sence ne istiyorum ihtiyar?” dedi.

“Yo, yo Sith. Öyle yapmaman gerektiğini biliyorsun,” dedi General Yu. Yavaşça dönüp beni yere bıraktı ancak kuvvetli elleriyle etimi sıkıca kavramayı sürdürüyordu. “Kızını birine götürmek için alıyorum. Şirin gözleri hakkında konuşulanları duydum ve onun Yüce Efendimiz için mükemmel bir hediye olacağını düşünüyorum.”

Babamın yüzü düştü. “Sen—şey demek istemiy...”

“Buna sevinmelisin ihtiyar. Senin kızının yerinde olmak isteyen niceleri var krallıkta. Han’daki Saklı Saray’da yaşayıp lütüfkâr efendimizin hizmetinde bulunarak ayrıcalıklı bir hayat süreceksin. Kralın yatağının içinde ve dışında...”

Tien donup kalmıştı.

“Hayır,” diye soludu babam.

General, parmaklarını saçlarımın arasına sokup karıştırdıktan sonra “Senin sıradan Kâğıt kızın. Bahse girerim bu kadar şanslı olacağını asla hayal etmemişsindir, ihtiyar,” dedi.

Kâğıt kız.

Bu tabir kesinlikle doğru değildi. Kâğıt kız. O ben değildim.

Ben bir şey diyemeden önce bir havlama sesi duyuldu. Cılız bir figür, bodur bacaklarıyla sokağın aşağısından bize doğru koşuyordu—beyaz kürk, gri benekler.

Mideme kramplar girerken “Bao,” diye cıyıkladım. “Bao, içeri gir hemen!”

Ama her zamanki gibi beni dinlemeyip önümüzde durdu ve dişlerini sıkarak General’e doğru baktı.

General de gülümseyerek kendi dişlerini gösterdi ona.

Tek bir basışta bir insanın kafatasını bile paramparça edecek gibi görünen, kalın bakır levha ile kaplı toynaklarından daha küçük ebatlara sahip minik köpeğe dikkatle baktı ve

“Merhaba, minik dostum,” diye mırıldandı. “Arkadaşına veda etmek için mi geldin?”

Bao’ya doğru uzandığında köpek hırıldayarak elini ısırmaya çalıştı.

General elini geri çekerken kertenkele formundaki adamına dönüp “Sith. Yardımcı ol küçük köpekçiğe,” dedi.

Kertenkele, pişmiş kelle gibi sırtarak “Tabii ki General,” dedi ve belindeki kılıcı çekti. Çeliğin cınlama sesi duyuldu, ardından da kılıcın parlak ağız havayı yarıp geçti. Sith çevik bir hareketle öne atıldı ve kılıcını Bao’nun karnına saplayıverdi. Sonra da ucunda benim köpeğimin asılı olduğu kılıcı kaldırıp bana doğru tuttu.

Bir anda dünyam kararmıştı. Altımdaki zemin kayıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Sanki aynı anda hem yüzüyor hem yükseliyor hem de her şeyden uzaklaşıyordum.

Safra boğazıma hücum etti.

Bao.

Bao’nun sesi anında kesilmişti. Ümitsiz bir şekilde kendimi onun iyi olduğuna inandırmaya çalıştım. Bir şekilde karnında bir oyuk olduğunu ve kılıcın oradaki boşluktan geçip gittiğini ve onun yere doğru hoplayıp kuyruğunu sallayarak babama doğru koşacağını ve Tien’in bacaklarının arasında dans edeceğini düşündüm. Hayat yine normal olacak ve bu korkunç kâbus bitiverecekti.

Uyanınca bundan kurtulacaktınız gibi...

Ama o anda Bao inlemeye ve can çekişmeye başladı. Yarasından kan boşalıyordu. Sith kılıcı havaya doğru kaldırıncaya da kılıcın verniklenmiş kemikten kabzasına doğru inmişti.

Kertenkele, bana dönerek “Sen elveda desen daha iyi olacak sanırım,” diye tısladı. Çatallı diliyle dudaklarının kenarını yaladıktan sonra “Bu aileni son görüşün. Bize zorluk

çıkırırsan baban ve şuradaki çirkin vaşak kadın da aynı akıbete duçar olacak. Bunu istemezsin herhalde?” dedi.

Bakışlarımı kaplan askerin elinden kurtulmak için mücadele veren babamla Tien'in üzerine çevirdim. Gözlerim babaminkilerle buluştuğunda zoraki bir şekilde ona gülümsedim, umuda benzer bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Anlayış dolu bakışlarını geride bırakıp General Yu'ya döndüm. Gözlerimi hızlı bir şekilde kırıştıtarak gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. Güçlkle nefes alarak “Zorluk çıkarmayacağım,” dedim.

“Aferin sana, akıllı kız,” dedikten sonra, beni arabaya doğru o kadar hızlı ittirdi ki sendeledim. Babam ve Tien'in feryatları arşa çıkmıştı, ben ise geriye dönüp onlara son kez bakamadan hıçkıra hıçkıra keçe ile doldurulmuş basamağa tırmandım. General binince araba onun ağırlığıyla sağa sola sallandı. Birkaç saniye içinde atlar yürümeye başladılar ve eşkin yürüyüşle bizi çok geçmeden köyün dışına çıkardılar. Boğa iblisin keskin kokusu ve toynaklarının takırtısı yüzünden kendimden geçer gibi oldum.

ÜÇ

İkharâdaki herkes ‘Kâğıt Kızlar’ı bilir.

Gelenek, iki yüzyıl önceki Gece Savaşı’nın ardından başlamış. Han’ın—İkhara bölgesindeki en merkezi il—Boğa Kralı, güneydeki çölümsü Jana’dan evimizin bulunduğu Kuzey’deki Xienzo’ya kadar diğer yedi bölgenin kontrolünü ele geçirdiği zamanlardan bahsediyorum. Önceleri, her vilayetin kendi yönetim sistemi, kendi kanunları ve kendi kültürlerine özgü gelenekleri varmış. Bazı bölgeler baskın bir klan tarafından yönetilirken diğerlerinde hırslı lortların karşılıklı güç gösterileri yüzünden istikrarsız bir yönetim mevcutmuş. Kâğıt kastından olanlar, İblis sınıfına göre daha aşağı görülse de sunduğumuz hizmetler ve yeteneklerimizle toplumda belli bir statüye sahipmişiz. Ancak Gece Savaşı’nın ardından, Kral her ilde kendi kanunlarını yürürlüğe sokmuş —ve onlarla beraber önyargılarını da. Kraliyet askerleri, düzlükleri, ovaları, köyleri ve şehirleri gezerek yeni yasaları uygulamaya başlamışlar. İblislerin işlettiği işletmeler büyüyüp gelişirken Kâğıt sınıfından olan aileler toplumdan dışlanmış. Yeni merkezi sistem sayesinde, büyük şehirler güçlenip

zenginleşirken küçük yerleşimlerde yaşayanlar köle statüsüne düşürülmüş.

Gece Savaşını takip eden yıllar, geride kalanlar kadar karanlık ve zormuş. Toplumun tüm kesimlerinin saygı duyarak uyduğu ve kastlar arasında geçici barışı temin eden siyasi müzakereler ve rekabet ortamı ortadan kalkınca eski düşmanlıklar ve nefretler yeniden gün yüzüne çıkmış. Ve bu yüzden günümüzde, kraliyet temsilcileri ile klanlar arasında daha fazla başkaldırı ve iktidar oyunları var.

Düzen, Kralın bildiği tek yolla sağlanmış.

Kan dökerek...

Çeşitli klanlar ve kültürler arasında birliği teşvik etmek için saray tarafından yeni bir gelenek oluşturulmuş. Kral, her yıl cariyesi olarak Kâğıt sınıfından sekiz kızı seçecekmış. Saraydakilere göre en alt sınıftan kızlar seçmesi Kralın ne kadar adil olduğunu gösteriyormuş. Ayrıca seçilen kızların ailelerine hediyeler yağdırılıyor, refah seviyeleri yükseltilerek bir daha ekmeğe muhtaç edilmiyorlarmış.

Tien, bir keresinde bana Rain ve Ang-Khen gibi krallığın baş şehrine yakın vilayetlerdeki ailelerin yıllık seçim zamanı gelmeden önce kızlarını hazır ettiklerini ve seçmeler başlamadan hemen önce el altından anlaşmalar yaptıklarını söylemişti.

Benim köyümde, Kâğıt Kızların hikâyesi kapalı kapılar ardında kulaktan kulağa konuşulurdu. Saray ile daha fazla paylaşımda bulunmak istenmediği için yedi yıl önce yapılan baskında çok kayıplar verilmişti.

Ama belki de tanrılar bizi unutmuşlardı ya da krallığın bu küçük köşesinden sıkılmışlardı. Çünkü işte buradaydım ve Krala sunmak istediğim en son şeyi onunla paylaşmak üzereydim.

Bizzat kendimi...

Uzun bir süredir General ve ben sessizlik içinde yol alıyorduk. Araba gayet lüks şekilde donatılmış, oturduğumuz yer güzel kokulu yastıklar ve ipeklerle süslenmişti. Sürgülü pencereleden içeri ışık huzmeleri süzülüyordu. Sınırlı bir deneyime sahip olsam da, havada sihir olarak bildiğim elektriksel bir titreşim vardı. Atlara yol gösterip doğaya aykırı bir hızda gitmelerini sağlayan şey bu olmalıydı.

Başka zaman olsa tüm her şeyden ziyadesiyle etkilenirdim —şamanın ortaya çıkardığı şaheser, arabanın güzelliği, atların hızı... Ama görüşüm, peş peşe gelen bombardıman niteliğindeki kâbuslarla tamamen filtrelenmişti. Uçtan uca delinen Bao, babamın kaşındaki kan, General beni götürürken Tien'in attığı çığlık... Evim, evimiz, bizim küçük şirin dükkânımız harap edilmiş ve darmadağın olmuştu.

Ve ben arabanın her sallanmasında Kralın sarayına bir adım daha yaklaşıyordum.

Kâğıt kızlardan biri. *Ben.*

Bu gerçek olamazdı.

“Bu kadar üzgün olmana gerek yok.”

General Yu'nun tok sesi harekete geçmemi sağladı. Oturağın kenarına daha fazla bastırdım, ama iğrenç kokulu nefesinin nemli sıcaklığını yok saymanın imkanı yoktu.

Kral da buna mı benziyordu? Bunun gibi bir iblise dokunma—hatta onun bana dokunması—hissi, midemi iyice bulandırıyor.

“Kralıktaki birçok kızın sadece hayalini kurduğu bir düşün içindesin,” dedi General. “Gülümsemek o kadar da zor olmasa gerek.”

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve “Çok farklı bir kader hayal etmiştim,” diye yanıtladım burnumu çekerken.

Güldü ve kendini beğenmiş bir edayla “Bir bitki dükkânı sahibinin kızı için daha iyi bir yaşam ne olabilir ki?” diye sordu.

“Kralın cariyesi olmak haricinde her şey.”

General, kahverengi ellerini yüzüme doğru yaklaştırken güçlükle söylemişim bunları. Yanaklarımı o kadar sert bir şekilde sıktı ki çenem ayrılıverdi. “Özel olduğunu falan mı düşünüyorsun?” diye gürledi. “Bir Kâğıt Kızdan fazlası olduğunu mu sanıyorsun? Krallığın geri kalanının neye benzediğine dair en ufak fikrin yok, seni aptal kız. Siz Tanrıların bile unuttuğu bu kıytırık yerde küçük, kapalı hayatlar yaşarken...” Burun delikleri genişlerken sıcak hava yüzüme çarptı. “Sarayın elinin size ulaşamayacağını sandınız. Ama yanıldınız. İblis Kralın yönetimi çok güçlüdür. Bu gücü yedi yıl önce bir kez hissetmiştiniz ve bugün tekrar hissediyorsunuz. Sizi evlerinizden almak o kadar kolay ki benim için —yabani ot yığınının bir çiçek koparmak gibi. Tıpkı orospu annen gibi.”

Gürültülü bir şekilde boğazını temizledikten sonra beni kenara doğru sertçe ittirince elmacık kemiğim arabanın duvarına çarptı. Ağlamamak elimde değildi ama elimi ağzıma doğru bastırarak buna engel olmaya çalıştım.

General Yu, pis pis sırtarak “İşte böyle. Duyduğuma göre Kral, fahişeleri ondan korktuğu zaman daha çok keyif alıyormuş,” dedi.

Yanağımı ovarken geriye doğru yaslandım. Ona ters ters bakarak “Anneme ne olduğunu biliyorsun,” dedim. “O askerlerin köyümüze neler yaptığını da.”

Omuz silkerek “Bir şeyler duymuş olabilirim,” diye yanıtladı. “Ama emin olamıyorum. Bu tür söylentilerin hepsi birbirine karışabiliyor.”

Yumruklarımı sıkarak “Köyümüzü yok ettiler. Ailemi de,” dedim.

General'in sesi gayet sakindi. "Bir ailen olduğunu unutsan iyi edersin kızım. Çünkü bir daha geri dönemeyeceksin."

O bana arkasını dönerken "Evet," diye fısıldadım ve bunu söylemekle kendi kendime söz veriyordum hissine kapıldım.

O anda tutmaktan korktuğum bir söz vermiş olduğum düşüncesi beni titretti: Acaba annem de benzer bir söz vermiş miydi bir zamanlar? Yedi yıl önce, şu anda gittiğimiz yoldan giderken, arzularını müşfik tanrılara ulaştırsın diye rüzgârlara fısıldamış mıydı? Belki de Kayıp Aşıklar Tanrısı Burumi'ye söylemişti isteklerini. Yoksa İmkansız Rüya Tanrıçası tatlı, sabırlı Ling Yi'ye mi? Annem, tanrılara babam ve bana göre her zaman daha yakın olmuştu. Onun dualarını kabul etmiş olmaları lazımdı. Ve eğer, eğer...

Askerlerin annemi ve ele geçirdikleri diğer kadınları, şu anda General Yu'nun beni götürdüğü kraliyet sarayına götürdüklerini hayal etmişim hep.

Buğulanmış gözlerle pencereden dışarıyı izlerken içimde bir umut yükseldi. Her ne kadar evimden ayrılmak istemesem de bu ayrılış annem hakkındaki gerçeği öğrenmem için bir vesile olabilirdi.

Ve belki de onu bulmama yardımcı olurdu.

* * *

Atlar, hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeksizin saatlerce yol aldılar. Xienzo kırsalını, yeşil-kahverengi tarlaları, alçak dağları, çiçekli çayırıkları ve ormanları geçtik. Köyümden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım—hatta evimden birkaç saatlik yürüme mesafesi kadar bile uzaklaşmamıştım—ancak gördüğüm manzara, bizim oralara bir hayli benziyordu.

Ancak birden her şey değişiverdi.

Yanmış bir kara parçasının etrafından geçiyorduk. Atlar mesafelerini koruyordu, ancak havadaki kül kokusunu alacak kadar yaklaşmıştık yine de. Kömürleşmiş alan oldukça genişti, adeta yeryüzünün üzerinde bir yara gibi duruyordu. Bir zamanlar binalar olduğu anlaşılan kütükler, kırılmış dişler gibi yerlere saçılmıştı.

Üzerinde boğa kafatası silueti bulunan kızıl bayraklar, rüzgârda dalgalanıyordu.

Kralın sembolü.

Yıkıntıların ne olduğunu anlamam fazla sürmedi. “Burası... Burası bir köymüş,” diye mırıldandım. Dudaklarımı yaladıktan sonra General’e dönüp daha yüksek sesle “Ne oldu burada?” diye sordum.

“Köyde saklanan isyancı bir grup tespit edildi,” diye cevap verdi düz fakat coşkulu bir sesle. “İçindeki her bir *keeda* ile birlikte yakıldı.”

Keeda: solucan. Bu, Kâğıt sınıfından olanları aşağılamak için eskiden beri kullandıkları bir ifadeydi. Bu sözcüğü ilk defa, daha evvel bir kaza sonucu köyümüze gelmiş olan ve vücudundaki enfeksiyonlu yara yüzünden yarı ölü ve çılgına dönmüş vaziyette gezinen kurt formundaki bir iblisten duymuştum. Bu kelimeyi bir münakaşa esnasında söylemiş ve ben her ne kadar kelimenin anlamını bilmiyorum olsam da bunu duymak beni çok rahatsız etmişti.

Kurt, doktorumuzun onu muayene etmesine müsaade etmemişti. Cesedi bizim köye birkaç günlük mesafedeki bir yolun üstünde bulunmuştu daha sonra.

“Bunun gibi başka yerler de var mı?” diye sordum.

General sırtarak “Tabii ki. Sırf senin için manzaralı yoldan gidiyoruz,” dedi.

Pencereden dışarı bakmayı bıraktım çünkü mideme kramplar giriyordu. Köyümüz o kadar ıssızdı ki Kralın

Ikharâ'nın geri kalanına ne yaptığını hiç düşünmemiştim bugüne kadar. Kâğıt sınıfından olan dostlarımıza reva görülenleri... Ama işte, önümdeki yakılıp yıkılmış topraklar, bir kanıt gibi duruyordu.

* * *

Gece biterken yol almaya devam ettik. Yorgunluk, her şeye rağmen, sonunda beni esir almayı başarmıştı. İstikrarlı bir şekilde sallanıp duran arabanın ritmiyle tedirgin bir uykuya dalmıştım. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama gözlerimi durgunluğa ve fenerle aydınlatılmış karanlığa açtım.

General Yu gitmişti.

O kadar hızlı doğrudum ki kafamı arabanın yan tarafına çarptım. Oturağın kenarına doğru kayarken şakaklarımı ovdu ve nerdeyse nefes almadan etrafı dinlemeye koyuldum. Dışarda bir hareketlilik vardı. Ayak sesleri, yağdırılan emirler ve yere indirilen kutuların gürültüleri geliyordu kulağıma. Hepsinden öte başka bir ses daha duyuluyordu. Çıkan sesin ne olduğunu idrak etmem çok sürmedi.

Su. Ritmik bir şekilde kıyıya vuran dalgalar...

Daha önce hiç deniz görmemişim. Derin bir nefes alıp rüzgârın taşıdığı tuzlu havanın tadına baktım.

Tuz, deniz... Bu sözcükler, bana bir kelime daha çağırıyordu.

Kaç!

Gözümün önüne gelen karman çorman saçlarımı toparladıktan sonra sıçrayarak arabanın ön tarafına doğru ilerledim. Dışarıyı gözetlemek üzere kumaş örtünün bir köşesini hafifçe aralayınca ışıktan gözlerim kamaşır gibi oldu. Sahil kasabasına benzeyen bir yerin arka sokaklarında, çatılı sundurmalara sahip, saçaklarından kâğıt fenerler sarkan iki katlı binaların oluşturduğu bir yoldaydık. Atlarımız, evlerden birinin tabanındaki ahşap bir sütuna bağlanmıştı. Örtüyü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

açmamla kasabadaki gürültüler daha duyulur hale gelmiş, tüylerim diken diken olmuştu. General ve askerleri her an geri dönebilirlerdi.

Cesaretimi yitirmeden önce derin bir nefes alıp arabanın dışına atladım.

Arabanın yüksekliği umduğumdan fazla olduğundan sert bir şekilde düştüm ve dizlerim büküldü. Benim bu ani hareketim hâlâ arabaya bağlı olan iki atı ürküttü ve onlar da kişnemeye ve tepinmeye başladılar. Toynaklarının arasından sıyrılarak ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Toprak dolu yol, çıplak ayaklarım için müthiş zorluk çıkarıyordu ancak dişlerimi sıkarak koştum. Epey hızlanmıştım. Etrafımdaki her şey, gece renklerinin bulanıklığı ve yabancı bir yerin kafa karıştırıcılığından ibaretti. Renkli ışıklar, görüşümü iyice bulanıklaştırıyordu. Ben yanlarından geçerken yüzler bana dönüyordu—insan teni, iblis gözleri.

Onların gözünde neye benzediğimi düşününce çılginca bir kahkaha attım: yırtık pırtık kıyafetler ve çıplak ayakla koşan bir kız. Tien olsa şöyle derdi: *Hele şu haline bak! Ne kadar da pasaklısın!* Sokağın sonuna geldiğimde boğulacak gibiydim.

İki büküm vaziyette içime hava çektikten sonra sağa sola bakındım. İkiye ayrılan yolun iki tarafı arasında pek bir fark göremedim ve sol tarafa, suyun sesinden uzağa döndüm. Yüzmem imkansızdı ancak belki de kasabanın içlerinde saklanacak bir yer bulabilir hatta çalacak dayanıklı bir at bulup General'i ve askerlerini evimden uzağa götürebilirdim. Babam ve Tien'e de haber yollayıp tüm bunlar sona erdikten sonra tekrar bir araya gelebileceğimizi bildirirdim.

Bir süre sonra General beni kovalamaktan vazgeçecek ve ben de güvenli bir şekilde eve dönebilecektim.

Bilmediğim bir sokaktan diğerine doğru ilerledim. Arka tarafımda bağrışmalar ve feryatlar duyuluyordu. Daha da hızlandım. Baldırlarım dinlenmek için isyan ederken

nefes nefese sokağın sonuna ulaştım. Köşeyi döner dönmez arkamda biri var mı diye bakıyordum ki birine toslayverdim.

Çarpışmanın etkisiyle dilimi sert bir şekilde ısırmıştım. Birbirimize kenetlenmiş vaziyette yere düştük ve ben sırtımın üzerine yere çakıldım. Yuvarlanmaya çalışırken acıyla inliyordum. Dişlerimin arasından kanlar yere damlarken ellerimden destek alarak kalkmaya çalıştım. Fakat ben doğrulamadan pullu bir kol boynumun etrafını sarıverdi.

“Aptal kız,” dedi alaycı bir ses. “Benim nöbetimde kaçmaya kalkarsın ha!” Bir hançerin ucunu boğazıma bastırırken “Bunu sana ödeteceğim!” diye tısladı.

Sith.

Kertenkele asker, benim çığlıklarına ve kıvranmalarına aldırış etmeksizin beni sokak boyunca sürükledi. Kaldırımlardan ve sundurmalarından bizi seyredenlere bağırarak yardım istedim. Ancak onlar geri çekilerek sessiz kaldılar. Sith’in üniformasının üzerine dikilmiş Kraliyet armasını görmüş olmalıydı.

Arabanın yanına geldiğimizde Sith beni içeri fırlattı. Benden sonra içeri girerken pençeli ayaklarının çıkardığı sesi duyunca geri çekilmeye çalıştım ancak bir saniye sonra sert bir şekilde sırtıma bastı ve çene kemiğim hızla yere çarptı. Acı ve şaşkınlıkla çığlık attım ama o sanki kalçamı tahta zeminde öğütmek istiyormuşçasına daha da sert bir şekilde bastırmaya devam etti.

Beni düzelttikten sonra üzerime abandı. Pullu çirkin yüzü ve mavi-gri donuk gözleri, ortasından inen dikey siyah şerit yüzünden iğrenç görünüyordu. Cildimin tadına bakmak için dilini hızlıca çıkardı. Sonra da tükürdü ve “Ne kadar tiksiniç. Bitki dükkânınızın iğrenç kokusu tüm vücuduna sinmiş,” dedi. Şehvet dolu bakışları tüm vücudumu yavaş ve ürpertici bir biçimde dolaşırken “Belki de temizlenmen için birinin seni sağlam bir yalaması gerekiyordur,” dedi.

Panikle “Se-sen bana dokunamazsın, ben bir Kâğıt Kızım,” diye kekeledim.

“Bunu şimdi mi kabul ediyorsun?” dedi Sith lafımı keserek. “Pekâlâ, senden ne beklendiğini biliyorsun o halde. Egzersizlere başlasan hiç fena etmezsin.”

Elini omzumun üzerinden aşırarak gömleğimi geriye doğru çekti. Kaba parmaklar kolumu okşuyor ve ben kusacak gibi oluyordum. Kalçalarımı hoplatarak eğilip büküldüm. Tüm mücadeleme rağmen onu üzerimden atmak bir yana kıpırdatamadım bile.

Ben de çılgılık attım.

Sith, bir elini ağzımın üzerinde basarak “Sessiz! Bir ses daha çıkarırsan -” diye tıslıyordu ki...

“Ondan uzak dur!”

Bu komut sessiz bir şekilde verilmişti ancak etkisi sert bir yumruk gibiydi. Sith hemen bıraktı beni. General Yu, elinin biri belindeki kılıcın kabzasında olduğu halde arabanın kapısında dikiliyordu.

Sith, beni göstererek “Kız kaçmaya çalıştı General,” diye açıklamaya çalıştı ve ben, bana doğru uzanmış parmaklarının titrediğini görünce sevindim. “Hızlıydı ama onu yakalayıp geri getirdim. Ben, şey, yani sadece siz gelene kadar onu burada tutmaya çalışıyordum.”

“Yalancı!” diye hırladım.

General, kayıtsız bir ifadeyle sessizlik içinde bize bakmayı sürdürüyordu. “Tekne yelken açmaya hazır,” diyerek döndü. “Beni takip edin.”

Sith’in rahatladığını hissettim. “Evet General.”

“Ama Sith!” dedi General yürümeye devam ederken. “Seni bir daha uygunsuz bir şekilde bu kıza dokunurken yakalarsam, Krala onun cariyelerinden birini nasıl kirlettiğini bizzat sen açıklamak zorunda kalırsın. Anladın mı?”

Sith, ürkek bir sesle “Evet General,” dedikten sonra, omzumun kapalı olan kısmından tutmaya gayret etti beni. Aynı nefretle ileri doğru ittirirken yan yan bakmayı da ihmal etmedi tabii bana.

Ben de aynı sertlikte ona baktım ancak kaçmaya çalışmadım. Beni sıkıca kavramıştı ve General’in eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı. Tek bir yanlış hareketimde o kılıcın anında bana doğrulacağından adım gibi emindim.

General Yu’yu kaçıttığım yönün aksine, okyanusa doğru takip ettik. Bu saatte bile yoğun olan bir liman duruyordu önümüzde. Geniş, yıldızlarla dolu bir gökyüzü görünmez bir ufka doğru uzanıyordu. Olan biten her şeye rağmen, gözlerim bu manzarayla şenleniyordu.

Her zaman denizi görmeyi hayal etmiştim.

Arkamızdaki caddede sıralanmış restoran ve nargile salonlarında boğuk kahkahâlar, alaylar ve bağışmalar ile dolu bir tartışmadır gidiyordu. Her nerede isek, zengin bir kasaba gibi durmuyordu. Kalabalığın içinde tek tük iblis figürleri göze çarpıyordu ve onlar da Çelik sınıfındandı. Dükkânlardan birinin önünde, üzerinde tuz lekeleri bulunan bir bayrak dalgalanıyordu. Kumaşın üzerinde fırça darbeleriyle boyanmış iki köpeğin solmuş şeklini, yani Noei’nin ünlü köpek klanı olan Siyah Çakallar’ın sembolünü fark ettim.

Şaşkınlıkla tekrar tekrar bakarken “Noei? Biz şu an Noei’de miyiz?” diye sordum General’e.

Bana bakmaksızın kafasını salladı ki bunu evet olarak addettim.

Ağzım dilim kurumuştu. Noei, Xienzo’nun doğusunda bir bölgeydi. Tahmin ettiğimden çok daha uzaklara gelmiştik.

General, bizi limanın uzak kıyısına doğru götürürken üzzerlerinde kirli sarong³lar bulunan genç gemi işçilerinin ve

³ Genellikle Güneydoğu Asya ülkeleri Endonezya, Tayland, Malezya, Filipinler’de kullanılan, peştemala benzeyen yöresel giysi. (ç.n.)

birbirine dolanmış balık ağının üzerindeki kalamarları ustaca çıkaran balıkçıların yanından geçtik ve rıhtıma demirlemiş büyük bir geminin yanında durduk. Kaplan asker, iskelenin tepesinde bizi bekliyordu. “Kaptan açılmaya hazır, General,” dedi çenesini öne çıkararak.

“Güzel. Sith-kızı odasına götür.”

“Evet General.”

“Ve dediğimi sakın unutma.”

General döner dönmez Sith ona ters ters baktı. Ağzını yanaklarıma yaklaştırdı ve ben de sıkılı dişlerimle ona baktım.

“Tekrar kaçmayı deneyebilirsin, tatlı kız, ama bu sefer seni kollarına almak için bekleyen bir deniz bulursun karşında. Ve emin ol ikimizin yaşadığından çok daha sert bir kucaklaşma olur.”

DÖRT

Kimse bana ne kadar süre yelken açacağımızı söylememişti. Okyanustaki değişimleri gözleyip, karaya yaklaşp yaklaşmadığımızı anlamak için ufku tarıyor, kaçış fırsatlarımı gözden geçiriyordum. Ancak üç gün geçmesine rağmen, denizin dalgalı arduaz mavisi hâlâ aynı görünüyordu. Dahası, çoğu zaman önümdeki kovaya kusuyordum. Deniz beni o kadar tutmuştu ki, hedefimize vardığımızda ne olacağı konusunda endişelenecek enerjiyi bile bulamıyordum kendimde. Teslim olma dürtüsü, sinsî bir zehir gibi yavaş yavaş tüm vücudumu ele geçiriyordu.

Artık geri dönüş yoktu. Çoğu zaman kimi ikna etmeye çalıştığımı merak ederek kendi kendime her ne ile karşılaşacaksan buna razı ol diye telkinde bulunuyordum.

General, günde iki defa bana yiyecek gönderiyordu. Buğulanmış göleveze köftelerini yiyip kustuktan sonra bana acıyan servis elemanı gizlice yardım...na gelmeye başlamıştı. Ay sınıfından tilki formundaki bu oğlan, benden birkaç yaş küçüktü muhtemelen. Yaşından mı yoksa gözlerimin içine doğrudan bakmadığından mı bilmiyordum ama ilk kez Ay

sınıfından bir iblis gözüme korkunç gelmemiştir. Günler geçtikçe kürkünün koyu kahverengi şirin tonunu beğenmeye bile başlamıştım. Çenesi, keskin bir kavis çizerek sivriliyor ve bu da ona ayrı bir güzellik katıyordu.

Aceleyle gitmeye çalışırken “Bekle,” dedim bir keresinde. Köftelerin kokusu ağzımı sulandırır da bambu sepete dokunmaya cesaret edemiyordum.

Tilki oğlan, kapı eşiğinde durdu. Kuyruğunun beyaz ucu hafifçe sallanıyordu.

“Şey... Sadece... Galiba yemeğin bir kısmının eksildiğini fark edecekler.”

Başta tereddüt etse de sonra neşeyle, “Bu benim payım,” dedi.

Bu basit hareket ve barındırdığı nezaket beni oldukça şaşırtmıştı—özellikle de Ay sınıfından birinin yaptığı düşünüldünce.

“Neden?”

Omuzlarının üzerinden bakarken göz göze gelmemeye dikkat ediyor gibiydi.

“Neden yapıyorsun bunu? Ben... Ben Kâğıt sınıfındanım.”

Tilki oğlan, sırtını kapıya dayadı ve “Yani?” diye cevapladı. “Tam da bu yüzden herkesten daha fazla yardıma ihtiyacın var.”

Gözlerimi kırpıttım ve sözlerinin içimi nasıl sızlattığını görmeden gitmesini diledim. Prensipten köfteleri yemiyordum, zaten kim köfteleye ihtiyaç duyardı ki? Ama uzun süre dayanamayacak kadar bitkindim. Sözleri, beni annemin bir keresinde bana söylediği bir şeye götürmüştü. Babamla beraber nadir bulunan bitkilerden toplamak üzere komşu kasabadan dönmüştük. Ağlamaktan kızarmış gözlerle anneme “Şişman bir adam bize muz kabuğu attı.” demiştim.

Annem, benim önümde diz çökmeden önce babama bakmış, sonra da yanaklarımdaki gözyaşlarını eliyle silmişti. “Ah, tatlım. Neden olduğunu biliyor musun?” diye sormuştu sakince.

Sıkılı yumruklarımla burnumu silerken “Bize, Çelik veya Ay sınıfındakilerle aynı dükkânda olmamamız gerektiğini söyledi.” demiştim.

“O bir iblis miydi?”

Somurtarak “Şişman çirkin bir köpekti.” demiştim.

Tam arkamdaki babam kahkahayı başmıştı ki annemin bakışlarıyla susuverdi.

“Sana bir sır vereyim mi?” demişti annem, beni kendisine doğru çekip saçlarımı kulağımın arkasına kısıtırırken.

Başımı sallayınca annem de gülümseyerek “Pekâlâ, neye benzerlerse benzesinler, iblisler de bizimle aynı kana sahipler. Evet, isterse şişman, çirkin bir köpek olsun. Eğer tanrılar bizi meydana getirdiyse neden farklı olalım ki? Hepimiz aynıyız aslında, gerçekten böyle küçüğüm. Özümüzde biriz. O yüzden o sersem adamın ne dediğinin hiçbir önem yok.” demişti.

Ve altı yaşındaki ben, ona inanarak başımı sallamıştım. Tüm dünya, onun dediklerinin aksini ispatlamaya çalışsa da ben onun sözlerine canıgönülden inanmıştım.

Çok geçmeden—bir yıl sonra pençeler, ateş, çılgıklar...

Biz—Kâğıt, Çelik ve Ay—içimizde bir yerlerde aynı olabilirdik ancak o saatten sonra bunun bir önemi yoktu benim için.

Ve şimdi de bir ehemmiyeti yoktu.

* * *

Denizdeki beşinci günümüzün sabahında güverteden bağırmalar gelmeye başladı. Kelimeler, rüzgâr yüzünden tam

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

anlaşılmasa da bir tanesini duyabildim. Kalbime hem korku hem de rahatlama veren bir sözcük: *Harı*. Kralın şehri.

Gelmiştik.

Pencerelere doğru hızla yürüdüm. İlk etapta hiçbir şey göremesem de bir dakika içinde kıyı kendini gösterdi. Bir körfezin bağrındaki şehir, yaklaştıkça daha da büyüyordu.

Kara Liman, Harı'nın ünlü liman kentiydi. Onu çevreleyen, güneş ışınları vurunca parıldayan ve ıslak gibi görünen koyu renk kayalıklardan almıştı ismini. Ama beni en fazla etkileyen şey, şehrin büyüklüğüydü. Hayal ettiğimden kat be kat geniş, sıkışık ve yüceydi. Ahşap ev sıraları kilometrelerce uzanıyordu. Koyu renkli duvarları tuz bakımından zengin havayla lekelenmişti ve çatıları yanmaya başlayan kâğıt gibi kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyordu.

Liman, kalabalık oluşuyla kentin küçük bir yansıması gibiydi. Çok renkli küçük balıkçı yelkenlilerinden meyvelerle dolu papaya şeklindeki teknelere, yan yana dizilmiş varile benzeyen su taksilerine, körfez boyunca feribotlara binmeyi bekleyen, ipek ile süslenmiş zarif gemilere kadar binlerce tekne suda bekliyordu. Kenarlarında isimleri yazan bu gemi ve teknelerin yanından zikzak çizerek geçtik. Yüksek gövdeli askeri gemilerin kızıl yelkenlerine damgalanmış iyi şans karakterleri, klan nişanları, kömür siyahı boğa kafaları vardı.

“Hâlâ hayattasın. O kadar çok kustun ki ruhunu da çıkaracaksın sanmıştık.”

Tüm vücudumu döndürerek kapı eşiğinde dikilen General'e ters ters baktım. En azından bir ruhum vardı.

Ben ağzımı açmadan elini kaldırıp “Gel,” dedi.

Yarım dakika sonra güverteye çıktığımızda ellerimi gözlerime siper etmem gerekti. Uzun süre kapalı kaldığımdan dolayı gökyüzünün enginliği ve etrafımdaki deniz beni çarpmıştı. Etraftaki her şey çok parlak ışıklar saçıyordu sanki.

Biraz kendime gelir gibi olunca yanımıza demirleyen geminin cırtlak renkli yelkenlerinden, üzerimizde uçan martıların karınlarına kadar her şeyi incelemeye başladım. Liman oldukça hareketliydi. Bütün iskele, köprü ve tekne güverteleri aceleyle hareket eden figürlerle doluydu. Noeî'deki limanın aksine, şehrin varsılığını ve gücünü göstermek istercesine çok daha fazla iblis—insanlardan ziyadesiyle fazlalardı—göze çarpıyordu burada.

Bu kadar çok Çelik ve Ay sınıfından kişi görmek, nerede olduğumun ve hangi sınıftan olduğumun nahoş bir hatırlatıcısı gibiydi.

Kollarımı vücuduma doladım, yırtık pırtık kıyafetlerimle kendimi korunmasız hissediyordum.

Güverte iskelesinin tepesindeki Sith, “General,” diye seslendi. “Araba hazır.” Eğilince gözleri benimkilerle buluştu ve ince dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Üzerimde gezinen parmaklarını hatırlayınca öfkem kabardı ve çenemi kaldırıp düşmanca bakışlarla onu süzdüm.

Beni ittirirken “Acele et küçük kız,” diye gürledi General Yu.

Aşağıda bizi bekleyen arabaya doğru ilerlerken bir kaçış yolu bulabilmek umuduyla iç içe geçmiş iskeleyi gözlerimle tarıyordum.

Ancak, Ikharâ'daki en işlek limanın ortasındaydık ve koşsam bile fazla uzağa gidemezdim. Ve dahası, yanımda yürüyen General'in toynaklarından gelen ses, uslu durmam gerektiğini anımsatan bir ihtar niteliğindeydi.

Sith, koşarak diğer tarafıma geçti. Neredeyse ellerimiz birbirine değecekti. “Yardıma ihtiyacın var mı tatlı kız?” diye sordu.

Bana dokunmadan önce hızla kendimi çektim ve “Senden mi? Asla!” dedim.

İtaatkâr olmak, istenen her şeye ram olmak anlamına gelmiyordu elbette.

Tien'in gururlu yüzü aklıma geldi. *Vay canına, küçük baş belası! Kendine bir bak hele, nasıl da dikleniyorsun.*

Bu düşünce, dudaklarıma üzücü fakat meydan okuyan bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. Sonra çenemi gururla kaldırıp arabaya bindim. Çünkü bu benim kaderim olacaksa, kendi ayaklarımin üzerinde cesur bir şekilde durmalıydım.

Hiçbir iblisin beni sürüklemesine izin vermeden yolumda yürümeliydim.

* * *

Arabamız, liman kentinin dışında, dağların arkasındaki düz araziden geçen uzun bir yola saptı. Yolun kenarı, garip kaya oluşumları, sıska çamlar ve onlara yapışan minik beyaz kır çiçekleri ile doluydu. Kuru zemin, kırmızı kumla kaplıydı. Atlar ilerledikçe bakırımsı bulutlar oluşuyor ve bu da havayı ağırlaştırıyordu. Pencereler sıkı bir şekilde kapalı ve perde de sıkıca gerili olmasına rağmen toz bulutu bir şekilde içeri giriyor ve cildimi hafif bir tabaka halinde kaplıyordu.

Dudaklarımı yaladım. Tozun tadı görüldüğü gibiydi—pas, kir ve ecel.

Etrafımızdaki işlek caddede karman çorman bir telaş hakimdi. Ayı ve at sırtında adamlar, uzun dişli domuzlar tarafından çekilen arabalar, yelkenleri geniş bir şekilde açılmış kocaman gemiler... Bu hengâme, benim pencereden uzaklaşmama neden olurken General Yu'nun enerjisine enerji katmış gibiydi. Benim olduğum tarafa doğru eğilerek saygın klanlara ait armaları göstermeye başladı bana.

“Şuradaki yeşil beyaz bayrağı görüyor musun? O, Kitori'nin sürüngen klanı, Czo. Zarif kıyafetler üretirler. Kral bile kumaşlarını onlardan aldırır. Ve şuradaki kara tekneleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zinciri Feng-shi'ye aittir. Shomu eyaletinden çok güçlü bir aile." Altın yaldızlı, şatafatlı bir araba yanımdan geçerken General, üzerindeki amblemi işaret ederek "Ah. Beyaz Kanat klanı. İkharadaki en kuvvetli kuş ailelerden birisi. Senin gibi biri bile onları duymuş olmalı," dedi. Duymadığımı söyleyerek onu memnun etmeye niyetim yoktu, o yüzden susmayı yeğledim.

Diğer arabanın pencereleri kadife perdelerle örtülmüştü. Dönmek üzereydim ki perdelerden biri açıldı ve bakışlarım kuğu formundaki bir kızın parlak gözleriyle buluştu. Tenini kaplayan beyaz tüyler o kadar parlaktı ki sanki inci tozu ile boyanmış gibilerdi.

Ve kız o kadar güzeldi ki içgüdüsel olarak gülümsedim. Ancak kız bana karşılık vermedi. Tüylü bir el omzuna dokununca perdeyi bıraktı ve gözden kayboldu.

"İğrenç kedigiller," diye hırladı General.

Kafam karışmış vaziyette etrafıma bakındım ama o, sarkmış dudaklarla diğer tarafa bakıyordu.

Baktığı yerden gösterişli bir gemi geçiyordu. Kadife çiçeği rengindeki yelkenler, muhtemelen büyüyle artırılmış bir rüzgârla dalga dalga kabarıyordu. Kafamı ileri uzatıp güvertede ağır ağır gezinen figürleri izlemeye başladım. Hareket etme şekilleri ve ağızlarının etrafına sarılı bezlerin altından çıkıntı yapan gırtlakları, Tien'in kedimsi hareketlerini hatırlattı bana. *Kedigiller*. Bakışlarımı yelkenlere çevirdim. Her biri, üç pençesi olan pati baskısı ile damgalanmıştı. Ben o armayı incelerken araba yoldaki bir çukurdan sekerek zıpladı.

Amala, diğer adıyla Kedi Klanı, sevgi ve şefkatleriyle tanınıyordu. Babam, bana onlarla ilgili hikâyeler anlatırken onlara duyduğu hayranlığı hiçbir zaman gizlememişti. Diğer iblis klanlarının aksine, Kedi Klanı, Kâğıt sınıfından olanların en fazla sevgi duyduğu familya idi. İsyankâr mizaçlarıyla, ve söz konusu Kralı sinirlendirmek olunca istedikleri yerde başkaldırıp arıza çıkarmalarıyla meşhurlardı.

Babam, gözleri parlayarak, *Ang-Khen'deki usta bir fırıncı tarafından Kral için hazırlanan hamur işlerinin bulunduğu sandıkları taşıyan bir vagonun önünü kestiklerini duymuştum*, demişti birkaç hafta önce bana. *Malzemeler Saklı Saray'a ulaştığında bir de ne görsünler: bütün hamur işlerinin üzerinde birer ısırik.*

Kıs kıs gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Biz o tarafı gözlerken, at sırtındaki iki adam Amala'nın kara gemisine bindi. Rüzgâr, sırtlarındaki tavus kuşu mavisi pelerini dalgalandırdığı için klanlarına ait amblemi göremedim ancak at sürüş tarzlarından kraliyet sarayına has bir asalet aktığı söylenebilirdi. Ama olamazdı çünkü onlar insandı.

Amala üyelerinden biri geminin yan tarafına yaslanmıştı ve yeni gelen iki adama vahşi el kol hareketleriyle bağırıyordu. Onlar da atlarından inmeden önce ona bağıldılar, ya da en azından kafa hareketlerinden ben öyle zannettim.

Adamlar gözden kaybolurken “Bunlar da kim?” diye sordum.

General Yu, hiç beklemeden “Hannos,” diye yanıtladı. Yüz hatlarından hızlı bir titreme geçti ve ben ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

Hannos klanını babam ve Tien'den duymuştum ama seslerinde Kedi Klanından bahsederkenki sıcaklığın bulunduğunu söyleyemem. İkharadaki en büyük kâğıt klanı olan Hannos, İblis Kralın en önde gelen destekçilerinden biriydi. Kâğıt kastı içinde Krala destek veren tek klan onlardı.

Öyleyse neden iki adamlarını Kralın başlıca rakiplerinden biriyle konuşmak üzere göndermişlerdi ki?

Gün geceye dönerken ısrarla yağmayı sürdüren yağmur altında yol almayı sürdürdük. Saatler geçtikçe yollardaki trafik de azalıyordu. Pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum.

Aysız bir gökyüzü geniş ovaların üzerine örtülmüştü. Hava serindi ve karanlığın baskısıyla birlikte yağmur da etkisini arttırmıştı. Gök tanrılarının birinin görüntüsü belirdi birden önümde: Zhokka, Gecenin Habercisi. Elini uzatmış beni bekliyordu sanki.

General Yu, aniden “Ye,” diye seslendi bana. Bu sesle birlikte hayal dünyamdan sıyrıldım. Deri bir matara ve pandan⁴ yaprağına sarılı bir paket uzatırken “Saraydaki teftiş esnasında aklıktan bayılmanı istemem,” dedi.

İçindeki güzel kokulu yapışkan pirinçten minnettar bir ısırik aldım. İki ısırik arasında “Bu arabadaki sihir,” dedim korkuyla General’e bakarak “Kraliyet şamanları tarafından mı yapıldı?”

“Bizim küçük köylü kızı onlardan haberdar demek, ha?”

“İkharadaki herkes bilir onları.”

Homurdanarak “Sanırım. Fakat kraliyet sarayındaki bazılarının onlara tanrılarımı gibi tapmaları... İblis Kralın kendisi bile onların güçleri kutsalımsı gibi davranıyor,” dedi ve sinirlice burnundan soludu.

General’in bu sözleri beni şaşırtmıştı. Çünkü Kraliyet şamanları İkhar’da efsanevi statüdeydi. Tıpkı Kâğıt Kızlar gibi, onlar da gizemleri batıl inanç ve dedikodularla örtülmüş olan Saklı Saray’ın bilinmezlerindendi.

İblis Kral, mimarlarına akıl sır ermez bir kale tasarımlarını emretmiş ve Saklı Saray fikri böylelikle oluşmaya başlamış. Hikâyenin ta o zamanlara dayandığı söylenir. Mimarları ona böyle bir şey olamayacağını söylemişler ve Kral da onları idam etmiş. Yerlerine seçilen adamlar için titizlikle çalışılmış. Uzun tartışmalar neticesinde dış duvarın içine sabit bir sihirli yol örülmesi önerilmiş. Hiçbir şaman bunu tek başına yapamazmış, ancak sürekli iş başında olan bir grup üstesinden gelebilirmiş.

4 Güneydoğu Asya’da yetişen tropikal bir bitki (c.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gücü birleştirilen şamanlar duyulmamış kişilermiş, ancak Kralın danışmanları kalıcı bir düzen olmasını isteyince büyük bir grup tarafından sarayın duvarlarında sürekli olarak bir sihir dolaşması sağlanmış.

“Kraliyet muhafız alayında binden fazla şamanın olduğu doğru mu?” diye sordum.

“Bin mi? Bu hiçbir şey. On binlercesi var. Bir türlü anlayamadığım şey ise—”

General birdenbire susuverdi. Kaşlarını çatmıştı.

“Anlamadığınız şey ne?” diye onu konuşması için zorladım.

Yüzünü ikiye bölen yarayı işaret etti. Yara izi olmasa bile çirkin bir yüzü olurdu: dar elmacık kemikleri arasında çok geniş, düz boğa burnu; iri bir alt çene. Fakat yara izi, ürkütücü bir maskeye dönüşmüş, bu da onu canavara benzeyen bir iblise çevirmişti.

“Bu yarayı kısa zaman önce gerçekleşen Jana’daki savaşta aldım,” dedi General, sert bakışlarını önümüzdeki yoldan ayırmadan. “Kraliyet emrinde çalışan şamanlardan birinin beni iyileştirmesi için Kraldan izin istedim ama... o müsaade etmedi. Bana savaş yaralarının bir onur nişanesi olduğunu, ondan kurtulmaya çalışmanın bir zayıflık işareti olacağını söyledi. Krala o zaman neden kendi yaralarını sihir yoluyla hallettiğini sorduğumda onun verdiği tepkiyi kafanda canlandırabilirsin az çok.” Boynundaki kaslardan biri seğirdi. “Böyle aptal biri değilimdir aslında. Sadece rütbemi düşürmekle yetindiği için şanslıyım.”

Birden kendimi General Yu’nun yerine koydum—ancak nasırlaşmış parmağını benim yanağıma doğru uzatınca bu his kayboluverdi.

“Geldiğin yer burası.”

Geri doğru çekilirken “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum.

“Klasik bir güzelliğe sahip olmadığın doğru,” dedi. Beni süzerken derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Zengin topluluklarda yetişen genç kızların zarafeti yok sende. Hal böyleyken... gözlerin. Kralın ilgisini çekmek için tek başına yeterli olabilir.” Durdu, yüz ifadesi belirsiz bir hal almıştı. “En azından umalım da öyle olsun. Seçilen kızlar bu gece saraya alınmış olacak. Eira Hanımefendi ve Bayan Himura’ya seninle alakalı nasıl yaklaştığımız konusunda dikkatli olmalıyız.”

Gözlerimi kırpıştırarak “Seçim süreci sona mı erdi?” diye sordum.

“Haftalar önce.”

“Öyleyse beni niye getirdiniz buraya?” Sesimi yükselterek “Eğer beni istemezlerse ne olacak?” diye bağırdım. Oturduğum yere sıkıca tutunarak ileri doğru çıkmıştım. “Eğer kabul edilmezsem eve döne—”

“Elbette dönemezsin,” diye lafımı kesti General. “Seni istemeleri için elinden geleni yapacaksın. Yüzümdeki yara olayından sonra Kralın gözüne tekrar girmem gerekiyor. Sith, altın rengi gözlere sahip bir kız olduğunu duymuş ama ben seni gözümle görene kadar inanmamıştım. Söyle bakalım bana, sarayın sevgisini kazanmak için elinden ne geliyorsa yapacak mısın?”

İçimdeki öfke patlamak üzereydi. Beni bunun için mi saraya getirmişti yani. Bir pazarlık aracı olmam için mi?

“Sarayın sevgisini kazanmak istemiyorum,” diye sert bir şekilde mukabelede bulundum.

General, burun kanatları hızla açılıp kapanırken boğazıma yapıştı ve “Deneyeceksin,” diye hırladı “ve başaracaksın. Ya da ailen—yani ondan geri kalan zavallı baban—feci şekilde cezalandırılır. “Sakın hata yapayım deme, solucan.” Bileklerimi kavrayıp yüzüme doğru getirdi ve tırnaklarımı derime geçirdi. “Kanları burada olacak. Beni anlıyor musun? Senin ellerinde.”

Sözleri beni ürpertmişti. Korku damarlarımda dolaşırken titreyerek ondan uzaklaştım. Bulantı bağırsaklarımı düğümlemiş gibiydi.

General, gülerek “Bundan daha iyisine layık olduğunu düşünüyorsun. Bunu görebiliyorum. Ama inan bana, değilsin. Çünkü kâğıt çürüdüğü zaman ne olduğunu bir kere anlarsan —zorluk çıkaran orospulara neler yaptıklarını gözlerinle bir görsen—sarayda kalmak için yalvarırsın emin ol,” dedikten sonra, bakışlarını pencereye çevirerek “Burası,” dedi.

Etrafa bakındım. Dışarıda, bambu ağaçlarının donuk yeşil sapları görünüp kayboluyordu. Ormandan ürkütücü sesler geliyordu: öten baykuşlar, yaprakların üzerinden damlayan yağmur tanecikleri, karanlığın içinden birbirlerine seslenen hayvanlar. Islanmış toprak kokusu hakimdi havada. Saatlerdir düzlüklerde seyahat ettiğimizden ormanın kapalı ortamı beni korkutmuştu. İnanılmaz derecede hızlı ilerliyorduk ve arabanın dış tarafındaki yaprakları koparıp önümüze katmamıza rağmen içeri çok fazla ses gelmiyordu.

“Han’ın Büyük Bambu Ormanı,” dedi General kıvanç dolu bir sesle. “Sarayın savunmasının bir parçası. Hayvanların sırtında girmek için çok yoğun, bir ordunun geçmesi için çok çetin. Bunları paramparça etmek günler sürer. Ziyaretçiler ve tüccarlar, burayı kullanabilmek için, bu gizli yolu açan kraliyet şamanlarından doğru izinleri almak zorundadır.”

Etraftaki ağaçlara baktığımda şaşkınlıktan gözlerim açıldı. Birkaç dakika sonra araba yavaşladı. Atlar önce eşkin sonra da tırıs gitmeye başladılar. Ve ben gördüğüm şey karşısında serseme döndüm.

Han’ın Saklı Sarayı.

İblis Kralın kalesi.

Siyah kaya, gece kadar karanlık ve duvarlar o kadar yüksekti ki ay ile kucaklaşmışlardı neredeyse. Sarayın dış duvarları

devasa bir taş canavar gibi şahlanmıştı. Çok yukarılarda, nöbetçilerin incecik figürleri siperlerde adımlıyordu. Duvarlarda doğaüstü bir parlaklık mevcuttu. Yaklaştıkça mermerli kayaların içindeki anaforda dönen milyonlarca parlak karakteri daha iyi görüyordum. İlahilerin uğultusu havaya karışıyordu.

Kraliyet şamanları.

Tüylerim diken diken olmuştu. Asla böyle bir sihir hissetmemiştim daha önce.

“Ağzını kapa,” diye emretti General. “O şekilde bakmak hiç kadınsı durmuyor.”

Araba iyice yavaşlayıp dururken dediğini yaptım. Çamurda yürüyen ayak sesleri duyuldu. Ahşap kapıya tıklatılmasıyla yerimden sıçradım.

Yuvarlak yüzlü, ayı formundaki nöbetçi örtüyü açtı, kahverengi kürkünün üzerinde yağmur damlaları birikmişti. “General Yu! Dönmüşsünüz!” Eğildi ve “Yolculuğunuz esnasında her şey yolunda gitmiştir umarım,” diye sürdürdü sözlerini. Kafasını kaldırdığında kulaklarını sallayıp bir süre beni süzdü ve “Sakıncası yoksa, General, misafirinizin kim olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu.

Sabırsız bir ses tonuyla “Lei-zhi, Kâğıt Kız sıfatıyla saraya katılmak için burada,” diye yanıtladı General. “Sizi bilgilendirmeleri için iki adamımı önden göndermiştim. Sanırım mesajımı aldınız. Yoksa ikinci derece sokak çerçileri gibi bizi kapıda mı bekleteceksiniz?”

Nöbetçi kafasını sallayarak “Elbette hayır, General. Bir dakika. Kapıdan sorumlu amirim Zhar’a teyit ettirip dönüyorum hemen,” dedi.

Asker, koşup bir dizi yüksek kapının yanında bulunan karakolun yanından geçerken dikkatle onu seyrettim. Kapılar duvarın derinliklerine kurulmuştu. Binaların her iki

tarafına da kötü ruhlardan korunmak için devasa heykeller yerleştirilmişti. Benim köyümde bu heykeller el büyüklüğünde olurdu ve en ufak bir fırtınada yerlerinden sökülüp uçarlardı. Fakat bunlar koskocamanlardı. Beş metreden uzun boylarıyla, boğa tasvirinin içine oyulmuş cüsseleriyle ve gerçeğe yakın yüz hatlarıyla nefesimi kesmişlerdi. Gözlerim ışığa adapte olurken, duvar boyunca dizilmiş daha fazla heykel gördüm. Ve o anda yerimden hoplayıverdim.

Çünkü bu heykeller canlıydı.

Sarayın dış duvarı boyunca yan yana dizilmiş yüzlerce iblis görmek beni dehşete düşürmüştü. Kılıçları göğüs hizasında, sabit bakışlarla bekliyorlardı. Titrek alevler gözlerinden yansıyor—iblis gözlerinden. Ceylan, kar leoparı, aslan, domuz, bizon, yaban kedisi, dağ keçisi, maymun, kobra, çakal, kaplan, gergedan... Daha önce hiç görmediğim birçok form vardı ve her biri Ay sınıfındandı. Ve her biri ayrı ayrı güç simgesi olan kesici dişler, pençeler, boynuzlar..

Yutkunarak arkama yaslandım.

“Etkileyici, değil mi?” dedi General, ancak cevap vererek onu memnun etmedim. Daha doğrusu, bir şey diyemedim çünkü konuşmıyordum. Sanki iki tane el boğazımı sıkıyor gibiydi.

Ayı nöbetçinin elini sallamasıyla ana kapının yanındaki küçük kapılar açılmaya başladı. Atlar ilerleyip dar bir tünele girdiler. Şamanların söylediği ilahiler müthiş bir uğultuyla her yanda yankılanıyor ve bu ses beni rahatsız ederek iliklerime kadar işliyordu. Derken her şey sus pus oldu bir anda.

Şimşek çakmış gibi her yer aydınlanırken her yanımı ateşler basmaya başladı.

Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Isı, katlanabileceğim düzeyin üzerine çıkmak üzereydi. Sağa sola baktım ancak buna neyin sebep olduğunu anlayamadım.

Kolumdaki dikilmiş tüyleri ovalarken “Ne-neler oluyor?” dedim kekeleyerek.

“Şamanların korumasından geçiyoruz,” diye cevapladı General. “Söylediğimiz kişi değilsek, bu *dao* bizi içerideki nöbetçilere gösterecek. Buna alışsan iyi olur diyecektim ama bir daha buradan çıkamayacağın için gerek yok.” Gülümserken dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. “Saraya hoş geldin, Kâğıt Kız.”

BEŞ

Tünelden çıkınca rahatsız edici sessizlik sona ermişti.

Sarayın içinde hissettiğim ilk şey, ağzımın suyunu akıtan enfes bir kokuydu: gece çiçek açan yasemin. Çiçekler, duvarlardaki parlak yeşil ışık boyunca dizilmişlerdi. Kokuya duyduğum aşinalık beni şoke etmişti. Nefesimi tuttum ve oturduğum yeri sıkıca kavrayarak sarayı incelemeye koyuldum.

Kocaman bir meydanın içindeydik. Büyük meşalelerle aydınlanan alan, nöbetçilerin çadırı ve bir sıra ahır dışında boştu. Arabamız dururken birkaç nöbetçi aceleyle koştu. General, onları iyi tanıyor gibiydi, adamları sıcak bir şekilde selamladıktan sonra yolumuza devam ettik.

Şimdi gerçekten oradaydık işte. İçin için yanan bir şeyin üzerine kibarca örtülen bir battaniye gibi benim üzerime de garip bir sakinlik çökmüştü. Daha iyi bir görüş açısı yakalamak için kıpırdandım ancak atlar hızlanınca her şey bulanıklaştı. Yeni evimi az da olsa görebilmiştim. Karanlık iyice bastırmıştı. Zarif çatılara sahip tapınaklar, alışılmışın

dışında süslü bir mimariye sahiplerdi. Küçük avlulardan ve geniş açık alanlardan geçtik: su üzerinde yükselen köprülerle bağlantılı meydanlar; mermerden yapılmış görkemli yapılar... Dev bir canavarın damarlarına benzeyen labirent gibi caddelere ve geniş avlulara sahip bu yapı, sadece bir saray değil adeta bir şehirdi.

Acaba bu sarayın atan kalbi—yani Kralın kalbi—bana söylendiği gibi kapkara mıydı gerçekten?

Yirmi dakika sonra, atlar yeniden yavaşlamaya başladı. “İşte,” dedi General, araba durunca. Arabanın önündeki perdeyi aralamak üzere öne doğru eğilirken “Kadınlar Avlusu,” diye ekledi.

Bacaklarımdaki uyuşukluğu gidermek için masaj yaptım ve ayağa kalkıp fenerlerin aydınlattığı karanlığa doğru ilk adımımı attım. Bir çeşit yerleşim bölgesinin içinde gibiydik. Yüksek duvarlar, birbirine bağlı evlerden ve yükseltilmiş platformlara yerleştirilmiş kapalı geçitlerden oluşan sokağı çevreliyordu. Kızıl kahverengi ve gül ağacı rengindeki süslü binalar, sağanak yağış altında parlak bir görünüm kazanmışlardı. Bambu paravan—Bizim Xienzo’da sahip olduğumuz kalın kapılara kıyasla oldukça nazikti—kayarak açılınca içerdeki silüetler belirginleşmeye başladı. Bütün evlerin verandalarında beyaz yapraklı orkideler ve şakayıklar göze çarpıyordu.

General, beni binanın altındaki ışsız yollardan aşağıya sürüklerken, kaçmayayım diye bir elini omzuma koymuştu ancak yine de ayaklarım çamurlu zeminde kaydı. Nereye kaçacağımı bilsem bile bunu yapar mıydım bilmiyorum. Bilmediğim boşlukta ilerledikçe vücudum görünmeyen bir akıma kapılıyordu. Binaların kavisli saçaklarından olgun meyveler gibi sarkan kırmızı fenerler ortama rüya gibi bir gizem katıyordu. Açık pencerelerden ve kapı aralıklarından kadınlara ait kahkaha sesleri, oynak ve güzel şarkılar duyuluyordu.

Büyük bir evin kenarına yerleştirilmiş hizmetçi girişinin yanında durduk. General bir ip çekti ve zil çaldı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve içerin ışı sokağa doldu. On ya da on bir yaşlarında bir genç kız bize bakıyordu. Nazik, ay yüzlü ve yuvarlak geyik gözleri olan kızın dağınık saçları rastgele bir topuzla tutturulmuştu. Saç telleri, uzun, yivli kulaklarının etrafından sarkıyordu. Onun Kâğıt sınıfından olmadığını gösteren tek şey o kulaklardı. Geyik formunda bir Çelikti ancak dikkatle bakılmazsa tamamıyla insan sanılabilirdi. Lamba, onun pürüzsüz tenini aydınlatınca karşımda kendi yansımamı görür gibi oldum ve bir anda ona kanım ısınverdi. İblislerin arasında geçen birkaç günlük seyahatin ardından ona sarılmak, yumuşak yanaklarını benimkilere bastırmak istiyordum.

“Ah!” diye bağırdı, hafifçe eğilip onu selamlarken “General Yu!”.

General, ona şöyle bir baktıktan sonra “Eira Hanımefendiyi çağır,” diye emir verdi.

Kız, doğrulup hızlı adımlarla evin içine doğru gitti. Topuzu dişi bir geyiğin bodur kuyruğu gibi zıplıyor ve onun insan olmadığını kanıtlamak istiyor gibiydi.

Arkasından dikkatle baktım. Giriş kapısını geçtikten sonra, fenerle aydınlatılan merdivenlere yöneldi. Ötedeki odalardan sesler ve ılık çay kokuları geliyordu. Ev, bana o kadar sıcak gelmişti ki sanki içeri girince Tien, babam ve Bao beni bekliyor olacaklarmış gibi bir his kaplamıştı içimi. Bu hissi yok etmek için tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım.

Burası benim evim değildi.

Benim bir evim olamazdı artık.

Genç kız merdivenlerin tepesinde tekrar görüldüğünde birkaç dakika geçmişti. Bu kez yanında uzun bir kadın vardı.

“Teşekkür ederim, Lill,” dedi kadın ve kız hızla ayrıldı.

Kâğıt kadın bize döndü. Gözleri bir süre bende takılı kaldı ve ardından basamakları inmeye başladı. Gayet zarif yürüyordu, hatta ipek elbisesinin kenarlarını tutuşunda bile bir zarafet vardı. Kadının ince belini rahatlıkla sarmalayan gümüş nakışlarla süslenmiş olan bu elbise, hayatımda gördüğüm en güzel kıyafetti.

Bu, hafızamı gerilere götürdü: Tien bir keresinde bana bir müşterinin hediye ettiği bir tabloyu gösteriyordu. Yalın mürekkep çizimler, merkez illerindeki kadınlar tarafından tercih edilen giyim tarzlarını yansıtıyordu. Eğer doğru hatırlıyorsam bu elbise, köken olarak kuzeydoğu Shomuu soyluları tarafından giyilen hanfu⁵nun bir çeşidiydi.

Merdivenleri inince eğilerek “General Yu,” dedi. Evin sundurmasının altına kadar gelmişti. Kara kehribar gözleri parlıyordu ve dudaklarında berrak bir gülümseme vardı. İçimden bir ses, bu kadının bir zamanlar Kâğıt kızlardan biri olduğunu fısıldıyordu bana. Kırklı yaşlarının başında olmasına karşın yüksek elmacık kemiklerine sahip gergin bronz teni, genç bir kızinki kadar pürüzsüz ve gözeneksizdi.

General başını eğdi. “Eira Hanımefendi. Kadınlar Konağına daha önceden haber vermeden gelerek sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ancak bu mesele bekleyemezdi.” Beni ileri doğru ittirerek “Lei-zhi’yi tanıtmama müsaade eder misiniz?” dedi.

Kadının bakışları üzerimde geziniyordu. Bir süre sonra keskin bir gülümsemeyle General’e döndü ve “Ona Kâğıt Kız unvanını vermeniz ne kadar da tuhaf,” dedi. “Kızlar birkaç saat önce geldiler, onları bizzat karşıladım. Son kontrol ettiğimde sekizi de buradaydı.”

General, “Bunun olağan dışı olduğunun farkındayım,” dedi hızlıca. “Ama umarım buna değecek bir sebebi olduğu

5 Çin’in geleneksel ve tarihi kıyafetidir. Hanfu, Japon kimono ve Kore hanbokun tasarımıyla büyük bir etki bırakmıştır. (ç.n.)

konusunda bana katılırsınız. Kızın güzelliğinin ne kadar çarpıcı olduğunu gördüğümde, onu saraya getirmek için bütün işimi gücümü bıraktım.”

“Sizi temin ederim ki General, bizim kızlarımız Kral için yeterince çarpıcı zaten.” Eira Hanımefendi kısa bir selamlamanın ardından “Şimdi, gerçekten yapmam gereken—” diyordu ki General çok kaba bir şekilde yanaklarını tuttu ve kafamı ışığın geldiği yöne doğru çevirdi. İçerden gelen ışık gözlerimle buluşmuştu.

Altın üzerinde altın.

Eira Hanımefendi neredeyse arkasını dönmek üzereydi ancak bir anlığına donup kaldı. Dudakları aralandı ve bana doğru yaklaşırken bakışlarını gözlerime kilitledi. Teninden güzel bir parfüm kokusu geliyordu; gül suyu ve portakal çiçeğinin tatlı baharatlı kokusu. Kirpiklerimdeki suyu ellerimle sildim ve bana dikkatle bakmakta olan kadına doğru sabit bir şekilde bakmayı sürdürdüm.

“Gökler aşkına, o gözler...” Eira Hanımefendi Generale dönüp “Onun saf Kâğıt olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

“Sizi temin ederim ki insan kanma sahip, Hanımefendi.”

“Anne babası?”

“Batı Xienzo’da bitki dükkânı sahipleri.”

“Yani hiç saray tecrübesi yok?”

General kafasını salladı ve “Ama çok hızlı öğrenir. Çok çalışkan bir kız zaten. Üstelik şu pejmürde haliyle bile ne kadar etkileyici olduğuna bir baksanıza. Siz ve Bayan Himura onun üzerinde çalıştıktan sonra ondaki dönüşümü bir düşünün. Kadınlıkla ilgili şeyleri de biliyor ayrıca. Size kralımızın batıl inançlara sahip mizacını hatırlatmama gerek duymadığınızdan eminim. Göklerdeki servetler kadar güzel ve talihli olan bir kıza sahip olursa ne kadar minnettar olabileceğini bir düşünün. Bu, son zamanlarda eksikliğini duyduğu özgüvenini

de arttıracaktır. Yakın zamanda karşılaştığımız olaylar da göz önüne alındığında...” General sözlerini burada kesti ve Hanımefendiye anlamlı bir bakış attı.

İblis Kralın özgüven eksikliği çektiği düşüncesi onun kafamdaki hayaliyle taban tabana zıttı. Son zamanlarda sarayın tam olarak ne gibi şeylerle karşılaştığı konusunda daha fazla bilgi almak istiyordum, ancak Eira Hanımefendinin bakışlarını görünce vazgeçtim.

“Ahla, sen doğarken sanki göklerden bize gülümsedi,” dedi. Bu, daha önce duyduğum bir şeydi, birçok insan gözlerimin rengini alması konusunda Ay Tanrıçasının yardımcı olduğuna inanıyordu. Eira Hanımefendi, bana kibarca gülümsedi ve “Lei, bir Kâğıt Kızın hayatını yaşamak için hazır olduğuna emin misin?” diye sordu.

Onun arkasında duran General’in gözleri üzerimdeydi. Arabada bana söylediklerini anımsadım: *Kanları burada olacak. Beni anlıyor musun? Senin ellerinde.*

Tien’in ve babamın yüzünü getirdim gözümün önüne. General beni arabaya doğru iterkenki yüz ifadelerini. Tehdidini gerçekleştirmesi için General’e sebep verirsem sonlarının ne olacağını. Gözyaşlarım yanaklarıma süzüldü. Bu korkunç görüntüyü bir kenara bırakarak onların gülümseyişlerini, çalışmalarını, kahkahalarını ve yaşantılarını düşündüm.

Bu durumda verebileceğim tek cevap vardı. Kalbim ne kadar acısa da, gönlüm bu kelimeyi söylemeye hiç razı olmasa da “Evet...” dedim.

Noe’ideki iskelede ve Han’a gelirken bindiğimiz gemide, hatta belki de ondan önce General Yu’nun gözlerinin dükkânda benimkilerle buluştuğu andan itibaren biliyordum. Farklı bir sonuca umut bağlamak anlamsızdı zaten. Çok çok az bir ihtimalle, belki de burada olmakla anneme ne olduğunu öğrenebilecektim. Tek tesellim buydu.

Her şey durmuş gibiydi. Kelime ağzımda acı bir lezzet bırakmıştı. Tadı ihanete benziyordu.

Eira Hanımefendi gülümseyerek sırtımı bir kumaşla örterken acıyla yutkundum.

“Teşekkürler General,” dedi. “Lei’yi buraya getirerek doğru bir karar vermişsiniz. Bir an önce onu Bayan Himura ile tanıştıracam. Tahminimce onun tepkileri de benim gibi olumlu olacaktır. Lei’nin sizin kişisel hediyeniz olarak geldiğini Krala bildireceğimizden emin olabilirsiniz.” Son kez General’i selamladıktan sonra beni evin içine doğru götürdü.

Hanımefendi kapıyı kapamadan önce geri dönüp General’e baktım. Sırıltısı şimdiye kadar gördüklerimin en genişiydi, gözleri zaferle parlıyordu.

* * *

Eira Hanımefendi, beni küçük ve penceresiz bir odanın ortasında bırakıp ayrılırken beklememi istemişti. Sırılsıklam olmuş giysilerimden cilalı Hint meşesi tahtaların üzerine su damlıyordu. Ellerimle keçeleşmiş saçlarımı düzleştirmeye çalışırken bir yandan da deli gibi atan kalbimin ritmini ayarlamaya çalışıyordum. Yaptığım o uzun yolculuktan sonra bile yaşadıklarım gerçek gibi gelmiyordu. Kraliyet sarayındaydım.

Kral, bu binaların birinde olmalıydı.

Ona ne zaman tanıtılacağımızı bilmiyordum—bu gece olabileceği fikri beni çok korkutuyordu—ama saray o kadar büyüktü ki yakınlarda olabilmesi düşük bir ihtimal gibi geliyordu öte yandan. Yine de saray duvarlarının içinde olmak özel hissettiriyordu beni. Belki de onun daha önce bulunduğu binalardan birindeydim şu anda.

Tüylerim ürperdi. Kollarımı kendime dolarken onun arkamda olabileceği düşüncesiyle omuzlarımın üzerinden geriye doğru anlamsız bir bakış attım.

Koridordan sesler gelmeye başlamıştı. Eira Hanımefendinin hafif adımlarına eşlik eden şiddetli ayak sesleri duyuluyordu. Açılan kapının diğer tarafında tuhaf, kambur bir gölge belirdi. Kesinlikle bir insan değildi, zira omuzları ve boynu bir insana nazaran oldukça iriydi. Kendimi hazırlayıp içgüdüsel olarak geri döndüm ama kapı açıldığında ve Bayan Himura olarak kabul ettiğim kadın odaya girdiğinde içimin korkuyla dolmasına engel olamadım.

O *sadece* bir kadın değil, aynı zamanda bir iblisti.

Kartal formunda bir iblis.

Kartal formları iblisler arasında çok nadir görülürdü. Diğer kuş formları gibi onlar da Kralın ordusu için çarpışmak üzere askere alınmışlar ve birçoğu Gece Savaşında yaşamlarını yitirmişlerdi. Kara Limanın dışına çıkan yolda kuğu kızın kısa bakışı hariç daha önce hiçbir kuş formunu bu kadar yakından görmemiştim. İlk dikkatimi çeken şey gözleri olmuştu: hilal şeklinde iki sarı göz. Delici bakışları doğrudan içimden geçiyordu. İnci beyazı tüyleri, insansı çenesinin üzerindeki çengelli gagasıyla, bu yüz ilk bakışta fazlasıyla tanıdık gibi gelse de... öyle değildi. Grafite rengi elbisesi, vücudunu kaplayan kapkara tüylerini belirginleştiriyordu.

“Ee,” dedi bana sert sert bakarken, “bütün yaygarayı şunun için mi kopardınız yani?”

Kısık ve boğuk sesi boğazının derinliklerinden geliyor gibiydi. Elbisesinin altındaki pullu ve parlak pençelerini açığa çıkararak daha da yaklaştı. Pençeye dönüşmüş insansı ellerinden biri—kartal tüyleriyle birleşmiş insan uzuvları—kemikten yapılmış bastonunu tutuyordu ancak kambur bir şekilde hareket etmesine rağmen, hâlâ güçlü ve enerjik görünüyordu.

“Yaşın kaç çocuk?” diye bağırınca yerimden zıplayıverdim.

Dudaklarımı ıslatıp “O-o on yedi,” dedim.

“Ne zaman doğdun?”

“Yeni yılın ilk gününde.”

“Kutlu bir işaret. Ve o zaman ay altın renginde olur... Belki de o gözleri sana veren şey buydu.”

Yanaklarımı ateş basmıştı. “Şey,” dedim, “iblis değilim.”

Bu sözümün arkasına Bayan Himura gösterişli tüylerini kabarttı ve “Bir geri zekâlı bile senin Kâğıt tenli olduğunu söyleyebilir, aptal kız. Üstelik bir hizmetçi gibi duruyorsun. Hiçbir iblis senin gibi dolaşmaz ortalıkta. Ayrıca, söylediğin kişi olup olmadığını yarın yapılacak resmi teftişte ortaya çıkar. Kaç tane büyü kullanırsan kullan, onlardan hiçbir şey saklayamazsın. Dön!” dedi.

Dediğini yaptım, bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum.

“Eira Hanımefendi bana sarayla alakalı hiçbir deneyim yaşamadığını söyledi.”

Kafamı çevirmeksizin başımı salladım.

Bir anda, ileri doğru atılarak çenemi tırnaklarının arasına sıkıştırdı. “Bana basit hareketlerle mukabelede bulunamazsın, ahmak kız!” Ekşi nefesi yüzüme kadar ulaşıyordu. “Sana bir soru sorduğumda ‘Evet, Bayan Himura’ ya da ‘Hayır, Bayan Himura’ diye yanıtlayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Güçlkle yutkunarak “Evet, Bayan Himura,” dedim.

“Üstlerine karşı küstah olmak dışında bir yeteneğin var mı?”

Dik dik bakarak “Şifalı bitkilerde ve temizlik konusunda iyiy—” diye mırıldanıyordum ki “Bitkiler?” diyerek sinirli bir kahkaha attı. “Temizlik? Biz sarayın kadınlarıyız. Bunlar, uşaklar ve hizmetçilerin işleri. Bir Kâğıt Kız olarak

geliştirmeniz gereken şey kadınlık yetenekleriniz. Sakın bana bu konularda becerin olmadığını söyleme. Beş para etmezsin o zaman.”

Ters bir cevap vermemek için dişlerimi sıktım. Bunlar, bana ebeveynlerim ve Tien tarafından öğretilen yeteneklerdi. Ve kesinlikle bir kralı nasıl eğlendireceğini bilmekten daha değerlilerdi.

Bayan Himura, soğukkanlı bir biçimde bana kıymet biçerken kafasını sallarken boğazının arkasından tuhaf, neredeyse hırıltı denebilecek bir ses çıkardı. “Ah. Şimdi anladım. Bundan daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Tamam, derslerin başlayana kadar bekle o halde. Bu tür becerilerde ustalaşmanın ne kadar zor olduğunu göreceksin.” Gözlerini kısıp “Düşündüğünün aksine, içindeki açlığı görüyorum. Kendini kanıtlama arzunu da. Qi⁶ ateşin güçlü, belki de çok güçlü. Dikkatli bir şekilde izlememiz gerekecek, yoksa dokunduğun her şeyi yakabilirsin,” dedi. Kısa bir duraklamanın ardından “Bakire misin?” diye sordu.

“Bakire?”

“Seks. *Kadınısı* özün. Bir adamın içine girmesine izin verdin mi hiç?”

Yüzüm kızardı. Neden burada olduğumu düşününce, onun bu kadar açık sözlü olması sürpriz değildi aslında. Tien, şakayla karışık bir şeyler anlatmıştı bu konuda ama babam hiç lafını bile açmamıştı. Annem alındığından beri tüm günümü dükkânda geçirdiğimden, yaşıtım olan kızlara ayak uyduramamıştım. Eğer işler farklı olsaydı, belki de son birkaç yılımı arkadaşlarımla aşk ve şehvet konularını konuşarak geçirmiş olabilirdim. Bunun yerine, bu düşünceler hep gizli kalmıştı benim için. Kadifemsi gecelerde görülen ateşli rüyalar...

6 Geleneksel Çin tababetinde ateş, sıcak, yanan şey, ayrıca aciliyet veya hız anlamlarına gelir. (ç.n.)

Gözlerimi kartal kadının şiddetli bakışlarından ayırarak “Hayır,” dedim, dürüst bir şekilde.

Beni dikkatle süzdüğünü ve yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. İçim bir an için umutla doldu—belki de bana inanmayacak ve General Yu’dan beni götürmesini isteyecekti. Ama General’in tehdidini hatırlayınca bu düşünceyi anında zihnimden uzaklaştırdım.

Bayan Himura, nihayet Eira Hanımefendiye dönerek “Gidip Lill’i getir,” diye emretti. “Yanında sabun ve temiz kıyafetler de getirsin. Sade bir kıyafet takımı yeterli olacaktır.”

Hanımefendi çıkınca sessizce beklemeye başladık. Neler olup bittiğini sormak istiyordum aslında ama kartal kadının yüz ifadesini görünce sessiz kalmamın daha iyi olacağını düşündüm. Eira Hanımefendi, yaklaşık bir dakika sonra bize kapıyı açan dişi geyik formundaki hizmetçi kıza geri döndü. Kız bana sıırıyordu ki Bayan Himura ona doğru dönünce ciddileşti.

“Lei’yi iyice yıka ve giydir,” diye emretti bastonuyla beni dürterken. “Sonra da diğer kızların arasına getir onu.” Arkasına bakmaksızın pençeli ayaklarının takırtısıyla kapıya doğru yöneldi.

“Bekleyin!” diye bağırdım. Bunu yapmamalıydım ama kendime mâni olamamıştım. Bayan Himura ani bir şekilde dönüverip çok sert bir şekilde gözlerini bana dikince geriye doğru sıçradım. “Şey, Bayan Himura... bu, benim Kâğıt Kızlardan biri olduğum anlamına mı geliyor?”

Kartal kadın kaşlarını çatı ve “Derslerin esnasında bu kadar mankafa olmazsan iyi edersin,” diyerek odayı terk etti.

Eira Hanımefendi bana gülümseyerek “Evet, Lei-zhi. Kabul edildi,” dedi ve odadan ayrıldı. Ben ise hâlâ onun durduğu yere bakıyordum. Aldığım nefes ciğerlerimde düğümlemişti. Kurumuş dudaklarımı yaladım.

Genç hizmetçi bu çok iyi bir habermiş gibi parlayan gözlerle bana bakarak “Tebrikler, Hanımefendi!” diye cıvıladı. “Çok mutlu olmalısınız!”

Onun bu sözleri istem dışı bir kahkaha atmama neden oldu. Ben, bir hanımefendi. Ve *bunun* için tebrik ediliyordum, ha? Arkamı ona döndüm ve yüzümü ellerimle kapatarak hem iradem dışında akan gözyaşlarımı hem de kahkahamı bastırmaya çalıştım. Geçtiğimiz birkaç günde olan şeyler vücudumu tüketmişti anlaşılan.

Burada, kraliyet sarayındaydım.

Babam ve Tien’i güvende ve *hayatta* tutmak istiyorsam burada kalmak zorundaydım.

ALTI

Odaya ahşap bir küvet getirildi ve içi ılık, hoş kokulu bir suyla dolduruldu. Lill, beni yıkarken bundan önceki hayatımla ilgili soru yağmuruna tuttu beni. Sorduğu sorunun cevabı bitmeden başka bir soruya geçtiği için onun hızına ancak yetişebiliyordum. Memleketim neresiymiş? Kardeşim var mıymış? Kâğıt sınıfından olmak nasıl bir şeymiş? Annem de benim kadar güzel miymiş?

Başkasının önünde çıplak olmaya hiç alışkın değildim fakat Lill, hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, bir yandan işini yaparken öte yandan soru yağdırmaya devam ediyordu. Düğüm düğüm olmuş saçlarımı tarakla açmaya çalışmadan önce bir sünger suya daldırıp vücudumu ovalıyordu. Sonunda, sohbeti beni rahatlatmaya başlamıştı. Tien kadar otoriter olmasa da bana onu hatırlatıyordu. Onun genç versiyonu gibiydi. Ve katettiğim onca yoldan sonra sıcak suyla buluşmak vücuduma iyi gelmişti. Vücudum temizlendikçe küvetteki su çamurlu bir hal almaya başlamıştı. Son birkaç gün içinde biriken kir ve ter, süngerin her vuruşunda dökülüyor ve tenim, taze bir bebek cildine dönüşürken madeni para gibi parlıyordu.

Lill, bana Bayan Himura'nın elbisesine benzeyen, boz kahverengi renkte elbiseler giydirdi. Tasarım ve malzeme çok daha sadeydi ve elbisenin kuşağı daha inceydi. Ardından, "Evden ayrılmak zorunda olmadığınız günlerde yalnızca bu tür elbiseler giyeceksiniz," diye açıklamada bulundu.

Usta parmaklarıyla belimdeki gök mavisi kuşağı ayarlarken "Eira Hanımefendinin elbisesinin tasarımı çok güzel," dedim. "Tarzının köken olarak Shomu'dan geldiği konusunda yanılmıyorum değil mi?"

Lill kafasını salladı ve "Beyaz Kanat Klanının geleneksel kıyafetidir üzerindeki," dedi.

"Öyleyse neden Han'da o kıyafeti giyiyor?"

"Bunun tam olarak doğru olup olmadığını bilmiyorum, ancak efsaneye göre, ilk Boğa Kralı klan lortlarının kızlarından birine âşık olmuş. Kızın üzerindeki kıyafete o kadar hayran olmuş ki Han, Rain ve hatta Ang-khen'de bile benimsenmesini istemiş."

Tabii ya. *Zoraki özümseme*. İki yüz yıl önceki Gece Savaşından kalan harika şeylerden biri daha.

Lill, nasıl bir iş çıkardığını değerlendirmek üzere geri adım atarken ceylan kulakları titreşti. "Göreceksiniz, Hanımefendi. Güzel yemekler, mimari, müzik... İkhar'daki en güzel şeyleri bu sarayda bulabilirsiniz. Tıpkı sizin gibi."

Suratımı ekşittim ama fark etmiş gibi görünmüyordu. "Hazır konusu açılmışken, neye benziyorlar? Yani diğer kızlar?" diye sordum.

"Ah. Güzeller tabii ki," deyip sırtıttı ve "ama sizi görünce kıskançlıktan çatlayacaklar. Hiçbir Kâğıt Kız sizinkiler gibi gözlerle kutsanmamıştır," dedi. Kirli kıyafetlerimi yerden alırken "Burada bekleyin Hanımefendi. Şunları atıp geliyorum," diye ekledi.

Şaşkınlıkla kafamı salladım. *Kutsanmış*. Bu kelime, bu gece daha bir boş gelmişti kulağıma. Bu gözler yüzünden yuvamdan koparılmıştım. Tıpkı Boğa Kralın çok güzel bir şeye göz dikip onu kendisinin ilan etmesi gibi. Bu gözler bir lütuf değil, lanetti.

Aklıma gelen şeyle birden “Dur!” deyip ileri atıldım. Lill’in şaşkın bakışları altında elimi pantolonumun cebine atarak içinden yumurtaya benzeyen cismi aldım.

Bana gülümsedi ve “Doğum kutsama kolyesi!” diye haykırdı.

Altın kasası, fenerin ışığında parlıyordu. Genç yaşımdan beri yanımda taşıdığım bu kolyenin ağırlığını hissetmek beni rahatlatıyordu.

Kolyeyi boynumun etrafına dolayıp elbiselerimin altına sokarken “Ne zaman açılacak?” diye sordu Lill.

“Altı ay içinde,” diye mırıldandım.

Gözleri parladı. “Belki de sizin kaderiniz, Hanımefendi, Kral ile aşk yaşamaktır. Ne büyük bir onur!”

O kadar umut dolu bakıyordu ki arkamı dönmek zorunda kaldım.

Tien, bana ailelerin kızlarının seçilmesinden onur duyduğunu söylediğinde bunu anlayamamıştım. Onur, ailede, çalışkanlıkta, ilgi ve sevgide, sağlıkla yaşanan küçük bir yaşamda idi bana göre. Evet, bazen bunlardan daha fazlasını istediğimi itiraf etmeliyim. Dükkândaki uzun ve yorucu günlerin ardından Tien’in patronluk taslamasına homurdandığım zamanlar olmuştu. Yıldızların aydınlattığı maceraları ve köyün dışındaki dünyayı ve gerçek aşkı hayal ettiğim zamanlar... Ama geleceğimin sınırlarının, her zaman Xienzo’nun, ailemin ve evimin güvenli kollarında şekillenmesini istemiştim.

Lill, birkaç dakika sonra, evin içinde bana yol göstermeye başladı. Karanlık ahşap koridorlar cila ile parlıyordu. Duvarlar, batık ipekler ve narin resimlerle doluydu. Evin her bir santiminden zarafet fışkırıyordu. Hava bile bir şekilde zengin, temiz ve parfümlü görünüyordu.

Bir dizi sürgülü kapıya gelmiştik. İçerden hararetli konuşma sesleri yükseliyordu. “Dokuz kız mı?” dedi ince, tiz bir ses. “Dokuz? Kulağa hiç mantıklı gelmiyor. Sekiz olması gerekiyor. Hep öyle olmuş bugüne kadar. Gelenekler bu şekilde.”

“Böyle devam et Blue ve ben de grubu her zaman olduğu gibi sekiz kişiye indirmek için seni buradan göndereyim.”

“Deneyin de ne oluyor görün, Bayan Himura. Babamın sarayda ne kadar söz sahibi olduğunu biliyor olmalısınız. Beni dışarı atmanızı nazikçe karşılayacağını hiç sanmıyorum.”

“Bu da kim?” diye fısıldadım Lill’e.

“Blue Hanımefendi,” diye yanıtladı. “Babası, Lort Ito, çok meşhur biridir. Saraydaki tek Kâğıt sınıfından olan soylu odur.” İçerideki sesler sakinleşince, “İçeri girmeye hazır mısınız, Hanımefendi?” diye sordu.

Ağır ağır nefes aldıktan sonra başımı salladım.

Lill gülümseyerek bana cesaret verdi. Sonrasında kapıyı açarak içerdekileri selamladı ve “Lei-zhi Hanımefendiyi takdim ediyorum!” dedi.

İçerinin kokusu burnuma doluverdi o anda: tütsü ve krizantem çayının leziz kokusu. Pastel renkli elbiseler içindeki hizmetçiler etrafta dolanıyor ve ince bilek hareketleriyle porselen fincanlara çay dolduruyorlardı. Ancak hizmet ettiklerinin karşısında varlıkları unutulmaya mahkumdu.

Kâğıt Kızlar.

Odanın ortasındaki alçak bir masanın etrafında, canlı bir mücevher koleksiyonu gibi parlak ve ışıltılı desenlere sahip göz alıcı kumaşlar içinde oturuyorlardı.

Güney illerinde yaygın olan, neredeyse bronzlaşmış, kızıl kahverengi tenli bir kız, biz kuzeylilerin giydiği sarongları hatırlatan canlı turuncu elbiseler giymişti. Simsiyah saçları örülmüş ve boncuklarla süslenmişti. İki yanında küt ve kısa kesilmiş saçlara ve güzel vücut hatlarına sahip sert bakışlı biri ve buz mavisi bir elbise içinde minyon bir kız oturuyordu. Karşılarında pas renginde saçlı olan, burnu ve yanakları çillerle dolu, tatlı yüzlü bir kız oturuyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bana ürkekçe gülümsedi. Onun yanında ise soluk yüzlü, dudakları dut rengine boyanmış, modern, yüksek yakalı giysiler giymiş ikizler oturuyordu.

Sonra, gruptan ayrı oturan bir kızın farkına vardım. Diğerlerinin aksine uzun bacaklarını katlamış, özensiz şekilde oturuyordu. Dökümlü eteği ve bluzu, yıldızlarla kaplı bir gece gibi, karmaşık nakışlarla parıldayan mürekkep karası kadife kumaştan üretilmişti. Dalgalı saçları beline kadar uzanıyordu. Ben içeri girdiğimde hizmetçiler bile işi gücü bırakıp bana bakmaya başlamışlardı ancak o hiçbir şey olmamış gibi sıklımış bir yüz ifadesiyle yere bakmayı sürdürüyordu. Belli belirsiz boyanmış dudaklarını hafifçe büzmüştü. Bakışlarımı ondan çevirmek üzereydim ki bana döndü.

Gözlerimiz o anda buluşuverdi. Kavisli, kedimsi gözleriyle bana öyle bir bakış attı ki adeta olduğum yere çakılıp kaldım.

“Bu o mu? Karşı konulamaz dokuzuncu bu mu?”

Yüksek bir ses ortamın sessizliğini bozmuştu. Bu dışardayken sesini duyduğumuz kız, Blue idi. Dar omuzları, düz ve pürüzsüz parlak siyah saçları ve Bayan Himura’dan bile uzun görünen boyu ile onun yanında dikiliyordu. Yüz hatları sesi ile gayet uyumluydu: bıçağa benzeyen köşeli elmacık kemikleri, küt kâküllerin altından sert sert bakan boyalı kısık gözler. Zümrüt elbisesinin ön tarafı cüretkâr bir şekilde açılarak kaymaktaş rengindeki tenini ortaya çıkarıyordu.

“Eğer kim olduğunu söylemeseydiniz onu bir hizmetçi sanacaktım.”

Katıla katıla gülüyordu ki Bayan Himura’nın tokadıyla sesi kesiliverdi.

Oda yeniden sessizliğe bürünmüştü.

Blue’nun kafası yana dönmüştü. Hızlı hızlı nefes aldığından omuzları inip kalkıyordu. Başını dimdik tutuyor ve saçlarının yüzünü gizlemesine müsaade ediyordu.

Bayan Himura, kambur olmasına rağmen, öfkeyle kabarttığı tüyleri sayesinde iki kat büyümüşü sanki.

“Babanın kim olduğunu biliyorum, çocuk. Sizler seçildikten sonra baban buraya geldi ve kendi statüsünden dolayı sana farklı davranmamam için benden ricacı oldu. Yani bana karşı saygılı olursan iyi edersin.”

Blue’nun yanakları al al olurken, kartal kadının öfkeli bakışları odayı süzüyordu. “Bu hepiniz için geçerli. Geçmişiniz ne olursa olsun, nerede büyümüş olursanız olun, burada hepiniz eşitsiniz. Ve hepiniz benim emrim altındasınız.” Bastonunu benim olduğum tarafa doğru kaldırıp “Şimdi, Lei-zhi’yi uygun şekilde hoş geldin deyin,” dedi.

Diğerleri başlarını eğerken Blue onlardan daha yavaş bir hareketle eğildi.

Bayan Himura, “Onun neden burada olduğunu sizlere açıklamıştım zaten,” diye devam etti. “Aynı şeyleri tekrar söylemeye gerek duymuyorum. Eira uyuyacağınız yerleri gösterecek ve size eşlik etmeleri için hizmetçiler görevlendirecek. Değerlendirmeleriniz yarın yapılacak. Geldiğimde hepiniz hazır olun.”

Kızlar, “Evet Bayan Himura,” diye hep bir ağızdan karşılık verdiler.

Ben onlara eşlik etmeye çalışırken, kafamı kaldırıp sağa sola baktığımda Blue'nun parlayan gözlerle beni izlediğini fark ettim.

* * *

Eira Hanımefendi, bizi evin kuzeydoğusundaki özel odalarımıza götürdü. İçinde bulunduğumuz evi—Kâğıt Ev—bize anlatırken, Kralın cariyesi olacağımız bir yıl boyunca burada kalacağımızı söyledi. Evin içinde onun ve Bayan Himura'nın odalarının yanı sıra hizmetçilerin yatakhane, çeşitli salonlar, mutfaklar ve eğlence odaları mevcuttu. Kâğıt ev, Kadınlar Avlusunun tam merkezindeydi, kuzey ve doğu taraftan bahçelerle, güney ve batı tarafındansa diğer binalarla çevriliydi: hamam, çayhane, dükkânlar ve saray kadınları için suit odalar.

Yatak odalarımız uzun bir koridor boyunca sıralanmıştı. Her ne kadar tertemiz olsalar da, beklediğim gibi değillerdi. Yalm, sade bir döşemeye sahip odalarda serme yatak, tütsüler ve onları yakmaya yarayan küçük kömür ateşleri haricinde bir şey yoktu. Bu odalar Krala ev sahipliği yapmak için hiç de uygun görünmüyordu. O işi görebileceğimiz kadar yer bile yoktu.

“Bu çok da hususi değil,” dedi Blue, manikürlü tırnaklarını kapının kenarına sürterken.

“Olması gerekmiyor,” diye cevapladı Eira Hanımefendi. “Artık hayatlarınız saraya ait kızlar. Bunun idrakine ne kadar erken varırsanız o kadar iyi olur sizin için.”

Sesi gayet kibardı ancak Blue yine de kaşlarını çatarak ters ters baktı ona.

Eira Hanımefendi başka bir kızın sorusunu cevaplandırırken, çilli güzel kız, yüzünde ikircikli bir gülümsemeyle yanımda bitiverdi. Yaşı çok küçük duruyordu, hatta burada olmak

için fazlasıyla gençti. Kısa kumral saçları, opal yeşili gözleri ve yuvarlak suratıyla oldukça şirin görünüyordu. İrislerinin renk tonu, muson yağmurlarından sonra canlanıp verimli hale gelen köyümüzün dışındaki tarlaların rengiyle birebir aynıydı. İçimdeki vatan hasretiyle mücadele ederken ben de ona gülümsedim.

Kapıları işaret ederek “Bu, sevgili edinmemizi engellemek için, değil mi?” diye fısıldadı.

Omuz silktim ve “Sanırım öyle,” dedim.

Çilli yanakları pembeleşmeye başlamıştı. “Bildiğimden değil. Benim hiç olmadı biliyor musun? Bir sevgilim yani! Bir yatak odam bile olmadı. Kız kardeşlerimle aynı odada yatardık. Senin oldu mu hiç?”

Kaşlarımı kaldırarak “Yatak odası mı?” diye sordum.

“Hayır!” diye kıkırdadı “Sevgilin diyorum canım, anlasana.”

Kafamı iki yana sallayınca yüz hatları gevşemeye başladı.

“Bu durumda olan tek kişi olmadığım için sevindim doğrusu. Eira Hanımefendi, buradaki en genç kişinin ben olduğumu söyledi. Geçen hafta on altıma bastım. Şeyi olmayan tek kişinin ben olacağımı düşünmüştüm... yani tecrübesi.”

Bana doğru eğildi. Ağırbaşlı bir edayla “Kastım şu; evlenmeden önce hiçbir şey yapmamamız gerektiğini biliyorum, ama kız kardeşlerim bir şeyler yapmışlar. Hem de öpüşmenin de ötesinde,” dedikten sonra ellerini ağzına kapatarak ürkekçe gülümsedi. “Affedersin, kendimi tanıtmayı unuttum! Ben Aoki.”

“Ben—”

“Lei. Biliyorum. Dokuzuncu kızsın.” Gözleri Blue’nun üzerine kaydı ve fısıldayarak “Belki de çok sürmez. Bayan Himura ile bu şekilde konuşmaya devam ederse ona daha ne kadar tahammül gösterilir bilmiyorum. Giderse üzüleceğimi hiç sanmıyorum zaten.” diye ekledi.

Gülüyordum ki diğer kızlar bizden tarafa bakınca susuverdim.

Eira Hanımefendi, odalarımızı gösterdikten sonra hizmetçilerimizi beklememiz konusunda bizi uyararak gitti. Benim odam koridorun en sonunda ve Aoki'nin odasının karşısındaydı. O odasında dans ederken ben de ağır adımlarla odama girdim.

Koridorun karşısından “Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum!” dedi “çok heyecanlı değil mi sence de?”

Belli belirsiz mırıldandım.

Aoki, ellerini beline dolayıp birkaç adım daha ilerledi. “Belki de benimle beklemek istersin. Kapıları açık bırakırız, böylelikle hizmetçin geldiği zaman—”

“Biraz dinlenmeye ihtiyacım var,” diyerek sözünü kestim. “Üzgünüm, çok yorgunum.”

Yüzü hayal kırıklığıyla kırışır gibi olsa da “Ah. Tamam o halde,” dedi.

Kapıyı kapatır kapatmaz yüzümdeki gülümseme soldu. Odanın ortasında öylece dikiliyordum. Kendimi çıplak ve parçalanmış hissediyordum. Bayan Himura'nın teftişine kadar olan sürede ilk kez yalnızdım. Zoraki gülümsemem, boş boş çene çalmam, kısacası rol yapmam gerektiği için, içimde ne varsa dökülmeye başladı.

Parmaklarımı duvarlara sürterek odayı adımlamaya başladım. Dükkânımızın duvarlarındaki her bir ayrıntıyı bilirdim. Her ip, çentik ve leke bir geçmişe, ona bağlı bir anıya sahipti. Çocukluğumu binanın dokusundan anlayabilirdiniz. Ama burada her şey anlamsızdı.

Aslında tam olarak değildi. Parmak uçlarımı tekrar duvara doğru kaldırdım. Bu oda, yakın geçmişte bir önceki Kâğıt Kıza ait olmalıydı. Ve daha niceleri... Kâğıt Kız geleneği, yüzlerce yıldır sürüyordu. Bu duvarlar bana bir şey ifade etmiyor

olabilirlerdi ancak içlerinde benden önceki kızlara ait nice hikâyeler—hatta destanlar—barındırıyor olabilirlerdi.

Kafamı ahşap duvara dayadım. Benden öncekilerin de burada olduğunu ve bir şekilde buradan kurtulduklarını bilmek rahatlatmıştı beni. Burada yaşayan bir önceki kız neye benziyordu acaba? Odasındaki ilk gecesinde neler hissetmişti? Hangi düşleri kurmuştu?

Karnıma bir ağrı saplandı.

Hangi hayalleri yitip gitmişti burada?

Kapının açılma sesiyle duvardan ayrıldım. Gelen Lill idi. Nefes nefese sırtıyordu, üniforması buruşmuştu. “Eira Hanımefendi beni sizin hizmetçiniz yapt!” diye haykırdı. “Uşaklıktan yükselmeyi çok istiyordum ve başardım. Gökteki efendilerimize çok dua ettim ama hâlâ inanamıyorum!”

Gülümsemesi bulaşıcıydı. Dudaklarım muzipçe kıvrılırken “O zaman önünde eğilmeliyim,” dedim ve avuç içlerimi yere koyarak diz çöktüm. “Size nasıl hizmet edebilirim Lill Hanımefendi?”

Gülmekten kırılırken “Ah, lütfen yapmayın! Bayan Himura görürse kalpten gider sonra!” dedi.

Sırtarak “Bunu yapmak için bir sebep daha,” diye karşılık verdim.

Lill beni yatmak için hazırlarken içimdeki korku ve huzursuzluk bir nebze de olsa dağılmaya başlamıştı. Burada arkadaş edinebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Lill, Aoki ve Eira Hanımefendi, işlerin umduğumdan daha iyi gidebileceğine dair bana umut olmuşlardı.

Saraya gelirken kendimi hüzne ve gözyaşlarına hazırlamıştım. İstemediğim şeyleri yapmak zorunda kalacağım ve bundan acı duyacağım için çok korkuyordum. Arabada geçen saatler ve hiç bitmeyecekmiş gibi uzun süren gemi

yolculuğunun ardından kendimi sarayda karşılaşılabileceğim her türlü olumsuzluğa hazırlamıştım.

Karşılaşmayı hiç ummadığım şey ise nezaketti.

Ama yine de bu kibarlık, Aoki ve Lill ile kurduğum iyi ilişkiler... yanlış olan bir şey vardı, büyük bir ihanetin içindeydim. Gittiğim için babam ve Tien'in kalbi kırılmış olmalıydı. Ve ben burada gülümseyebiliyordum. Hatta gülüyordum.

O gece, ipek çarşafların tanıdık olmayan serinliği altında yatarken doğum kutsama kolyemi sıkıca kavradım. Evden getirebildiğim tek şey buydu. Gözlerimi sıkarak akan yaşları engellemeye çalışırken babamı ve Tien'i canlandırdım kafamda. Benim gidişimden sonra ne hallere düştüklerini düşününce ciğerim parçalandı. *Ev* kelimesi yüreğimdeki bir kordu artık.

O bir çağrıydı, bir davetti. Ama ben artık o davete icabet edemeyecektim.

Xienzo'da uyuyamadığım gecelerde, tıpkı şimdiki gibi ellerimi kalbimin üzerine koyarak uzanır ve kolyemi avuçlarımın içinde tutardım. İçinde hangi kelimenin yazılı olabileceğini hayal etmek beni rahatlatır, hayalini bile kuramayacağım kadar güzel bir gelecek vadettiğini düşünmek beni teselli ederdi.

Ama bazı geceler, gelecekten yana iyice umutsuz olduğum da oluyordu. Neye inanmak istersem isteyeyim, kolyemin içinde benim hiç de hoşuma gitmeyecek bir gelecek yatıyor da olabilirdi.

Ve bu, şimdi olduğu kadar hiç muhtemel gözükmemiştii gözüme.

YEDİ

Ertesi sabah an sesi duyulduğunda saatlerdir ayakta ydım zaten.

Yine kâbus görmüşüm. Bir türlü uyanamadığın ve karanlığın aydınlığı yavaş yavaş eriterek bitirdiğı, gerçek olmadığını iyi bildiğın halde bir türlü başında defedemediğın türden. Uyandığın zaman bile o rüyanın içindeki canavarlardan kaçamadığın ve gözlerini açtığında onları hâlâ karşında gördüğün kâbuslardan...

Kâbusların en kötüsü buydu çünkü bundaki canavarlar tümüyle gerçektir.

Neredeyse gözlerimi kapatır kapatmaz, beni ateşin içine doğru ittiren iblis askerlerin kükremesi... Annemin benim ismimi haykırması, zemine sıçramış kanlar, aileme geri dönmeye çalışırken ayağıma takılan cesetler...

Sonrasında yanımda sadece bir kişiyle eve dönüş...

Bu kâbustan sonra uykuya geri dönemeyeceğimi biliyordum. O yüzden gecenin kalan kısmını, kalp atışlarım normale dönüp nefes alışverişlerim yavaşlayana kadar

yumuşak bambu zemine sahip dikdörtgen şeklindeki odamı adımlayarak geçirdim. Bu esnada yeri bir düşünce belirdi zihnimde: buradaki ilk gecemde annemi rüyamda görmem bir işaret olabilirdi. Evden oldukça uzakta bir saraydaydım. Hatta belki de annem de buralarda bir yerlerdeydi.

Uyumak yerine yavaş adımlarla odamı turlamaya devam ettim. Onun ayakları da şu anda bastığım zemine basmış mıydı acaba? Sarayda olduğum süre müddetince onun hakkında daha fazla bilgi edinmem mümkün olabilirdi. Ona ne olduğunu bilen birileri vardı muhakkak buralarda. Burada bulunmam hiç olmazsa onunla alakalı hakikate beni bir adım daha yaklaştırabilirdi.

Ailemin bir yarısından zorla koparılmışken diğer yarısını burada, krallığın uzak ucunda bulmam ne kadar da harika olurdu.

Sabah, gündelik hayatın sesleriyle dolmaya başlarken pencereye doğru ilerledim. Güneş yükseliyor ve geceki fırtınadan kalan tüm yağmur damlalarını buharlaştırıyordu. Odam, Kadınlar Avlusunun kuzeydoğu cephesine bakıyordu. Gün ışığının aydınlatığı, ağaçların, göletlerin ve yemyeşil çiçek çayırlarının bulunduğu, Eira Hanımefendinin dün gece bize anlattığı küçük bahçeleri seyretmeye koyuldum. Tapınakların kanatlı çatıları ağaçların tepesiyle birleşmişti. Zemin, saray duvarlarının zorlukla görülebileceği bir mesafeye kadar uzanıyordu.

Bir kuş sürüsü havalandı. Kuşlar, saray duvarlarını aşıp gözden kaybolmadan önce, ağaçların üzerinde yaptıkları dönme hareketini seyre daldım.

Pencereden ayrıldığımda ağzımda ekşi bir tat vardı. Kafesimin ne kadar güzel olduğunun hiçbir önemi yoktu. Burası hâlâ bir hapisaneydi.

Kapım hafifçe vuruldu. Düne göre daha da heyecanlı görünen Lill, zıplayarak odaya girdi. “Günaydın hanımım. İyi uyuyabildiniz mi?”

“Gayet iyi,” diye yalan söyledim.

Parlayan gözlerle “Harika! Çünkü çok yoğun bir gün geçireceksiniz. Hazırlanmaya başlasak iyi olacak,” dedi. Elimi sıkıca tutup beni odanın dışına doğru çekti ve koridorda ilerlemeye başladık. “İlk durak—banyo avlusu.”

“Hmm... Genellikle günün sonunda banyo yaparım. Kirlenmeye vaktim bile olmadı ki.”

İçini çekti ve “Kâğıt Kızlar her sabah yıkanırılar. Bu, kurallardan biridir. Eira Hanımefendi, bunun sembolik olduğunu söyler. Gün başlamadan kendini arındırarak kötü rüyalardan gelen olumsuz *qi* lerden kurtulmak içinmiş.”

Geçirdiğim geceyi düşününce okkalı bir kahkaha atmamak için kendimi epey zor tuttum. Dedikleri şeyi yapabilmem için kocaman bir göl lazımdı bana.

Köşeyi dönüp de banyo avlusuna ulaştığımızda cildimi anında nemlendiren bir sıcak hava dalgası hücum etti üstüme. Merdivenlerden büyük ahşap küvetlerle dolu çukur avluya inerken ellerimi kaldırarak gözlerimi güneş ışınlarından korumaya çalıştım. Duvarlar bambu yapraklarıyla doluydu. Burnuma dolan gülsuyu, aromatik Asya ağacı ve okyanustan gelen deniz yosunu kokuları, beni şifalı ot dükkânımıza götürdü ve vatan hasretim bir kere daha depreşti.

Yer yer açılan buharın içinden bazı küvetlerde kızların olduğunu fark ettim. Kızların çoğu boyunlarına kadar suyun altındaydı ama hareket ettiklerinde çıplak memelerinin kıvrımlarını ve yuvarlak kalçalarını görebiliyordum.

Hemen bakışlarımı yere indirdim ve avlunun diğer tarafına geçene kadar da ayaklarıma bakmayı sürdürdüm. Çıplaklık, varlıklı ailelerden gelen herkesin alışkın olduğu bir şeydi galiba. Bu kızların çoğunun muhtemelen genç yaşlardan beri hizmetçileri vardı. Belki de birçoğunun kendi evinde, dükkânın alt katındaki küçük odanın bir köşesinde çömelerek

çaydanlıkla ısıtılan su ve bir süngerle yıkanmak zorunda olmadığı bunun gibi güzel avluları vardı.

Neyse ki, Lill beni buhar kümeleri tarafından iyice gizlenmiş köşedeki küvete götürdü de hızlı bir şekilde gece kıyafetimi çıkarıp küvete dalıverdim.

Kafamı tekrar suyun üstüne çıkardığımda “Endişelenmeyin Hanımım,” dedi kıkırdarak “alışırsınız.”

Odaya geri döndükten sonra saçlarımı bir havluyla kuruladı ve üzerime gece mavisi sade bir elbise giydirdi. Pençe sesleri koridoru inletirken, Lill, ayaklarımın hemen dibinde çömelip buradaki kadınların tabanlarını düz tutmak için giydikleri, çoraba benzeyen ev içi terliklerini giymeme yardım ediyordu.

“Acele edin!” diye bağırdı Bayan Himura “diğerleri sizi bekliyor.”

Lill’in bakışlarından aldığım cesaretle çenemi kaldırıp koridora çıktım ve hızla ilerlemeye başladım.

O kadar hızlıydım ki sağa sola yalpaladım ve bu, kızlardan bazılarının kıkırdamasına neden oldu.

Kendimi haklı çıkarmak ister gibi “Bu... bu ayakkabılar yüzünden. Alışmadım henüz,” dedim.

“Elbette alışkın değilsin,” dedi Bayan Himura. İçini çekerek döndü ve eliyle onu takip etmemizi işaret etti.

O gider gitmez Aoki yanıma gelerek koluma girdi ve “Bu şeyler beni de epey zorluyor,” diye fısıldadı. “Ayaklarımızın böyle bir şeyle sıkıştırılması çok tuhaf bence. Kız kardeşlerim şu halimi görse gülmekten altlarına kaçırırlardı.”

Diğer kızların çoğu gitmişti ama Blue ağırdan alıyordu. Geri döndü ve “Belki de burada olman iyi bir şeydir, dokuz,” dedi ipeksi bir ses tonuyla. “Senin sayende küçük Aoki bile gözüme güzel görünüyor.”

Arkasını döndüğünde ona doğru kaba bir el hareketi çektim ve Aoki kahkahayı bastı.

Biraz daha sendeleme ve düşme tehlikesinin ardından kızları yakalamayı başardık. Dün geceki salona gelmiştik yine. Bir dizi sürgülü kapı açıldı ve içeri güneş ışığıyla beraber rüzgârda hışırdayan yaprakların sesi gelmeye başladı. Bayan Himura, hiçbir açıklama yapmadan odadan ayrıldı. Onun iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra bütün kızlar heyecanla fısıldaşmaya başladı.

Bütün kızlar aynı şeyden bahsediyorlardı. “Keşke ne ile karşılaşacağımı bilseydim,” dedi Aoki, alt dudağını ısırırken. “Umarım bedenimizi zorlayacak bir şey değildir. Vücudumda yaralı olan yerler var. Lei, sence onlar yüzünden beni eve gönderirler mi? Kral ile tanışma şerefine nail olmadan buradan gitmek istemem doğrusu!”

Elini tutup sıktım ve “Eminim başaracaksın, Aoki. Burada olmanı istedikleri için seçtiler seni zaten,” diyerek onu cesaretlendirdim.

“Ama ya fikirlerini değiştirdilerse? Belki de diğer kızları görünce beni almanın büyük bir hata olduğunun ayırına varmışlardır, ha? Belki de—”

Zıvanadan çıkacağını anlayınca “Bana seçilme sürecini anlatsana,” diye araya girdim. “Nasıl oluyor?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken “Nasıl yani? Sen seçmelere katılmadın mı?” diye sordu.

Omuz silktim. “Benim köyüm buraya çok uzak ve saray için fazlaca bir öneme sahip değil.” *Zaten önemli olmak isteyen de yok, Kral bize ilişmesin de ne yapıyorsa yapsın,* diyecektim ama vazgeçtim.

Aoki, “İkharâdaki herkesin katıldığını sanıyordum!” diye bağırırken az önceki gerginliği dağılmış gibiydi. Bana tüm süreci anlatmaya başladı.

Kâğıt Kız seçmelerinin her yılın üçüncü ayının ilk gününde başladığını öğrendim. Süreç iki aşamadan oluşuyormuş. Altı hafta süren ilk etapta, aileler, seçkin kızlarını—Kâğıt sınıfından olmak ve saraya adım attığında en az on altı yaşında olmak kaydıyla—o yerleşim yerindeki saray temsilcilerine sergilemek üzere davet ediliyorlarmış. Temsilciler, adayları soylarına, sosyal konumlarına, kadınsı yeteneklerine ve tabii ki dış görünüşlerine göre değerlendiriyormuş. Gözcü birlikler, bu şartlara uyup da davete iştirak etmeyen ailelerin kızlarını bulmak için İkharâ'yı baştan başa gezermiş. Ve bu şekilde bulunan kızların sayısı da epey fazlaymış.

Aslında pek de sürpriz değildi bence. Zira Kâğıt sınıfından olan insanların çoğunun Kralın hayranı olmadığını bilmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

Altı hafta tamamlanınca, temsilciler bir araya gelerek aday sayısını yüze indiriyormuş. Bazen seçilenlerden Krala gösterilenler olurmuş. Böylelikle Kral kendisi için uygun olmayanı eler yahut görünüşünü beğendiği bir kızı o anda seçebilirmiş. Son otuz kız, kraliyet sarayındaki delegelerin önüne çıkmak için Han'ın başkentine davet ediliyormuş.

Aoki, bana ailesinin doğu Shomu'nun uzak bir bölgesinde pirinç tarlası olan çiftçiler olduğunu söyledi. Köyünden ilk kez seçmeler için çıkmış. “Ben kendimde değildim, bu yüzden muhtemelen benden hoşlandılar. Sessiz kalışımı ağırbaşlılığıma vermiş olmalılar. Aslında ağzımı sadece kusmamak için kapalı tutuyordum. Bir kraliyet ulağı, kabul edildiğime dair bizzat Kral tarafından mühürlenmiş bir mektup getirdiğinde hiçbirimiz inanamadık. İşin aslı ben hâlâ inanamıyorum,” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. “Biri bana bütün bunlar bir şakaydı diyecek diye ödüm kopuyor.”

“Böyle söyleme. Diğerleri gibi sen de burada olmayı hak ediyorsun.”

Gülümsedi ve “Sen de öyle, Lei! Böyle bir istisna yapılması için fazlasıyla özel ve güzelsin,” dedi.

Bu sözlerin beni mutlu etmesi gerekiyordu ama ben sinirledim. Ama bana öyle içten bakıyordu ki öfkemi yuttum.

Çok geçmeden kapı açıldı ve bir hizmetçi Bayan Himura’nın gelmekte olduğunu bildirdi. Bir saniye içinde odadaki herkes sus pus oluverdi.

Kartal kadın, sinirli bir şekilde elini kaldırarak “Blue,” dedi “ilk seni alacağız.”

Blue, *tabii ki ilk ben olacağım*, bakışı atarak ayağa kalktı.

Çok geçmeden Bayan Himura döner diyordum ama öyle olmadı. Bir sonraki kızın çağırılması için iki saat beklememiz gerekti. Ve diğeri için iki saat daha... Uşaklar bize öğle yemeği servis ettiler, o kadar açtım ki lokmaları çiğnemedem yuttum adeta. Adamakıllı en son yemeğimi yiyeli epey olmuştu ve sarayın yemekleri oldukça lezizdi. Bazı ikramlar, daha önce tattıklarımın çok daha lezzetliydi: nar taneleri ile süslenmiş hindistancevizli pirinç buğulaması; marine edilmiş yılan balığı dilimleri; koyu bir sosla kaplanmış bütün kızarmış ördek. Daha bilemediğim bir sürü yemek çeşidi vardı. Midem tıka basa dolmasına rağmen hepsinin—bir lokma dahi olsa—tadına bakmayı ihmal etmedim.

Akşama doğru, bir tek kedi gibi gözlere ve kibirli bakışlara sahip kız ve ben kalmıştık.

Neredeyse bir saati aşkın süredir sessiz bir şekilde oturuyorduk. En sonunda dayanamayıp “Sona kalmak da iyi, değil mi?” diye sordum.

Cevap vermediği yetmiyormuş gibi aleni şekilde sırtını bana döndü. Hırçın bir şekilde tabağımdaki şekerli, yapışkan pirinç topunu bıçaklamaya başladım. Küçük tatlı tabaktan fırladı ve yere yapıştı.

Kedi kız okkalı bir kahkaha attı. Kafamı kaldırıp baktığımda muzip bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ona baktığımı fark edince yüz ifadesi bir anda eski mağrur görüntüsüne geri döndü. “Buradaki yemek çubukları Xienzo’dakilerden farklı olmalı,” dedi soğukkanlılıkla.

İlk defa sesini o anda duymuştum. Sesi umduğumdan daha alçak ve boğuk çıkıyordu. Asil bir ailenin zarif tonlamasına sahip gibiydi. Harflerin üzerine basarak tane tane konuşuyordu.

Duyulmayacak bir ses tonuyla “Evet,” diye mırıldandım. “Buradakiler, herkesin kullandığı kadar ...”

“Ne demek istedin, anlamadım,” dedi beni süzerken.

“Hiç!” dedim ve şansına Bayan Himura dönmek için çok doğru bir zaman seçmişti. Sıradaki bendim.

Kedi kıza hoşça kal demeden çıktım. Bayan Himura, beni ortasında yüksek fakat yalın bir masa bulunan küçük bir odaya götürdü. Uzun boylu biri masanın yanında arkası bize dönük vaziyette dikiliyordu, burnuma küflü ve keskin bir hayvan kokusu çalındı.

Beni ileri doğru iterken “Doctor Uo,” dedi Bayan Himura “sıradaki kıızı getirdim.”

Doktor yüzünü bize dönüp de parlak bakışlarla beni süzerken kıpırdamadan durmaya çalıştım. Ay sınıfından erkek bir yaban domuzuydu. Burnunun her iki yanında iki kısa diş vardı. Sarımsı kahverengi kıllarla kaplı derisi pörsümüştü ve burnunun ucuna bir çift açık yeşil gözlük iliştirilmişti.

“Size Lei-zhi’den bahsetmiştim doktor,” diye devam etti Bayan Himura. “Sonradan eklenen kız. Resmi seçilme sürecinden geçmediğinden, onu daha ayrıntılı bir şekilde kontrol ettiğinizden emin olun lütfen.”

Doktorun burun delikleri kıpırdadı. “Elbette, Bayan Himura.” Sesi bir gıcırtyı andırıyordu. Bayan Himura

yanımdan çekilir çekilmez bana doğru yaklaştı ve eğilerek gözlerimin içine baktı. Sonra ben ne yaptığını kavrayamadan uzanıp belimdeki kuşağı çözöverdi.

Elbisemin önü açılmıştı. Kan beynime sıçradı. Doktor elini uzatmıştı ki hızlı bir hareketle önümü kapayıverdim.

Bakışlarımı odanın köşesinde önündeki parşömen tomarına bakmakta olan Bayan Himura'ya kaydırarak "Ne—neler oluyor?" diye sordum.

Kafasını okuduğu şeyden kaldırmaksızın "Direnmeyi kes, çocuk," diye emretti. Bir uşak önünde çömelmiş, çayını dolduruyordu. "Bırak da doktor işini yapsın."

"Ama—"

"Navya! Git yardım et."

Uşak ok gibi fırlayıp yanımda bitiverdi. Kolumu sıkıca kavrarken "Lütfen hanımefendi," diye yalvardı "doktor canınızı yakmayacak."

Kıyafetlerim vücudumdan ayrılırken mücadele etmeyi sürdürdüm. Uşak, tıpkı Lill gibi—hatta çoğu uşak gibi—Çelik sınıfındandı. Çakal gözleri gayet kibar görünmesine ve doktorun beni soymasına yardımcı olmaktan hiç de mutlu görünmemesine rağmen iki iblis tarafından soyulduğum için kendimi çok aşağılık hissettim. Onlar orada bulunduğu için sanki iki kez soyunmuşum gibi gelmişti bana ve o an Kâğıt sınıfından olmanın ne demek olduğunu çok iyi bir şekilde anladım. Vücudun çok hassas ve kolayca zarar görebilen bir şeyle kaplı olması ne demekmiş, onu da idrak ettim.

"Masanın üzerine çık," dedi doktor.

Başım yerde, gözümde yaşlarla dediğini yaptım.

"Tut onu."

Hizmetçi, hiç gerek olmamasına rağmen sıkıca kollarıma yapıştı. Doktorun dokunduğu yerler ne kadar mahrem olursa

olsun, hiç kıpırdamadan yattım. Eira Hanımefendinin dün gece söylediği sözler kulaklarımda çınlıyordu:

Artık hayatlarınız saraya ait kızlar. Bunun idrakine ne kadar erken varırsanız o kadar iyi olur sizin için.

Doktorun masasında uzanırken bu sözlerdeki acı gerçeğin ayırdına vardım. Şimdi bir iblisin önünde çırlıçıplak yatıyordum ama bir gün gelecek başka bir iblisin önünde de böyle yatacaktım. Üstelik o zaman karşımdaki beni muayene etmeyecekti. Gözlerimi sıkıca kapayıp uzaklarda olduğumu hayal ettim.

İnceleme nihayet bittiğinde oturdum ve kollarımı çıplak bedenime doladım. Gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyordu. Doktor uzaklaşmıştı ancak hizmetçi, ellerini önünde kavuşturmuş ve başı önüne eğik vaziyette yanımda dikiliyordu.

“Giyin,” dedi Bayan Himura sert bir şekilde. Ayağa kalkınca tüyleri iyice kabarmıştı. “Tüm geceyi burada geçirecek değiliz.”

Geri kalan kısımlar benim için berrak değildi. Bir falcının analizinin ardından sarayın en saygın yıldız falcısı ile bir araya geldik ve bir kraliyet şamanı dış görünüşümü değiştirmek için herhangi bir sihir kullanıp kullanmadığımı kontrol etti. Ayrıca başka bir doktorun muayenesinden de geçtim, ancak bu seferki bir *qi* doktoru olduğu için giysilerimi çıkarmam gerekmedi.

Odama döndüğümde vakit gece yarısını geçtiğinden Lill'i orada beni beklerken bulunca şaşırdım. Kapıdan girer girmez atlayıp boynuma sarıldı ve “Çok telaşlandım!” dedi.

Duygusuz bir ses tonuyla “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

Ceylan kulaklarını indirip “Ben... şey, duymuş olabileceğinizi sanmıştım Hanımım. Kızlardan biri... teftişten geri dönmedi. Seçilme sürecinde kendisi için bir büyü kullanmış ve kraliyet şamanı da bunu tespit etmiş olmalı.

Bu daha önce de olmuştu ama uzun yıllardır olmadığını söyleyebilirim. Sizin işlemleriniz bu kadar uzun sürünce başınıza bir şey geldi sandım,” dedi.

“Beni daha detaylı şekilde incelediler,” diye açıkladım. O anda Aoki ve kedi kız geldi aklıma ve “Hangi kızmış bunu yapan?” diye sordum.

“Rue Hanımefendi. Rain’den gelen kız. Sevimli bir görünüşü vardı.”

Buz mavisi kıyafeti olan soluk benizli minyon kızı hatırladım. Utangaç görünüyordu, kimseyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu ancak yine de duruşundaki ağırbaşlılığı ve mütevazılığı fark etmiştim.

Onunla bir kere bile konuşma şansı bulamadığım için üzülmüştüm.

Cevabı hiç duymak istemesem de dudaklarımı ıslatıp “Peki ona ne olacak şimdi?” diye sordum.

Lill, bakışlarını yere indirip “İyi şeyler olmayacak,” derken uzun kirpikleri gözlerini gizliyordu. Ve ben, o anda Rue’nin adını bir daha asla duymayacağımızı anladım.

SEKİZ

Sayımız bir eksildikten sonra Blue'nun beni *dokuz* diye çağırmayacağını ummuştum ama ertesi sabah banyo avlusunda beni görür görmez yaptığı ilk iş bu oldu.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, dokuz,” dedi incecik dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. “Diğerleriyle gönderilen kişinin sen olacağına dair bahse tutuşmuştum.”

Lill, dirseğıme asılıp “Boş verin onu Hanımım,” diyerek beni çekiştiriyordu ama yerimden kıpırdamadım.

Blue, kolları açık vaziyette sırtüstü uzanmıştı küvette. Dar göğüs kafesi boyunca bir kolye gibi uzanan köprücük kemikleri bir çift tüysüz kanat kadar keskindi ve memeleri— bilinçli şekilde sergilemiyordu—dik ve diriymi.

Blue, hem vücut hem de zeka açısından üstün bir kızdı.

Gözlerimi kısıp ona baktım ve “Umarım çok fazla bahis oynamamışsındır. Bayan Himura'nın dediğine göre baban borçların konusunda sana yardımcı olacak gibi görünmüyor,” dedim.

Sohbet eden diğer kızlar susmuş bize bakıyorlardı. Ortamdaki tek ses, saçaklarda yuva yapan kuşların cıvıdamaları ve küvetlerinde huzursuzca kıpırdanan kızların çıkardığı su sıçramasıydı.

Blue'nun dudakları kıvrıldı. "Hayatım hakkında bir şeyler biliyormuşsun gibi davranma. Xienzo'da bitki dükkânına sahip birinin kızı ne bilebilir ki zaten? Özellikle de fahişe olmak için evini terk eden bir annenin kızı."

Bu sözlerle yumruk yemiş gibi oldum.

"Ne dedin sen?"

"Sarayda haberler tez yayılır, dokuz. Buna alışsan iyi edersin." Çıplaklığını bir zırh gibi kuşanıp küvetinden doğruldu ve dik dik bana bakmaya başladı. En yakınındaki hizmetçiden bir bornoz alıp incecik vücudunu örterken "Annenin buralarda olmaması ne acı. Eminim kızının kendi izinden geldiğini görmekten *gurur* duyardı," diye ekledi.

Bunu söylemeye nasıl cüret edebilirdi? Lafını bitirdiği anda hırıldayarak ona doğru koştum, parmaklarım, sanki içlerinden pençe çıkacakmış gibi esnemişti. O iğrenç, kendini beğenmiş suratını tırnaklarımla kazımak üzereydim ki yan tarafımda ani bir hareketlilik oldu. Ben herhangi bir tepki veremeden iki kol beni sıkıca sardı ve geri doğru sürükledi.

Sağa sola tekmeler savurarak "Bırak!" diye bağurdım ancak kız beni çok sağlam kavramıştı. Bir dirseğini belime dayamış, diğer kolunu da vücudumun ön tarafına dolamıştı. Teninden taze, okyanus kokusuna benzer bir koku geliyordu.

Her nasılsa onun kedi kız olduğunu anladım.

Blue'nun yüzü bir an için sarsılsa da hızla eski sırtık halini aldı. "Pekâlâ," dedi bornozunun kuşağını düzeltirken "Bu Kâğıt Kızın hizaya gelmeye niyeti yok."

"Bu kadar yeter Blue," diye öfkeyle parladı kedi kız. "Bayan Himura veya Eira Hanımefendi duymadan bir son ver şu işe."

Blue'nun de ona sert bir şekilde bağıracağını yahut kedi kız böyle konuştuğu için en azından zoruna gideceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Bir müddet beni süzdükten sonra "Sanırım haklısın. Onların zamanını böyle anlamsız bir şey için harcamanın anlamı yok," dedi.

Yumruklarımı sıkarak "Anneme fahişe denmesi önemsiz bir şey değil!" diye bağırdım.

Blue tekrar üzerime atılmıştı ki kedi kızın bakışlarını fark edince geri çekildi. Saçlarını geriye doğru attı ve ahşap zemin üzerinde ıslak ayak izleri bırakarak ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

Kedi kız beni serbest bırakır bırakmaz, onunla yüzleşmek için arkamı döndüm ve "Bıraksaydın da yüzünü parçalasaydım!" diye gürledim.

Bana dikkatle bakarak serinkanlı bir şekilde "Olabilirdi aslında. Bu alaycı tavırlarından bıktım artık!" dedi.

Onun böyle söylemesi beni yatıştırmıştı. Arkasından sessizce gidişini izledim. Nemli saçları bir çağlayan gibi sırtının alt tarafına kadar dökülüyordu. Bornozu omzunun oradan hafifçe açılmış ve bronzlaşmış pembemsi tenini ortaya çıkarmıştı. Ona, gözlerinin şekli ve içlerindeki keskin zekâ nedeniyle kedi kız lakabını takmıştım ancak onun yürüyüşü de kediye benziyordu. Gözlerim hareketli kalçalarının hareketini takip ederken aşına olmadığım bir sıcaklık tüm vücudumu sarmaya başlamıştı.

Lill, "Hanımım! İyi misiniz?" diye koluma yapışınca yerimden zıplayıverdim.

Şaşkınlıkla "Bu kızın adı ne?" diye sordum.

Bakışlarımı takip ederek "O mu? Wren Hanımefendi. Onu çoktan duymuş olabileceğinizi sanıyordum," dedi.

"Neden ki?"

“Wren Hanımefendi, Lort ve Leydi Hanno’nun kızı.”

Saraya gelirken yolda gördüğüm at sırtındaki mavi şapkalı adamları hatırladım. Blue’nun kedi kızın lafını dinlemesine şaşmamalıydı. Eğer gerçekten de krallığın en güçlü Kâğıt sınıfı olan Hannos klanından ise,—üstelik liderlerinin kızı ise—bu, neden bu kadar asil davrandığını da açıklıyordu.

“Wren,” diye mırıldandım kendi kendime. Bu işte bir terslik vardı, çünkü söylenişi oldukça yumuşaktı. Wren⁷ler, Xienzo’daki evimizin çevresinde çiftler halinde gürültülü bir şekilde öterek uçan, soluk kahve rengindeki küçük kuşlardı. O yüzden bu isim, bu sessiz ve münferit takılan ve üzerlerine atılmadan önce sinsice kuşlara yaklaşan bir kediye benzeyen bu kıza hiç ama hiç uygun değildi bence.

* * *

Kahvaltıdan sonra, Eira Hanımefendi ilk dersimiz için bizi çağırdı. Lill hızlı bir şekilde hazırladı beni. Üzerime mor renkli bir ruqun⁸ giydirmeden önce usta elleriyle saçlarımı ördü. Görünüşe göre, merkezi İkhar’a’nın birinci sınıf klanları arasında popüler olan başka bir giyim tarzıydı bu ancak kumaşın yumuşaklığının aksine ben oldukça gergindim.

Lill, elbisenin arkasındaki uzun fiyonku bağlamaya çalışırken “Evden dışarı çıktığımız yok! Neden bu kadar uğraşıyorsun, mükemmel olmak zorunda mı?” dedim.

Bana şaşırtıcı bir sertlikte bakarak “Siz artık bir Kâğıt Kız oldunuz Hanımım. Kiminle karşılaşabileceğinizi asla bilemezsiniz. Ya da kimin sizi değerlendirdiğini.” Sonra yüzü aydınlandı ve “İblis Kralın kalbini kazanmak istiyorsanız, sarayın teveccühünü ve desteğini arkanıza almanız çok önemli,” dedi.

7 Wren kelimesi, İngiliz dilinde çalikuşu anlamına gelmektedir.(ç.n.)

8 Genelde kadınlar tarafından giyilen, ancak erkeklerin de tercih ettiği, bir bluz ve beli saran bir etekten oluşan geleneksel Çin kıyafetidir. (ç.n.)

İşitme menzilinden çıktığında “Sanki bir kalbi var da,” diye mırıldandım.

Eira Hanımefendinin süitine gittiğimizde diğer kızların hepsinin orada olduğunu gördüm. Ortasında bir ocak, dumanı tüten bakır bir çaydanlık ve fincanlar bulunan bir sehpanın etrafında çömelmişlerdi. Duvarlarda, odanın arka tarafından gelen hafif esintiyle dalgalanan göz alıcı renklere sahip rulo perdeler ve nakışlarla süslenmiş satenler vardı.

Eira Hanımefendi, gülümseyerek “Lei-zhi, ne kadar güzel bir kıyafet,” dedi. Aoki’nin yanındaki boş yeri işaret ederek “Biraz arpa çayı ister misin? Siz kızların dünkü değerlendirmelerin ardından nasıl hissettiğinizi biliyorum. Sinirlerinize bundan daha iyi gelecek başka bir şey tanımam,” dedi.

Eteğim dağılmasın diye dizlerime doğru dikkatle katlayarak oturdum. Ne yaptığımın farkına varınca kendime inanamıyormuş gibi güldüm. Sadece bir hafta önce kirle kaplı bir karıştırma kabının içinde oturuyordum. Adap ve görgü kuralları umurumda olan son şeydi.

Eira Hanımefendi kaşlarını kaldırarak “Komik bir şey mi var, Lei-zhi?” dedi.

“Ah.” Masanın altına biriken fiyonkumun kuyruğunu toparlamaya çalışırken “Ben sadece... daha önce yaşadığım bir şeyi hatırladım da...” dedim.

Bu sözlerim üzerine bazı kızlar bana ters ters bakmaya başladı. Banyo avlusunda olanları ifşa etmemden korkuyorlardı galiba. Ama bu, Eira Hanımefendinin bilmesini istediğim son şeydi. Dövüşmenin, bir Kâğıt Kızın geliştirmesi gereken yetenekler listesinde olduğundan son derece şüpheliydim.

Ah, selam Kral! Harikulade tekmelerime göz atmak ister misin?

Zayıf ve ikna edici olmayan bir tonda, “Hâlâ ayakkabılarıma takılıp düşebiliyorum da,” dedim.

Eira Hanımefendi başını sallayıp “Ah, evet hatırladım. Benim de onlara alışmam uzun zaman almıştı,” dedi. Masanın etrafına şöyle bir göz atarken bile bir zarafete, bir asalete sahipti. “Kökenim hakkında ne biliyorsunuz, bilmiyorum. Çoğunuz önde gelen ailelerin kızlarısınız. Saray terbiyesiyle yetiştirilmiş kızlarsınız. Fakat çocukluğumu, ailemin kadın elbisesi dikim işlerine yardımcı olmak için Kitori’nin güneyinde geçirdim. Saraya ilk geldiğimde erik şarabıyla bile sarhoş olabilen bir ördek gibiydim ancak gökler bana yardım etti.”

Bazı kızlar kıkırdadı.

Son derece tatlı bir ses tonuyla “Kimse bilemez, Hanımefendi,” dedi Blue. “Babam bana sizin Kralın gözdesi olduğunuzu söyledi.”

Aoki homurdanmaya benzeyecek şekilde öksürdü.

Blue, ona aldırış etmeksizin devam etti. “Kral, eğittiğiniz kızlar da sizin gibi olsun diye sizi Kâğıt Kızların hocası olarak seçmiş anlaşılan.”

Eira Hanımefendi, “Şey, bundan pek emin değilim,” dedi, gönülsüzce tebessüm ederken. “Fakat sağlam bir değişime uğradığım doğru. Kendimi kanıtlamam için çok çalışmam ve özverili olmam gerekiyordu. Bu yüzden hocanız olarak işimi çok ciddiye alıyorum. Geçmişiniz ne olursa olsun, burada aynı seviyeden başlarsınız. Bayan Himura ve ben sıkı bir ders programı hazırladık. Gelecek yıl yeni kızlarla değiştirileceksiniz, ancak yine de saray için çalışmanız bekleniyor sizden,—bir sanatçı ya da kralın misafirlerine eşlik eden bir refakatçi olmak gibi—yani kadınsı becerilerinizi geliştirmeye devam etmeniz her daim çok önemli.”

Tam o sırada kızlardan biri lafa girdi. “Boş zamanımız olacak mı, Eira Hanımefendi? Şehir Avlusunda çalışan bir kuzenim var ve aileme onu ziyaret edeceğime dair söz verdim.”

Kızın ismini hatırlamam biraz zamanımı aldı: Chenna. O gece üzerinde turuncu elbise—Lill, o kıyafete sarı dendiğini ve güney bölgelerinde yaygın olduğunu söylemişti sonradan—olan koyu tenli kız. Bugün ise üzerinde limon sarısı bir sarı vardı. Bu kıyafet, cildinin pürüzsüz güzelliğini ve birçok kirpiğe sahip, geniş gözlerinin kömür rengini açığa çıkarıyordu.

“Dersleriniz ve saraya karşı yükümlülükleriniz arasında biraz vaktiniz olacak,” diye yanıtladı Eira Hanımefendi, “fakat bu sizin için önemli”—bize doğru dönmüştü—“hepinizin sarayın içerisinde hiç boş vaktiniz olmayacağını bilmesi gerek. Kadınlar Avlusunu her aklınıza estiğinde terk edemezsiniz.” Sonra sesi yumuşadı. “Beni yanlış anlamayın. Kâğıt Kızlar olarak son derece mutlu hayatlar süreceğinizi garanti edebilirim. Ben bunu yaşadım. Ancak hepimiz ahenk içerisinde işleyen bir saray düzeninin parçalarıyız. Yani bize biçilen rolleri oynamamız bekleniyor bizden.”

Saray nizamı ve kuralları ile alakalı bir derse başladık. Ne kadar eğilmemiz veya sarayın farklı bölgelerinde hangi hızda yürümemiz gerektiği gibi, aklıma bile gelmeyen bir sürü şey için kurallar vardı.

Aoki, kıkırdamamak için kendini zor tutarak “Yakında nasıl kaka yapmamız gerektiğini bile söyleyecek,” diye fısıldadı.

Eira Hanımefendi, tam bir saat sonra dersi bitirirken “Bu sadece başlangıç tabii ki,” dedi. “Kurs esnasında öğretmenlerinizden bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz. Fakat şimdilik herhangi bir sorusu olan var mı?”

“Benim var,” dedi ikizlerden biri. Eira Hanımefendi onay verince öne doğru eğilip “Bir İblis Kraliçe’nin olduğu doğru mu?” diye sordu.

Odanın içinde bir anda homurtular yükseldi. Hayretler içinde Aoki’ye baktım. O da omuz silkti. Görünüşe göre kraliçeden haberi olmayan bir tek ikimiz vardık.

Eira Hanımefendi herkesin susmasını bekledikten sonra “Evet,” dedi. “Sarayın dışındaki çoğu kişi onun varlığından habersiz, çünkü o gizli. Sadece Kralın çocuklarını doğurması için Kraliyet Sarayının içinde özel bir bölgede tutuluyor.”

“Babam bana birden fazla kraliçe olduğunu söylemişti,” dedi Blue.

“Babanız yanlış bilgilendirilmiş maalesef,” diye yanıtladı Eira Hanımefendi. Blue’nun suratı, yanıldığını kabullenmek istemez bir edayla kasıldı. “Sadece bir tane var. Kraliyet falcıları ve danışmanlar, göklerin hoşuna gidecek bir birlik sağlamak amacıyla tahta çıkan her yeni Kral ile onun birleşmesini sağlıyorlar.”

“İçimizden herhangi birinin kraliçe olma şansı yok mu?” diye sordum.

“Kesinlikle yok. Siz Kâğıt sınıfındansınız. Sizin Ay sınıfından bir taht varisi doğurabilmeniz imkânsız. Kral ile geçireceğiniz her geceden önce hamile kalmamanız için ilaç verilecek size.”

Kastlar arası üreme hakkında pek bir şey bilmemekle birlikte, farklı sınıflardan bir kadınla bir erkeğin birleşmesinin gebelikle sonuçlanmasının zor olduğunu biliyordum. Özellikle de Ay sınıfı bir erkek ile Kâğıt sınıfı bir kadın söz konusuysa. Ama yine de belli olmazdı tabii. Sanırım Kral, cariyelerinin hamile kalarak—hatta düşük yaparak—boşa çıkmalarını istemezdi. Ya da alt kasttan bir çocuk sahibi olmayı. Cinsel birleşmede genellikle üstün olan kastın genleri baskın oluyordu ancak sürprizlerle sonuçlanan çiftleşme hikâyeleri de duyulmuştu.

“Kraliçe Krala hiç çocuk verdi mi?” diye sordu Chenna, masanın diğer tarafından.

Blue’nun gözleri büyüdü ve yanında oturan kısa saçlı kızla baktılar.

Eira Hanımefendi, elini kaldırarak “Bu onların arasındaki mahrem bir konudur. Bahsedilmemesi gereken hassas bir mevzu. Bu konuyla ilgili daha fazla soru sormamanızı şiddetle tavsiye ederim.” Kafasını yana yatırdıktan sonra, dingin bir yüz ifadesiyle “Haydi yemek yiyelim. Hepiniz acıkmış olmalısınız,” dedi.

Öğle yemeği servis edilirken gevezelik ettik. Uşaklar, tabaklarımızı ve fincanlarımızı doldurmak için aramızda mekik dokuyorlardı. Belki de Eira Hanımefendinin arpa çayı gerçekten işe yarıyordu, çünkü yemek esnasında sinirlerim sakinleşmişti ve öğleden sonra keyif almaya, Eira Hanımefendinin huzur dolu süitinde diğer kızlarla arkadaşlıklar kurmaya bile başlamıştım.

Onları tanımak için ilk fırsatım bu oldu. Aoki'nin yanında, Blue ve Wren, onun yanında ise güneydeki Jana bölgesinin başşehri Uazu'daki zengin bir maden sahibinin kızı olduğunu öğrendiğim Chenna oturuyordu. Kanım ona hemen ısınmıştı. Ketum gibi görünse de utangaç değildi. Kızlardan biri ona ailesini özleyip özlemediğini sorduğunda hiç tereddüt etmeden evet demişti.

İkizlerin isimleri Zhen ve Zhin'di. Narin yüz hatları ve mermer beyazı tenleri o kadar benzeşiyordu ki onları güçlükle ayırt edebiliyordum. Chenna'ya Han bölgesindeki soylu ailelerini anlattıklarında aldıkları tepkiye bakılırsa İkhar'a da iyi tanınan bir aileden geliyorlardı. Tabii ki öyle olacaktı, zira Kâğıt kastından soylu bir aile zaten nadir görülürdü. Yönetme ve işletme işleri Ay kastına aitti. Çelikler ise daha ziyade sanayi ve ticaret ile uğraşırlardı. Kâğıtlar ise genellikle en düşük işlerde çalışırdı: hizmetçilik, çiftçilik, amelelik. Zhin-Zhen, Blue ve Wren'in ailelerinde olduğu gibi bazen kast sıraları karışabiliyordu. Ama bu alışılmış bir durum değildi.

Fakat değişmeyen tek şey, statüsünü ne kadar yükseltirse yükselsin, bir insan, iblislerin her zaman en üstün olduğu gerçeğini kabullenmeliydi.

Grubumuzun son kişisi, düzgün vücut hatlarına, kısa kesilmiş saçlara ve kusursuz oval bir yüze sahip Mariko idi. O ve Blue arkadaş olmuş gibi görünüyorlardı. Sık sık fısıldaşmak için kafalarını birbirlerine yaklaşıtıyorlar ve kendini beğenmiş bakışlarla beni süzüyorlardı. Bir süre sonra bundan o kadar sıkıldım ki aynı hareketi her yapışlarında onlara gülümseyip el salladım.

Bir kahkaha duyup etrafıma bakındığımda Wren'in keyifle parlayan gözlerle beni izlediğini fark ettim. Benim kendime gülündüğünü idrak ettiğimi anladığında gülümsemesi soldu. Omuzlarını yukarı doğru kaldırıp boynunu kütürdetti.

Kaşlarımı çatarak onun olduğu tarafa bakarken "Onun derdi ne?" diye fısıldadım Aoki'ye. "Kimseyle konuşmuyor, galiba ondan nefret etmemizi istiyor."

Aoki, kafasını benimkine yaklaştırarak "Şey, Hanno ailesi hakkında konuşulanları biliyorsundur," dedi. Boş boş baktığımı görünce "Kâğıt kastlarının çoğunun Krala bu kadar yakın oldukları için onlardan nefret ettiğini biliyor musun peki? Bunun farkında olmalı. Bununla başa çıkmanın kolay olduğunu hiç sanmıyorum," diye devam etti.

Bana ne söylediğini anlamam biraz zaman aldı. Demek bu yüzden Wren hepimizden nefret ediyor gibi davranıyordu. Asıl o, *bizim* ona karşı kinle dolu olmamızdan korkuyordu.

Öğle yemeğinden sonra, Eira Hanımefendi, bizi kendi küçük bahçesinin avlusuna çıkardı. Çok güzel bir yerdi. Ağaçlar ve çalılıklar rengarenk boncuklar gibi dizilmişti ve sarı çiçekler, yeşil çimlerin üzerine kıymetli birer mücevher gibi süslüyordu. Saçaklardan altın yaldızlı kuş kafesleri sarkıyordu. Küçük tapınağın etrafını çevirmiş olan havuz şırıldıyor, tepemizde kuşlar cıvıldıyordu. Bu yerle ilgili bir şey bana Xienzodaki bahçemi hatırlattı; gereğinden fazla büyümüş otlar yahut bir kuşun ötmesi veya yüzüme vuran güneş ışığının ılıklığı.

Gözlerim doluverince, yalnız kalmak için hızla gruptan ayrılıp dar bir taşlık yola saptım. Bir manolya ağacının kısmen gizleyebildiği bir oturağa yerleştim. Pembe-beyaz yaprakların kıvrık çanakları asma tavan işlevi görüyordu. Hoş ve yoğun bir hava vardı; çiçeklerin ve güneşin ısıttığı odunların kokusu sarmıştı etrafımı.

Chenna ve Aoki'nin sesleri geliyordu köşeden.

"Yani onlar hakkında sen de bir şeyler duyduğun, öyle mi?"

"Sadece Kuzey'de olduklarını sanıyordum. Bir tanesi ailemin yaşadığı doğu Shomu'nun oraya pek uzak değildi ve bizim bölgenin geri kalan illerine ait raporları da duydum. Xienzo ve Noei'yi de."

"Sanırım hep çevre illerde olmuş. Jana da biz de biraz yaşadık."

"Dadım, bana Kralın devriyelerinin her zaman baskın düzenlediğini söyledi," diye yanıtladı Aoki. "Özellikle de Kâğıt sınıfı klanların yaşadığı köylere. Gitgide çoğalıyorlarmış. Ve duyduğumuza göre, onlar... farklıymış. Hatta daha da kötüsü."

"Tanıdığın biri var m..." Chenna'nın sesi kısıldı.

Muhtemelen Aoki başıyla onaylamıştı. "Peki ya senin?"

"Hayır. Saray, başkentlere asla saldırmaz." Chenna, bir müddet duraksadıktan sonra devam etti. "Ama buraya gelirken kuzey sınırına yakın bir kasabadan geçiyorduk. Gerçi geriye pek bir şey kalmadığından kasaba demeye bin şahitti ama olsun. Annem bana ailesi burada yaşayan bir arkadaşı olduğunu söyledi. Kunih ruhlarını kutsasın."

"Buraya gelirken ben de ona benzer yerler gördüm," diye mırıldandı Aoki.

"Sence *Hastalık* ile bir ilgisi var mıdır?"

"Bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey *Hastalığın* daha da kötüye gittiği. Ailem bana vergilerimizin arttığını ve her

geçen yıl kraliyet askerlerinin daha fazla mahsulümüze el koyduklarını söyledi. Bazı yerlerde durum oldukça kötü olmalı.”

Onlar uzaklaşırken düşüncelerimi de yanlarında götürdüler. Hastalığın ne olduğunu bilmiyordum ama benim köyüme ve saraya gelirken içinden geçtiğimiz harabeye dönmüş kasabaya yapılanlara benzeyen baskınlardan bahsetmişlerdi. Tüm İkharâda benzeri durumlar yaşanıyor olmalıydı. General Yu, Xienzo’da gördüğümüz birinin asi gruplarla ilişkisi olduğunu söylemişti. Diğer yerlerin saldırıya uğramasının nedeni de mi buydu acaba? Öyleyse, General’in Eira Hanımefendiye krallığın zor zamanlar geçirdiğini söylerken kastettiği şey bu muydu? Artan isyan hareketleri ve *Hastalık* denen şu şey?

“Ne düşünüyorsun?”

Eira Hanımefendinin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Aceleyle kalkıp onu selamlamaya çalıştım ama o, gülümseyerek oturmamı işaret etti.

“Ba-baskınlar hakkında?”

Kaşlarını çatarak “Bahçe demek istedin galiba. Sevdin mi burayı?” diye düzeltti.

Kafamı sallarken “Çok hoş bir yer,” dedim.

Oturağa oturduktan sonra yanına çökmem için işaret etti. “Beğenmene sevindim. Bazı yaz gecelerinde buradaki küçük tapmakta uyurum. Bana çocukluğumu hatırlatır. Havaalar güzel olduğunda ailem ve ben öyle yapardık.”

“Ailenizin Kitori’li sari imalatçısı olduğunu söylemiştiniz.”

“Evet, bölgede iyi tanınan bir aileydik. Her zaman ziyadesiyle iş yükümüz olurdu. Kuzenlerim ve ben, birbirimize fıkralar anlatır, işimiz bittikten sonra üzerimize yapışan boyaları temizlemek için nehirde yıkanırken dedikodu yapardık.” Avuç içlerini yukarı doğru kaldırıp “Bazen renkleri ayırt edememeyi diliyorum. Uyanıp da ellerimi boyasız görünce neredeyse ağlayacak gibi oluyorum,” diye ekledi.

“Özlüyor musunuz?” diye sordum kibarca, “Yani evinizi?”

Sorumu yanıtlamadan önce bir anlık tereddüt geçirdi. “Benim evim burası Lei-zhi. Bence sen de böyle düşünmeye başlamalısın.”

Uzaklara doğru bakıp “Benim evim Xienzo,” diye mırıldandım. “Ailemin evi. Hep de öyle olacak.”

Annem alındıktan sonra babam, Tien ve ben yeni bir aile olmuştuk. Şimdi ben nasıl olur da oradan vazgeçebilirdim?

Buraya gelirken kendime verdiğim sözü hatırladım.

Asla yılmayacağım. Neye mal olursa olsun evime geri döneceğim.

“Hanımefendi, babam ve Tien’e mektup yazabilir miyim? Sadece iyi olduğumu bilsinler diye. Başka hiçbir şey yazmayacağım, söz.”

İlk bakışta hayır diyecekmiş gibi göründü ama gülümseyerek “Tabii ki Lei. Ne kadar güzel bir fikir. Sana kâğıt ve mürekkep göndereceğim,” diye yanıtladı.

Ağırbaşlılığımı korumak ve kollarımı ona dolayıp sıkıca sarılmamak için kendimi çok zor tuttum. Babam ve Tien’in mektubumu birlikte okurkenki hallerini resmettim kafamda. Krallığın bir ucundan diğerine de olsa, benim dokunduğum bir şeye onlar da dokunabilecekler, kâğıdın üstündeki her bir satırda benim varlığımı hissedebileceklerdi. Güvende olduğumu ve onları hiç aklımdan çıkarmadığımı bileceklerdi.

“Mektuplarını yazmayı bitirdikten sonra bana getireceksin ve ben de onların yerine teslim edildiğinden emin olmak için en güvendiğim ulaşıma vereceğim.”

“Elbette. Teşekkür ederim Hanımefendi. Bana dünyaları verdiniz.”

O da bana gülümsedi. Ama o diğer tarafa dönerken gözlerinin içinde çırpınan bir şey gördüm: derin bir üzüntü.

Herhalde geçmişle ilgili, saraydan önceki hayatıyla ilgili şeylerden konuştuğumuzdan olmuştu. Eira Hanımefendinin çocukluğuyla ve boyaya bulanmış elleriyle ilgili düşlerini hatırlayınca o tam olarak cevap vermese de evini deli gibi özlediğini anladım.

Geçmiş hayal ederek yaşamının ne demek olduğunu iyi biliyordum.

Sevdiğin ve kaybettiğin şeyleri hayal etmenin de...

DOKUZ

Ertesi sabah uyandığımda Kâğıt Evde müthiş bir hareketlilik vardı. Güneşin aydınlattığı koridorlarda aceleyle koşuşan hizmetçiler, odalardan gelen talimatları yerine getirmeye çalışıyorlardı. Heyecanlı bir hava hakimdi ortama. Bu, köyümüzde, yeni yılın ilk on beş günü boyunca kutlanan, tüm sokakların kızıl bayraklarla donatıldığı festivalleri getirdi aklıma. Bu gece, Krallığın dört bir yanındaki şehirler, Kâğıt Kızların resmi olarak saraya sunulduğu açılış törenini kutlayacaktı.

Bu yıl takdim edilenlerin arasında benim de olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Lill, sabah banyom için beni almaya geldiğı andan itibaren nefes almaksızın büyük bir heyecanla tören hakkında konuşup durdu. “Ailemi ziyaret edemedim ve onlara henüz sizin hizmetinize girdiğimi söyleyemedim. Buna inanamayacaklar! Hanımım, onları geçit töreni esnasında görebilirsiniz! Orada sizinle beraber yürümek isterdim. Eğer bilselerdi suratlarındaki ifade...”

Ellerimi su yüzeyine çıkarıp üzerindeki köpüklerle oynarken “Onları en son ne zaman gördün?” diye sordum.

“Ah.” Hâlâ gülümsüyordu ancak konuşurken sesi titremeye başladı. “Çok uzun zaman oldu. Neredeyse altı ay.”

“Altı ay mı? Ama onlar burada, sarayda yaşamıyorlar mı?”

“Evet, buraya gönderilmeden önce başka bir konakta onlarla yaşıyordum. Onlar, buranın güneyindeki şehir avlusunda çalışıyorlardı. Şikâyet ettiğimden değil ama fazla izin günüm olmuyor burada. Nadir boş günlerimi de onlarla geçiriyorum. Bir kız bir erkek kardeşim var. Onları ziyarete gittiğimde mutfaktan aldığım ikramlardan onlara da götürür–” Beti benzi atmıştı, daha fazla devam edemedi.

“Endişelenme. Biri mutfaktan bir şeyler aşırıldığını fark ederse benim yaptığımı söyle. Buradaki porsiyonlar oldukça küçük.”

Minnettar bakışlarla gülümsedi. Neşesi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi. Bana kalırsa kardeşlerine götürmek için mutfaktan birkaç parça yiyecek almasında hiçbir mahzur yoktu aslında.

“Umarım onları pek yakında tekrar görürsün,” diye ekledim.

Başını öne eğip “Teşekkür ederim Hanımım,” dedi.

Islak ellerimi, küvetin kenarını tutmakta olan ellerinin üzerine koydum ve “Benim Xienzo’da Çelik kastından olan bir arkadaşım var. Ailemin bitki dükkânında çalışıyor,” dedim.

Gözleri fal taşı gibi açılarak “Gerçekten mi?” dedi. “Saray hariç hiçbir yerde kimsenin alt kasttan birinin emrine giremeyeceği söylenmişti bize.” Yanakları kızarmıştı, kafası öne eğik vaziyette hızlıca konuşmayı sürdürdü. “Ah, sizin hizmetinizde olmanın benim için yanlış olduğunu düşündüğümü sanmayın sakın. Bu büyük bir ayrıcalık Hanımım. Eira Hammefendi, bize, iblislerin Kâğıt Kızlara

hizmetçilik yapmasının bir istisna olduğunu, bunu Kralın istediğini söyledi. Ancak sadece Çeliklerden olacakmış hizmetçiler.” Kalın kirpiklerinin altından bana bakarak “Ben... ben Ay olmadığım için üzgünüm,” dedi.

Hizmetçi olarak Ay kastını—ya da ondan başkasını—tercih etmek isteyeceğim gibi bir fikre sahip olması beni güldürdü.

“Sen harikasin Lill,” dedim. Bunu duyunca öyle ısıltılı bir şekilde gülümsedi ki, bu parıltı, tüm avluya altın banyosu yaptırmaya yeterdi.

* * *

Gelenekler gereği, bu geceki tören için her birimiz gümüş renkli kıyafetler giyinmiştik. Gümüş, kuvvetli bir renkti; gücün, başarının ve bolluğun simgesi olarak görülüyordu. Buna karşın tüm İkhara kültürlerinin ortak yas rengi olan beyaza yakın olması sebebiyle bazen de kötü şans getirdiği de düşünülürdü. Lill bana bu âdetten bahsettiğinde tüm krallığa verilmek istenen mesajın ne olduğunu anlamıştım.

Kralı destekleyin ve ödüllendirilin.

Yahut ona karşı gelin ve acı çekin.

Lill, ilk kez bir Kâğıt Kıza hizmetçilik ettiğinden, hazırlıkları diğer hizmetçilerden biri tarafından—Chiho—denetleniyordu. Chiho, ciddi bir görünüşe sahip Çelik kastından bir kertenkeleydi. Kemikli kollarını ve boynunu kaplayan açık çam yeşili pullar haricinde insan görünümündeydi. Chiho, odalar arasında dolaşıyor, Lill’e hanımını nasıl hazırlaması gerektiğini öğretmeye çalışıyordu. Chiho’nun hangi kızın hizmetinde olduğunu bilmediğimden, arkasında Wren olduğu halde odamdan içeri girince kaskatı kesildim.

Wren, hâlâ bornozla gezdiği ve makyajı da yarım olduğu halde oldukça göz alıcı görünüyordu. Yanakları, gözlerinin ve dudaklarının parıltısını ortaya çıkaran erik renginin koyu bir

tonuna boyanmıştı ve saçları, bukleler halinde bir omzunun üzerinden aşağı dökülüyordu. İçeri adımını atar atmaz bornozunun eteğini topladı ve ben, gördüğüm şey karşısında hayrete düştüm.

Wren'in ayakları yıpranmış, nasırlı ve çirkin duruyordu. Daha ziyade benim ayaklarıma benziyorlardı. Bir işçinin ayaklarına. Hannos'un şımarık ve narin kızından bekleyeceğiniz türden değillerdi.

Benim baktığımı görünce bornozun eteklerini yere bıraktı ve ayaklarının üzeri kapandı.

"Pekâlâ," dedi Chiho, Lill'e bakarak "Haydi devam et."

Wren diz büküp beni selamlarken bakışlarını benden kaçırdı. Bana bakması için, içimden gelen ona bağırma dürtüsüne karşı koyuyordum. Aoki'nin, Wren hakkında, ondan nefret eden insanların farkında olduğunu söylediğini hatırladım.

Chiho ve Lill'in yüzümüzü boyamaları bir saat sürdü. Boyanmış göz kapaklarım ve dudaklarım yapış yapıştı. Geri çekildiklerinde ilk yaptığım iş gözümü ovalamak oldu ki bu, Lill'in ufak çapta bir panik atak geçirmesine neden oldu. Neyse ki boyalara dokunmamıştım.

Chiho, etrafımda dolaşarak son kontrolleri yaptıktan sonra, "Güzel," deyince Lill'in gözleri parladı.

Bakışlarım, tüm bu süre zarfında ağzını açıp tek kelime etmemiş olan Wren'e kaydı. Ayrılmak üzere kalkıyordu ki hiç düşünmeksizin "Şey, nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Onun fikrini neden önemsedığimi kendime açıklayamadım ve bu ahmakça hareketimi o anda geri almak istedim. Ancak Wren çoktan durmuş, yoğun bir parlaklığa boğulmuş göz kapaklarının altındaki gözleri benimkilerle buluşmuştu. İfadesiz bir yüzle "Hazır değilmiş gibi görünüyorsun," dedi ve Chiho ile birlikte odayı terk etti.

Sözleri canımı acıtmıştı. Bakışlarımı yere indirirken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Lill ayrılmıştı ki çok geçmeden elinde ipeğe sarılı bir paketle geri döndü. Çok saygılı bir şekilde “Elbiseniz,” diyerek paketi bana uzattı. “Kraliyet terzilerine değerlendirmelerin sonuçları verildi ve her biriniz için benzersiz işler çıkarmaları istendi. Saraya kim olduğunuz hakkında bir açıklama yapılması gerekiyordu. Krala, neye benzediğinize dair fikir verecek bir şeye.” Gözleri ışıldadı. “Haydi Hanımım! Açın onu!”

O kadar heyecanlıydı ki onu daha fazla bekletmem doğru olmazdı. Paketin ipek katlarını açmaya başladım. Metalik gümüş elbise, paketin içinden bana göz kırpyordu. Dikkatli bir şekilde çıkarıp yere koydum.

Şimdiye kadar gördüğüm en şahane elbiseydi. Gerçi çok fazla kıyafet gördüğüm söylenemezdi ama olsun. Fakat diğer kızların saraydaki ilk gecelerinde giydiği elbiselerle kıyaslandığında bu, onların hepsini gölgede bırakırdı. Uzun, ince, kolsuz, yüksek yakalı ve ışık altında akan su gibi titreyen gümüş ipliklerle dokunmuş enfes bir kıyafetti. İnce ipek kumaş neredeyse şeffaftı. Kalça ve göğüs bölgesinde ay taşları, opaller ve elmaslar vardı. Şu mücevherlerden sadece bir avuç kadarı ailemi bir ömür geçindirmeye yeterdi.

Lill, öylesine tiz bir ses çıkardı ki kulak zarlarım patlayacak sandım. “Ah, çok güzel! Lütfen deneyin Hanımım!”

Uzun uğraşların ardından *cheongsamın*—şimdi öğrendiğim kadarıyla bu modern elbisenin adı buydu—içine girmeyi başardım. Kıyafet, vücudumu fevkalade şekilde sarıp ikinci bir ten gibi olmuştu. Üstünde o kadar mücevher olmasına rağmen hafifti. Kumaşın içindeki sihrî hissedebiliyordum. Yaptığım her hareketle, ay ışığı gibi soluk gümüş rengi ışık saçıyordum.

Kaşlarımı kaldırıp Lill’e baktım ve “Bu bir şey söylemeden durduğün ilk an,” dedim.

Kıkırdayarak “Keyfini çıkarmak istedim Hanımım! Ne kadar süreceğini bilmiyorum,” diye karşılık verdi.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra törenin başlayacağı Kâğıt Evin ana girişine gittik. Kıyafet üstüme tam oturmuştu ancak böylesi bir kıyafete alışmam zaman alacağından şimdilik yürürken zorlanıyordum. Ayrıca, bu pahalı elbiseye bir şekilde zarar vermekten çok korkuyordum. Masaların köşeleri tehditkâr bir şekilde parlayarak bu konuda beni iyice tedirgin ediyordu. Dışardaki boğuk seslerin ve müziğin sesi arttıkça kalbim küt küt atmaya başladı. Uşaklardan bazıları ben geçerken eğilirken bazıları iyi şans getireceğine inandıkları kırmızı güller tutuyorlar ve diğerleri de yürüdüğüm yola tuz serpiyordu. Bu âdeti daha önce hiç görmemiştim doğrusu. Bizim evde hiçbir zaman böyle tuz israf edilmezdi.

Neredeyse girişe ulaşmıştık ki Aoki’nin kumral saçlarının ıslıtısını gördüm ve “Aoki!” diye ona seslendim. Bana döndü ve sırtıtmaya başladı.

“Lei! Ah, sen... sen harika...” Ses tonu değişmişti. Bir elini yakasına doğru götürürken gıpta dolu bakışlarla beni baştan aşağı süzmeye başladı.

“Harika görünüyorsun!” dedim hızlıca. “Ne kadar güzel bir elbise.” Yaprak desenleriyle süslenmiş kat kat kumaş parlak ve hafif görünüyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde yapraklar, sanki rüzgâr esiyormuş gibi sağa sola sallanmaya başladı. Bayağı bir sihir kullanılmıştı anlaşılan.

Bu kıyafetlerin kişiliklerimizi yansıttığını söylediler. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum ama onu giydiğimden beri evdeymişim gibi hissediyorum. Kızlarda dolaşıyorum sanki. Ama sen...” Elbiseme uzandı ama dokunmadan durdu ve “Bir *kraliçeye* benziyorsun,” dedi.

Sözleri içimi ürpertmişti. Bu, benzemek isteyeceğim son şeydi. Babamı ve Tien’i düşündüm. Beni bu kıyafet, bu boyalı

yüz ve şekilli saçlarımla görseler ne derlerdi acaba? Bizim bütün köyün yeni yıl kutlamaları için süslandıklarından daha fazla süslenmişim.

Eğer kraliçe olursam bu, saraya ait olacağım anlamına gelirdi. Ve ben asla olmayacaktım.

Aoki ve ben kalan son koridorları birlikte yürürken dışardaki tezahürat sesleri o kadar yükseldi ki titreşimlerini göğüs kafesimde hissedebiliyordum. Güneş ışınlarının cömertçe ısıttığı verandaya adım attığımızda çılgınlar gibi alkış tutan bir kalabalıkla karşılaştık. Kâğıt Evin etrafındaki sokaklar izleyicilerle doluydu. O anda nefesim daraldı. Hiç bu kadar fazla kişinin ortasında bulunmamıştım—hem de çoğu Çelik ve Ay kastına mensuplardı—ve alkışları ve çığlıkları dostane olsa da bu kadar fazla olmaları beni huzursuz etmişti.

Kalabalık, sokaklardan biri boyunca, kırmızı ve siyah renkli kaftanlar giymiş, kaslı antilop formundaki iblisler tarafından taşınan süslü vagonların geçmesi için yol veriyordu. Bunlar Kralın renkleri idi. Konvoy ilerledikçe Aoki beni heyecanla dürtüyordu. Rüzgâr, vagonların açık kenarlarma asılmış kurdeleleri sallıyordu. Attıkları her adımda antilopların boynuzlarından sarkan çanlar çalıyordu.

Kâğıt Evin önüne geldiklerinde durdular. Bayan Himura onlara doğru ilerledi ve kalabalığın sesini bastırmak istercesine bağırды: “Shomu’dan Aoki-zhi Hanımefendiyi takdim ediyorum!”

Bir hizmetçi, onu arabasına götürmek için geldiğinde Aoki hızlıca bana baktı—yeşil gözleri korkudan mı yoksa heyecandan mı bilemediğim bir ifadeyle parlıyordu—ve ellerimiz birbirinden ayrıldı.

Sonrasında sırayla Blue ve Chenna çağırıldı. Birazdan benim sıram geldi mi gelecekti mi?

Kalabalığın bakışlarından gizlenmek için başımı eğerek ilerledim. Bir antilop eğilerek dizlerinin üzerine çöktü. Bir

hizmetçi, alçaltılmış tahtirevana binmem için yardımcı oldu. Arabanın içi, General Yu ile seyahat ettiğimiz vagona benziyordu. Koltukları, güzel kokulu yastıkları ve zarif ahşap döşemesi tıpkı o araba gibiydi. Oturağıma yerleşirken nefesim iyice daralmıştı. Bu araba beni evimden kaçırmıştı ve şimdi beni nasıl bir yaşama sürükleyeceği meçhuldü. Bu güzel elbisenin içinde, iblislerin sırtında, sanki Krala akşam yemeği olarak ikram edilecekmişim hissine kapıldım ve tüylerim ürperdi.

Beni ne zaman yutmayı tercih edecekti acaba?

ON

Görüşüm, tahtırevanın açık kısımlarına bağlanmış kuşaklar yüzünden büyük ölçüde engellense de sarayı ilk defa, hızlı hareketler ve renk geçişleri arasında attığım kaçamak bakışlarla görmeyi başarmıştım. Alçalmakta olan güneş her şeyi altına boyuyordu. Rüya gibi dakikalar yaşıyordum, bir Kâğıt Kız olmak üzereydim. Konsepti gülünç ve anlamsız bulsam da işte burada, bu gümüş elbisenin içinde yüzlerce insan ve iblisin eğilip yüzümü görmeye çalıştığı bu saçma sapan tahtırevanın içinde, saraya doğru ilerliyordum.

Dün, Eira Hanımefendi bize sarayın haritasını göstermişti. Kafamda canlandırarak nerelerden geçmekte olduğumuzu kavramaya çalıştım. Annemi bulmaktan vazgeçmiş değildim ve belki de nerede olabileceği konusunda bana ipucu verecek bir şey görebilirdim.

Saray, temel olarak iki eş parçaya ayrılmış, avlulara bölünmüş alanların zemini kare kare ayrılmıştı: günlük hizmetlerin, işlerin ve yerleşim bölgelerinin bulunduğu dış avlular; sadece belirli pozisyonlarda bulunan kişilerin geçiş iznine sahip olduğu iç avlular. Dış avlularda bulunan Kadınlar

Konağı, sarayın kuzeydoğu tarafına düşüyordu. Biz, ilk önce güneye gidip şehir avlusunu, ardından da General ile birlikte girdiğimiz ana kapının arka tarafındaki meydanı geçtik ve deriyle tabaklanmış evler ve tepesinden dumanlar tüten nalbant dükkânlarının olduğu Sanayi avlusuna doğru devam ettik. Daha sonra sarayın batısına doğru ilerleyerek Lill'in ailesinin, hizmetçilerin, uşakların ve düşük seviyeli hükümet memurlarının yaşadığı avluyu ve eğitim sahalarının ve askeri barakaların olduğu ordu avlusunu geçtik.

Dış avlularda içinden ya da yanından geçmediğimiz sadece iki bölge kalmıştı. Sarayın kuzeybatı ucundaki Hayalet Avlu, resmi mezarlık alanıydı. Böylesi kutlama gecelerinde oradan geçmenin kötü talih getireceğine inanılıyordu. Bir de Tapmak avlusunu atlamıştık, zira kraliyet şamanları, Kralın şahsi izni olmaksızın kutsal bölgelerinde asla rahatsız edilemezlerdi. Avluları pas geçerken dolaştığımız çevre yol bizi sarayın iç duvarlarına kadar götürüyordu. O anda, vücudumda ılık bir karıncalanma hissi dalgalandı. Anlaşılan elbiseme gömülen sihir, var gücüyle çalışıyordu.

Biz iç avlulara ulaşana kadar gece iyice çökmüş, kalabalık birdenbire dağılıvermişti sanki. Her avlunun sorumlusu yanında uşaklarıyla birlikte bizi selamlıyordu ancak buradaki alanlar daha geniş olduğundan etkisi diğer taraftaki kalabalığın ortaya çıkardığı gibi olmuyordu. Dış avlulardaki coşkulu atmosferin ardından buranın sessizliği beni şok etmişti ve aniden gürültü ve kargaşayı özlediğimi fark ettim. Karanlıktaki alanları giderek artan bir huzursuzlukla izliyordum. Ağzım dilim kurumuştı.

Neredeyse gelmiştik.

İç avlularda gördüğüm manzara; fenerlerle aydınlatılmış sokaklar, zarif inci beyazı meydanlar, bakımlı bahçeler ve havada süzülen çiçek parfümünün karışımıydı. Ay ışığı, seyahat ederken ara ara görüş alanıma giren Sonsuzluk

Nehri'nin üzerinden yansıyarak nefes kesici bir görsel şölen sunuyordu. Göklerin uğurunu ve servetini Krala getirsin diye tasarlanan, sekiz rakamı şeklinde olan bu nehir, sarayın kalbindeki bölgede yer alan Kraliyet avlusunun içindeydi.

Nehrin en dikkat çekici noktası olan, sekiz rakamına ait dört eğrinin birleştiği noktadan geçerken yolculuğumuzun son kısmına da gelmiş bulunuyorduk. Suyun üzerinde kemer çizmiş olan yaldızlı köprünün üzeri izleyicilerle doluydu. Üzerimize attıkları kırmızı çiçeklerin yaprakları, rüzgârın etkisiyle arabalarımızın etrafında dönüyordu.

“Gökler aşkına!”

“Tanrılar hep yüzünüze gülsün!”

Sözleri gönül okşayıcıydı ancak dış avlulardaki tezahüratların yanına bile yaklaşamazlardı. Bu kadar çok iblisle dip dibe olmak ve hepsinin bana baktığını bilmek beni boğuyordu. Köprüye ulaşmak üzereydik ki arabaya bir şey çarptı.

Araba sola doğru yalpalarken kollarımı iki yana açtım.

Derken bir çarpma sesi daha geldi.

Araba bu kez iyice yana yattı, neredeyse devrilecekti. Yan tarafa doğru sert bir şekilde çarptım ve tutunmasaydım açık taraftan aşağı düşecektim. Antiloplar arabayı düzeltirken ben de omzumu ovmaya başladım. Dışardan çığlıklar ve bağırtilar geliyordu. Arabaya bağlanmış kuşakları aralayarak dışarı baktım.

Ve nefesim kesildi.

Bir insan,—Kâğıt sınıfından; tüysüz, pulsuz ve pençesiz vücuduyla etrafındaki iblislerden bariz şekilde ayrılıyordu—iki nöbetçi tarafından yere yatırılmıştı. Üzerindeki hizmetçi kıyafetleri ince ve eski püsküydü. Kâğıt sınıfından olan hizmetçilerin iç avlulara girmesi yasaktı. Zavallı kadın bir şekilde içeri sızmış olmalıydı.

Tam o esnada kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Ne umduğumu bilmiyordum. Şefkatle bana bakmasını ya da kendi sınıfından birine güzel şeyler söylemesini belki de. Ama onun gözleri ateş saçıyordu adeta.

“Dzarja!” diye bağırdı. Yanıp sönen fenerler yüzünden ağzı olduğundan daha geniş ve yanakları da çukur görünüyordu. “Aşağılık orospular! Hepimizi utandırıyorsunuz!”

Üzerindeki nöbetçi, elindeki sopayı kaldırdı.

Kafamı çevirmeye çabaladım ama yeterince hızlı olamadım. Şiddetli bir çatırtı duyuldu. Sopa kadının kafatasına inerken gözlerinde suçlayıcı bakışlar vardı. Bakışlarımı yere çevirip, parmaklarımı göğsümün üzerinde gezdirdikten sonra, baş parmaklarımı birleştirerek ellerimi yukarı doğru uzattım: Gökyüzü tanrıları, şu anda aramızdan ayrılan bu ruhu selamlayın.

“Hanımefendi, iyi misiniz?”

Post gibi kalın deriye sahip, gergedana benzeyen, boynuzlu bir yüz, arabanın şeritleri arasında beliriverince şaşkına döndüm.

Bir şeyler demek üzere birkaç kez ağzımı açtım ama sesim çıkmıyordu. En sonunda “E-eyet.” demeyi başardım.

Nöbetçi eğilerek “Rahatsız ettiğim için affedin. Hemen devam ediyoruz yolumuza,” dedi.

Dönmeye hazırlanırken “Bekle!” diye bağırdım. “Kadın. Siz neden... neden onu...”

Yüz ifadesinde en ufak değişiklik olmaksızın “Onu neden mi öldürdük?” dedi.

Yutkundum ve “Evet,” dedim.

“O bir köleydi. İç avlulara girmesi yasak. Ve Kralın mülkü için bir tehdit oluşturuyordu.”

Ne dediğini anlamam biraz zamanımı aldı.

“Ama... onu tutuklayabilirdiniz. Onu öldürmek... zorunda değildiniz.”

“Muhafızlar, Kâğıt kastından olanları gördükleri yerde infaz etme iznine sahiptir.” Alnındaki kayışimsı deri buruştu. “Hepsi bu mu, Hanımefendi?”

Sesindeki ton kaskatı kesilmeme neden oldu. Bunu gayet sıradan bir şeymiş gibi kolayca ve açık açık söyleyebiliyordu.

“Hanımefendi?” diye tekrarladı “Söyleyecekleriniz bittiyse devam edelim.”

“Kadın bana şey diye seslendi, Dzarja. Bu ne anlama geliyor?”

Kelimeyi duyunca kaşlarını çatı ve “Bu, çirkin bir ifade,” dedi.

“Ne demek?”

“Hain,” dedikten sonra kafasını arabanın dışına çıkardı.

Dzarja. Araba tekrar harekete başlamıştı ama ben bu kelimeyi aklımdan çıkaramıyordum. Kadının canını ne kadar da kolay almışlardı, kaslı bir kolun kalkıp inmesiydi yalnızca. Kadın, annemin bizden çalındığı zamanki yaşlardaydı. Gözümün önüne başka bir kâğıt sınıfı yüzü—bu seferki anneme aitti—getirdim, bir iblis muhafız üstüne çullandığı için ağzı korkuyla ayrılmış vaziyette bana bakıyordu. Onun buraya kadar olan yolculuğunda hayatta kalmaya ihtiyacı olduğu fikrine o kadar saplanmışım ki buraya geldikten sonra ölmek için ne kadar çabalaması gerektiğini hiç düşünmemiştim.

On dakika sonra, bir dizi dev kapıdan geçip boş bir meydana ulaştık. Alanı ortadan ikiye ayıran tek bir yol vardı. İlerde, bir kuzgunun tüyü kadar siyah, benekli kayalardan oyulmuş, belli belirsiz görünen debdebeli bir kale göze çarpıyordu. Kralın boğa kafası sembolüyle işaretlenmiş bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Nöbetçiler, binanın tüm

balkonlarında ve aşağı kısımlarında silahları ellerinde tetikte bekliyorlardı. Issız meydandaki rahatsız edici sessizliği, antilopların toynaklarından gelen takırtılar bozuyordu. Kalbimi mengineye sıkıştırıyorlarmış gibi, nabzım da onların çıkardığı sesler gibi hızlı hızlı atıyordu.

Yaklaştıkça parmaklarımı esneterek ellerime kan gitmesini sağlamaya çalıştım. Kaslarım, kraliyet sarayının taşları gibi kaskatı kesilmişti.

Bizi, yüksek ve kubbeli bir girişe çıkaracak görkemli bir mermer merdivenin yanına gelince durduk. İlk bakışta her şey durağandı. Ancak bir anda girişin orada altın bir bulut kümesi belirdi ve tılsımlı bir şelale gibi ilerleyerek havaya büyümlü bir titreşim yaydı.

Arabanın kapısı açıldı ve elini bana doğru uzatmış olan bir hizmetçi, “Lei-zhi Hanımefendi,” diyerek beni selamladı.

Akan altınlar, arabalarımızın etrafında parıltılı metalik bir halı şeklini almıştı. Ayaklarım yerle buluşurken kulaklarıma su şırıltısına benzer sesler çalmıyordu. Bu manzaranın güzelliği dahi köprüdeki kadını aklımdan çıkarmaya yetmiyordu. Muhafızların bakışlarından kaçmak için, bakışlarımı ayaklarıma sabitleyip merdivenlerden yukarı çıkmakta olan kızları takip ettim.

Sarayın içine girdiğimizde dünya daha da sessizleşmiş gibi geldi bana ama belki de sadece ben öyle zannetmiştim. İlerlerken, saygı ve korku karışımı bir hisle etrafı seyreliyordum. Birbirine benzeyen salonlar ve koridorlardan geçtik. Gökyüzünü birebir taklit etmeyi başarmış sihirli tavanlara sahip bahçelerden geçerken kendimi dışarda gibi hissettim. Katları birbirine bağlayan merdivenler oldukça dikti. İçerdeki her şey dış duvarlardaki siyah taşla oyulmuştu ve inkâr edilemez derecede güzel olsa da, soğuk ve heybetli görünüşüyle bir anıt mezarı andırıyordu.

Benden önce buraya gelen Kâğıt Kızları düşündüm. Bütün hayalleri bu duvarların içinde yıkılıp gitmişti muhtemelen.

Yirmi dakikalık aralıksız yürümenin ardından durmamız söylendi. Kubbeli bir yol, biraz ilerideki siyah bir perde ile gizlenmiş odaya doğru gidiyordu.

En önde Aoki olmak üzere isimlerimize göre sıraya dizilmiştik. Bir önümde duran Chenna'nın koyu saçları, her zamanki gibi örülmüştü ancak aralarına serpiştirilmiş minik gümüş çiçekler yüzünden bu gece sanki yıldızların arasında dans ediyor gibi görünüyordu. Aldığı çok da derin olmayan nefesler yüzünden omuzları hızla inip kalkıyordu. Ona biraz daha yaklaşıp onu rahatlatıcı şeyler söyleyecektim ki arkamdan bir inilti sesi geldi.

"Ah, Tanrılar," diye sızlandı Mariko, "Galiba kusacağım."

Geri döndüğümde bembeyaz bir suratla iki büküm olduğunu gördüm.

Onu kolundan tutarken "Derin bir nefes al," dedim ancak beni ittirdi ve "Bir köylünün yardımına ihtiyacım yok!" diye bağırdı.

Geri çekilirken "Peki o halde," dedim. Önüme dönüyordum ki bakışlarım Wren ile kesişti.

Donup kaldım. Neredeyse gerçek denemeyecek akıllara ziyan bir görünüşü vardı. Mükemmel resmedilmiş bir tablodan çıkan bir sanat eseri gibiydi. Kıyafetinin dizaynı benimkinin tam tersiydi. Benim yakalarım yüksekken onunkiler, göğüs dekoltesini açığa çıkaracak şekilde alçaktı. Benim elbisemin alt kısmında yırtmaç varken, onunki bacaklarını sararak onların uzunluğunu ve kaslı şeklini ortaya koyuyordu. Benim üzerimdeki şeffaf kumaşın aksine, onun, zırhı andıran koyu renkli gümüş kıyafeti baştan çıkarıcıydı.

Lill'in kişiliğimizi temsil eden elbiselerimiz hakkında söylediklerini hatırladım. Güzelliği ve alımı merakımı uyandırıyor.

Her zamanki gibi bakışlarını ilk çeviren yine Wren oldu. Ama beni şaşırtarak öne doğru eğildi ve Mariko'nun kulağına bir şeyler söylemeye başladı. "Seni bilmem," diye mırıldandı, "ama ben böyle görünen bir köylü görmemiştim daha önce." Bunu söylerken sırtarak bana bakıyordu. Kubbeli yolun ötesinden bir gong sesi gelmeden hemen önce "Şimdi hazır görünüyorsun işte," dedi.

İleri doğru baktığımda perdenin kıpırdadığını gördüm. Odanın içinden bir ses "Yüce Efendimiz ve sarayın saygın üyeleri," diye seslendi. "Bu yılın Kâğıt Kızlarını takdim ediyorum!"

Chenna, doğrulup omuzlarını geri çekti. Birer birer kemerli geçide doğru ilerlerken, ben de onun yaptığını yapıp derin bir nefes alarak nabzımı düzenlemeye çalıştım.

Parlak kırmızı ipek şeritlerle donatılmış, mağaraya benzeyen, sütunlu bir salonda bulduk kendimizi. Oyulmuş mermerden bir mağaradaydık sanki. Her taraftaki dik ve şeffaf basamaklar, çukur bir havuza iniyordu. Mürekkep siyahı su, tepedeki fenerlerden yansıyan ışıklarla parlıyordu. Odayı çevreleyen balkonlardan, yüzlerce iblis suratı pis pis bize bakıyordu. Merdivenlerin tepesinde tek sıra halinde ilerlerken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Beklenti içinde bizi seyreden kalabalığın çokluğu, ortamdaki havayı daha da ağırlaştırıyor hatta yer çekimini de arttırarak benim yürümemi iyice zorlaştırıyordu.

İlk başta gözlerimi yerden hiç ayırmadım. Ama çok geçmeden bir şey dikkatimi çekti. Bakışlarım önce aşağıdaki havuza, ardından da onun biraz ilerisindeki platforma kaydı. Ve oradaki şeyin ne olduğunu—daha doğrusu kim olduğunu—onu görmediğim halde biliyordum.

İblis Kral.

Mermerden yapılmış altın kaplı tahtın üzerine neredeyse uzanmıştı. Veya en azından oturuşunda bir tuhaflık vardı,

biraz ilgisizlik biraz da kendini beğenmişlik diyebileceğimiz saygısız bir oturuş tarzıydı. Kollarını iki yana salmış, kalçası neredeyse tahtın ön tarafından dışarı çıkmış ve başını, bize bakıyormuş gibi görünmesini sağlayacak kadar geriye yatırmıştı.

Bu, onun hakkında beni şaşırtan ilk şeydi. Kralın oturuşu, kendisini çevreleyen üç askerin—Hepsi Ay kastından; gri bir kurt adam, kocaman yosun renkli bir timsah adam ve beyaz bir dişi tilki—resmi ve dimdik duruşu ile çelişiyordu.

Ayrıca hiç beklemediğim bir şekilde ufak tefekti. Bilhassa tahtın hemen dibinde dikilmekte olan timsah adamları kıyaslandığında Kralın kasları ince ve zayıftı. Boğa kuvveti, insansı uzuvları yüzünden sınırlanmış ve altın süslemeli kat kat elbiselerinin altına gizlenmişti. O ve timsah muhafız arasında bir kavga olsa kesinlikle askere bahis oynardım. Ama her şeye rağmen görünüşünde bir kudret vardı. Dikkat ve güç telkin eden uyarıcı bir manyetik çekim... Uzun kirpiklerinin altında buz mavisi gözleri ve kalın boynuzlarında altın işlemeler vardı. Ve uzaktan da olsa yüzünü gördüğümde bir kez daha şaşkınlığa uğradım.

Kral yakışıklıydı.

Ben yaşlı bir Kral ile karşılaşmayı umuyordum. Yorgun ve savaşmaktan yılmış bir boğa. Ancak o, oldukça genç görünüyordu. Yüzünde bir zarafet vardı. General Yu'nun çirkin ve boğa özelliklerini tam yansıtan yüzüne inat onun yüzü uzun ve narindi. Kibar bir çenesi ve geniş, zarif bir ağzı vardı.

Kral sırtıma benzer bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. Fenerden yansıyan ışık, ceviz rengi postuna gösterişli bir parlaklık katıyordu.

Tane tane konuşarak “Benim yeni Kâğıt Kızlarım, hoş geldiniz!” dedi.

Görünüşünün aksine sesi kalındı.

Hepimiz hızlı bir şekilde yerlere kadar eğildik. Soğuk mermer ellerimi üşütmüştü. Kralın bakışlarının bizim üzerimizde olduğunu hissettim ve güçlükle nefes alarak gözlerimi mermere sabitledim.

“Shomu’dan Aoki–zhi Hanımefendiyi takdim ediyorum!” dedi tören sunucusu.

Aoki’nin ayağa kalkma sesi geldi. Önce tereddütlü ayak sesleri, ardından da havuza girerken çıkardığı su şırıltısı geldi. Eira Hanımefendi, havuza girmenin ritüelin bir parçası olduğunu ve Kral ile buluşmadan önce bedenlerimizi arındırmanın bir simgesi olduğunu söylemişti. Su, sihirli olduğu için dış görüşümüzde herhangi bir değişiklik olmayacaktı. Kısa bir süre sonra, Aoki’nin titreyen sesi Eira Hanımefendinin bize öğrettiği şekilde salonda yankılandı.

“Ne kadar da tatlı,” dedi Kral, “Ne kadar şirin bir burun.”

Onu tanımlama şekli beni deliye döndürmüştü. Ondan, sıkılınca kenara atacağı bir oyuncak gibi bahsediyordu.

Aslında tam olarak öyle, diye düşünürken ellerimi soğuk zemine biraz daha sert bir şekilde bastırdım.

Hepimiz öyleyiz.

Kral, bir sonra çağrılan Blue ile, daha sonra da Chenna ile daha fazla oyalandı. Nihayet sunucu beni anons etti: “Xienzo’dan Lei–zhi Hanımefendiyi takdim ediyorum!”

Bu tuhaf elbiseler içinde zorlukla ayağa kalkıp yürümeye başladım. Arabanın yan tarafına çarpan omzum hâlâ sızlıyordu. Odada ölüm sessizliği vardı. Bu durum sinirlerimi daha da geriyordu. Eira Hanımefendinin söylediği şekilde yürümeye çalışıyordum ama adımlarım ağırlaşmıştı. Tıpkı arabadaki gibi tüm bunların bir kâbus olabileceği düşüncesi kuvvetli bir şekilde zihnimde yer ederken kalbim, tüm bunların gerçek olmaması için umutsuz bir arzuyla çarpıyordu.

Kâbuslarla yaşamayı öğrenmiştim nasıl olsa. Bir tanesiyle daha başa çıkabilirdim herhalde.

Gözlerimi indiğim merdivenlerden hiç ayırmadan aşağı doğru inerken—bu elbisyle yuvarlanmamak için yapabileceğim tek şey buydu—kalabalığın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. *Dzarja*. Bu kelime kafamda dönüp duruyordu. Acaba iblisler de mi böyle düşünüyordu, *kendi insanlarına ihanet eden bir kız?*

Son basamağı indiğimde ve havuza ilk adımımı attığımda rahatlayarak nefes verdim.

Ben öne çıktıkça kalabalık nefesini tutmuş beni izliyordu. Kollarımı hiç de zarif olmayan bir biçimde iki yana açmışım ki su yüzüne şap diye vurunca yüzümü ekşittim. Buz gibi suda boğulurum sanıyordum ama su yapışkan hava gibiydi. İçimden sürekli yükselen paniğimi dizginleyerek eski dinginliğime kavuşmaya çalıştım. Havuzdan çıkıp yürümeye başladığımda, sihirli siyah su elbisemin kenarlarından bir duman gibi akıp gitti. Havuza girerkenki özensizliğimi bu sefer tekrarlamamış, olabildiğince nahif bir şekilde çıkmaya çalışmışım. Platforma çıktığımda, Kralın yüzüne bakma cesaretinde bulunamadığımdan sadece ayaklarının dibine diz çökmekle yetindim.

“Ben.. ben size hizmet etmekten onur duyuyorum, Yüce Efendimiz,” diye bana ezberletilen sözcükler döküldü dudaklarımdan.

Ortam daha da sessizleşmişti.

Derken Kralın kahkahaları odayı dolduruverdi.

“Şu zavallı şeye de bakın!” diye bağırdı, gür sesi, delikli duvarlarda yankılanıyordu. “Bir kraliçe gibi giyinmiş ama daha düz yolda bile yürüyemiyor. Bayan Himura, sinirlerini yatıştırmak için ona ne kadar likör içirdiniz?” diye muziplik yaptı ve salondaki tüm iblisler katıla katıla gülmeye başladı. Bir hizmetçi ileri atılıp beni düzeltmeye çalışırken yüzümü iyice ateş basmıştı.

ON BİR

“Mariko nerdeyse yere yapışacaktı.”

“Ama düşmedi.”

“Bence Zhen eğilmeyi yanlış yaptı. Benim bulunduğum açıdan çok komik görünüyordu.”

“Aoki, ben yüzümün üstüne düştüm. Hem de tüm saray ahalesinin önünde.”

İç geçirerek “Haklısın,” dedi “tamamen faciaydı.”

Gülümsemeye çalıştım. Beni dirseğiyle dürterek o da gülmeye başladı.

Ertesi sabahın erken saatleriydi. İkimiz banyo avlusunun merdivenlerinde oturmuş, sohbet ediyorduk. Güneş henüz doğmamıştı. Evdeki sakinlik dünkü hengâme ile bayağı tezat oluşturuyordu. Ve ben Resmi olarak Kâğıt Kız olduğumuz bu günde, Aoki ile çene çalmaktan gayet memnundum.

Dün geceki rezalet sunumumun ardmdan tek isteğim yerin dibine geçmekti. Sadece aşağılandığım ve herkesin önünde düştüğüm için değil, aynı zamanda Kralın gözündeki

imajımın da yerle bir olması yüzünden. Dün geceden önce, onun benimle ilgili ne düşündüğü umurumda bile olmazdı.

Ve o bana gülmüştü. Ben bir şakaymışım gibi bana gülmüştü. Ama ben ona öyle olmadığını göstermek istiyordum.

Güçlü olduğumu ve ne olursa olsun, hangi makama sahip olursa olsun ona ait olmadığını bilmesini istiyordum.

Kâğıt Eve döner dönmez Bayan Himura beni haşlamaya başlamıştı. O kadar öfkeliydi ki güçlkle konuşarak “Sadece kendini değil, hepimizi utandırdın! Beni utandırdın!” diyebilmişti. Sonra da beni odama göndermişti. Peşimden gelen Lill’in de benden farkı yoktu, onun yanakları da en az benimkiler kadar kırmızıydı.

Düşüncelerimden sıyrılıp “Belki de bu gizli bir lütuftur,” dedim Aoki’ye. Alnıma düşen saçlarımı geri atıp daha dik bir şekilde oturarak “Şimdi kesinlikle ilk beni çağırmas. Belki de hiç yatağına almaz beni,” dedim.

Bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı ve “Onu istemiyor musun?” diye sordu.

Coşkuyla “Hayır!” dedim ve Bayan Himura’nın gizlice bizi dinliyor olabileceği hissine kapılarak omzumdan geriye doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra sesimi alçaltıp “Peki sen?” diye sordum.

“Tabii ki!” diye yanıtladı. Derin bir nefes aldıktan sonra “Yani... Emin değilim. Galiba istiyorum. Sonuçta o bir kral, Lei. Bu bir ayrıcalık,” diye devam etti. Ve son kısmı söylerkenki ses tonu, buna inandığını gösteriyor gibiydi.

“Öyle olsa bile, sen gerçekte ne istiyorsun? Yani hayattan beklentin ne?”

Aoki, karnının üzerindeki parmaklarını kıvrıyor ve alt dudaklarını ısıırıyordu. “Ailemi çok özledim. Gerçekten çok özledim. Ama eğer seçilmeseydim, hayatımın geri kalanında küçük küçük köyümüzde sıkışıp kalacaktım. Belki orada da mutlu

olurdum ama şuna bir bak Lei,” dedi kolunu boş avluya doğru uzatarak. Ve ben onun sadece burayı değil, tüm evi, sarayı, bu güzellikleri ve şaşaayı kastettiğini biliyordum.

Hiçbir heyecan belirtisi taşımayan sesimle “Xienzo’da olmayı tercih ederim,” diye mırıldandım.

“Ailenin bakımının üstlenildiğini bilmene rağmen mi?”

Bir şeyler demek için ağzımı açtım ama kendimi son anda durdurmayı başardım. Aoki de fakir bir köyden geliyordu. O da açlık ve zorluğu görmüştü. Keskin soğuğu, tüm gün çalıştıktan sonra iliklerine kadar işleyen yorgunluğun verdiği acıyı iyi biliyordu.

Aileme, babam ve Tien’e, ben bakmalıydım. Kral değil.

Dzarja.

Onun parası kirliydi. Kanlı bir paraydı.

Bir süre sonra “İlk kimi seçecek, merak ediyorum,” dedi Aoki.

Ona yan yan bakarak sııttım ve “Bahse girerim ki Blue,” dedim.

“Ah, Tanrılar, hayır! Düşünmek bile istemiyorum.”

Karşılıklı gülüşürken, bir hizmetçi, saçları uykudan dolayı darmadağınık ve kırıışmış gece kıyafetiyle avlunun karşı tarafından bize doğru aceleyle yaklaşmaya başladı. Bizi görür görmez eğilerek selamladı ve “Çok özür dilerim, Hanımefendiler!” diye kekeledi, “Burada olabileceğinizi tahmin edemedim.”

Ayağa kalkıp “Ah, endişelenmene...” diye söze başlamıştım ki, lafımı bitirmemi beklemeden fırlayıp gitti. Aoki’ye dönüp “Bu kelimeye alışabileceğimden emin değilim: ‘Hanımefendiler.’ Kulağa çok...”

Sırıtarak “Köhne? Resmi?” dedi. “Biliyorum. Sanırım bu diğer kızların alışık olduğu bir şey. Bebekliklerinden beri

Hanımefendi deniyordur onlara muhtemelen.” Sesini kibar hizmetçilerinkine benzetmeye çalışarak “Blue Hanımefendi, annenizin memesindeki sütün yanına biraz bal istemez miydiniz?” dedi.

Kahkahalara boğulmuştuk ki evin içinden gelen seslerle susuverdik.

“Gitsek iyi olacak,” dedim gönülsüzce. “Neredeyse hazırlanma vaktimiz geldi.”

Sessizce odalarımıza yürüdük. Aoki’nin sorduğu *acaba ilk kimi seçecek*, sorusu ikimizin de omuzlarına bir yük gibi binmişti. Dün geceki performansından sonra Kralın ilk beni seçmeyeceği aşıkardı. Buna rağmen, haklı çıkmak için tüm hücrelerimle dua etmeyi ihmal etmedim.

* * *

Kâğıt kız olmak, benim Xienzo’daki hayatıma benzer şekilde, çok çalışmayı gerektiriyordu. Eira Hanımefendi, bizleri, nu becerilerimizi geliştirebilmemiz için, görgü kurallarından güzel yazıya, müzikten İkhara tarihine kadar, yoğun bir ders programının beklediği hususunda uyarmıştı ancak ben bu kadar yorucu olacağını hiç tahmin etmemiştim. Belki de hiç okula gitmediğim içindi. Yürümeye başladığımdan beri dükkânda aileme yardım etmiştim ve ilk ve tek öğretmenim Tien ise dikkatimin çok dağınık olduğunu söylerdi hep. *Problem şu ki küçük baş belası*, derdi, *sende dikkatin d’si bile yok*.

Öğle yemeği için Kâğıt Eve döndüğümüzde, kafam sabah gördüğümüz dört saatlik dersle doluydu. Diğer kızlar laklak ederken ben, öğretmenlerimizin söylediği şeyleri düşünerek aklıma kazımaya çalışıyordum. Bayan Himura’nın masasının etrafında yerimizi alırken bile derslere odaklı olduğumdan, onun söylediği bir şeyle kızlar sus pus olurken, benim olayı kavramam biraz zaman almıştı.

Kral, ilk tercihini yapmıştı.

“Kimmiş?” dedi Blue aceleyle. Kartal kadının ters ters kendisine baktığını görünce “Bayan Himura,” diye ekleyiverdi. Aoki’ye baktım, iyice büzdüğü ağzı ve kısılmış gözleriyle tamamen Bayan Himura’nın diyeceklerine odaklanmıştı. Sonra bakışlarım Wren’e kaydı. Diğerlerinin aksine, neler olup bittiğiyle pek ilgilenmiyor gibiydi. Dün geceye göre—makyajı ve elbisesi olmadığından—daha genç duruyordu ancak çenesini kaldırmış ve gözleri uzaklara dalmışken bile asil ve metin görünüyordu. O anda Bayan Himura’nın onun adını söyleyeceğine dair kesin bir kanaate vardım.

Dün geceki büyüleyici görünüşünü düşününce onun olmaması imkansızdı bence.

“Kral, o geceyi sizden biriyle geçirmek isterse; seçtiği kızı kraliyet elçisi vasıtasıyla aynı gün bildirecek,” diye sözle başladı Bayan Himura. “Çağrılan kişi sizseniz, onun çağrısına uymak zorunda olduğunuzu söylememe gerek yok.” Tüylerini kabartarak elindeki ipeğe sarılı paketin içindeki şeyi—küçük bir bambu parçası—çıkartıp masanın ortasına koydu. Odada tam bir sessizlik hâkimdi, bambuda yazan şeyi bize göstermek üzere ellerini uzattı.

Chenna-zhi

Yazı, kan pıhtısına benzeyen kırmızı bir mürekkeple yazılmıştı.

Öyle bir rahatladım ki neredeyse oturduğum yerden zıplayacaktım. Bütün kızlar Chenna’ya bakıyordu. Wren bile. Keskin bakışlarla parlayan gözlerinde, diğer kızlarınkı gibi kıskançlık ya da rahatlama yerine hayal kırıklığı okunuyordu. Daha ziyade... çelik gibi delici, neredeyse meydan okuyan bir bakış...

Chenna hiç tepki vermemişti. Veya en azından görünür şekilde bir karşılık vermemişti. Mükemmel bir Kâğıt Kız

görüntüsü veriyor, sakın bir yüz ifadesiyle bakışlarını bambudan ayırmadan dimdik oturuyordu.

Bayan Himura, “Tebrikler Chenna,” diyerek sessizliği bozdu. Sonrasında da dönüp bize baktı.

Gayet yumuşak bir ses tonuyla “Tebrikler Chenna,” dedi Wren.

“E–evet tebrikler,” dedi Aoki, titrek bir gülümseme eşliğinde.

Blue hariç hepimiz onu tebrik ettik. En sonunda o da “Evet, aferin Chenna,” dedi. Sonrasında da önündeki boş tabağa hafifçe vurarak “Pekâlâ? Öğle yemeği neden gelmedi hâlâ?” dedi. Bu hareketiyle Bayan Himura’dan iyi bir azar iştirmeyi hak etmişti ama o ters ters bakmakla yetindi.

Yemeğin geri kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Kızların hareketlerinde bir tutukluk vardı, herkesin gözü, hatta benim bile, sık sık Chenna’ya kayıyordu. Ben de onun durgun mizacında bir değişiklik görmeyi umarak bakıyordum ancak o sakın bir şekilde yemeğini yemeyi sürdürüyordu.

Yemeği bitirip öğleden sonraki dersler için yemek salonunu terk etmek üzereydik ki Bayan Himura, “Chenna, sen kal,” dedi.

İsmi okunduğundan beri ilk defa o anda tepki verdi Chenna: elleri titriyordu.

Hizmetçilerden biri kapıyı arkamızdan kapamadan önce şu kadarını görebilmiştım: Chenna başını eğdi ve parmak uçlarıyla alnına dokunarak tuhaf ve ani bir hareket yaptı. Bu muhtemelen dini bir hareketti ama alnına kadar inmiş başıboş bir saç telini geriye doğru atmak için de yapmış olabilirdi.

Kızların yol boyunca bu son olayı konuşacaklarını zannediyordum ama şaşırtıcı şekilde herkes susuyordu. Köşeyi döner dönmez Blue “Bu sürpriz oldu işte,” dedi.

Kızların birkaçı anlaşılmaz şekilde mırıldandı. Bunu itiraf etmek zoruma gitse de kızların çoğunun onunla aynı fikirde olduğunu anladım. Yine de bunu ifade etme şekli beni rahatsız etmişti.

“Hangi mantıkla onu seçti çok merak ediyorum,” dedi Mariko, dudaklarını büzerek. Kalçasını yana ata ata yürürken “Chenna yeterince güzel sanırım. Ve ailesi, az çok bir prestije sahip. En azından Jan’da.”

“Belki de budur,” dedi Zhen. “Belki de Kral, atalarıyla bir şekilde bağlantı kurmak istemiştir.”

Blue, ona sert sert bakarak “Ne ilişkisi? O çöl varoşlarıyla mı?” dedi.

Pembeleşmiş yanaklarla “Sadece,” diye devam etti Zhen, “Kralın kökeni de oradan...”

Blue, “Şimdi ise asi göçebelerin cirit attığı yer,” diye araya girdi. “En azından söylentiler bu şekilde. Kral, adının bu şekilde anılmasını istemez herhalde.”

“Veya belki de,” dedi Zhin, Blue’ya soğuk soğuk bakarak, “siyasetin bununla hiçbir ilgisi yok. En çok etkilendiği kızı seçmiştir belki de.”

“Bence de,” diye ona katıldım. “Chenna, güzel bir kız, ayrıca zeki ve ilginç görünüyor. Kralın onu seçmesine şaşmamalı.”

İkizler, bana gülümseyerek başlarıyla onayladılar. Wren’in benden tarafa baktığını gördüm, ama bana değil arkamda sessizce duran Aoki’ye bakıyordu.

Blue ve Mariko, kendini beğenmiş bakışlarla süzdüler birbirlerini. Bu tartışmanın burada bittiğini göstermek istercesine net bir ses tonuyla “Her neyse,” dedi Blue, “İlk seçimler, yalnızca dün geceki ilk izlenimlerimize göre yapılacak. Önemli olan Kralın daha sonra kimi sıklıkla çağıracağı. Ya da kimi hiç yatağına almayacağı.”

ON İKİ

Koridordan gelen çıplak ayak patırtılarını duyarak uyandığımda hâlâ uyku semesiydim. Daha sonra boğuk sesler ve heyecanlı fısıltılar işittim. Gerindikten sonra üzerimdeki örtülerden kurtuldum ve uykulu uykulu koridora çıktım.

“Nasıldı?”

“Sana saray hakkında sırlar verdi mi?”

“Hizmetçilerden biri, yatak odasının tamamen ay taşlarıyla kaplı olduğunu söylemişti, doğru mu?”

Chenna'nın odası koridorun diğer ucundaydı ve bu yüzden onun koridordan geçişini görememiştim. Ama çok geçmeden sesini duydum.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Boynumu iyice uzatarak uykunun etkilerinden tümüyle kurtulmaya çalıştım. Wren ve Blue'nun kapıları kapalıydı, ancak odasının önüne adımımı attığımda pirinç kâğıdı⁹ perdedeki gölgenin Blue'ya çok benzediğini fark ettim. Ona

9 Doğu Asya'da, farklı bitkilerden elde edilen, kâğıt benzeri malzemelerden yapılmış üründür. (ç.n.)

seslenme dürtümü bastırarak, karşı odada toplanmış olan kızların yanına doğru seğirttim. Zhen ve Zhin dönüp beni selamlarken Aoki ve Mariko bakışlarını Chenna'dan ayırmaya tenezzül etmediler.

“Sadece birkaç detay ver,” diye bastırdı Mariko. Öne doğru eğildiğinden geceliğinin omuz kısmı kollarına inmişti. Onu düzeltmeye çalışırken konuşmaya devam etti. “Ne de olsa yakında biz de göreceğiz.”

“Aynen öyle,” dedi Chenna. Yüzü gergin, elmacık kemikleri kıpkırmızıydı. Fakat haricinde aynen dünkü gibi sakin görünüyordu. Bir itidal abidesi gibiydi. “Çok da uzun süre beklemeniz gerekmeyecek.”

Mariko dudak bükerken ikizler kafalarını salladılar.

“Üzgünüz,” dedi Zhin, “Eğer istemiyorsan bize anlatmak zorunda değilsin.”

“Ama eğer konuşmak istersen,” dedi Zhen, “biz buradayız.”

İkizler, kibarca gülümsedikten sonra kol kola girip odalarına döndüler. Mariko oflayıp pufladıktan sonra uzaklaşınca Aoki'nin yanına süzuldüm. Gözlerini kırpıştırarak bakarken orada olduğumu zar zor fark etmiş gibiydi.

“Ah! Merhaba, Lei,” dedikten sonra tekrar Chenna'ya döndü ve “Pekâlâ, yine de sağ ol...” diye mırıldanarak uzaklaştı.

Chenna, “Lei,” derken geldiğime hiç de memnun olmuş gibi görünmüyordu. “Senin de yüzlerce sorun vardır şimdi, değil mi?”

“Aslında, sadece bir tane var.” Sesimi alçaltarak “Nasıl hissediyorsun? Umarım... umarım iyisindir,” dedim.

Chenna, gözlerini kırpıştırırken bana sert bir şekilde gülümsedi ve “Gayet iyiyim. Sorduğun için sağ ol,” dedi. Arkamdaki kapı açılınca bakışları oraya kaydı. Geleceğinden emin olduğum azarı işitmek üzere kendimi hazırlamıştım ki; Blue'nun sakin ve ince sesi duyuldu.

“Günaydın Chenna ve dokuz.”

Bir kaşımı kaldırıp koridorun diğer tarafına doğru yürümekte olan Blue'ya baktım, uzun, gök mavisi saçları dalgalanıyordu.

“Vay,” dedi Chenna, o odanın önünden geçer geçmez. “Gerçekten de sinirlenmiş.”

“İlk seçilenin kendisi olacağından o kadar emindi ki,” dedim.

Chenna, kaşlarını çatarak “Biliyorsun, ben de öyle düşünüyordum. Neticede babası sarayda önemli bir konuma sahip. Ama Krala neden beni seçtiğini sorduğumda, önceki gece gördüğü rüya yüzünden olduğunu söyledi bana. Rüyasında Jana'daymış, güneydeki çöllerin üzerinde uçuyormuş. Onun düşüncesine göre bu, beni seçmesi için Gökteki Efendilerimiz tarafından ona gönderilen bir işaretmiş,” dedi.

“Belki de rüyalarını Xienzo'dan uzak tutmak için bir şamana rüşvet versem iyi olur,” diye mırıldandım.

Chenna, kapıyı kapatmaya giderken bana bakmaksızın “Hatta tüm İkharadan,” diye ekledi.

* * *

Günler geçip giderken, hayatım rutin bir şekilde devam ediyor, sarayın düzenine bu kadar çabuk uyum sağlamam beni şaşırtıyordu. Buraya gelmeden önceki hayatımın izleri yavaş yavaş siliniyor ve yerini derslere, dedikodulara, şölen ve törenlere, kurallara ve ayinlere bırakıyordu. Anneme ne olduğunu bulma konusunda kendime verdiğim sözü unutmuş değildim ancak o kadar meşguldüm ki bir türlü fırsat bulamıyordum. Ayrıca böyle bir şeyi göze batmadan soruşturmam hiç de kolay değildi ve General Yu'nun tehdidi sürekli kulaklarımdaydı.

Deneyeceksin ve başaracaksın. Yoksa ailen—yani ondan geri kalan zavallı baban—feci şekilde cezalandırılır. Sakın hata yapayım deme, solucan. Kanları burada olacak. Beni anlıyor musun? Senin ellerinde.

Ellerinde.

Vazgeçmeye yahut Bayan Himura'nın emirlerine karşı gelmeye karar verdiğim anlarda General'in buz gibi sesi kulaklarımda yankılanmaya başlıyordu. Tek seçeneğim burada kalıp denilenleri yapmaktı.

En azından şimdilik.

Kâğıt Kızlar olarak günümüz sabah çalan çan sesiyle başlıyordu. Hizmetçiler erkenden kalkıp ocakları yakıyor, banyo küvetlerini ve tüsüleri ayarlıyordu. Lill, beni banyo avlusuna götürüp yıkadıktan sonra sade pamuk elbiseler giydiriyor ve saçlarımı sıkı bir topuz haline getiriyordu. Kahvaltı yaptıktan sonra—pirinç toprakları, sebze turşuları, bal, elma, kış kavunu—ilk dersimize geçiyorduk.

Açılış törenindeki rezalet performansından sonra, çoğu öğretmenin benden yana beklentisi kalmamış gibiydi. Hele bir tanesi beni hiç mi hiç sevmiyormuş gibi görünüyordu. Zarif bir şekilde yürümekten elbiseyle diz çökmeye kadar birçok şeyi öğrendiğimiz Tunga Hanımefendi, geniş kalçalı ve kocaman gözlü bir kadındı. Ne yapılmaması gerektiğini gösterirken hep beni örnek verirdi. Bir çalışma kütüğünü dizlerimin arasına koyup beni odanın bir ucundan diğerine yürütür ve yaptığım hataları diğer kızlara gösterirdi. "Hayır, hayır, daha dik yürü, Lei-zhi! Geçen hafta ne dediğimi hatırla. Ayaklarının altından başının üstüne kadar uzanan bir ip varmış gibi düşün. Şimdi geriye doğru eğilerek kalçanı birazcık dışarı çı... Öyle değil! Bir sarhoş gibi yürüyorsun, her an devrilecekmişsin gibi! Açılış Töreninde olanlardan sonra, başkalarının senin için böyle düşünmesini istemezsin herhalde. Tamam, sakın olun kızlar. Lei'ye gülmek yok."

Dans derslerimiz de aynı derecede kötüydü. Dansı, yaşlı bir kuğu formundaki ağırbaşlı bir hanımefendi olan Bayan Chu'dan öğreniyorduk. İncecik vücudunun üzerindeki inci gibi tüyler griye boyanmıştı. Hızla oradan oraya hareket ediyor ve bize hareketleri göstermeye çalışıyordu. Burada gösterilen hareketler, bizim köydeki dans hareketlerine hiç benzemiyordu. Bu, belirli bir sisteme ve tekniğe sahip bir işti. Bileğin nasıl kıvrılacağı, vücudun neresinin ne kadar eğileceği hep ölçülüydü.

Sabah derslerinin ardından öğle yemeği için Kâğıt Eve dönüyorduk. Bize eşlik eden Eira Hanımefendi yahut Bayan Himura'yı ne kadar geliştigimize dair bilgilendiriyorduk. Eğer Kral kızlardan birini o gece yanına isterse, o kişi hazırlanmak üzere yanımızdan ayrılıyordu. Geri kalanlarımız güneş batana kadar derslere devam ediyorduk. Akşamları ise; saray görevlileriyle ziyafetler, tiyatro, dans gösterileri ve katılmak üzere törenler oluyordu sürekli.

Her şey bitip de odamıza döndüğümüzde saat gece yarısını geçmiş oluyordu. Bütün yorgunluğumuza rağmen, Aoki ve ben, bir süre daha oturuyor, Lill'in bizi gizlice soktuğu mutfakta çayımızı yudumlarken ananas tartlarından aşırıyorduk. Geçirdiğimiz bu dakikalar, günün bütün stresini ve ailelerimizden uzakta geçirmek zorunda olduğumuz bu yeni yaşamımızın zor yanlarını nispeten de olsa unutturuyor ve dudaklarımda gülümseme ve göğsümde huzurlu bir sıcaklıkla uyumamı sağlıyordu.

Bambu parçasında ismim olmadan geçen günlerde, içimde beni huzursuz eden bir düşünce belirmeye başlamıştı: beni asla çağırmayacak. Bir yanım, hatta neredeyse tüm benliğim, bu durumdan oldukça memnun olsa da diğer taraftan hem utanç hem de başarısız olmanın verdiği yakıcı çaresizliği yaşıyordum.

Aoki de hâlâ çağırılmamıştı ancak Bayan Himura her gün yaptığım hatayı hatırlatarak beni azarlıyordu. "En

kısa zamanda gökler tarafından kutsanmış gözlerini ona göstermenin bir yolunu bulsan iyi edersin. Yoksa burada yer israfından başka bir şey olmadığını düşünüp atacağım seni.”

Bir keresinde rüyamda Açılış Törenini gördüm. Fakat bu sefer, sihirli havuzdan çıktığımda, Kralın tahtının hemen yanı başında duran General Yu’nun sırttan yüzü ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. İleri doğru uzattığı ellerinde babamın ve Tien’in kesik başları olduğu halde “Ne yaptığına bir bak,” dedi ve “Yakala,” diye bağırdıktan sonra başları bana doğru fırlattı.

Uyandığımda çığlık atıyordum.

Kaçıp buradan kurtulmak ve evime dönmekten başka bir şey istemiyordum. Fakat ne zaman bunu aklımdan geçirsem, General’in tehdidi ile bir kez daha yüzleşiyor, Kraliyet avlusundaki hizmetçi kadının başına inen sopayı hatırlıyordum. Ve eğer başarısız olursam geri dönecek bir *evim* bile olmayabilirdi.

* * *

Saraydaki bir aydan sonra, derslerimizin bazılarında az da olsa gelişme kaydetmiştim. Bayan Chu’dan ders aldığımız yelpaze dansı¹⁰ girişimimde, elimdeki yelpaze, çok hızlı sallamamdan dolayı fırlayıp öğretmenimizin kaşlarının arasına isabet edince beni cezalandırmayı ihmal etmedi tabii.

“Ama öğle yemeği —” dedim umutsuzca.

Kanatlı kolunu çırparak “Bu gece bir ziyafete katılmayacak mısın zaten? Arada bir öğün atlasan bir şey kaybetmezsin,” dedi. Sonra da sesini yükselterek “Sen de Wren-zhi,” dedi.

Diğer kızlar tek sıra halinde çıkmaya devam ederken Wren kapının eşliğinde durup döndü ve “Bayan Chu?” dedi.

10 Eski bir halk dansı olarak kabul edilen yelpaze dansı, iki bin yıldan fazla süredir Çin mirasının bir parçası sayılmaktadır. (ç.n.)

“Lei-zhi ile alıştırma yap. Belki senden bir şeyler kapar,” dedi ve tüylerini kabartarak odayı terk etti.

“Pekâlâ,” dedim sessiz bir şekilde, “En azından Blue’nun olmadığı bir saatimiz var.”

Wren gülmedi ancak bana yaklaşıırken her zamankinden biraz daha yumuşak bir yüz ifadesine sahipti. “Söyle bakalım, hangi noktada sıkıntı yaşıyorsun?” diye sordu.

“Hmm... her şeyde?”

Bir kaşını kaldırıp “Çok yardımcı oldun,” dedi.

İçimi çekerek “Bilmiyorum. Bu sadece... hassas bir iş. Senin yaptığın gibi vücudumu dizginleyemiyorum,” dedim.

“Ben dans ederken gördüğün bu mu?” dedi. “Dizginlemek?” Sesinde hayal kırıklığı var gibiydi.

Ellerimi aceleyle açarak “Hayır!” dedim. “Mesele de bu zaten. Yani sen özel bir çaba harcamadan bu işin üstesinden gelebiliyorsun, bende öyle olmuyor.”

Bu doğrudu. Tüm derslerde çok başarılıydı ama söz konusu dans olunca hayat buluyordu resmen. Hareketleri kolayca yapabilmesi, bana boş günlerimde seyretmeye gittiğim kuş formundaki iblisleri anımsatıyordu. Çok zarif bir kızdı. Doğaldı. Dans ederken her zamanki kendini beğenmiş ifadesi kayboluyor ve yerini kibar yüz hatlarına bırakıyordu. Bu haliyle beni kendisine hayran bırakıyor ve ona sıcaklık duymamı sağlıyordu.

Wren, odanın köşesindeki bölmeden bir yelpaze alıp açtıktan sonra “Pekâlâ. Basit şeylerle başlayalım,” dedi. Dizlerini hafifçe kırıp kalçasını azıcık geriye çıkardı. Gözlerini kapayıp iki kolunu da aynı tarafta tutarak öylece durdu. Bu duruşun bile bir amacı vardı. Her zamanki zarafetiyle yelpazeyi göğüs hizasına indirdi ve usulünce salladı.

Sonra da gözlerini açıp “Senin sıran,” dedi.

Yelpazeye uzanırken “Bu mu basit?” diye sordum.

“Sadece dene.” Zar zor pozisyonumu almıştım ki beni durdurdu. “Öyle değil. Çok fazla kasıyorsun kendini. Rahatla ve kendini sıkmadan hareket et. Anladın mı?” Bunu derken baştan ayağı süzdü beni. “Durma şeklin bile yanlış.”

Patlamak üzere olan öfkemle “Kâğıt Kız olma gereksinimleri arasında ayakta düzgün durma olduğunu bilmiyordum,” diye çıktım. “Kralın daha çok boylu boyunca yatma tarzındaki şeylerle ilgilendiğini sanıyordum.”

Dudaklarını büzüp “Böyle söylemesen iyi olur,” dedi.

“Ne yani, yalan mı? Bütün bu aptal derslerin amacı ne? Sadece tek bir şey yapmak için burada bulunmuyor muyuz?”

Ve ben bunu hiç istemiyorum.

Aklımda kıvranıp duran bu düşünceyi söze dökmeden susmayı başardım.

Wren, kaşlarını çatarak “Geleceği düşünmek zorundasın,” dedi. “Bu yıl bitince sarayda görev almaya devam edeceksin. Ne istiyorsun? Ya da *kim* olmak istiyorsun?”

“Bir dansçı olmak istemediğim kesin.”

Bu sözüm, onu az da olsa gülümsetti. “Hadi ama. En azından dene. Sadece odaklan. Belki de sandığından daha iyisindir. Ve eğer kendine bir şans vermezsen asla ilerleme gösteremezsin.”

Ona karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki kendimi tuttum. Çünkü haklıydı. Kendimi tam vermiyordum dansa. Saray hayatına alışmış gibi olsam da yüreğim burada değildi.

Nasıl olabilirdi ki? Kalbim, Xienzo’da, babam ve Tien’deydi.

Öfkeyle “Ah peki,” diye mırıldandım. Gözlerim dolmuştu ve istediğim en son şey Wren’in önünde ağlamaktı. Etrafımda gezinerek bana söylenirken dişlerimi sıktım ve az önce gösterdiği hareketi yapmayı denedim. Bileklerimin ve

kalçalarımın hareketlerine konsantre olmaya çalışsam da görünüşe göre yine beceremiyordum ve bu, beni her geçen dakika daha da çileden çıkarıyordu. Wren, uyarmaksızın yanıma yaklaştı. Kollarımı doğru pozisyona getirmek için parmaklarıyla kollarımı kavrayınca, onun bana bu kadar yakın oluşu beni bocalattı ve yelpazeyi düşürdüm.

“Odaklan!” diye çıkıştı.

Dişlerimi sıkarak “Yapıyorum,” dedim.

“Hayır, kendini vermiyorsun.”

Onu kendimden uzaklaştırarak “Belki de iyi performans göstermek istemiyorum. Belki de bunların hiçbirini istemiyorum,” dedim.

“Sence ben istiyor muyum?” Her zamanki sert ses tonunun altında, neredeyse kırılgan, narin bir şey saklıydı. Çenesini kaldırdı ve kahverengi gözlerini bana dikerek “Hiçbirimizin bu konuda bir seçeneği yoktu. Bunu ailelerimiz için yapıyoruz, çünkü aksi takdirde Kral—” diyordu ki susuverdi.

General Yu’nun tehdidini hatırladım. Belki de gözdağı verilen tek kişi ben değildim. Belki de Kâğıt Kızların ailelerine bahsedilen para ve zenginlik, bir ödülün ziyade kızların Krala tam manasıyla boyun eğmesi içindi. Ve eğer emirlere uymazlarsa...

Yelpazeyi yerden alırken “Pekâlâ,” dedim, “tekrar deneyelim haydi.”

Yarım saat—ve bir sürü yelpaze düşürme hadisesinden—sonra, Wren ve ben Kâğıt Eve döndük. Eira Hanımefendinin süitinden kızların lakırdıları ve hizmetçilerin ayak sesleri geliyor, odanın içinden gelen enfes kokular, karnımın iyice guruldamasına neden oluyordu. Wren içeri girmek üzere ilerliyordu ki onu durdurdum ve “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Haklıydın. Gerçekten de denemişmişim,” dedim. Havaya doğru puflayarak ensemın arkasını ovarken

“Sanırım ailemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Burada olduğum için mutluyum galiba,” diye ekledim.

Gözlerini kaçırarak “Hiçbirimizin burada olduğumuz için mutlu olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Affedersin, Blue ile tanışmış mıydınız acaba?”

Bir kaşını kaldırarak “Haklısın. Çünkü o her zaman çok mutludur,” dedikten sonra, duygusuz bir ifadeyle kapıyı açtı. Onu içeri doğru takip ettim ve Eira Hanımefendinin olduğu tarafa doğru hızlı bir baş selamı verip Aoki’nin yanına çıktım. Çubuklarımı alırken “Tanrılara şükür ki yemek kalmış,” diye mırıldandım. “Açlıktan ölüyorum.”

Aoki bana bakmadı bile. Gözleri elinde tuttuğu şeye kilitlenmiş vaziyette hareketsiz oturuyordu. Elindeki şeyi görünce ben de donup kaldım: Üzerinde kırmızı yazı ile **Aokizhi** yazan bambu parçası.

Elimdeki çubukları yavaşça indirdim ve fısıldayarak “İyi misin?” diye sordum.

Hafifçe kafasını salladı.

Masanın karşı tarafında oturan Zhin, samimi bir şekilde gülümseyerek “Heyecanlı olmalısın Aoki,” dedi.

Aoki, bakışlarını ellerinden ayırmadan bana yaptığı gibi kafasını salladı. Ellerinin titrediğini fark edince bacağıma masanın altından onunkine değdirdim.

Cırtlak bir kahkaha duyuldu. “Bizim minik Aoki nihayet kadın oluyor ha,” dedi Blue. “Hem de sadece on altısında.” Gözlerini masadakilerin üzerinde gezdirirken bilerek bana bakmıyordu. “Bu durumda hepimiz tamam olduk, değil mi?”

Mariko, kıs kıs gülerek “Lei’yi unutuyorsun,” dedi.

Blue bana döndü ve “Ah, evet. Onu tamamen unutmuşum,” dedi.

Yumruklarımı sıkımtım, bir şeyler demeye hazırlanıyordum ki Eira Hanımefendi ayağa kalktı ve gülümseyerek “Ben, Açılış Törenini takip eden iki ay boyunca Kral tarafından hiç çağırılmadım,” dedi.

Bu sözler, Blue ve Mariko’nun gülümsemelerini soldurdu.

Eira Hanımefendi, “Kral, bazı kızları bekletmekten hoşlanıyor,” diye devam etti. Aoki ve benim olduğumuz tarafa doğru gelirken elini uzatarak “Haydi Aoki. Ben hazırlanmana yardım edeceğim,” dedi.

Bunu duyan Aoki irkiliverdi. Bana dönüp baktığında dudaklarının bembeyaz olduğunu fark ettim. “İstediğim şey buydu,” diye sadece ikimizin duyacağı şekilde fısıldayarak ayağa kalktı. Ama hangimizi kandırmaya çalıştığını anlayamadım.

* * *

O gece Aoki’yi beklediğim için uyumadım ve bu esnada evime mektup yazdım.

Sevgili Babacığım,

İlk mektubumun üzerinden bir ay geçti ve ben sizden hiç haber alamadım. Umarım dükkân çok yoğun çalıştığından ve bu sayede Xienzo’nun meşhurları arasına katıldığından dolayı kızına vakit ayıramamışsındır. Yahut belki de Tien seni çok çalıştırıyor. (bu daha olası sanki) Durumun her ne ise, lütfen en kısa zamanda bana yaz. Seni çok özledim. Yemekler berbat. Tamam tamam, o kadar da kötü değil.

Saray hayatı fazlaca abartılı bence. Odadan çıkmadan önce bile saatlerce hazırlık yapmak gerekiyor ve her şeyin kuralı var. Tien buna bayılırdı eminim. Ama yine de senin yaptığın domuz köftelerinin yanına bile yaklaşamazlar.

Tüm sevgimle,

Lei

Fırçamı kâğıdın üzerinde dolaştırıyor, biraz daha bir şeyler eklemek istiyordum. Fakat Eira Hanımefendi, saray veya buradaki hayatım hakkında hiçbir detay veremeyeceğimi açıkça belirtmişti. Her neyse, babam ve Tien'in bir şeyleri ne kadar zor bulduğumu bilmelerini istemezdim zaten. Fırçayı kenara koydum, mürekkep kuruyana kadar bekledim ve parmaklarımı yazmın üzerine sürttüm. Birkaç gün sonra Tien ile babamın da aynı şeyi yapacaklarını düşünerek her bir harfe dokundum ve kâğıdı dudaklarıma götürüp öptüm. Sonra da mektubu sarıp kurdele ile tutturdum.

Odamdaki tek ışık, köşede duran fenerden geliyordu. Şakır şakır yağan yağmur, gecenin sessizliğini bozuyordu. Yere serili yatağımın üzerinde oturmuş, dizlerimi göğsüme doğru çekmişim. Bu, eve yazdığım üçüncü mektuptu ve henüz hiç cevap alamamıştım. Üzerine çok fazla düşünmemeye çalışıyor, muhakkak bir engelleri var ki yazamıyorlar diyordum. Ama elimde değildi. Belki de Bayan Himura'nın mektuplardan haberi olmuştu ve Açılış Töreninde onu utandırdığım için onları göndermeyerek beni cezalandırıyordu. Wren'in uyarısı aklıma gelince suçluluk duygusu bütün benliğimi kapladı. Eğer derslerimde daha iyi bir performans ...

Koridordan gelen seslerle düşüncelerimden sıyrıldım.

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Dışarda biri sessizce yürüyordu.

Aoki dönmüştü galiba.

Kapıyı açıp dışarıyı gözetlemeye başladım. "Aoki?" diye fısıldadım ama siluet geri geri kaçmaya başladı.

Arkasından koştum. Köşeyi döndü ve evin arka tarafındaki bahçelere açılan kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Geceleri odamızı terk etmemiz ve yalnız başımıza evden dışarı çıkmamız yasaktı. Ve eğer Aoki onunla gitmemi isteseydi kapıyı açık bırakırdı, diye düşündüm.

Yine de kapıyı araladım. Yağmurun serinlettiği hava karşıladı beni. Önümde, biçilmiş çimlere ve çiçek yataklarına sahip bahçeler, biraz uzakta ise tepeleri ay ışığıyla parlayan ağaçların olduğu yoğun bir çam ormanı vardı. Ormanın içine dalıp gözden kaybolmadan önce Aoki'nin silüetini gördüm.

Yalnız bu Aoki değildi.

Bu Wren'di.

Ay ışığının altında vücut hatlarını ayırt edememek imkansızdı: uzun bacaklar ve geniş omuzlar. Ve sinsi kedi yürüyüşü de tabii.

Onu gözden yitirdiğim tarafa doğru bakarken, peşinden gitme dürtüsüne karşı koyuyordum. Çünkü gecenin bir yarısı evin içinde ve çevresinde bu şekilde başıboş dolaşmak bize birer tokat ve Bayan Himura'dan yiyeceğimiz azara mal olacaktı. Özellikle de evi terk edip tanrılar bilir nereye ve kime gittiğimiz sorusu cevapsız kalınca bunun bize çok daha ciddi yaptırımları olacaktı.

Bayan Himura'nın, bana dikkatli olmam gerektiğini söylediğini hatırlayarak kendimi tuttum ve parmaklarımın ucuna basa basa odama döndüm. Uzun bir süre uyuyamadım. Wren'in ormanda ilerleyişini, çamların arasından yolunu rahatça buluşunu ve yağmura rağmen buluştuğu kişiyle kavuşma anını canlandırmaya çalıştım kafamda. Bence uzun ve karanlık bir adamdı. Kollarını açmış Wren'e sarılıyor, Wren de onun dokunuşlarıyla mest olmuş vaziyette heyecanla ona sokuluyordu. Bunu düşünmek, nedendir bilmiyorum ama beni huzursuz ediyordu.

ON ÜÇ

Ertesi sabaha kadar Aoki ile konuşmaya fırsat bulamadım. Qi sanatları öğretmenimiz Usta Tekoa'nın derslerini verdiği, Kadınlar avlusunun güneyindeki göle doğru yürüdüğümüz esnada yanıma geldi. Güzel bir yaz sabahıydı, dün gece yağan yağmurun damlaları, yaprakların üzerine yuva yapmıştı. Gün ışığı, Aoki'nin ne kadar yorgun olduğunu, ayrıca gözlerinin şişmiş ve dudaklarının çatlamış olduğunu göstermişti bize.

Ben bir şey demeden Blue söze girdi. Bir şeyin üstünden atlarken “Küçük Aoki!” dedi. “Dünkü özel gecenden sonra nasıl hissediyorsun? Hâlâ yürüyebilme şaşırdım doğrusu,” diyerek Mariko'ya baktı ve sırtmaya başladı. “Kral seni parçalar sanıyordum.”

Mariko kıkır kıkır güldü ancak diğer kızlar sessiz kaldı.

Parmaklarımı Aoki'ninkilere kenetlerken “Git işine Blue,” dedim.

“Terbiyesiz detayları duymak istemiyor musun, dokuz? Şaşırdım şimdi. Yani, senin böyle tecrübelerin olmadığını düşününce—”

“Yanlış düşünüyorsun. Orada yeni hiçbir şey yok,” diye ekledim.

Blue, beni yok sayarak “Hadi ama Aoki. Anlat detayları,” dedi.

Mariko, “Evet anlat hadi,” diye lafa karıştı. “Sana kibar davrandı mı? Yoksa sert mi istedi?”

Aoki’nin yanakları o kadar pembeleşmişti ki neredeyse çilleri görünmez olmuştu. “Bu... bu mahrem,” diye kekeledi.

Blue, gözlerini şaşkınlıkla ona baktı ve “Mahrem? Eira Hanımefendinin bize ne dediğini hatırlamıyor musun? Bir Kâğıt Kız olduğunda mahrem diye bir şey yoktur artık,” dedi.

Aoki’nin elini çekiştirerek “Boş ver onları,” dedim. “Haydi gidelim buradan.” Gözlerim Wren ile buluştu. Ne yaptığımı çok da düşünmeden, Aoki’yi de yanımda sürükleyerek diğer kızları geçtim ve ona doğru yürüdüm. “Dersini kaçırdığımız için Usta Tekoa’dan bizim adımıza özür diler misin?” diye sordum kısık sesle. “Ona şey olduğunu söyle... acil bir kadınsal durum.”

Wren, hafifçe kaşlarını çatırsa da “Elbette,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Omuz silkti ve “Bir şey değil,” dedi. Aslında çok şeydi. Çünkü Usta Tekoa, bizim neden olmadığımızı soruşturduğunda Wren’in yalan söylediğini anlayacak ve o da bizimle beraber cezalandırılacaktı. Ancak kadınsal bir durumu—hem de acil denilen bir durumu—araştırmanın utanç verici olacağını düşünür ve ilgilenmez, diye teselli ettim kendimi. Usta Tekoa, tek erkek öğretmenimizdi. Bayan Himura, onun saraydaki en iyi *qi* sanatları eğitmeni olduğunu söyleyerek Kralı ikna etmiş ve ondan alınan özel izinle Kadınlar avlusuna gelmesini sağlamıştı.

Diğer kızlar bize bakıyordu, çoğunun gözünde endişe hakimdi. Chenna ve ikizlerin de Aoki ile araları iyiydi ve

neler yaşadığını biliyor olmalıydı. Bütün kızlar, Kral ile geçirdikleri gecenin ardından bir gün somurtmuşlardı—Blue ve Mariko bile—ama sorsan birçoğu bunu inkâr ederdi.

Chenna, Blue'ya doğru ters ters bakarak bizim yanımıza geldi ve “İlk seferden sonra tüm gece ağlamıştım,” dedi ve elini Aoki'nin omzuna koydu.

Aoki, burnunu çekerek ona doğru baktı ve “Gerçekten mi?” dedi.

“Benim için de hiç kolay olmamıştı.”

Wren bana döndü ve “Tamamdır Lei, gidin,” dedi.

Gözlerimiz buluştuğunda, göğsümde bir sıcaklık hissettim ona karşı. Ve o an, bana ilk kez ismimle hitap ettiğini fark ettim. Tek heceli ismim, onun dilinden şaşırtıcı şekilde yumuşak çıkmıştı. Dün geceki kaçışını düşündüm. Kâğıt Evden neden ayrılmıştı acaba? Ve kimin için?

Sonra da neden bu kadar önemsemişimi düşündüm.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve mırıldanarak teşekkür ettikten sonra Aoki'yi de alıp uzaklaştım.

Çayhanenin arka tarafında gizli kalmış bir verandanın altına oturduk. Geniş kenarlı hasır şapka giymiş bir bahçıvanın tırmıkla taşları temizlediği bir bahçeye bakıyordu oturduğumuz yer. Civardaki ağaçların dallarındaki kuşların ötüşmeleri ve adamın ritmik tırmık sesleri ortamın huzurunu arttırıyordu. Yan yana çömelmiştik ama Aoki kafasını hiç kaldırmamıştı henüz.

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedim sessizce. Belindeki kuşakla oynamayı sürdürürken benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. “Diğerlerinden uzakta kalmak istersin diye düşündüm sadece.”

Gözlerinden yaşlar süzülürken kafasını salladı. Elbisesinin kol kısmıyla yüzünü silerken “Aptalcaydı. Bir noktada olacaktı elbette ama hiç istediğim gibi değildi. Yani, o bir kral neticede.

Ama...” Sesi titriyordu. “Böyle hissedeceğimi asla tahmin etmezdim.”

Kolumu, omzumun etrafından doladım. Bu konuda çok şey biliyormuşum havası vermeye çalışarak “Bu senin ilk tecrübendi, Aoki. Seni bu kadar etkilemesi çok normal. Sanırım bu yüzden evlenmeyi beklememiz gerekiyor,” dedim. “Böylece karşımızdaki insandan ve kendimizden emin oluyoruz.”

Aoki, burnunu çekerek “Kız kardeşlerimden biri arkadaşıyla konuşurken gizlice onu dinlemiştim. Ailem, komşu köyden bir çocukla onu evlendirmeyi düşünüyordu ve onlar, ailelerin anlaşmasından bir gece önce gizlice buluşmuşlar,” dedi. Saçını kulağının arkasını kıştırıp bana titrek bir şekilde gülümsedikten sonra devam etti. “Şey... yapmışlar. Her şeyi değil tabii. Ama ailem öğrenirse, başının ciddi belada olacağını biliyordu. Ertesi gün aileme onunla seve seve evleneceğini söyledi.” Artık gülümsemiyordu. “İyi bir gece olmalıydı benim açımdan da,” diye ekleyip bir müddet sustuktan sonra “ama ben çok korktum,” dedi.

Onu kendime doğru çekip bağrıma bastım. Ne cüretle onu korkutabiliyordu. Açılış Töreninden beri onu görmesem de Kralın yakışıklı yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi.

Onu yumrukladığımı hayal ettim.

Aoki, bir eliyle burnunu ovuştururken, ıslanmış kirpikleriyle bana baktı ve “Peki ya sen? Sıra sana gelecek diye korkuyor musun?” dedi.

Ses tonu, içimde bir yerleri acıtmıştı. “Korkmalı mıyım?” diyebildim.

Aoki, bakışlarını bahçeye çevirip ifadesiz gözlerle bakmaya başladı. “Köyümde bir çocuk vardı,” diye başladı. “Jun. O da çeltik tarlalarında çalışırdı. Çok fazla konuşmazdık ama ne zaman onu görsem—ya da yakınında bir yerlerde

bulunsam—tüm vücudumu ateş basar ve o kadar gerilirdim ki ne diyeceğimi bilemezdim. O bana gülümserdi ama ben bir aptal gibi kızarmaktan başka bir şey yapamazdım. Bana her bakışında... bir kere daha güneş doğardı benim için.” Sesi iyice titremeye başlamış, göz yaşları yanaklarına hücum ediyordu. “Ben... ben Kral ile de öyle olur sanmıştım.”

Yanaklarındaki yaşları parmak uçlarımla silip ona gülümseyerek “Belki de bir sonraki sefer öyle hissedersin,” dedim. “Belki de bazı kişilerle zaman alıyordur böyle şeyler.”

“Belki de,” diyerek bana katıldı ama sözlerime inanmadığı çok belli oluyordu.

* * *

Aoki, günün geri kalanında da asık suratla gezdi. Onunla gevezelik etmeye ve onun şen şakrak hallerine bu kadar alışkın olduğumu hiç bilmiyordum. Öğretmenler arkasını döndüğünde ona espriler yaptım, onun en sevdiği tatlılardan biri olan şekerli hopia¹¹sım aşırır gibi yaptım ama onu bir türlü neşelendirmeyi başaramadım. Bir oturuşta on tane hopia yiyip daha fazlası için de yeri olduğunu söyleyen birinin aç değilim lafına hiç de inanmadım ama üsteleyemedim de.

Hava, Aoki’nin ruh halini yansıtıyormuşçasına, iyice kapalıydı bugün. Yüklü, kapkara bulutlar yeryüzüne o kadar yakındı ki zıplasam elim değecekti neredeyse. Son dersten çıkmış, Kâğıt Eve dönüyorduk ki yağmur atıştırmaya başladı.

Tuvalete giderken Chenna’ya rastladım ve ona sabahki davranışı için teşekkür ettim. Her zamanki gibi yarım ağız gülerek “Sorun değil. Evde küçük bir kuzenim vardı. Aoki’ye bakınca onu görür gibi oluyorum. Onun 16 yaşında olduğunu biliyorum ama bazen çok daha küçük görünüyor gözüme,” dedi.

11 Keke benzeyen, Endonezya ve Filipin fasulyesi dolgulu, şekli dolunaya benzeyen pastadır. (ç.n.)

“Keşke Blue ve Mariko onu rahat bıraksalar.”

“Geri kalanımıza yaptıkları gibi mi?”

Bunu söylerken Chenna’nın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadığından espri yaptığını biraz geç anladım ve gülerek “Haklısın,” dedim.

“Her neyse,” dedi, “Mariko, Blue ile olmadığı zamanlarda bayağı iyi birisi aslında. Ve ben Blue’nun ne dediğini pek umursamıyorum.” Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi. Ona doğru iyice eğildim ve “Bir şey mi diyeceksin?” diye üsteledim.

“Şey, başkalarının işine karışmayı pek sevmem ama söz konusu Blue ise—” Dudaklarını ıslatıp devam etti. “Babasının kim olduğunu biliyor musun?”

Kafamı sallayarak “Sarayda önemli biri, değil mi?” dedim.

“Sadece önemli biri değil,” diye cevapladı Chenna. “Kralın Kâğıt sınıfına mensup tek danışmanı. Hanno ailesi bile Kralın konseyine dahil değil. Söz konusu klanlarla uğraşmak ise herkes, Kralın paranoyak olduğunu bilir. Muhtemelen bir gün onlarla arasının bozulacağını ve onların kendisine cephe alacağını düşünüyordur. Ancak Blue’nun babası yıllar önce klanı tarafından sürgün edilmiş.”

“Neden?” diye sordum.

“Çok fazla söylenti var bu konuda. Hangisi doğrudur bilemem tabii ama netice itibarıyla burada ve herhangi bir yere bağlılığı bulunmadığından Kralın en güvendiği adam o diyebiliriz.”

“Bunun Blue ile ne alakası var?”

“Babasının yükselme peşinde olduğunu herkes biliyor. Kralın birincil danışmanı bu yılın başlarında öldü ve o hâlâ halefini belirlemedi.” Kömür siyahı gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti. “Blue on sekizinde. Kâğıt Kız seçmelerine daha önce kaç kez katılma imkânı vardı. Yani

babası onu ilk defa bu yıl öne sürdü, böyle uygun gördü demek ki, şimdi anladın mı ne ilgisi olduğunu?”

“Ama seçilme süreci—”

“Saray yetkililerinin kızları için zorunlu değil. Kâğıt kastından olup da sarayda yetkili olanların sayısının azlığından değil elbette. Ancak birkaç kişi için bir istisna yapıldı. Öyle olmasaydı bile—”

“Aileler gönüllü olarak onları seçmelere gönderecekti,” diye tamamladım.

“Dahası,” diye devam etti Chenna, “Bazı hizmetçiler konuşurken duyduğuma göre, Blue, Kâğıt Kız olmayı hiç istememiş aslında.”

İkimiz de bir süre sustuk. Şaşırmıştım. Diğer kızlar bir yana, Blue’nun seçilmek için dişini tırnağına taktığına dair bahse girebilirdim. Küçük yaşlarından beri Kâğıt Kız seçmelerini takip ettiğini ve sanki seçilmiş gibi hizmetçileriyle Kâğıt Kız elbiseleri giyinmece oynadığını düşünmüştüm hep.

“Babası onu kullanıyor,” dedim nihayetinde.

Chenna, omuzlarını kaldırarak “Bu, tam da Blue’nun hak ettiği şey,” dedi.

Sesindeki soğukkanlılık beni ürpertmişti. Tien, Kâğıt kastından olan ailelerin, sarayın lütuflarına nail olmak için kızlarını nasıl sunduğunu anlatmıştı ama bunu Chenna’dan açıkça duymak...

İstemediğin halde kendi baban tarafından pazarlanmak hiç de iyi hissettirmezdi. Bahsedilen kişi Blue bile olsa.

Ayrılırken “Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Kral çok konuşuyor,” diye yanıtladı ve şuh bir ses tonuyla “özellikle de birkaç kadeh içkiden sonra,” diye ekledi.

Tuvaletten dönene kadar Chenna’nın sözlerinin önemini tam anlamıyla kavrayamamıştım.

Belki de bana anneme ne olduğunu söyleyebilecek tek kişi, bu soruyu sormayı hiç mi hiç düşünmediğim kişinin ta kendisiydi.

* * *

Bayan Himura, akşam yemeğinden sonra bir dans gösterisine katılacağımızı bildirdi. “Kral da izleyiciler arasında olacak,” dedikten sonra sarı gözlerini bana dikerek “O yüzden hata yapmayın,” diye eklemeyi ihmal etmedi.

Herkesi heyecan sarmıştı. Zhen ve Zhin kafalarını öne eğip fısıldaşırken, Blue ve Mariko bilmiş bakışlar attılar birbirlerine. Kral, ilk defa bizimle aynı yerde olacaktı ve bazı kızlar bunu duyduğuna sevinse de onun bahsinin geçmesi bile benim içimde bir soğukluk oluşmasına yetmişti.

Karşımda oturan Aoki’ye baktım. Hiçbir şey duymamış gibi sakince oturuyor, kafasını bir eline yaslamış vaziyette çubuklarıyla yemeğini yemeyi sürdürüyordu.

Ayrılmak üzere kalktığımızda, Blue’nun ağırdan aldığını fark ettim ve ayakkabılarımı düzeltiyormuş gibi yaparak kapıda oyalandım. Bayan Himura ayağa kalkarken Blue bir şey isteyecekmiş gibi onun yanına yaklaştı.

Kartal kadın, “Ne istiyorsun?” diye çıkıştı.

“Şey, ben babamın bu geceki gösteriye katılıp katılmadığını öğrenmek istiyordum da.”

“Konuk listesini ezberlemek benim görevim değil, çocuk.”

“Ama—”

“Sormak için bir haberci gönder.”

Blue bir şeyler geveledi.

“Pekâlâ,” dedi Bayan Himura, tüylü kolunu kaldırıp “bu benim sorunum değil. Baban önemli bir adam. Ne zaman uygun görürse o zaman cevap verir.”

Beni dinlerken yakalamasınlar diye hızla kapıdan uzaklaştım. Chenna ile olan konuşmamızı hatırlayınca mideme bir ağrı saplanır gibi oldu. Ancak ne hissettiğimi hemen kestiremedim, zira bu, Blue ile ilişkilendirebileceğim türden bir şey değildi: Merhamet.

Odama döndüğümde, Lill, bana çiçek desenli, eflatun renkli kadifemsi bir elbise giydirmek için epey uğraştı. “Bu gece, Hanımım,” dedi dudaklarında bir gülümsemeyle, “o kadar güzel görüneceksiniz ki Kral gözlerini sizden alamayacak.”

“En son böyle dediğinde ne olduğunu hatırlıyorsun değil mi?”

“Lütfen hatırlatmayın!” diye haykırdı. Kat kat olmuş kumaşları bir düzene koymaya çalışırken “Saray ulaklarından birinin Bayan Himura ile konuşmasına kulak misafiri oldum,” diye ekledi.

Yüzümü ekşiterek “Ah, hayır. Yine ne olmuş?” dedim.

Ellerini cırparak ayak uçlarında dans etmeye başladı ve dayanamayıp “Bu gece Kralın yanında oturmak için siz seçildiniz!” dedi.

Benim sevinmek bir tarafa öfkeyle başka yöne baktığımı görünce afalladı ve “Siz... şey, sevinmediniz mi yani?” diye sordu.

Sıkılmış dişlerimin arasından “Sorma, geceyi iple çekiyorum şimdi,” dedim.

“Endişelenmeyin Hanımım,” dedi. Minik elini benimkinin üzerine koyup “Sizi böyle görünce yarın kesinlikle odasına çağırarak. Bundan eminim,” diye ekledi.

Tam olarak korktuğum şey buydu aslında ama bunu ona söyleyemezdim tabii ki.

Kraliyet ulağının getirdiği bambu parçasında şimdiye kadar adımın olmamasından utanmaya başladığımı inkâr edecek değildim. Blue’nun iğneleyici lafları ve Bayan Himura’nın

durmak bilmeyen öğütleri ile birlikte seçilmeyen kız olmak kolay olmamıştı. Bunun yanında, General Yu'nun tehdidini düşünmediğim gün yoktu. Kral tarafından seçilmeden beni ne kadar süre daha sarayda tutacaklardı, bunu bilemiyordum. Eğer beni hiç çağırmasa ne olurdu? Beni atarlar mıydı? Bayan Himura'nın yol için yemeğimi verip cebime de biraz para koyduktan sonra, bana ve aileme bundan sonraki hayatlarımızda iyi şeylerle karşılaşmamız dileklerini ileterek mutlu mesut bir şekilde beni buradan göndereceğini hiç zannetmiyordum.

İç avlu tiyatrolarından birine doğru ilerlerken, yağmur damlaları adeta arabaları dövüyordu. Tiyatronun koyu renkli ahşap duvarları, sağanak yüzünden parlak bir görünüm kazanmıştı. İçerden gelen müzik sesleri neredeyse gök gürültüsünü bile bastırıyordu: Çin kemani ile çalınan hüznü bir şarkı, huzur veren kamış sesi ve alçak sesle çalan davullar. Hizmetçiler, tepemize şemsiyeler açarak bizi ıslanmadan içeri aldılar. Büyük ve yuvarlak bir oda olan tiyatronun ana salonundaydık. Ortada minderlerin çevrelediği yuvarlak bir sahne vardı.

Eira Hanımefendi, koluma girerek “Sen benimlesin, Lei,” dedi ve beni ön sıralara doğru götürdü.

Fenerlerin aydınlığı yüzünden gölgeleri garip şekiller oluşturan saray üyeleri, yavaş yavaş yerlerini alıyorlardı. Minderlerimize oturduğumuzda nefesim kesilecek gibiydi. Arkamdan gelen sert toynak seslerini duymamaya çalışarak dimdik oturuyordum. Dikkatim dağılsın diye, üzerine boydan boya kara benzeyen bir tür toz serpilmiş olan sahneye odaklandım.

Benim dikkatle sahneye baktığımı gören Eira Hanımefendi, “Şeker tozu,” diye açıklık getirdi.

“Neden dökülmüş ki oraya?”

“Dansçılar hareket ettikçe tozlar kalkarak kıyafetlerimize ve cildimize yerleşir. Gerçekte sadece görsellik içindir ancak

şehvi istekleri arttırdığı da söylenir.” Sesini alçaltıp “Gecenin bitiminde, erkekler ve kadınlar, sevgililerinin cildinin hoş bir tada sahip olup olmadığına bakacaklar,” diye devam etti.

O anda aklımda bir görüntü beliriverdi: Kral, üzerime doğru eğilip, kalın dilini çıkarmış ve çıplak köprücük kemiğimi boydan boya yalıyordu.

“Ben... ben bunu yapamam,” dedim aniden. Avuç içlerimi yere dayayıp kalkmaya yeltenirken “Yapamam, yapmayacağ...” diyordum ki Eira Hanımefendi kolumu sıkıca kavrayıp beni aşağı çekti ve “Sakin ol, Lei,” diye tısladı. “Toplum içinde asla bu şekilde konuşamazsın. *Asla*. Anladın mı? Şu dediklerini Bayan Himura duyarsa ne olur bir düşün. Hele hele Kralın kulağına giderse,” dedi. Kolumu daha küçük bir erkek aslan formundaki iblisin omzuna dolamış olan, zarif görünümlü erkek aslanın yanımdan geçmesini beklerken sustu. Sıktığı kolumu hafifçe serbest bırakıp devam etti. “Korkunu anlayabiliyorum ancak bunu işinin bir başka yönü olarak görmek zorundasın. Zaten çok fazla sürmeyecek, birkaç saat sonra yeniden Kâğıt Evde olacaksın. Bundan keyif alacaksın diye söz veremem ancak korktuğun kadar da fena değil. Unutma, zihin ve kalp gücü ile, ilk başta imkânsız görünen şeylerin bile üstesinden gelinebilir.”

Bu, İkharâ'da herkesin bildiği eski bir söylemdi. Kendimi rahatlatmak için ben de onun ardından bu sözü tekrarladım. Neden bilmiyorum ama bu, Wren'i aklıma getirdi. Yemeklerde ve derslerde sürekli olarak—sanki kendi içinde bir yerleri keşfetmek istermiş gibi—uzaklara dalıp giden gözlerini düşündüm. Kral ile sevişmenin üstesinden de böyle mi geliyordu? Gerçek benliğini, onun ulaşamadığı bir yere saklayarak mı koruyordu?

Tam karşımda oturuyordu. Yine uzaklara dalıp gitmiştir mülahazasıyla ona doğru baktım. Ama o anda nefesim kesildi, çünkü tam da gözlerimin içine bakıyordu. Ve bu kez, boş boş değil ateşle yanan parlak gözlerle bakıyordu bana.

Bir zil sesi duyulunca bağlantımız kesildi. “Sarayın saygın üyeleri, Gökteki Efendilerimizin kutsadığı hükümdarımız ve fani alemde bulunan bütün varlıkların komutanı olan Kralımızı takdim ediyorum!”

Tüm izleyiciler saygıyla eğildi. Başımı yere doğru eğerken yanaklarım hâlâ Wren’in bakışları yüzünden kıpkırmızıydı ancak vücudumun geri kalanı nemli ve soğuktu. Tüm salon susmuştu. Tek ses kumaş hışırtılarına karışan yağmurun patırtısıydı. Ve kaburgalarımın altında çılgınca atan kalbim... Başka birinin onu duymaması imkânsız gibi görünüyordu. Babam ve Tien bile yorgun bir günün ardından yedikleri akşam yemeğinden sonra başlarını kaldırmış ve bu davula benzeyen ses nereden geliyor diye merak ediyorlardır, diye düşündüm.

Salon birkaç saniye daha sessiz kaldı. Derken toynak sesleri duyuldu.

Yavaş adımlarla bana yaklaşırken, içimdeki kaçıp gitme arzusunu güçlükle dizginliyordum. Yanıma otururken vücudunun ısını ve kokusunu fazlasıyla hissettim; bir boğanın keskin, saf ve erkeksi kokusu.

Odadaki herkes gibi ben de “Yüce Efendimiz,” diye mırıldandım. Doğrulurken bakışlarımı ondan kaçırmak için yere sabitledim.

Harflerin üstüne basa basa “Lei-zhi,” dedi. Sesinde alaycı bir ton vardı. “Seni hep yere bakarken mi göreceğim?”

“Beni istediğiniz yer buysa.” Kelimeleri, cüret edebileceğim kadar alaycı bir şekilde söylemeye çalışmışım ama hızlı bir şekilde “Yüce Efendimiz,” demeyi de ihmal etmedim tabii.

Öyle bir kakhaha attı ki kemiklerim bile titredi neredeyse. “Söyle bakalım, saraydaki ilk ayın nasıldı? Umarım eğlenceli vakit geçirmişsindir.”

“Bazı açılardan güzeldi,” dedim dikkatli bir şekilde.

“Bazı açılar! Seni rahatsız eden şeyler varsa söyle de ne yapabilirim bir bakayım.”

Ah, burada tutsak olduğum gerçeğini de unutmayın, Kralım. Gözlerimi yerden ayırmadan “Çok erken kalkıyorsunuz. Çok fazla dersimiz var. Ve yemek daha iyi olabilir. Sanırım bu kadar,” diye geveledim.

Kahkahasıyla bir kere daha zangırdadım. “En azından yemekler hakkında yalan söylediğin belli. İkharâ’nın en iyi aşçılarına sahibiz. Bence daha iyi şeyler bulabilirsin. Ama,” sesinin tonunu biraz daha yumuşatarak devam etti, “senin dilin kaliteli yemeklere alışık değildir belki de. Xienzo’da nasıl yemekler yediğinizi az çok tahmin ediyorum. Endişelenme, Lei-zhi. Pek yakında, dilin sarayın güzel lezzetlerine alışacaktır, bundan eminim.”

Sözlerindeki çifte anlam beni şaşırtmıştı ancak afallamama daha fazla fırsat vermeden tekrar konuşmaya başladı. Sesi düz ve ciddiye.

“Saraydakiler, bana, gözlerinin bizzat Ay Tanrıçasının kutsamasıyla bu rengi aldığını söylediler. Bana bak ki doğru mu söylüyorlar göreyim.”

Derin bir nefes aldım ve yüzüme sakın bir ifade yerleştirmeye çalışarak çenemi kaldırdım. Ve nihayet—haftalar sonra—Kralın küstah bakışları benimkilerle buluştu.

Bir kedinin fareyi gördüğü anda durduğu gibi bir an için kıpırdamadı. Gözlerinde korku yahut şaşkınlık yoktu. Fırtına öncesi sessizliği yaşıyor gibiydik. Tüm salon donup kalmış, altın gözlerin üzerine sabitlenmiş olan mavi gözlere bakıyordu.

Aşk tanrıçasının yayına benzeyen sivri dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kâfi. Abartmıyorlarmış.”

Başımı eğdim ve “İltifatınız için teşekkür ederim, Yüce Efendimiz,” dedim.

Bir an duraksadıktan sonra “Diğer iş için hâlâ bana teşekkür etmedin,” dedi.

Hızla kafamı kaldırıp “Diğer iş mi?” diye sordum.

“Seni şimdiye kadar neden çağırmadığımı merak ediyor olmalısın, değil mi?” dedikten sonra yüzünü neredeyse benimkine yapıştırarak eliyle yanağımı sıktı ve “Bilmiyor musun Lei-zhi,” dedi “her zaman en iyiyi en sona saklarım.”

Sunucunun gösterinin başladığını bildiren sesi duyuldu o esnada. Ancak Kral bakışlarını benden ayırmadı. Haliyle ben de buna cesaret edemedim.

Gözümün ucuyla sahneye giren gösterişli, köpek formundaki dansçıya baktım. Bileklerine bağlanmış uzun, kırmızı kurdeleler dalgalanarak uçuşuyor ve güzel görüntüler ortaya çıkarıyordu. Sahnede dans ediyor, ince bacaklarının hızlı vuruşlarıyla yükseliyor, etrafındaki havayı kızıl bir anafora çeviriyordu.

Derken, üzerimize şeker tozları yağdı. Kral, gözlerini benden ayırmadan, yavaş hareketlerle baş parmağını dudaklarımın üzerine koydu ve sonra da kendi dudağının üzerine götürerek diliyle tadına baktı ve “Leziz,” diye homurdandı.

Ertesi gün, bambu parçasının üzerinde yazan isim bana aitti.

ON DÖRT

Masa bu haberle çalkalanıyor, tüm kızlar hep bir ağızdan konuşuyordu. Bayan Himura, sessizliği sağlayabilmek adına elini masaya sertçe vurmak zorunda kalmıştı. Öfkeyle parlayan gözlerle “Bu, sıradan ev kadınlarının domino partisi değil!” diye bağırıyordu. “Kim olduğunuzu unuttunuz galiba!” Pençeli eliyle kapıyı gösterip “Gidin! Tunga Hanımefendi sizi bekliyor.” demiş, ben diğerleriyle beraber kalkarken de burnundan soluyarak “Sen kal, Lei.” demişti.

Kızlar, fısıldaşarak sırayla odayı terk ettiler. Aoki, giderken omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi ama karşılık veremedim. Onun arkasındaki Wren de kapının orada yavaşladı ve bana doğru baktı. Gözlerinde tıpkı dün gece sahnede kesişen bakışlarımızda olduğu gibi bir parlaklık vardı.

“İyi şanslar Lei,” dedi “Seni düşünüyor olacağım.”

Kapıyı kapatıp çıkarken ona göz kırptım.

“Evet. Kral en sonunda seni de seçti,” dedi Bayan Himura. Dizlerimin üzerinde birbirine geçmiş parmaklarıma doğru bakmayı sürdürdüm.

“Eira Hanımefendi bunu öngörmüştü,” diye devam etti. “Görünüşe göre Kral, dün geceki gösteride sana abayı yakmış.” Tüylerini hisırdatarak yerinden kalktı ve yanıma oturdu. “Bunda utanacak bir şey yok Lei-zhi. İlk seferinde korkman çok normal. Tüm kızlar korkar zaten.”

Dudağımı ısırarak “Herhangi... hiç yolu yok mu...”

“Benden imkansız isteme. Kralın sözü kesindir, değiştirilemez.” Pençeli elini umulmadık bir kibarlıkla omzuma koyarak “Her şey bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Hatta zamanla eğlenmeye bile başlayacaksın,” dedi.

Aoki'nin yaşlarla dolu gözünü ve yüzünü hatırladım ve “Bundan şüpheliyim,” diye mırıldandım.

Bayan Himura, elini omzumdan çekerken her zamanki duygusuz ses tonuyla konuşmaya devam etti. “İster zevk al ister alma, bu senin meselen. Bu senin işin. Ve tüm görevlerinde olduğu gibi, bunda da elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Gerçi pek de yeteneğin var gibi durmuyor ya, neyse.” Elindeki asayı sertçe yere vurarak “Rika!” diye bağırdı hizmetçilerden birine. “Lei’yi ye dersine götür.”

Alnımı kırıştırarak “Ye dersi de ne?” dedim.

Bayan Himura, “Gece becerileri,” diye kısaca yanıtladı. “Seni bu geceye hazırlamak için.” Kelimenin kendisini söylemedi ama o, keskin, sert ve soğuk bir biçimde varlığını hissettirdi bana.

Seks.

En sonunda, bir Kâğıt Kızın yapması gereken en önemli—ve benim en çok korktuğum—iş için eğitilecektim.

* * *

Saray fahişelerinin yaşadığı binalar, kadınlar avlusunun güneydoğu köşesindeki yüksek duvarların ötesinde, yoğun ve çarpıcı güzellikteki yasemin kokulu bahçelerin derinliklerinde bulunuyordu. *Gece Evleri*. İlk geldiğimiz günlerde, Eira Hanımefendi, bize sarayı gezdirirken bu bölüm için fazla detay vermemiş ancak Bayan Himura'dan izin alınmadığı müddetçe bu kısma girmenin kesinlikle yasak olduğunu belirtmişti. Şimdi biz oraya gidiyorduk ve ben nedenini merak ediyordum. Aylak aylak dolaşmaya gelmediğimiz kesindi. Sarp duvarlar boyunca düzinelerce asker nöbet tutuyordu. Güneş ışığı deri zırhlarını ve göğüslerinde çapraz vaziyette duran kılıçlarının gösterişli kınını parlatıyordu.

Bayan Himura'nın hizmetçisi Rika, arabadan inmeme yardım etti. Nöbetçiler yerlerinden kıpırdamadılar ancak bakışları benim üzerimdeydi. Geçerken uzun boylu, dişi çita formundaki askerle göz göze geldik. Şaşırtıcı derecede tatlı bir yüzü, neredeyse deri gibi soluk kum rengi kürkü ve iki gözünün etrafında siyah lekeler vardı. Parlayan köpek dişleri korkutucu olsa da bana gülümsedi.

Bakışlarımı nöbetçilerin üzerinde gezdirip Rika'ya döndüm ve "Bunların hepsi kadın!" dedim.

Başıyla onaylayarak "Kadınlar avlusunda erkek nöbetçilere izin yoktur," dedi.

"Ama ziyaretçiler? Onlar erkek değil mi?"

"Yan tarafta, doğrudan Şehir avlusundan giriş yapmalarına olanak veren bir giriş var," diye yanıtladı. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi "Hatta erkek cariyelerin olduğu ev de orada," diye ekledi.

"Erkek cariyeler mi? Sarayın kadın üyeleri için, değil mi?"

"Hayır Hanımefendi. Erkek üyelere de hizmet veriyorlar."

İkimiz de sustuk. Bu habere şaşırdığım söylenemezdi. Dünkü gösteride gördüğümüz aslanlar gibi, iki erkeğin

yakınlaştığını görmüştüm daha önce. Ancak hiç iki kadın sevgili görmemiştim.

Bahçelerin içindeki dolambaçlı yol boyunca ilerlerken daha fazla konuşmadık. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığının desenler oluşturarak aydınlattığı ağaçlar arasında yürümek oldukça huzur vericiydi. Söğütlerle ve birbirine dolanmış çiçekli çalılarla dolu bahçe dünkü yağmurun ardından canlı ve verimli görünüyordu. Kuşlar ötüşüyor, esintiyle uçuşan yapraklar hışırdıyordu. Evlerin birinin yanından geçerken içerdeki hareketlilik dikkatimi çekti. Manzara, mabet ağacının sallanan yapraklarıyla yarı yarıya kapalıydı ancak kafesli balkonun diğer tarafındaki çıplak kadını görmeyi başardım.

Uzun simsiyah saçları yere kadar uzanıyor, iki geyik boynuzu, başının tepesinde zarif bir şekilde kıvrılıyordu. Başını geriye atarak yana kaydığında, kahverengi posta sahip bir çeşit ayı formundaki iblisin kucagında olduğunu anladım. Kadın adamın üstünde zıplarken, adamın elleri onun omuzlarını kavramıştı. Bulunduğum yerden seslerini duyamıyordum ancak ne yaptıkları gayet açıktı.

Tüm vücudumu ateş bastı o anda. Hızla oradan çevirdiğim bakışlarımı yerden ayırmadan yoluma devam ettim.

Birkaç dakika daha sonra bahçeler, yerini iki katlı binalarla dolu bir meydana bıraktı. Yeşil ve kırmızı duvarlar, yosun kaplıydı. Açık girişleri üzerinde, her biri aynı karakteri gösteren nefes kesici güzellikte yazılarla yazılmış pankartlar asılıydı: ye.

Ortadaki evden çıkan kişi “Geciktiniz,” dedi.

Kadın, kafasını bir tarafa yatırmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Ay kastından köpek formunda bir iblisti ve esnek bedeninin iki yanındaki koyu kahverengi saçları ağarmaya başlamıştı. Bordo bornozundaki yırtmaçtan uzun bacakları —insan bacakları ile köpek kalçası karışımı—görünüyordu.

Kulaklarının sarkık olması, dış görünüşünde herhangi bir yumuşaklık oluşturmadağı gibi, keskin yüz hatları ve çakmak taşı renkli gözlerindeki parlaklıkla tezat oluşturunuyordu.

Rika, eğilerek “En içten özürlerimizi kabul buyurun, Azami Hanımefendi,” dedi.

Ben de onu selamlamak için bir şeyler gevelemeye başlıyordum ki bana doğru yürüyüp kolumu kavrayıverdi. Beni eve çıkan merdivenlere doğru götürürken “Senin görevin bu dersler boyunca konuşmamak,” diye bağırdı. “Dinle, sadece dinle. Yapabilirsin değil mi? O şirin ağzını önümüzdeki birkaç saat boyunca kapalı tutabilir misin?”

“E- evet Hanımefendi.”

“Bak işte, ne dedim ben az önce. Hızlı kapan öğrencilerden değilsin anlaşılan. Umarım bunu telafi etmek için yatakta sergileyebileceğin bazı yeteneklerin vardır.”

Cık cık çekerek beni bir üst kattaki dar koridora doğru sürükledi. Geçtiğimiz yerlere hızlıca göz atmaya çalışıyordum: alçak, gölgeli koridorlar, pirinç kâğıdı perdelerin arkasında hareket eden figürler, şiddetli ve boğuk inlemeler...

Azami Hanımefendi, kapılardan birini tıklatarak “Zelle!” diye bağırdı. “Aç kapıyı! Senin Kâğıt Kız ders için geldi.”

İpeksi bir ses, “Neden ilk önce kibar bir şekilde rica etmiyorsunuz, Hanımefendi?” diye yanıt verdi içerden.

Köpek kadın, “Ve sen neden sadece sana söyleneni yapmıyorsun?” dedikten sonra kapıyı açıp beni içeri ittirdi. “Üç saat. Temelleri öğret. Haydi.”

Sonra da kapıyı sertçe çekip gitti.

Birkaç adım sendeledikten sonra durdum ve doğrulurken kıyafetlerimi düzelttim. Kafamı kaldırdığımda benden birkaç yaş büyük, Kâğıt kastından bir kızla karşılaştım. Yarı kapalı panjurlardan sızan ışık ince vücudunu altın rengine boyamıştı.

Çivit mavisi eteğinin kenarındaki yırtmaç, çırpı bacaklarının uzunluğunu ortaya çıkarıyordu.

Kız bana dönüp orantısız bir şekilde gülümsedi. “Meşhur dokuz sensin demek. Ne zamandır seninle tanışmayı bekliyordum.”

Bana Blue’nun taktığı adla seslenmesi hoşuma gitmemişti ama yine de eğilerek onu selamladım. “Bugün sizden ders alacak olmaktan şeref duyuyorum Zelle Hanımefendi.”

Gözlerini devirirken “Lütfen,” diyerek içini çekti. “Sadece Zelle diyebilirsin. Hanımefendi denilince kendimi çok yaşlı hissediyorum.” Yanıma doğru yürüdü ve bambu kaplı zemine oturarak ona katılmam için işaret etti. “Bu Hanımefendi, Bayan laflarından sıkılmadın mı hâlâ? İşimi yaparken gevezelik etmem beklenmez pek. Elbette müşterinin tercihi bu değilse,” dedikten sonra hınzırca göz kırptı.

Nasıl mukabelede bulunmam gerektiğini bilemediğimden bakışlarımı odanın içinde gezdirmeye başladım. Kâğıt Evdeki odamdan hayli farklıydı. Duvarlar güzel yazı ve resimlerle doluydu ve cilalı tik ve maun ağaçlarından oyulmuş, zengin detaylara sahip sedef kakmalı dolaplar ve yan sehpa odayı süslüyordu. Odanın bir köşesinde camdan gelen meltemle dalgalanan şeffaf bir kumaş parçası asılıydı. Kumaş, arkasındaki alçak ve geniş yatağı gösterecek kadar şeffaftı.

“Xienzo’dan geliyorsun, değil mi? Sanırım daha önce görmemişsindir.”

Kafamı sallayarak “Yatak mı? Görmedim,” dedim. “Biz serme yatak kullanırız orada. Ve buradaki odalarımızda da öyle.”

“Tabii ki öyle. Aksi takdirde sevgilileriniz ve sizi cesaretlendirmiş olurlardı. Gerçi o yer yatakları bile sizden bazılarını durduramıyor ama olsun.”

Dudaklarında çarpık bir sırıtış belirse de kendimi ona karşılık vermekten alamadım. Parlayan gözleri ve alaycı ses tonuyla bu kızda beni kendine çeken bir şeyler vardı. Dost canlısıydı.

“Evet,” diye mırıldandı bana bakarak, “Sana ne öğrete—”

“Azami Hanımefendi temeller demişti.”

Zelle, boş versene der gibi elini salladı. “Temeller sıkıcı. Nasıl olduğunu, neler yapman gerektiğini, anatomiye ve mekanikleri anlatabilirim sana ama neye yarar? Bunları illa ki öğreneceksin zaten. Seks doğaldır, içgüdüselidir. Kendini salıvermedir, hareketleri ezberleyip sırayla uygulamak değildir. Bu yüzden tüm bu formalitelerden ve görgü kurallarından nefret ediyorum. Tüm her şeyin içine ediyorlar. Tüm o tutkunun. Bunu basit bir etki tepki olayı olarak düşün. Dokun ve karşılığını al.”

Şeytanca bir gülümsemeyle elimi kavramak üzere öne eğildi. Bunu yaparken yakası biraz açıldı ve göğüs çatalı görüldü. Durumun farkında değil gibiydi. Kalın kirpikli gözlerini benden ayırmadan, kıyafetimin kolunu geri doğru sıyırdı ve elini kolumun dirsek hizasının iç tarafına koyup aşağı doğru okşamaya başladı.

Yavaş, yumuşak ve kışkırtıcı...

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık uyanmıştı.

Beni süzerken “Bu nasıl hissettirdi sana?” diye sordu.

Yutkundum ve “Sa-sanırım güzel,” dedim.

Zelle güldü ancak bu seferki kaba bir gülüştü. “Söz konusu seks ise yalana gerek yok, dokuz. Vücudun her zaman doğruyu söyleyerek sana ihanet eder çünkü.” Yanaklarıma dokunarak “Bak ne kadar da kızardın,” diye mırıldandı. Parmaklarıyla dudaklarımı okşarken “Ağzın parçalı, sabırsız. Öpülmeye hazır,” dedi. Sonra da avcunun içini göğüs kemiğime dayadı, sıcacık teni benimkinin üzerindeydi. “Kalp atışların hızlanmış.

Heyecanlanmışsın. Elimi bacaklarının arasına götürsem ne bulurum acaba? Vücudun orada da sana ihanet eder mi?”

Ben yere bakınca geri çekildi.

“Utanacak bir şey yok,” dedi kibar bir şekilde. “Bana karşı dürüst olabilirsin. Seks yapabildiğimiz en doğal şeylerden biridir. Vücutlarımız bunun için var. Dokunulmayı ve aşkı çok arzu ediyorlar.”

“Şey,” dedim dik dik bakarak, “benimki İblis Kralın dokunuşlarını hiç mi hiç arzu etmiyor ama.”

Bu sözler söylemek istediğimden daha sesli ve sert çıkmıştı ağzımdan.

“Yani...” diye devam ettim, “o bir iblis ve ben değilim.”

“Birçok kız bunu anlamakta sıkıntı yaşıyor,” dedi başını sallayarak. “Kastlar arası cazibe. Fakat aslında umduğunuz kadar nadir değildir.”

“Değil mi?”

“Şöyle düşün. *Mae Metinlerindeki* eski efsanelere göre, Ay kastları Kâğıt soyundan gelir, haksız mıyım? Ve Çelikler, Kâğıt ve Ay kastlarının birleşmesi sonucunda oluşmuştur. Yani işin aslı, Kâğıt, Çelik ve Ay temelde birbirinden farklı değildir. Sadece terazinin farklı kefelerinde yer alıyoruz. Yani az bir farkımız var. Kürk, tüyler sadece bir süs, sahiden bak. Temel yaradılışımız ve yapımız aynı aslında.”

Onun bu sözleri, annemin *insanlar ve iblisler aynı kanı taşırlar*, sözünü aklıma getirdi. Ve annemi hatırlamak beni yedi yıl önceki o lanet güne—onun sözlerine inanmayı bıraktığım güne—götürdü.

Kaşlarımı çatarak “Bizden kat be kat üstün olduklarını düşünüyorlarsa neden bizi bu şekilde istiyorlar ki?” diye sordum.

“Yasak olan şeyin onları baştan çıkarması bence biraz. Kuralları çiğneyip geçmenin verdiği heyecan... Özellikle de Ay ve Çelik kastlarının yaşadığı böyle bir sarayda, belki de insan kızların zarif özelliklerinin tuhaf bir cazibesi vardır.” Yüz ifadesi ciddileşmişti. “Ama genellikle güçle alakalı diye düşünüyorum. İblis adamlar her istediğini elde eder. Evlerimizi, yaşamlarımızı, bedenlerimizi...” Sonra da bir anda eski gamsız haline geri dönüp sözlerine devam etti. “Ve tabii ki bizim katıksız güzelliğimiz. Yani, buna kim dayanabilir ki?” Saçlarını savururken bana göz kırpıp “Her neyse, asıl mesele, Kral ile rahat hissetmene nasıl yardımcı olacağımız,” dedi.

Dün geceyi hatırlayıp huzursuzca kıpırdandım. Kralın bana ne kadar yakın olduğunu, dudaklarıma dokunan parmağını, bana şehvetle dokunuşunu, diğerlerinin bedenini gayet iyi tanıyan birinin kendinden emin duruşunu...

Yahut belki de her şeyi kendisine ait ilan edip rahatlıkla onları alabilen birisini...

Tüm vücudumu bir tiksinti dalgası kapladı. Zelle'in üzerine atlayıp ona bağırarak istiyordum. Gayet açık değil miydi? Başka birine ait bedenini benimkiyle birleşmesini istemiyordum, özellikle de gücünü kullanarak İkharâdaki insanlara ve benim aileme acı çektirmekten başka bir iş yapmayan bir iblisin bedenini istemiyordum, bunu anlamayacak ne vardı?

Dzarja.

Bu gerçekten de ihanetti.

Sarayda bulduğum her gün hainlikti.

Zelle'in nasıl tepki vereceğini bilemediğimden öfkemi ve sözlerimi yuttum. Bunun yerine “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir kere konuştuk. O da zar zor. Hiç tanımadığım birini nasıl etkileyebilirim ki?” dedim.

“Daha önce herhangi biriyle hiçbir şekilde yaklaşmadığını söyleme bana lütfen. Birini baştan çıkarmak sıg bir şey

değildir. Hayatının dürüst ve içgüdüsel kısmıdır. Ve bir insanın dış görünüşü, özelliklerinden çok daha ilerdedir. Arada kelimeler olmadan onlar hakkında söyleyebileceğin şeydir. Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

“On yedi,” diye tekrarladı. Kendisi de birkaç yıl önce aynı yaşta olmasına rağmen sesinde hüzünlü bir ton var gibiydi. “Kadınısı tazeliğinin en güzel zamanları. Cazibe ve arzuyu sana ilk kez hissettirecek kadar taze, ama onlarla ne yapabileceğini bilecek kadar da eski. Bugüne kadar yolunu gözlediğin ve tanımak istediğin birileri olmuştur. Acaba onları düşünmek seni yoldan çıkarıyor mu bunu merak ediyorum.”

Birdenbire yüzümü ateş bastı, çünkü bu, biri hakkında hissettiklerimin mükemmel bir açıklamasıydı.

Wren.

Her bakışında ve onu gizlice seyrettiğim her anda yaşadıklarım durumu izah ediyordu. Onun yanıdayken sürekli heyecanlı ve şaşkın bir hal almam... Onu sevgilisiyle beraber hayal edince kıskançlık duymam... Onun dansını izlerken içimin kıpır kıpır olması... Pek fazla konuşmuş olmasak da—Wren, diğerlerinden farklı olarak insanı çıldırtan araya mesafe koyma huyunu sürdürdüğü için—Zelle haklıydı. Onunla ilgili şeyleri sadece davranışlarından anlatabilirdim. Aslında düşündüğü kadar bilinemez de değildi. Bedensel derslerimiz olduğunda rahatladığını fark ediyordum mesela, vücudunu özgürce hareket ettirebildiği için zamana minnettar gibi oluyordu o anlarda. Banyo avlusundaki çıplaklığını gizleme şekli, alçak gönüllü olmaktan ziyade, bizimle aramızda oluşturduğu mesafeyi koruma içgüdüsünden kaynaklanıyor gibiydi.

Ve beni o ateşli gözleriyle izleme şeklini de fark etmiştim.

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı ve uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyu yaşadım. Umut. Çünkü belki de o da benim ona baktığım gibi bakıyordu bana.

Zelle, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle beni izliyordu. “Gördün mü? Vücudun yalan söylemez. Biri var demek ki.”

Sessizce nefes alıp ellerimi eteğimin altına götürürken “Ama... o kişi Kral değil,” dedim. *Ve o bir erkek de değil*, demek istedim ama o kadarı fazla olurdu.

“Evet?” dedi. “Sevişmeye zorlandığın kişiden etkilenmiş olman beklenmez her zaman. Benim müşterilerime bak. Çoğu sarayın köpekleri. Bazen gerçek köpekler de geliyor tabii. Ama arada bir birileri ortaya çıkıyor ve...” Gizli kalmış bir hatırayı anımsamış gibi birden sustu ve bir süre sonra devam etti. “Seni iğrendiren biriyle birlikteyken bile bu duyguları uyandırmanın yollarını bulman gerekir. Kulağa imkânsız gelebilir, ama nasıl yapıldığını öğrendikten sonra aslında ne kadar basit olduğunu göreceksin. Soyun haydi.”

İçgüdüsel olarak kıyafetimin yakasını sıkıca kavradım ve “Ne?” dedim.

“Utangaçlık sana bir fayda sağlamaz, dokuz. Ben burada çalışıyorum, unuttun mu? Hepsini gördüm. Ayrıca, daha benim önümde soyunamıyorsan Kralın önünde ne yapacaksın, hiç düşündün mü?”

Bu sözler tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Çünkü cevabı basitti: hiçbir şey yapmayacağım. Çünkü bir umudum yoktu. Özgür olma ve bu gece olacak şeylerden kaçma umudum yoktu.

Ama saray hayatının bana öğrettiği bir şey varsa o da emirlere uymaktı. Her ne kadar öfkelenip karşı durmaya çalışsan da başka çaren yoktu.

Başımı öne eğip kuşağımı çözdüm. Sonra da yavaşça pamuklu elbiselerimi omuzlarımdan çektim. Kendimi savunmasız hissettiğimden bakışlarımı yerden kaldırmıyordum.

“Tanrılar,” diye mırıldandı Zelle. “Bir diş çekimi ne kadar şehvet uyandırırsa bu da öyleydi. Şimdi iyi izle beni.”

Yüzünü yana çevirip şuh bakışlarla soyunmaya başladı. Acele etmeksizin kıyafetlerini çıkarırken takındığı tutuma hayran kalmıştım. Aşık bir kadın gibi, her hareketi arzuluuydu. Elbiseleri üzerinden düşerken hızlanan nefesleri ve gözlerime bakarken takındığı utangaç tavırları... Dudaklarını ateşli bir şekilde açması...

‘Bir anda sırtınca tüm büyü bozuluverdi.

“Bu harikaydı,” diye itirafta bulundum.

Zelle, omuz silkerek kıyafetlerini giyinmeye başlarken sesinde gerçek bir gurur vardı. “Elbette öyleydi. Saraydaki en yüksek maaşlı fahişeden daha azını beklemek ayıp olurdu herhalde, değil mi? Şimdi üstünü giyin ve tekrar dene. Arzuladığın kişiyle birlikte olduğunu düşün. İlk defa onun önünde soyunuyormuşsun gibi. Nasıl hissedersin? O Nasıl hisseder? Onun duyacağı şehveti düşünerek kendini ateşle.”

Gözlerimi kapadım ve Wren'i hayal ederek dediğini yapmaya başladım.

* * *

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, Zelle bana Kralın yatak odası için, daha önceki Kâğıt Kızlardan onun hoşlandığını duyduğudokunma yöntemlerinden, kendi şehvetimi arttıracak alıştırma yapmaya kadar birçok teknik öğretti. Bazen bana ne düşündüğümü söyleyebilecekmiş gibi bakıyordu. Hatta daha özelinde, kimi düşündüğümü.

Ders biterken “Daha fazla eğitim yapacak mıyız seninle?” diye sordum.

“Kral seni ne zaman çağırırsa,” diye yanıtladı. “Aslında sana öğretecek çok fazla bir şey de kalmadı. Dediğim gibi, fitri bir şey bu. Sadece pratik yapman gerekiyor. Ama Bayan Himura, hepinizin benden ders görmesinin faydalı olacağına inanıyor ve ben de müşterileri görmeden birkaç saat geçirmiş oluyorum.” Sonra da bana gülümsedi ve “Bu gecenin nasıl geçtiğini senden duymak için sabırsızlanıyorum, dokuz. Bence üstesinden geleceksin,” dedi.

Kralın ellerinin vücudumda dolaştığını düşününce her yanımı sıcak—iyi manada değil—bastı. Herkes, işimiz için tamamen normal bir şeymiş gibi konuşuyordu. Fiziksel olarak yakın olmak talep edilen ancak teklif edilemeyen ve paylaşılmayan bir olguymuş gibi davranıyorlardı. Annem ve babamın arka verandada yan yana oturup, onları izlediğimden habersiz öpüşmelerini ve hiç konuşmadan paylaştıkları duyguları düşündüm. Gençliğimin başından beri hayal ettiğim sevgi oydu, şimdi bize yaşatılmak istenen değil.

Boğazıma bir şey takılmış gibi güçlkle konuşarak “Hâlâ kendimi hazır hissetmiyorum,” dedim.

“Bugün sana çok fazla bilgi aktardığımı biliyorum,” dedi nazikçe. “Sadece ilk seferin olduğunu unutma yeter. Kral, çok yetenekli olmanı beklemiyor. Aslında, senin deneyimsiz olmanı dört gözle bekliyordur. Birçok erkek, bir kızın bekaretini almaktan büyük zevk alır.”

Acı bir şekilde “Neden?” dedim. Hayatımdaki tüm kötü şeyler erkeklerin açgözlülüğü yüzünden olmuştu. İlk önce annemi almaya gelmişler, yedi yıl sonra da beni ailemden koparmışlardı. Sert bir tonda “Zaten tüm güç onlarda değil mi?” dedim.

“Sence öyle mi? Evet, kontrolün kendilerinde olduğunu, biz kadınlara emrettiklerini ve her istediklerini elde ettiklerini

sanıyorlar, bu doğru. Ama gerçek güç bu mu sence? Tüm istediklerini alabilir, çalabilir ya da kırabilirler ancak tek bir şey üzerinde hakimiyet kuramazlar. Bizim *duygularımız*. Hissettiklerimiz. Hiçbiri buna karışamaz ve değiştiremez işte. Akıllarımız ve kalplerimiz tamamıyla bize ait. Bizim gücümüz bu, dokuz. Bunu hiç unutma.”

İfadesi gayet sakindi ancak o bakışlarının ardında büyük bir fırtına var gibiydi. Ayrılmak üzereyken döndüm ve “Takma adımı—”

Zelle, ne demek istediğimi anlayıp başını salladı. “Blue’dan duydum. Ama ben onunla aynı manada söylemiyorum,” dedi.

“Peki hangi manada söylüyorsun?”

Çarpık bir gülümsemeyle “Bir iltifat olarak söylüyorum tabii ki,” dedi.

ON BEŞ

Kâğıt Eve döndükten sonraki iki huzursuz saatimi, gevezelik eden bir grup hizmetçi tarafından yolunarak ve boyanarak geçirdikten sonra, ballı süt ve baharatlarla yıkanmak üzere banyo avlusuna götürüldüm. Bunun, vücudumu yumuşatıp güzel kokutması bekleniyordu ancak kendimi bir ziyafet için hazırlanan bir hayvan gibi hissettirmekten başka bir işe yaramadı. Böylesi rahatsızlık verici bir bakış açısı yüzünden kendimi bir koku ve yumuşaklıktan ibaret görmeye başlamıştım. Sanki ufacık bir dokunmada yok olacaktım gibi bir hissiyat içerisindeydim.

Sonrasında Lill, üzerime uzun, işlemeli, krem ve kömür renginde bir etek ve dökümlü kollara sahip inci renginde bir gömlek giydirip belimi de kadife kurdele ile bağladı. Bu, muhafazakarlık ile şehvet düşkünlüğünün alaycı bir karışımı gibiydi. Etek uzun olduğundan dolayı bacaklarım görünmüyordu ancak üst kısmın şeffaflığı yüzünden göğüslerimin şekli ve omuzlarımın narin eğimi bariz bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Lill, benim isteksizliğimi anlamış gibi tüm bu süre içerisinde susmayı tercih etmişti. Ayrılmadan önce, serme yatağımın başına yapraklarla sarılmış bir bohça koydu ve “Döner dönmez bunları suyla karıştırmanızı hatırlatmam gerekiyor,” dedi gözlerini benden kaçırarak. “Ve tadı ne kadar kötü olursa olsun hepsini bitirmek zorundasınız, Hanımım.”

Hamile kalmamı önleyecek ilaçlar. Az kalsın onları unutuyordum.

Lill’e anladım manasında kafamı salladım. Gece yaşayacaklarımdan sonra bırak hepsini içmeyi bir iki yudum alabilir miydim onu bile bilmiyordum. Lill, beni tahtirevanın beklediği yere geçirirken, kusmamak için müthiş bir çaba sarfettim.

Beni Krala doğru yaklaştıran anlar çoğaldıkça, Zelle’in öğrettiği derslerden aldığım cesaret de uçup gitmeye başlamıştı. Kralın kalesinin girişinde bekleyen bir dizi kalkan ve boynuz ordusu, tıpkı ilk ziyaretimde olduğu gibi beni yine korkutmayı başarmıştı. İçeri girince, arındırma töreni için penceresiz bir odaya götürüldüm. Bir grup kraliyet şamanı, etrafımı halka şeklinde çevirip ilahiler söylerken ellerindeki altın buhurdanlıkları sallamaya ve vücudumun etrafını ipe benzeyen asma filizleriyle sarmaya başladılar. Bu, nasıl tuzığa düşürüldüğümü anlatan bir canlandırma gibiydi.

Kralın mahrem odalarına götürülürken paniğim iyice artmaya başlamıştı. Tüm hücrelerim buradan kaçmak için yalvarıyordu. Ancak kendime General Yu’nun tehdidini ve Wren’in, *yaptığımız hareketlerin sonuçlarını yalnız bizim değil ailelerimizin de çekeceği uyarısını* hatırlatarak kendimi avutmaya çalıştım.

Babamı ve Tien’i güvende tutmalıyım. Ve belki de Kral, annem hakkında bazı cevaplara sahip olabilirdi.

Bana eşlik eden askerlerin başında, Açılış Töreninde Kralın hemen yanında duran Ay kastından dişi tilki formundaki iblis

vardı. Onun kişisel muhafızlarından biri olmalıydı. Keskin tilki gözleri ve incecik bedeniyle hiç kuşku yok ki çok güzeldi. Kar beyazı, gösterişli kürkü ile insan ve tilkinin kusursuz bir karışımıydı. Onunla ilgili bir şey içimdeki tedirginliği iyice arttırıyordu. Sarayda yaşamaya başladığımdan beri iblislerin varlığına biraz olsun alışmıştım, ancak onlara bu denli yakın olmak yine de tedirgin ediyordu beni. Özellikle de hayvansı organlarıyla güç gösterisi yapar gibi dolananlar, istedikleri her an beni parçalayabilecekleri duygusunu yaşıyorlardı bana.

Taşın içindeki kemerli bir oyuğa yerleştirilmiş bir dizi ağır opal kapının önünde durduk. Tilki kapılara tıklatınca kapılar kayarak açıldı ve yüksek tavanlı siyah bir tünel göründü. Üzerimize hücum eden ılık ve parfümlü hava yüzünden kusacak gibi oldum.

Dişi tilki, bana dönerek “Kral, seni bekliyor,” dedi. Soğuk ve yüksek sesinin her hecesinde tiksinti doluydu. Belli ki kıymetli Kralının Kâğıt Kızlarını onun yatağına götürmekten nefret ediyordu.

Pekâlâ tilki, demek istedim ona, o kadar da hevesli değilim. Ama bir şey demedim, diyemezdim de zaten. Tünelin karanlığı beni içine çekip tatlı sözlerle kandırmak istiyor gibiydi. Ancak adımlarımı sağlam bir şekilde basmaya devam ettim.

Kral oradaydı.

Beni bekliyordu.

Tilki, dişlerinin arasından tıslamaya benzer bir sesle “Ne,” diye homurdandı. “Hayatında ilk defa mı kapı görüyorsun? Ah, tabii ya. Sen Xienzo’dan geliyordun değil mi? Siz solucan köylüler onu bile bilmezsiniz.” Kolumu sıkıca kavrayıp sadece benim duyacağım bir ses tonuyla “Orospu!” dedikten sonra beni içeri doğru sertçe itti.

Ardımdaki kapılar gürültülü bir şekilde kapanırken yere düşmemek için kenara tutundum. Tünel o kadar karanlıktı ki

hiçbir şey göremiyordum. Havanın ağırlığı beni bunaltıyor ve nefes almamı güçleştiriyordu. Burada öylece dikilip beklemeyi düşündüm bir an, ancak bu kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Titreyerek derin bir nefes aldım ve ilerlemeye başladım.

Biraz gittikten sonra kırmızı bir ışık gördüm ve biraz daha hızlandım. Çok geçmeden yüksek kubbelere sahip bir odada buldum kendimi. Odaya hâkim olan yakut kırmızısı renk, içerdeki—zeminde, dolapların ve yan masaların üzerinde, hatta havada bile vardı—yüzlerce mumdan kaynaklanıyordu. İçerdeki sıcaklık ve tiksindirici koku, midemi bulandırıyor. Ve oradaydı işte, odanın ortasındaki devasa altın tahtın üzerindeydi.

Kral.

Her zamanki siyah ve altın renkli elbiselerini giymişti ama kuşağı sıkıca bağlanmadığından, kahverengi kılları ve kaslı vücudu açığa çıkmıştı. O anda vücudunun ne kadar da insana benzediğini bir kez daha gördüm ve Zelle'in kastların gerçekte ne kadar benzer olduğu konusundaki sözlerini hatırladım. Üzerindeki boğa postunu ve çenesinin altındaki deri uzantısını saymazsak, Kral, bir insan olarak kabul edilebilirdi. Ama sonra gözlerim, altın kaplama toynaklarına ve sivri kaslı baldırlarına doğru kaydı ve yedi yıl önce köyümüze gelen iblislerin hiç de aşına olmadığımız toynak seslerini hatırladım.

Dizlerim ve alnım yere değecek şekilde eğilerek onu selamladım. Cilalı zemin oldukça soğuktu. “Yü-yüce Efendimiz,” dedim ve sesim böylesine zayıf ve titrek çıktığı için kendime lanet ettim.

“Gel bakalım, Lei-zhi,” dedi yumuşakça. “Bu kadar resmi olma. İkimiz baş başa iken buna gerek yok.” Ses tonu hafifti fakat sözlerindeki emir açıktı. Ben doğrulurken o da eliyle tahtın önündeki masayı işaret ederek gelmemi istedi. “Kraliyet aşçıları bize akşam yemeği hazırladılar. En sevdiğin yemeklerin

ne olduğunu bulmak biraz zamanımı aldı doğrusu.” Mum ışığı, postundaki bakır tüyleri parlatıyordu. Boğuk sesine tezatlık oluşturacak şekilde çocukça bir gülüşle “Benim zayıf noktam badem şekerleri mesela,” dedi.

Gözlerim masanın üzerindeki kaseleri ve tabakları çabucak taradı. Karides köfteleri, yeşil soğan krepleri, buğulanmış şalgam çörekleri, soslu tavuk göğüsleri, şarapta bekletilmiş hurmalar, koyu bir şerbet ve Hindistan cevizi tanecikleriyle kaplanmış kızarmış kırmızı fasulyeli hamur topları vardı. Bir sürahi içki ve iki kadeh de masanın kenarında duruyordu. Yemekler enfes gözüксе de odadaki iğrenç mum kokusu yüzünden diğer kokuları hiç alamıyordum.

Kusmamak için kendimi zor tutarak Kralın karşısına oturdum. “Bu kadar düşünceli olmanız karşısında çok duygulandım, Yüce Efendimiz,” diye geveledim.

Elini tahtın kenarına doğru hızla vurarak “Az önce ne dedim ben?” diye bağırınca, sesi odanın dört bir tarafında yankılandı. “Siz kızlar hep aynısınız. Şöyle Yüce Efendimiz böyle Yüce Efendimiz. Bu çok yorucu. Bazen bu kuralların sadece benim canımı sıkmak için konulduğunu düşünüyorum.” Buz gibi bakışlarını bana sabitleyerek öne doğru eğildi ve “Büyük dedem olan Ikhar’a’nın ilk İblis Krala neden Yüce Efendimiz dendiğini biliyor musun?” dedi.

“Ha-hayır.”

Tahtında yavaşça geriye çekilerek “Diğer kumandanlar ve klan liderleri, tek tek isimleriyle ve soyundan geldikleri ailelerin adıyla tanınırlarmış. Çünkü bu kolaylık sağlıyormuş. Ama aynı zamanda herkesin kendine ait bir ismi olabileceği anlamına da geliyormuş. Boğa Kral, Gece Savaşından galip çıktıktan sonra, ismini tamamen değiştirmeyi seçmiş. Bunu statüsünü yükseltmek için bir sembol olarak görüyormuş. Ölümlülerin aksine, o ve halefleri çok güçlü birer varlık olarak görülecekmiş. Böylelikle Tanrı Kral olmuşuz,” dedi. Yüzünü

buruşturarak “Öyleyse, Lei-zhi, söyle bana, insanları onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsa tanrı olmanın manası ne? Ona tapanlar ona seslenirken onun adını kullanmıyorlarsa bu ne işe yarar ki? Bu, bir hayalete ibadet etmek gibi bir şey,” diye devam etti.

Keçe sen de öyle olsaydın.

“Kralın oğulları doğduğunda,” diye sürdürdü sözlerini, “sadece doğdukları sırayla tanınırlar, bunu biliyor muydun? Babamın saltanatını devralmadan önce Üçüncü Oğul’dum. Üçüncü Oğul!” Elini tahtın kenarına bir kez daha vurduğunda içerde gök gürlemiş gibi oldu. “Benim hakkımdaki her şey baştan üçüncüymüş gibi!” Şakaklarında bir kas seğirdi ve sesi titrer gibi oldu. Bu öfkenin altında başka şeyler mi yatıyordu acaba? Pişmanlık? Korku?

“Sizden büyük kardeşlerinize ne oldu?” diye sordum çekinerek.

Kral, dudaklarını yaladıktan sonra “Tahta geçebilmek için onları öldürdüm,” dedi. Sözleri buz gibi bir hava estirirken, ondan yayılan güç, bir ısı patlaması gibiydi. Sonra, yüzüne her zamanki esnek ve geniş gülümsemesi geri geldi. “Başlasak mı artık? Aç olmalısın ve yemeklerin soğumasını hiç istemem doğrusu.”

Bize öğretildiği gibi, ona içki doldurmak için şişeye uzandım ancak elimi ittirerek “Sen benim misafirimsin, Lei-zhi. Seninle ilgilenmeme izin ver,” dedi.

Kadehi bana uzatırken kürklü parmakları benimkileri okşadı ki bu kolumdaki tüyleri diken diken etmeye yetti. Dudaklarımıza götürmeden önce başımızı eğerek alnımızı kadehlerimizin kenarına değdirdik. Kral, kadehi bir dikişte boşalttı. Ben de ona yetişmeye çalıştım çünkü bunu yapmamızın kibar bir davranış olduğu öğretilmişti. Ancak daha yarısına bile gelemeden boğazım yandı ve sulanmış gözlerle kadehimi indirmek zorunda kaldım.

“İçmiyor musun?” diye sordu.

“Sadece özel günlerde.” Sesim alkolden dolayı hâlâ kısıktı ve öksürerek boğazımı temizledikten sonra “Diğer zamanlarda içmemiz yasak,” diye sözlerimi tamamladım.

“Bazen kuralları çiğnemek bir zorunluluk halini alır,” diye yanıtladı. Ağzının köşesi yabani bir gülümsemeyle yukarı doğru kalkmıştı. “Mesela bana yanımda muhafızlarım olmadan iç avluları terk etmemem söyleniyor ama ben bir yolunu buluyorum.”

Bu, bir tehdit gibiydi. Birden cildimin, şeffaf gömleğimin altından ne kadar da görünür olduğunun farkına vardım. Saçlarımı köprücük kemiklerimin üzerinden ileriye doğru çekiyordum ki, Kralın sesi odayı inletti.

“Dur!”

Gelen emirle donup kaldım.

“Saçların arkadayken daha güzelsin. O şekilde güzelliğin ve gözlerin daha belirgin oluyor.”

Kollarımı aşağı indirirken kalbim deli gibi atıyordu. Kralın bu kadar yakınımda olması ve odadaki ağır ve boğucu hava bir mengene gibi sıkıyordu beni. Bakışlarımı eteğimde bir noktaya sabitleyip nefesimi düzenlemeye çalışırken onun arzulu bakışlarının üzerimde gezindiğini ve bana dokunmak için can attığını hissedebiliyordum.

“Haydi yiyelim artık,” dedi sonunda.

Sonraki yarım saat yemeklerden yemek için kendimi zorladım. O süre zarfında hep Kral konuştu. Tıpkı yemek gibi, onun konuşmalarının çoğu da umurumda değildi. Tek düşündüğüm şey, yemekten sonra olacak şeylerdi. Ancak bir yerde General Yu’nun adı geçince Krala kulak kabarttım.

“...hediyesi. Söylemek zorundayım ki oldukça şaşırdım. Ondan bu kadarını beklemiyordum, özellikle de Jana’daki berbat performansından sonra.”

Çiğnemekte olduğum tuzlu balık parçasını yuttuktan sonra “Yüce Efendimiz,” diye söze başladım ancak bana sert sert baktığını görünce “Kralım,” diye düzelttim.

Söylenebilecek en uygun şey buydu galiba. Öne doğru eğildi, yüzünde memnuniyete benzer bir ifadeyle “Evet?” dedi.

“General Yu hakkında. Sormamda bir mahzur yoksa, buraya gelirkenki seyahatimizde bana bir... baskından söz etti. Yedi yıl önce bizim köye yapılmış. Acaba siz—”

Kralın yüzü birden sertleşti. “Neden bunu bilmek istiyorsun?” diye gürledi, bitirmeme müsaade etmeden.

“Ah. Şey... Ben umuyordum ki—”

“Düzen sürdürülmeli. Krallıktaki herkesin her aklına geleni yapmasına izin vermemi mi bekliyordun?”

“Hayır, elbette öyle değ—”

“Ya da aynı yatağı paylaşacağız diye sana her şeyi söylememi mi umuyorsun?”

Kızardım. “Hayır. Şey demek istemiştım—”

Kral tahtında öne doğru çıktı, alnındaki kaslar gerilmişti.

“Sakın beni küçümseyeyim deme, Lei-zhi. Genç olabilirim ancak nasıl bir Kral olunması gerektiğini iyi bilirim. Kral olarak doğdum çünkü ben. Hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı bir şey hakkında aptal sorular soran bir Kâğıt Kıza ihtiyacım yok.”

Korkuyordum ama öfkem de iyice kabarmıştı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim, ha?

Uzun bir nefes verdim. Sonra, olabildiğince dikkatli bir şekilde devam ettim. “Özür dilerim Kralım. Annem o baskında alınmıştı da.”

Kısa bir sessizliğin ardından sert bir şekilde “Çok yazık,” diye yanıtladı.

“Ona ne olmuş olabileceğini biliyor musunuz?” Ellerimi dizlerime dayayıp yüzüme de en sert bakışlarımdan birini yerleştirmeye çalışarak “Bunu bilmek ve içimi rahatlatmak istiyorum,” dedim.

Birkaç saniye boyunca sessizce beni izledikten sonra başını hafifçe eğdi, altın yaldızlı boynuzları kırmızı ışık altında parlıyordu. “Gece Evlerindeki fahişelerin listesine bak o zaman.” Bir dilim mangalda domuz midesi almak için yemek çubukları ile uzandı ve hızla ağzına attı. Parlak sos, koyu ve eğri dudaklarının üzerindeydi. “Eğer saraya getirildiyse,” diye devam etti lokmasını çiğnerken, “olacağı yer ancak orasıdır.”

İçimden yükselen umut dalgasını ona belli etmemek için teşekkür ediyormuş gibi başımı eğdim.

Yumuşacık bir sesle “Anladın mı?” dedi Kral. Ayağa kalkarken elbiselerinin hışırtısı, masanın etrafını turlamaya başladığında ise toynak sesleri odayı doldurdu. “Kâğıt Kızlarım bana karşı iyi olurlarsa ben de onlara iyi davranırım. Şimdi Lei-zhi, yatağa geç.”

Bu kelimeler tüylerimi ürpertmişti. Elini bana doğru uzatmıştı ve benim o eli tutmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Küçük elimi onun avcunun içine koyarken altımdaki zemin kaydı adeta ve etraftaki her şey dengesini kaybedip uçuşuyormuş gibi oldu. Ve bu istediğim son şey olsa da beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Kralın yatak odası biraz ilerimizdeki çukurun içinde ayrı bir bölmeydi. Odanın çoğunu kaplayan kocaman yatağın her köşesindeki direklerin üzerinde muskalar ve bakırdan ziller vardı. Çok geçmeden, odanın aslında çok da büyük olmadığını fark ettim. Tavandaki ve duvarlardaki aynalar yüzünden öyle görünüyordu sadece. Derin çatlaklara sahip bazı aynalar kırık, lekeli ve eskimiş iken; bazıları ise bir gölün yüzeyi kadar parlak ve pürüzsüzdü. Sürekli değişen görüntüler başımı döndürüyordu: mumların titrek alevleri,

bana doğru yaklaşmakta olan Kralın çıplak göğsü ve benim titreyen çenem.

“Bana bak,” diye gürledi Kral.

Dediğini yaptım, kalbim yerinden fırlayacaktı.

Nasırlı parmaklarıyla yanağımı okşamaya başladı. “Saltanatım süresince birçok kadınla yattım,” derken elleri boynumdan aşağı doğru inip eteğimin bağlandığı kuşağa doğru ilerliyordu. “Ve her birinde de keşfedilecek yeni şeyler olduğunu gördüm. Güzelliğin zahmetli bir şey olmadığını öğrenmeye başladım. Arzu evcilleştirilemez.”

Haklısın. Onu ittirip bunu evcilleştir! diye bağırarak istedim ama korku içimde kök salmıştı.

Elleri, eteğimi tutan kuşağın üzerindeydi.

“Lütfen,” dedim nefes nefese. “Yapma...”

“Krala emredemezsin!” diye kükredi ve ani bir hareketle kuşağı çözüp attı. Eteğim yere düşmüştü. Hıçkırarak sızlanmaya başladım. Ellerini tutup onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ki beni kenara doğru ittirdi ve bir parmağını gömleğimin ön tarafma takıp tam ortadan aşağı doğru yırtmaya başladı.

Gözyaşlarım sel olmuş, yanaklarımı ıslatıyordu. Ellerimi önüme siper etmeye çalıştım ancak onları sertçe ayırıp beni hızlı bir şekilde yatağa ittirdi. Üstüme çullanıp kıyafetlerini çıkarırken yataktaki ziller çalıyordu. Gözlerimi sıkıca kapamıştım. Ağır vücudunun her yeri kaslarla doluydu ancak en büyük baskı bacaklarımın üzerindeydi.

Ona doğru tekmeler savurarak geri çekilmeye çalıştım.

Boğuk bir sesle “Dün geceki kadar tatlı mısın bir bakalım,” diye hırıldadı ve ağzını boynuma doğru yaklaştırdı. Pütürlü ve sıcak dili tenimi ıslatıyordu.

Müthiş bir tiksinti duyuyordum. Olabildiğince sert bir şekilde onu yumruklamaya çalıştım ama çok ağır ve büyük olduğundan hiç etkilenmiyor gibiydi.

Dili, vücudumun aşağı taraflarına doğru ilerliyordu. Boynuzlarından biri çenemin alt tarafındaki yumuşak deriye hafifçe saplanmıştı: bir bıçak ağzı, sessiz bir tehdit.

Kalbim, kaburgalarımın fırlayacak gibi güm güm atıyordu. Bu yanılttı. Her şey yanılttı. Zelle'in bana öğrettiği her şey, bu çirkin gerçeklik karşısında çocukça görünüyordu ve yaşadıklarım hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Umutsuzca karşımdakinin Wren olduğunu düşünmeye çalıştım ancak o güzel yüzünü gözümün önüne bile getiremedim. Gözyaşlarım artık aralıksız akıyordu ve nefes alışverişlerim iyice hızlanırken Zelle'in dediği gibi karşımda o varmışçasına bu işi yapamayacağımı anladım. Buna bir saniye daha dayanmak zorunda kalırsam ölecektim.

Kral göbek deliğimin oradan aşağı doğru inmeye başlamıştı. Yerini değiştirdiği için bana da hareket edecek kadar yer açmış oldu.

Ona sertçe vurup geriye ittirdim ve homurdanarak yataktan yuvarlandım. Sırtımı yere vurduğumda o kadar acı duydum ki kemiklerim kırıldı sandım. Hızlı bir şekilde ayağa fırladım. Kralın öfkeyle dolu kükremesi kulaklarımı dolduruyordu ama ben çoktan koşmaya başlamıştım. Toparlanıp peşime düşene kadar umutsuz adımlarımı hızlandırarak yatak odasının dışına çıkmıştım bile.

Ana odayı geçip koridora doğru koştum. Kapıya yaklaşıyordum ki kayarak açıldı. Şaşkınlıkla bağırarak askerleri ve hizmetçileri hızla geçtim. Yarı çıplak olmamı ya da nereye gittiğimi hiç önemsemeden sadece dışarı doğru koşuyordum. Dışarı, dışarı, dışı...

Başımın arkasına sert bir şeyle vuruldu ve kafamı koyu zemine hızla çarptım.

ON ALTI

Küçükken annem bana, beni üzen durumlarla nasıl başa çıkacağımı öğretmişti. Tatlı ve narin bir yaz yağmuruna benzeyen sesiyle “Her şey yin ve yang¹² ile ilgili,” demişti, saçlarımı yavaşça okşarken. “Enerjini dengelemen çok önemli. Soluduğun havanın gözlerin kadar güzel, hafif, parlak ve altın gibi olduğunu hayal et. Bırak o aydınlık içini doldursun. Ve nefes verirken içindeki karanlığı düşün—seni üzen ne varsa yani—ve soluğunu bırakırken vücudunu terk ettiğini canlandır gözünde. Neşeyle dolu, altın ışık gelir... karanlık çıkıp gider. Şimdi benimle birlikte dene haydi.”

Mutluluğu her zaman bu şekilde hayal etmiştim—bir ışık olarak, içimdeki zehirli şeylerin karanlığını ortadan kaldırmak için çağırılan bir şey. Ama uyandığımda, Kralın dokunuşunun hatırası o kadar bunaltıcıydı ki beni terk edip etmeyeceğini düşünemiyordum bile. Bu, karanlıktan daha fazlasıydı.

Yıldızsız ve soğuk bir gece gibiydi.

12 Yin ve Yang, evrenin ve doğanın işleyiş düzenini anlatan bir öğretilerdir. Evrenin dinamiğini karşıt kutuplarla açıklar. Bu kutupların birbiriyle etkileşiminin evreni ve her şeyi nasıl oluşturduğunu ortaya koyar. (ç.n.)

Yavaş yavaş kendime geliyordum. Bir serme yatağın üzerindeydim. Birileri, vücudumun aksine temiz ve serin olan bir gecelik giydirmişti üzerime. Kâğıt Eve geri getirilmiş olmalıydım ama bu odayı daha önce hiç görmemiştim. Benim odam gibi küçüktü ve sade bir şekilde döşenmişti. Kapının altından az bir ışık sızıyordu. Her taraf sessizdi ve oda karanlıktı. Hâlâ geceydi anlaşılan.

Kolumu kaldıracak mecalim yoktu, bu yüzden hiç hareket etmeden yatıyordum. Kanımın akmasını ve kaslarımın hareket etmesini sağlayacak her türlü güçten yoksun gibiydim. Kralın yatağından aşağı düştüğümde vurduğum yerde keskin bir acı vardı ve kafamın arkası fena halde ağrıyordu. Kafama aldığım şiddetli darbeyi hatırladım. Askerlerden biri vurmuş olmalıydı bana.

Yüzümü buruşturarak oturmaya çalıştım ancak kıpırdayamadım bile. İlk başta kendi ağırlığımdan ve yorgunluğumdan dolayı kalkamıyorum sandım ama bileklerimin altın kayışlarla bağlandığını fark ettim o anda. Güçlkle dirseklerimin üzerine doğruldum ve aynı kayışların ayak bileklerimde de olduğunu gördüm. İp kadar ince ve büyü yüzünden ılık bir çift altın halka. Narin görünmelerine rağmen o kadar ağırlardı ki güçlkle kaldırabiliyordum.

Bu, şamanların işi olmalıydı.

Dikkatle doğrulup oturdüğüm anda koridordan ayak sesleri gelmeye başladı.

“Lütfen iyileşmesine izin verin—”

“Sen, geldiğinden beri o kız için çok yumuşaksın! Kralın emirlerinin ne olduğu umurumda değil. Esaslı bir dersi hak etti bence bu kız. Düşünebiliyor musun? Kralı reddetmek de ne demek? Kim olduğunu zannediyor?”

“Çok korkmuş—”

“Hepsi korkuyor! Bu, geri kalanlarının işlerini yapmalarını engellemedi!”

Kapı hızla açıldı ve Bayan Himura, arkasında Eira Hanımefendi olduğu halde içeri girdi. Duvara doğru geri çekilmeye çalıştım ancak kartal kadın yanımda bitiverdi ve bir eliyle yakama yapışarak beni yukarı doğru kaldırdı. Diğer eliyle bana öyle sert bir tokat attı ki boynum yerinden çıkacak sandım.

Yüzümü tükürüğe boğarak “Seni öldürmediği için şanslısın!” diye bağırdı. “Aptal kız! Burada olman için sana gösterdiğimiz özel muamele nedeniyle görevlerinin üzerinde bir öneme haiz olduğunu mu zannediyorsun? Bu ne cüret! Bizi bizzat Kralın önünde utandırdın. Üstelik senin için yaptığımız onca şeyden sonra!”

Bana yeniden sertçe vurdu. Yüzükleri yanaklarımı kesiyordu ve tenimde, kanın ılık sızıntısını hissedebiliyordum.

“Himura, onu öldüreceksin!” diye bağırdı Eira Hanımefendi.

“Çok daha fazlasını hak etti.”

“Onun yüzüne verebileceğin hasarı düşün!”

“Şamanlar onu halleder. Endişelenme Eira, önceki gibi güzel olur yine ama umarım eskisi gibi aptal olmaz.”

Bayan Himura’nın kolu tekrar kalktı ve sertçe yüzüme indi. Kulaklarım cınlayana ve ağzım kanla dolana kadar vurmaya devam etti. Artık bayılmak üzereydim ki beni bıraktı.

Biraz daha vuracak diye beklediğimden tortop olmuştum. Darbe gelmeyince çenemden akan tükürük ve şişmiş gözlerle yukarı doğru baktım ve “Ben... ben üzgünüm,” diye kekeledim.

Bayan Himura, “Sakın benimle konuşmaya çalışma!” dedikten sonra üzerime doğru eğildi ve pençeli eliyle kaburgamı dürtmeye başladı. Sarı gözlerini hiç kırpmadan soğuk bir şekilde bana bakıyordu. “Sana ne olacağını söyleyeyim mi? Kralın seni öldürmemesinin tek nedeni hâlâ seni arzuluyor olması. Bir hafta boyunca sana yemek verilmemesini ve tecrit

altında tutulmanı söyledi. Kaçmayı aklından bile geçirme. Bu büyümlü ipler, koşmanı imkansız hale getirecek ve bu odanın dışında her zaman bir nöbetçi bulunacak. Hafta bittiğinde programma geri döneceksin. Kral, hazır olduğun ilk anda seni yatak odasına çağırarak ve bu sefer onu reddedemeyeceksin.” Sesi çok sertti. “Dün seni rahatlatmaya çalışmışım. Ama artık benden nezaket bekleme,” dedikten sonra sert bir bakış atıp hışımla odadan ayrıldı.

Eira Hanımefendi, hâlâ kapının orda bekliyordu. Sessizce yanıma gelip uzanmama yardım etti ve üzerime bir battaniye örttü. Darbe aldığım yerlere dokunmamaya özen göstererek elini alınma koydu.

“Ah, Lei,” diye içini çekti, “Ne yaptın böyle?”

“Ben... buna dayanamadım.” Sesim hışırtılı çıkıyordu.

Eira Hanımefendi, saçlarımı okşayarak “Katlanmak zorundasın sevgili kızım. Başka şansın yok,” dedi.

Güçlkle nefes alarak “Lütfen Hanımefendi,” dedim. Gözlerimden yaşlar dökölüyordu. “Bana dürüstçe söyleyin. Daha iyi olacak mı her şey?”

Yarı tebessümle “Olacak. Söz veriyorum,” dedi.

Dediklerine inanmadığımdan bakışlarımı çevirdim.

“Eira! Gel buraya!”

Bayan Himura’nın sesini duyar duymaz ayağa fırlayarak “Çok çok üzgünüm Lei,” diye fısıldadı. “Yapabileceğim hiçbir şey yok. Buna dayanmanın bir yolunu bulman gerek ve başaracağını biliyorum. Buraya gelen birçok kızıdan çok daha güçlüsün.”

Gitmek üzere dönerken başımı hafifçe kaldırıp “Babam,” dedim. “Tien. Bu onları etkilemez, değil mi? Kral, onlara bir zarar vermez değil mi?”

Bir an tereddüt ettikten sonra “Zannetmiyorum. En azından, Kral böyle bir planı olduğunu söylemedi bize,” dedi.

İçime bir ferahlık serpildi. “Acaba ulağınızın benim mektubumu ulaştırıp ulaştırmadığını biliyor musunuz? Neredeyse bir aydan fazla zaman oldu ve ben henüz hiçbir yanıt alamadım da...”

“Gerekli kontrolleri yapacağımdan emin olabilirsin,” diye yanıtladı neredeyse dönerken. “Ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor.”

Kapı kapanınca koridordan ayak sesleri gelmeye başladı, asker nöbete başlamış olmalıydı.

Geriye doğru yığılırken gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. *Işık içeri, karanlık dışarı*, diye hatırlattım kendime. Babam ve Tien güvendeydi. Kral, annemle ilgili bir yol göstermişti bana. Durum çok da fena değildi.

Işık içeri, karanlık dışarı.

Fakat ne kadar denersem deneyeyim işe yaramıyordu. Dakikalar geçtikçe nefesim daralıyor ve ciğerlerim daha çok karanlıkla doluyordu.

* * *

O gece rüyamda evimi gördüm.

Bu seferki bir kâbus değil, sakın ve huzurlu bir rüyaydı. Saraya gelmeden önce yaşadığım küçük dünyadaki kısa anlardan ibaretti. Rüzgârda sağa sola savrulan bahçedeki yapraklar, bitkilerin kokusu, dükkânda dolanan Tien’in ayak sesleri, üst kattan gelen öksürükler... Babam? Hangi zamandayım? Annem alındı mı? Olduğum yerden bir yere kıpırdayamıyordum, hareket eden tek şey, sadece gözlerimin kenarındaki yaşlardı.

* * *

Tuhaf, zaman nasıl işler? Dükkândaki uzun günlerde, sonsuza dek uzayacak sanırdım. Diğer günlerde ise—eğlenceli işler veya festivallerle dolu günler—zaman hızla akıp giderdi. Onunla yarış ederken, kahkaha ve mutluluk dolu anlar, ben nasıl olduğunu bile anlayamadan bitmiş olurdu.

Burada kilit altında tutulduğum sürede, zaman o kadar yavaş ilerliyordu ki bundan önceki yaşamımın neye benzediğini unutmaya başlamıştım. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı. Her gün sadece bir fincan su veriyorlardı ve onu içmek beni biraz rahatlatırsa da içim hâlâ bomboştu. Sanki birisi dev bir kepçeyle içimi boşaltıyor gibiydi.

Ve kızları özlemiştim. Blue ya da Mariko'yu değil tabii ki. Diğerlerini. Saraya geldikten sonra, etrafımda bir sürü kız olmasına alışmıştım. Geceleri onları göremesem de uyurken çıkardıkları narin sesleri duyuyor, yakınlıklarını ve gördükleri rüyaları hissediyordum. Buraya kapatılmadan önce, onları bu kadar özleyeceğim aklıma gelmezdi doğrusu.

Zaman geçtikçe başka bir şeyi daha idrak ediyordum: burası da evim olmuştu. Her nasılsa, bu duvarlar, bu odalar benim Xienzo'daki küçük evim kadar tanıdık ve rahat geliyordu bana. Tabii ki içindeki kızlar da. Çünkü annemi henüz bulamadıysam da bu süre zarfında burada başka bir şey bulmuştum.

Arkadaşlar. Garip, işlevsiz hatta bazen sinir bozucu olsa da yeni bir aileydik biz.

Bir aile. Bir ev.

* * *

Mahpusluğumun dördüncü gecesinde, uyumak için mücadele ediyordum. Dışarısı tüm gün sıcaktı ve odada pencere olmadığından içerde kasvetli ve boğucu bir hava vardı. Serinlemek için kıyafetlerimin bağlarını gevşetmiş, sere serpe

uzanmıştım. Cildim, ufacık bir esinti için yalvarıyordu adeta. Yarı kapalı gözlerle tavanı seyrediyordum. Dışardaki çimlerin arasından gelen ağustos böceği sesleri dışında sessiz bir geceydi. O yüzden kapımın dışında nöbet tutan askerin ayak seslerinin kesildiğini fark etmem çok zor olmadı.

El ve ayak bileklerimdeki ipler yüzünden epey zorlansam da doğrulmayı başardım. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra koridorda bir hareket sezince tüylerim diken diken oldu. Bu, İblis Kral olmalıydı. Kadınlar avlusuna girmenin yollarını bildiğini söylemişti bana. Belki de artık beklemek istemediğine karar verip ona vermeyi reddettiğim şeyi almaya gelmişti.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Kolumdaki ağırlıklar yüzünden kambur gibi yürüyordum. Sert bir nefes vererek doğrulmaya çalıştım. Bu, beni perişan etse bile onunla ayaktayken yüzleşecektim. Ama kapı açıldığında kapıdan içeri süzülen figür Krala nazaran daha ufaktı ve çok daha güzeldi. Alçak ve boğuk bir ses “Lei?” diye fısıldadı.

“Wren?”

Dört gün boyunca hiç yemek yememenin bir insanın kendini dik tutabilme becerisini neredeyse yok ettiğine şahit olarak ona doğru ilerledim.

Wren, dizlerim bükülmek üzereyken gördü beni. Kollarını omzuma dolayarak oturmama yardım etti. Beni öylece bırakmadı ve sıcak elleri bana dokunduğunda bu kadar yakın olduğumuzdan dolayı heyecanla titredim. Taze, okyanusa benzeyen kokusu havaya karışıyor ve kalbimi heyecanla çarptırıyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum kısık sesle. “Nöbetçi her an dönebilir.”

Kafasını sallayıp “Bir süre gelmez,” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

Çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi “Onu bir süredir gözetliyorum,” dedi. “Her zaman yaklaşık yarım saat kadar ayrılıyor. Burada gittiği bir kız var.”

“Bizim kızlardan biri mi?”

Cevap vermedi. Bunun yerine elini elbisesinden içeri soktu ve muz yapraklarına sarılmış küçük bir bohça çıkardı. “Al. Acıkmış olabileceğini düşündüm.”

Bohçayı bana verirken parmaklarımız hafifçe birbirine sürttü. Yaprığı açınca kavrulmuş yer fıstığı ve ufak kızarmış balıklarla birlikte bir pilav yığını gördüm. Hindistan ceviziyle buharda pişirilmiş pirincin hoş kokusu, ağzımın suyunu akıtmaya başlamıştı. Hepsini bir lokmada ağzıma atmamak için zor dayanıyordum. “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandım. Wren, karanlıkta parlayan gözleriyle bana gülümsedi ve “Bir şey demek zorunda değilsin. Zorunda olduğun tek şey onları yemek,” diye yanıtladı.

Penceresiz odadaki aydınlık, koridordaki fenerin soluk ışığından kaynaklanıyordu ancak o bile çok çok zayıf kalıyordu. Hal böyle iken Wren’in yüzündeki detayları ayırımsamak kolay olmuyordu. Yine de onunla ilgili bir şey farklı görünüyordu. Gülüşünü ilk gördüğümde açık bir şekilde fark etmem biraz zaman almıştı: Savunmasız.

Her zamanki sert ve kapalı mizacı olmadığı zaman tam anlamıyla bu şekilde görünüyordu. O halinin yerini göz kamaştırıcı güzellikte bir hafiflik almıştı. Gözleri ve gamzeleri çok güzel görünüyordu.

Bir kaşını kaldırıp “Ne?” diye sordu Wren.

“Şey, sadece... Seni daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim de.” O anda gülümsemesi kayboldu ve ben “Ah, üzgünüm.” demek zorunda kaldım.

Kısa bir duraklamanın ardından “Sanırım saraya geldiğimden beri mutlu olmak için pek nedenim olmadı,”

diye yanıtladı. Sonra da yemeği işaret ederek “Hemen yemeye başlasan iyi olacak, yoksa tatlılar için zamanın kalmayacak,” dedi.

“Tatlı da mı getirdin?”

Elbiselerinin içinden yaprağa sarılı başka bir bohça çıkardı. “Bunları seveceğini düşündüm. Çünkü geldiğin yerin bu konuda bayağı bir ünlü olduğunu duydum.”

Bohçayı açtığımda karo şeklinde, yeşil ve beyaz, Hindistan cevizli dört küçük kuih¹³ ile karşılaştım. En son, alındığım günün sabahında Babam ve Tien ile yaptığımız kahvaltıda yemiştım.

O kadar duygulanmıştım ki bir süre konuşamadım.

“Teşekkür ederim,” dedim en sonunda.

“Bir şey değil.”

“Wren. Bayan Himura’nın—hatta Kralın—katı yasaklarına rağmen gecenin bir yarısında bana yemek getirmek için buraya geliyorsun ve bunu önemsiz bir şey olarak mı görüyorsun?”

Tüm yüzünü ve odadaki karanlığı bir anlığına da olsa güneş gibi aydınlatan bir tebessümle gülümsedi. “Şey, öyle düşündüğünde—”

Güldü ama ben ona katılmadım ve “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum aniden.

Alnını kırıştırarak “Neyi?” dedi.

“Diğer kızların önünde bir maskenin ardına gizleniyorsun.” Araya girmeye hazırlanıyordu ki devam ettim, “Bizlerle tanışmak istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum.”

“O zaman neden bizimle arana mesafe koyuyorsun?”

13 Güneydoğu Asya kökenli, ısırik büyüklüğündeki atıştırılmalık tatlılara verilen adıdır. (ç.n.)

Afallamıştı. “Buraya gelmeden önce kimseyle arkadaş olmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Kendimi herkesten uzaklaştırıp bunu kendi başıma aşmamın daha kolay olacağını düşünmüştüm.”

“Öyleyse neden bana yardım ediyorsun?”

“Çünkü sen denedin. Çünkü sen cesursun,” dedikten sonra eğildi ve fısıldayarak “Bizim buradaki hayatlarımız başkaları tarafından şekillendiriliyor, bizim adımıza kararlar veriliyor, kaderimizin dönüm noktaları bile diğerleri tarafından belirleniyor. Ama sen buna direndin ve *hayır* dedin. Nelere mâl olacağını bildiğin halde yaptın bunu. Senin bir namusun, bir kavgan var ve ben buna sonsuz saygı duyuyorum,” diye tamamladı cümlesini.

Bakışlarımı dizlerime doğru indirip “Bir işe yaramadı ama. Kral... beni bir başka gün yine çağıracak ve o zaman onu reddetme imkânım olmayacak,” dedim.

Kafasını salladı ve “Yaptığın şeyi küçük görme,” dedikten sonra uzanıp ellerimi tuttu.

O kadar şaşırdım ki neredeyse ellerimi geri çekecektim. Ama sonra ikimiz de gevşedik ve parmaklarımızı birbirine doladık. Onun nabzının benimkiyle birleşmesi, içimde hoş duygular uyandırmaya başlamış ve kan akışım iyice hızlanmıştı.

“İblis Krala karşı koydun, Lei. Krallıkta bunu yapabilecek çok fazla insan yok, hele hele bir Kâğıt Kız isen.”

Dokunduğu yerlerim alev alev yanıyordu sanki.

Ben yerken fısıltıyla konuşmayı sürdürdük. İlk defa aramızda duvarlar ve maskeler yoktu. Karanlık ve sessiz odada birbirimize dürüstçe bir şeyler anlattık. Sırayla geçmişteki yaşantılarımızdan bahsettik. O, bana Hannos’un tek çocuğu olarak Ang-khen’deki bir sarayda rutin bir şekilde beklentilerle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlattı ben

de ona köy hayatımı. Daha doğmadan önce babasının Krala onunla ilgili söz verdiğini söyleyince aklıma Blue geldi.

“İstiyor muydun?” diye sordum. “Yani Kâğıt Kız olmayı?”

“İstemiyordum. Hayatım boyunca hep yükümlülük altında gibiydim zaten. Her zaman ve yalnızca tek bir vazifem vardı.”

“Peki ya geleceğin?”

Duygusuz bir şekilde “Kral...” diye cevapladı.

Bunu bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Asla özgürlüğün tadına varamamış olmak, onun kanatlarının altındaki rüzgârı hissedememek çok tuhaf olmalıydı.

“Kâğıt Kız olarak seçilmeseydin,” diye devam ettim, “Ne yapardın?”

Aniden yüz ifadesi sertleşti ve “Ben... bunun hakkında hiç düşünmedim,” dedi.

“Bazı fikirlerin olmuştur. Yapmayı sevdiğin şeyler, hobilerin...”

“Hiç hobim yok benim.”

Bunu o kadar ciddi söylemişti ki kendimi tutmasam kahkahayı patlatacaktım. “Ne demek istiyorsun? Herkesin hobileri vardır, Wren. Pekâlâ, mesela ben zamanımın çoğunu dükkânda geçirirdim. Ancak, fırsatım olunca yapmayı sevdiğim başka şeyler de vardı. Bao ile oynamak, Tien ile yemek pişirmek gibi.”

“Benim hiç fırsatım olmadı.”

Kedimsi yüzündeki güçlü çizgilerin ardında başka bir cevap aradım ama bulamadım. Wren’in Doğum kutsama kolyesinde hangi kelimenin saklı olduğunu merak etmeye başladım o anda. On dokuz yaşındaydı ve onu çoktan açmış olması gerekiyordu. Altın kabuk ayrıldığı andaki tepkisini kafamda canlandırmaya çalıştım. İçinde yeni bir şey mi keşfetmişti,

yoksa karşısına çıkan kelime, daha önce bildiği ya da hissettiği kaderi veya hakikati teyit etmiş miydi? Bana hayatının her zaman bir görevden ibaret olduğunu ve geleceğinin Kral olduğunu söylemesi, umduğu şeyi bulamadığını gösteriyordu sanki. Bir kişinin Doğum kutsama kolyesinden çıkan kelimeyi sormak yasak olduğundan merakımı dizginleyip sustum.

Wren, ayrılmadan önce içi boş yaprakları tekrar elbisesinin içine sokuşturdu. Böylelikle Bayan Himura hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti.

Ayağa kalkmama yardım ederken “Artık birbirimize karşı dürüst olabiliriz, değil mi?” diye sordum. Başını sallamasıyla dudaklarımı ıslatıp devam ettim. “Birkaç gece önce Kâğıt Evden ayrıldığını gördüm. Ormana doğru gidiyordun.”

“Beni *takip* mi ettin?”

Sesindeki sertlik beni ürpertmişti.

“Hayır! Ben... verandadan gördüm seni. Nereye gittiğini bilmiyorum—”

“Güzel!” diye çıkıştı.

“Wren, bu tehlikeli olduğu için soruyorum. Eğer yakalanırsan—”

“Ne olacağını biliyorum.”

“Peki ama daha dikkatli olmalısın.”

“Her zaman öyleyimdir zaten.”

“Yani bir kereden fazla mı çıktın evden?”

Bakışlarını çevirdi, boynundaki bir kas belirgin şekilde atıyordu.

“Ve yine gideceksin,” dedim.

Sessiz kalması cevabı veriyordu zaten.

Bir sonraki sorumu sorarken sesimin tonu fısıltıdan az biraz yüksekti. “Biriyle mi buluşuyorsun?”

Bakışlarını tekrar bana dikerek “Tabii ki hayır,” diye yanıtladı.

“Öyleyse ne Wren? Sana Bayan Himura’ya yakalanma riskini aldıracak kadar önemli olan ne?”

Wren, yüzünü koridordan gelen ışığın olduğu tarafa çevirdi. Yüz hatları sertti ancak bir saniyeliğine gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve titreyen göz kapaklarını kaldırıp bana o kadar yumuşak bir şekilde baktı ki ona dokunup okşayasım geldi.

En sonunda iç geçirdi ve omuzlarını kaldırdı. “Söyleyemem Lei, üzgünüm. Beni görmemiş gibi yap yeter. Yapabilir misin?” Ben cevap vermeyince bana doğru bir adım attı ve nazikçe “Saklaman gereken bir sırrın olmadı mı hiç?” dedi.

Evet, demek istedim, sana olan hislerim.

Bunun yerine bakışlarımı çevirdim.

Wren uzanıp ellerime dokunurken “Bunu benim için zorlaştırdığını biliyor musun?” dedi ve cevabımı beklemeden kapıyı açıp koridorda gözden kayboldu.

ON YEDİ

Üç gün sonra, Eira Hanımefendi beni serbest bırakmak için geldi. Yanında getirdiği şaman, el ve ayak bileklerimdeki altın ipleri çıkardı. Cildim, yaptığı sihirden dolayı sıcak ve titrekti. Birkaç dakikada işini halledip gittikten sonra kollarımı kaldırdım, ellerimi döndürdüm ve sanki uçacak gibi olan organlarımın ne kadar hafiflediğine şaşırıp kaldım. Ama Eira Hanımefendi kalkmama yardım edince ilerlemekte güçlük çektim ve vücudumun sanki hâlâ iplerle sarılıymış gibi ağır olduğunun ayırdına varıp ona tutundum.

“Zayıfsın, yemek yemen lazım. Mutfağa senin için özel bir yemek hazırlamalarını talimatını vermiştim. Odanda seni bekliyor olacak,” dedi Eira Hanımefendi.

“Sadece bir tane mi?”

Gülümsedi ve “Bugünlük Lei, daha sonra istediğin kadar yiyebilirsin,” dedi.

Eira Hanımefendinin yardımıyla ayaklarımı sürüyerek kapıya kadar ulaştım. Kapıyı açmak üzereydik ki Lill yaşlı gözlerle içeri dalıp önümde diz çöküverdi ve kollarını belime

dolayarak “Hanımım!” diye haykırdı. Geyik kulakları pır pır ediyordu. “İyi olmanıza o kadar sevindim ki!”

Onu geri doğru çekerken yaşlarla dolu gözlerimi kırıştıtarak ağlamamaya çalıştım. “Tabii ki iyiyim,” dedim sesimin titrememesine özen göstererek, “Her gün Blue gibi biri ile uğraşıyorum. Bunlar çantada keklik benim için.”

Lill gülmedi. Eira Hanımefendi, kapının dış tarafından bir baş selamı verip bizi yalnız bıraktıktan sonra Lill’i kendimden tamamen ayırdım ve “Seni görmek çok güzel,” dedim.

Tebessümüme karşılık vermedi. Genç yüzü hâlâ sevimli olsa da büyük bir kaygı taşıdığını anladım o anda. Gözlerinin altında çürük incir gibi koyu lekeler vardı.

Kalp atışlarım hızlanırken elimi omzuna attım ve “Bayan Himura sana kötü davranmadı değil mi?” diye sordum.

“Her zamankinden farklı değildi. Ama farkına bile varmadım. Çok ama çok endişelendim sizin için Hanımım.” Bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra “Şey gibi görünüyors—”

“Göz alıcı? Büyüleyici?” Şaka yapayım demiştim ama bir anda gözlerinden yaşlar boşaldı.

Parmaklarımla yanaklarındaki yaşları silerken “Ah, Lill,” dedim, “Çok üzgünüm. Seni telaşlandırdığım için ayrıca üzgünüm. Benim de iyi bir hafta geçirdiğim söylenemez.” Zorla gülümseyerek devam ettim. “Ama şimdi iyiyim. Üstesinden geldim ve sen de öyle yapmalısın. Önemli olan bu.” Elimi kafasının arka tarafına dolayarak onu kendime çektim. Ağlaması kesilene kadar da bırakmadım onu. “Eira Hanımefendi odamda yemek olduğunu söyledi. Birlikte yiyelim mi?”

Ve nihayet azıcık da olsa gülümsedi ve elinin arkasıyla gözlerini ovalarken “Hepsini bir solukta yemezseniz tabii,” diye mırıldandı.

Güldüm ve o anda sevildiğimi bilmenin verdiği hafiflikle kısmen de olsa yorgunluğumdan sıyrıldım. Titrek adımlarım ve bitkin halim yüzünden odama dönmemiz normalden çok daha uzun sürdü ve boğazıma kadar gelen kusmukları yutmaya çalışırken yine de Lill'e gülümsemeyi ihmal etmedim.

Eira Hanımefendinin benim için hazırlattığı yemeği yedikten sonra, Lill beni hemen banyoya götürdü. Diğer kızların uyanmasına biraz daha vakit vardı. Güneş, ufuk çizgisinin üzerine doğru çıkmıştı, gün başlamak üzereydi. Pastırma yazının sıcaklığına alıştığımдан, kendimi yakında onuncu aya gireceğimize inandırmak kolay olmuyordu ancak günler gözle görülür şekilde kısalmıştı. Berrak sabah havasında köpüren havuzlardan bitki kokulu buharlar yükseliyordu.

Lill, olabildiğince nazik bir şekilde pis kıyafetlerimden kurtulmama yardım etti. Temiz hava, cildime öpücükler konduruyordu adeta.

Suya öyle hızlı daldım ki küvetin kenarlarından her tarafa su sıçradı. Lill, beni yıkamak üzere gelmişti ki süngeri elinden alıp "Bunu kendim yapmak istiyorum, senin için de bir mahzuru yoksa tabii?" dedim. Başını salladı, hâlimden anlıyor gibiydi.

Süngerini yavaşça vücudumda gezdirmeye başladım. Fazlaca zamana sahip olduğumdan dikkatli ve sistemli bir şekilde cildimin her bir karışını yıkamaya özen gösteriyordum. Saraya geldiğim ilk gece kadar kirli değildim. En azından bedensel olarak. Ama yıkandığım su kirlendikçe vücudumun temizlendiğine dair hissiyatım kuvvetleniyordu. Saçaklardaki kuşların cırlak şarkısı ve Kâğıt Evdekilerin uyanma sesleri ile nihayet rahatlamaya başlamıştım. O şahane kahvaltı sayesinde topladığım enerjiyle birlikte uzuvlarımı serbestçe hareket ettirebilmek, kafamı kaldırıncı gökyüzünü görebilmek ve küvetimin içinde serbestçe yıkanabilmek çok güzeldi.

Sabah zili çaldığında odaya dönmüştük. Saniyeler sonra odanın kapısı açıldı ve Aoki, dağınık saçları ve gecelikleriyle içeri dalıp “Lei!” dedi nefes nefese. Tıpkı Lill gibi o da doğrudan üzerime atılıvermişti. “Bayan Himura ne yaptığını bize anlatınca çok korktum! Sandım ki... şey, ne düşündüğümü bilmek istemezsin. Ne zamanki Bayan Himura bir hafta kapatılma cezası aldığını söyledi, işte o zaman rahatladım.”

“Kral beni kovmadığı için şanslıyım galiba,” dedim.

Ya da öldürmediği için, diye ekledim içimden.

Aoki’nin dudakları düzleşti. “Seni çok arzuluyor olmalı gerçekten.” Sesinde tuhaf bir büzüşme vardı. Sonra da bana doğru eğilip ellerimi tuttu ve “Ah, sen olmadan burası çok kötüydü benim için Lei! Bayan Himura her zamankinden daha gaddardı, en ufak şeye bağırıp çağırıyor—”

“Ne yapıyormuşum ben bakayım?”

Aoki’nin gözleri yuvasından fırlayacaktı neredeyse.

Olduğu yerde geriye döndü. Bayan Himura, kapının önünden sert bakışlarla bizi süzüyordu.

“Ba-Bayan Himura!” diye kekeleydi Aoki. “Öyle demek istem—”

Kartal kadın, sopasını yere vurup “Sus kız! Seni boşboğaz!” dedikten sonra öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Bu saatten sonra tüm derslerinde elinden gelenin en iyisini yapmanı bekliyorum Lei-zhi. Öğretmenlerin her dersin ardından senin gelişim sürecinle alakalı bana rapor verecekler. Ve etrafındaki insanları nasıl etkilediğine dair...”—burada susup Aoki’nin olduğu tarafa doğru iğneleyici bir bakış attı—“Gelecek birkaç hafta boyunca diğer kızlardan birinin sana eşlik etmesini emrettim. Ondan bir şeyler öğrensen iyi edersin.” Pençeli elini havayı yırtarcasına sallayarak “Şimdi, derslerin için hazırlan bakalım. Ve sen, Aoki, doğru banyo avlusuna. O pis ağzının iyice yıkanmaya ihtiyacı var,” dedi.

Aoki, kartal kadın onu dışarı doğru çekiştirirken omzunun üzerinden geri doğru baktı, yüzünde müthiş bir korku vardı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Korkuyor olabilirdi ama hayatta Bayan Himura'nın bağırmasından çok daha kötü şeyler vardı.

Bir süre sonra odadan ayrıldığımda, Wren'i koridorda beni beklerken buldum. Birkaç gece önceki yakınlığımızı ve samimiyetimizi hatırlayınca kızardım. Tıpkı o geceki gibi makyajsızdı ve dalgalı saçlarını omuzlarına doğru salmıştı. Bir anda düşünmeden elimi ona doğru kaldırdım ancak bunun doğru olmadığını düşünerek yakamı düzeltir gibi yaptım.

"Demek bakıcım sensin."

"Başka kim olacaktı ki? Benim tüm derslerde birinci olduğumu bilmiyor musun?"

"Öyle mi?" Etrafı kolaçan edip diğer kızların duyamayacağından emin olduktan sonra "Hangi konuda birincisin? Hırsızlık mı?" diye ekledim.

Gözleri ışıldadı ama sesi her zamanki gibi kayıtsızdı. "Evet, mutfaktan yiyecek kaybolduğuna dair bir şeyler duydum ben de. Çok esrarengiz gerçekten. Nereye gittiklerine dair sen bir şey biliyor musun?"

Sırıtarak "Birinin midesine galiba," dedim.

"Hımm, umarım o kişi onları beğenmiştir."

"Kesinlikle beğenmiştir."

Wren gülümsedi ve dudaklarında sıcak ve tatlı bir kıvrım oluştu. Konuşmamız bir süre daha devam edebilirdi ancak onun yanıımızdaki kapı açılınca ikimiz de sustuk.

Aoki, odasından çıkıp koluma girerken "Lei! Hadi ama, döndüğün ilk gün derse geç kalmak istemezsin herhalde," dedi. Wren, gülerek diğer yanıma geçti ve üçümüz koridorda ilerlemeye başladık.

Hiç bahsini açmasak da üç gece önce Wren ile aramızda geçenler, bedenlerimiz arasında görünmez bir bağ oluşturmıştı. Ne zaman bir hareket yapsa—saçındaki tozu silkelemek ya da kuşağını ayarlamak gibi küçük şeyler dahi olsa—gözlerim kendiliğinden onun olduğu tarafa yöneliyordu ve onun da bunu, aramızdaki bağı ya da çekimi, fark edip etmediğini merak ediyordum.

Hapsedildiğim ilk günlerde, annemin bana öğrettiği nefes alma tekniğini tekrar tekrar denemiş ancak pek bir faydasını görememiştim. *Işık içeri, karanlık dışarı*. O karanlık odada sadece karanlık var gibi görünüyordu ve her ne kadar serbest kalmayı istesem de bırakıldığım anda hayatıma Kâğıt Kız olarak devam edeceğimi biliyordum.

Ama sonra Wren, çaldığı yiyecekler ve sıcacık elleriyle odaya gelmiş ve o dakikadan sonra aldığım nefesler daha kolay ve neşeli olmuştu.

Ve şimdi Aoki bıcı bıcı bir şeyler anlatırken gözümün ucuyla Wren'e bakıyordum ve o da bana gülümsüyordu.

* * *

Qi derslerini yaptığımız yer, kırmızı kirişler ve pembe kiremitli bir çatıya sahip, süslü, büyük bir kameriye idi ve renkleri, çevredeki bahçelerin soluk yeşiline kıyasla canlıydı. Çok derin olmayan yuvarlak bir gölün ortasındaydı ve gölün tepesinde alçak uçuş yapan kuşlar, balık ve böcek avlıyorlardı.

Yapının saçaklarından sarkan dua kâğıtlarının hışırtıları arasında yürüyorduk. Usta Tekoa, her zamanki gibi bağdaş kurmuş, bizi bekliyordu. Soğuk olmasma rağmen zayıf bedeninin üst tarafı çıplaktı ve altında geniş bir pantolon vardı. Pantolonunun üst kısmından çıkan maymun kuyruğu ve bakır rengi kıllarla kaplı bacakları, onun Çelik kastından olduğunu belli eden yegâne göstergelerdi.

“Yerlerinizi alın,” dedi, istifini hiç bozmadan.

Aoki, Wren ve ben son gelenlerdik. Diğer kızlarla—kapatılmamın ardından—ilk kez karşılaştığımızdan dolayı hepsi de dönmüş, bana bakıyordu. Bakışlarımı yerden kaldırmadım. Bu sabahki yemeğin enerjisini buraya yürürken harcamıştım ve her zamanki yerime oturmak üzere yavaşça diz çökmeye çalışırken pek de zarif olmayan bir şekilde yere düştüm. Gerçi Bayan Himura tecritteki ikinci günümde bir şaman göndererek, onun ve Kralın cildimde oluşturduğu yaraların yok edilmesini sağlamıştı ama yaptığım hataları hiç aklımdan çıkarmayayım diye şamandan acılarımı dindirmemesini rica etmişti. Şimdi o acıları kaslarımın derinliklerinde hissediyordum. Sırtımdaki sertliği hafifletmek için omuzlarımı döndürdüm.

Ön tarafımdaki Zhen ve Zhin omuzlarının üzerinden bana bakıyorlardı.

“Senin için endişelendik Lei,” diye mırıldandı Zhen, dar alını kırışmıştı.

Kardeşi de başını salladı ve “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Fena değil,” diye yanıtladım. “Sorduğunuz için sağolun. Önemli bir şey kaçırmadım ya?”

Zhin’in dudakları muzipçe kıvrıldı. “Mariko’nun bir akşam yemeğinde sarhoş olup birkaç fenerle kendini ateşe vermesini saymazsak bir şey kaçırmadın.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak “Tasadüfen başka bir şey tutuşturdu mu bari?” dedim.

“Maalesef hayır,” diye iç geçirdi Zhin. “Hizmetçimin bana söylediğine göre, Bayan Himura’nın odasının hemen dışındaki bir çalılığa atmış feneri. Ertesi gün, Bayan Himura çok kötü bir ruh hâleti içerisindeydi, çünkü kötü kokunun nereden geldiğini bilmiyordu.”

Bu kez kakhahayı patlattım. İkizler, bana aynı anda gülümsedikten sonra önlerine döndüler.

İç enerjimizin akışını yönlendirmek için nefes egzersizleriyle derse başladık. Qi sanatları, yaşamsal enerjinin iç ve dış güdümünü harmanlayan bir tefekkür hareketiydi. Usta Tekoa'nın sesi hafif fakat buyuran bir tondaydı. Etrafımızdaki sesleri—ötüşen kuşlar, rüzgârın hışırtısı—duymazdan gelmek için sözlerine odaklandım. Keyif aldığım tek ders buydu ve sabaha böylesi sakinleştirici bir dersle başladığım için oldukça memnundum. Diğer derslerimizin çoğunun aksine, Usta Tekoa'nın bize öğrettiği beceriler, hassasiyet veya belirli bir standarda uyma konusunda değil, kendimizle nasıl iletişim kuracağımız ve içimizdeki huzuru ve gücü nasıl bulacağımız ile ilgiliydi. Burada gördüğümüz hareketler, annemle babamın her gün şafaktan önce yaptıkları Tao yin¹⁴ egzersizlerini çağrıştırıyordu bana.

Usta Tekoa, bize öğrettiği hareket dizisini tekrar etmemizi istedikten sonra, aramızda dolaşarak bizi kontrol etmeye başlamıştı. Gördüğü hataları uzaktan tarif eder, yakınımıza sokulmayı pek tercih etmezdi ancak bu sefer bana gelince durdu ve bir süre yüzüme baktıktan sonra aniden konuşmaya başladı.

“Ateş. Bir sürü ateş.”

Ne olduğunu anlamamış, afallamıştım.

“O kadar sıcak bir ateş ki buzu bile küle çevirir. Bu ateş, tüm dünyayı yutmak için gelen bir dalga gibi.”

İkizler, kaşları çatık vaziyette bana döndüler. Usta Tekoa'nın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar sert ve keskindi. Gözlerini kırpmadan benden tarafa bakarken gözleri karardı ve gözbebekleri tıpkı yaradan sızan kan gibi genişleyerek gözünün içini siyaha boyadı. O anda vücudundan yayılmaya başlayan soğukluk beni baştan ayağa titretiyordu.

14 Tao yin, geleneksel Çin Tıbbına göre vücudun iç enerjisini geliştirmek için uygulanan bir dizi egzersizdir. (ç.n.)

“Bir sıkıntısı var,” dedim, diğer kızlar dönüp bakarken. “Galiba Usta Tekoa bir çeşit—”

Bir kakhaha koptu. “Ona ne yaptın dokuz? Yanına erkek sinek bile yaklaşmıyor. Senin sorunun ne, ha? Bana kızları tercih ettiğini söyleme sakın,” dedi Blue.

Wren, hemen bana arka çıkarak “Kapa çenenin Blue,” diye çıktı.

Blue, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak “Siz ikiniz ne arkadaş oldunuz?” dedi.

Usta Tekoa, Wren’in cevap vermesini beklemeden araya girerek “İçinden yükselen ateş,” dedi. Etrafındaki hava donmuştu. Onun korkunç simsiyah bakışlarından kurtulmak istiyordum ancak ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti. Sesi giderek yükselen öğretmenimiz, ileri doğru bir adım attı ve boş bakışlarla bana doğru gelirken “Cildini ve dokunduğu her şeyi yakıp kavuran bir ateş. Ona bakanları kör edecek kadar parlak bir ateş,” dedi.

Blue, bileğini umursamazca sallayarak “Senin hakkında konuşuyor olamaz, değil mi dokuz. Sen—”

Hepimizi şaşkına çevirerek “Sarayda kızıl alevler!” diye kükredi Usta Tekoa. “İçerden tutuşan kızıl alevler! Ateş gecesinde, onu yakmak için daha fazlası gelecek!”

Kısa süreli heyecanlı sessizliğin ardından, Usta Tekoa, gözlerini hızlı bir şekilde açıp kapamaya başladı. Gözlerindeki karanlık, kaşıktan sıyrılan bal gibi yok oluyordu. Etrafını saran buzlu hava yok olsa da kollarımdaki tüyler hâlâ diken dikendi. Ağzım açık bir şekilde onaa doğru bakarken kollarımı sıvazladım.

Afallamış suratlarımıza şaşırmış bir şekilde bakarak “Hepi....hepiniz oldukça yorgun görünüyorsunuz,” dedi Usta Tekoa.

Boğazımı temizleyip “Usta,” diye söze başladım, “kendinizi iyi hissediyor musunuz? Siz şeyden bahsediyordunuz... ateşten.”

Bir süre boş boş bana baktıktan sonra, “Ah. Evet. Qi ateşi, içimizdeki enerjiye denir. Bu, derslerde kontrol etmek için egzersizler yaptığınız enerji.” Kameriyenin ön tarafına doğru ilerledi, güneş ışığı sırtındaki kılları olduğundan daha parlak gösteriyordu. “Bugünlük bu kadar yeter,” dedi en nihayetinde.

Ona bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki Wren, elini kolumun üzerine koyarak “Bir anlamı yok, Lei,” diye mırıldandı. “Az önce ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına eminim.”

Ustanın yanından ayrılır ayrılmaz Zhin, endişeli bir şekilde “Bunu Eira Hanımefendi ve Bayan Himura’ya söylemeliyiz. Gerçekten bir sorunu var gibiydi,” dedi.

Kız kardeşi başıyla onayladı.

“Belki de hastadır?” dedi Mariko.

“Yahut bir çeşit büyü nübete mi tutuldu acaba?” diye atıldı Zhen.

Blue, gözlerini devirerek “Kesin öyledir, hı hı,” dedi.

“Ruhani trans, alay edilecek bir şey değildir,” diye sert bir şekilde araya girdi Chenna ve Blue’ya doğru o kadar sert bir bakış attı ki Blue, suratını asıp bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

“Bence onlara söylememeliyiz,” dedi Mariko, “karşılığı, Bayan Himura’nın hepimizi cezalandırması olacaktır.”

“Dokuz’u cezalandırması demek istedin galiba,” diye çıkıştı Blue. “Sonuçta, Usta Tekoa’nın hitap ettiği kişi oydu.”

Ben, grubu arkadan takip ettiğim için diğer kızlar dönüp benden tarafa baktılar. İstediklerinin bu olmadığını bildiğim halde, Blue’nun söylediği şeye ikna olmamış gibi de değillerdi.

Hissettiğimden daha lakayt bir ses tonuyla “Pekâlâ,” dedim, “en azından Usta Tekoa’nın benim için bir... *alev* taşıdığını biliyoruz.”

İkizler kahkaha attı. Hatta Mariko bile patlamak üzereydi ancak Blue’nun öfkeli bakışlarını görünce kendini tuttu. Sadece Wren ve Chenna gülmedi.

Yaptığım şaka, ortamın gerginliğini az da olsa hafifletmişti. Kâğıt Eve doğru ilerlerken, muhabbet başka yerlere kaydı ve Usta Tekoa’nın esrarengiz davranışları unutulmaya başladı. Orada olanlar gerçekdışı, tuhaf ve hayal ürünü gibiydi. Aoki, herkese erkek kardeşinin uykuda nasıl konuştuğunu anlatmaya başlamıştı ama ben çok kulak kabartmadım. “Bir zamanlar benim Arif adında bir zürafa olduğuma inanıyordu...”

Birkaç yaz önce köyümüze gelen bir falcı ile ilgili bir anımı hatırladım.

Yırtık pırtık kürkü ve üzeri kesilmiş sütle kaplanmış gibi duran kör gözleri olan kedi formunda yaşlı bir kadındı. Ana yolun kenarına kurduğu barakanın içinde, üzerinde küçük bir ocak bulunan basit bir masa vardı. İşlerimi bitirir bitirmez dükkâna dönmem gerekiyordu aslında ama köyümüzden genç bir kadının avcu parayla dolu vaziyette falcı kadının masasının önünde diz çöktüğünü görünce durup izlemeye karar vermiştim. Falcıların gaipten haber vermesinin birçok yolu vardı: çay yaprakları, bir kişinin elindeki ya da pençesindeki çizgiler, yanan kâğıtlar, rüya tabirleri. Bu kadın, kemik yoluyla kehanette bulunanlardandı. Genç kadından sorununu kemiğe kazıyarak yazmasını istedikten sonra, kemiği alıp ocağa atmıştı. Kemiği ateşten alıp, ellerini çatlakların üzerinde gezdirirken gözlerinin içinde hızla yayılan mürekkep benzeri sıvıyı gördüğümde yaşadığım şok hafızamdaki tazeliğini koruyordu hâlâ.

O kadar korkmuştum ki eve kadar koşmuştum. Bir yanımda bunun ısrarla bir hayalden ibaret olduğunu, kadının gözündeki

değişimin bir ışık hilesi olduğunu savunmuştu ama bugün aynı şeyin Usta Tekoa'ya da olduğunu görünce yaşadığım o anın gerçek olduğunu daha iyi anlamıştım. Bu durum, birisi falcılık transma maruz kaldığında gerçekleşiyor olmalıydı.

Güneş ışığı hayli tesirli olmasına rağmen ensemden aşağı doğru bir titreme aldı beni. Eğer Usta Tekoa'nın kehaneti doğru ise ateş, sarayı yok edecekti. Ama daha da korkutucu olan şey, ateşin herkesten ziyade *benim* içimde yandığını sanıyor olmasıydı.

ON SEKİZ

Öyle ya da böyle tekrardan saray hayatının düzenine alışmaya başlamıştım.

Kral, bir ayı geçkin süredir resmi işlerle—söylentilere göre, güneydeki isyancıların üzerine gitmişti—meşguldü ve Usta Tekoa'nın kehanetinden bu yana tuhaf hiçbir şey olmamıştı. Kendimi derslerin, yemek davetlerinin ve gece eğlencelerinin ritmine kaptırmış gidiyordum. Öğretmenlerim çabalayıp gelişme gösterdiğimi fark ediyordu. Hatta bir gün, Eira Hanımefendi, Kral ile aramda geçen şeyleri bir dönüm noktası olarak gördüğünü ve şimdiki halimden gurur duyduğunu söylemişti. Ve haklıydı da. O anlar benim için bir uyanışın başlangıcı olmuştu.

Ama onun düşündüğü tarzda değildi tabii ki.

Kapatıldığım süre zarfında kaybettiğim kiloları birkaç hafta içinde geri almış olsam da manevi olarak eski halime dönmem biraz daha uzun sürmüştü. Kral ile olan o gecenin gölgesinden çıkamamıştım halen. Hatırası, bir gölün yüzeyindeki ay ışıltısı gibi, zihnimin bir kenarında sabit bir varlık olarak yaşamını sürdürüyordu.

Her ne kadar Kral sarayın dışında olsa da ara sıra sanki beni gözetliyormuş hissine kapılıyordum. Her arkamı dönüşümde, boş bir koridor ya da kızlardan birinin alaycı yüzüyle karşılaşıyordum sadece.

Bir gün öğleden sonra, Wren ile derse giderken, lafımı yarıda kesip, tam arkamda olduğundan emin olduğum Kralın sırtık yüzünü göreceğim diye bir anda arkama dönünce “İyi olduğuna emin misin?” diye sormuştu Wren.

İçim fena halde ürperdiği halde yürümeye devam etmiş ve “Evet, eminim. Her zamankinden daha iyiyim hatta.” demiştim.

Parmaklarıyla kolumu okşarken “Lei,” dedi “Bana karşı dürüst ol. Kral ile olanlardan beri pek iyi olduğun söylene—”

Kolumu hızla çekip “İyiyim diyorum!” diye tısladım. Birkaç adım önümüzde Chenna ile laflayan Aoki, omzunun üzerinden bize bakınca sesimi alçaltarak “Yani, korkunçtu Wren. Ve bir gün tekrar olacak. Bundan... beklemekten nefret ediyorum. Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum,” diye devam ettim.

Wren başını salladı. “Benim için de durum aynı. Ama yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Öyle mi?” diye yanıtladım sessizce. Buna nasıl dayandığını sormak istiyordum ona. Gece bastırıp da ay ışığı karanlığı boğarken, evini düşünerek benim gibi özgürlük hayalleri kuruyor muydu acaba o da? Diğer kızların ve bizim bir geleceğimiz olsun istiyorsak tek yolun bu saraydan kaçıp kurtulmak olduğunu düşünüyor muydu? Bunları sormaya çekindiğimden susmayı yeğledim. Cevabını biliyordum aslında, çünkü her kaçma hayali kurduğumda beni durduran şey, onun için de geçerliydi.

Kanları burada olacak. Beni anlıyor musun? Senin ellerinde.

Kalan yol boyunca hiç konuşmadık.

Tarih ve politika öğretmenimiz Madam Tharazi, solarak düşen yaprak renginde pulları olan yaşlı kertenkele formunda bir iblisti. Bahçedeki eğri büğrü gövdeye sahip akça ağacın ve alçaltılmış panjurların gölgelediği küçük ve sıcak odası, Kadınlar avlusunun güneybatı tarafındaki bir evin zemin katındaydı. Odası hep kasvetli olduğundan, diğer kızları sık sık uyuklarken görürdüm. Madam Tharazi, öğretmenlerimiz içinde en ilgisiz olabilirdi ancak kızların o halini görmemesi, gözlerinin yarı yarıya sırlı gibi olmasındandı. Diğer kızların çoğu İkhara tarihini ve politikayı biliyorlardı muhtemelen. Ancak ben hep dikkatle dinliyordum. Bu dersler, sarayın dışındaki dünyayı öğrenmemi sağlayan tek zamandı ve dışarda bir dünya olduğunu daima hatırimda tutarak bu derse gereken önemi veriyordum.

Sadece bir dünya değil. *Bir gelecek.*

Bugün hava soğuk ve bulutluydu. İç karartıcı loş ışık, Madam Tharazi'nin pullarını sıyrıp geçiyordu. Yanımda oturan Aoki'nin çenesi ayrılmaya başlamıştı, uykuya dalmak üzereydi.

Bugünkü ders, kedi klanı Amala üzerineydi. Madam Tharazi, biz orada değilmişiz gibi pencereden dışarıyı seyrederek “Kitori ayaklanmasının başarısız olmasının ardından,” diye anlatmaya başladı. “Sayıları neredeyse yarıya düşmüştü. Klan, yeniden toparlanabilmek için eskiden beri göçebe olarak yaşadıkları Jana'nın güney çöllerine doğru geri çekildi. Lort Kura'nın kızı Leydi Lova, babasının ölümünden bir yıl sonra klanın yönetimini devraldı. Sadece on altı yaşındaydı. Bu, onların dördüncü kadın liderleriydi. Pek çok klanın aksine, Amala'nın kadınların yükselmesi konusunda ilerici bir tavrı olduğu...”

“General Lova.”

Wren'in fısıltısını duyduğumu belli etmek için ona doğru baktım. Sesi iyice homurtuya dönüşen Madam

Tharazi'nin kuyruğunun ucu tembelce kıpırdıyordu. Bazen Madam Himura'nın onu bilerek öğretmenimiz yaptığını düşünüyordum. Politika hakkında fazla bilgili olmamızı istediklerinden şüpheliydim; bilgimiz, sadece akşam yemeklerinde saray yetkilileri ile konuşabileceğimiz düzeydeydi ancak fikir sahibi olmak için yeterli değildi.

“Ne?” diye fısıldadım Wren'e.

“Ah. Sadece Lova General olarak anılmak istiyor, Leydi değil demek istedim. Bu konuda çok titizdir de.”

“Onunla tanışıyor musunuz?”

“Evet. Babam, birkaç yıl önce, önde gelen klanlardan bazıları ile birlikte bir konsey düzenliyordu. Kral, kedi klanının davet edilmesini istemiyordu. Anlaşmazlıklarını duymuşsundur. Ama babam ısrarcı oldu ve onları yakınımızda tutarsak daha rahat kontrol edebileceğimizi söyledi.”

“Nasıl biriydi?” diye sordum. “General Lova.”

Wren'in yüz hatları titreşti. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, zira ondan böyle şeyler görmeye alışık değildim: tereddüt, kızarık yanaklar.

Utanmıştı.

“Güzel,” diye itirafta bulundu, sesinde arzulu diyebileceğim bir ton vardı. “Ve güçlü. Henüz on sekiz yaşına basmıştı, yani sadece iki yıldır hüküm sürüyordu ve diğer klan liderleri onun en az iki katı yaşındalardı. Ama bu durum Lova'yı hiç bağlamıyor gibiydi. Sanki davetli değil de ev sahibiydi. Orada bulunmasını şüphe ile karşılayan herkese karşı gayet cesurdu.”

Bir an duraksadım ve “Sanki onunla çok zaman geçirmiş gibi konuşuyorsun,” dedim.

“Pek sayılmaz,” diye yanıtlasa da pek inandırıcı gelmedi bana. Öfke ile üzüntü arasında gidip gelen sesinde acıya benzeyen bir ton vardı.

Bayan Himura, o gün akşam yemeğinde, ertesi gün yapılacak olan Koyo¹⁵ kutlamaları nedeniyle dersimiz olmayacağını söyledi. Onuncu ayın birinci gününde, Ikharadaki tüm kastlar güzün gelişini kutlardı.

Saraya geldiğimden beri neredeyse dört ay geçtiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Kadınlar avlusundaki mevsim değişimini bütün ağaç ve bitkilerden anlamak mümkündü. Yapraklar, kıvı ve taba rengine dönüyor, çiçekler yapraklarını yerlere saçıyor. Geçen hafta boyunca, pencere min baktığı bahçelerin rengi, yeşillik deryasından ateş sarısı ve kırmızısına dönmüştü.

Bayan Himura, yemek çubuklarını tabakta kalan son tuzlu mürekkep balığını almak üzere sallarken “Yarın gece, iç avlulardaki bir eğlentiye katılacaksınız. Kral da orada olacak. Bu sabah erken saatlerde döndü saraya. Duyduğuma göre çok yorucu bir yolculuk geçirmiş, yani mümkün olduğunca hareketlerinize dikkat edin,” dedi.

Karşımda oturan Wren’in bana baktığını hissedebiliyordum. Bakışlarımı ondan kaçırarak boğazımdaki yumruyu hafifletmesi için çayım dan büyük bir yudum aldım. O gecenin anıları depreşmeye başladı o anda: Kralın kükremesi, kollarımı kaba bir şekilde kavrayan parmakları, kafama aldığım darbe.

Aoki, omzunu benimkine değdirerek “İyi misin?” diye fısıldadı.

Dudaklarımı ıslatıp “Ben... iyi olacağım,” dedim.

“Eğlenceden önce ne yapacağız?” diye sordu Chenna.

Bayan Himura, “Kâğıt Evde kalacaksınız,” diye yanıtladı. “Öğleden sonra hizmetçileriniz sizi hazırlamaya başlayacak.”

15 Güneydoğu Asya ülkelerinde sonbaharda sararan kiraz çiçeği yaprakları kuzeyden güneye süpürölür ve insanlar renkli yaprakları görmek için kırsal bölgelere giderek sonbaharın gelişini kutlardı. Bu festivale Koyo denilmiştir. (ç.n.)

Odada bir heyecan dalgası dolaştı. Bugüne kadar hiç boş günümüz olmamıştı. Her ne kadar diğer kızlar gibi benim gönlümden de tüm gün yatmak geçse de bu fırsatı değerlendirebileceğim farklı bir fikir gelmişti aklıma.

Herkes ayrılmak üzere ayaklanırken Bayan Himura'ya yaklaştım.

“Gene ne var?” diye cıyıkladı.

En kibar ses tonumla “Bayan Himura,” diye başladım, “yarın ilave bir ders alıp alamayacağımı merak ediyordum da.”

Kafasını kaldırmadan bir parmağını hafifçe masaya vurdu ve “İhtiyaç duyduğun kesin. Ama yarın hiçbir öğretmenin çalışmayacak. Kutlamalardan dolayı herkes izinli,” dedi.

“Gece Evleri de mi?”

İlgisini çekmişti galiba ki çenesini kaldırdı.

“Çünkü almak istediğim ders orada,” diye devam ettim hızlıca. “Zelle’den ders almak istiyorum. Geçen sefer fazlasıyla gergin olduğumdan kendimi pek veremedim ve olanlardan sonra...” Tam bu noktada yüzüme utangaç bir ifade yerleştirip “... hatamı telafi etmek istiyorum,” dedim.

Gözlerini kısarak “Kral o zamandan beri seni çağırmadı. Kim bilir ne zaman çağıracak?” dedi.

“Ama koyo partisinde olacak. En azından iyi bir izlenim bırakmaya çalışırım üzerinde. Lütfen, Bayan Himura, denememe izin verin.”

Hiç bitmeyeceğini sandığım birkaç saniye boyunca beni süzdü. Daha sonra kolunu sallayıp dikkatini yeniden önündeki kâseye verdi ve “Sanırım bir zararı olmaz,” dedi.

Kararını değiştirmeden önce ona minnettar olduğumu bildirir bir bakış attım ve koşarak odadan çıktım. Kapıda Wren ile çarpıştık. Elleriyle kolumu kavrayıp “Ne hakkında konuştunuz?” diye sordu.

“Yarın Zelle ile ek bir ders yapacağım,” dedim.

Beni dikkatle süzdükten sonra “Neden?” diye sordu.

“Düşündüm ki; madem kralı tekrar göreceğim, ben de...”

“Sebebi bu değil,” diye araya girdi. Parmaklarını omzumun etrafında dolandırıyordu ve bana doğru iyice sokularak alçak sesle “Seni tanıyorum Lei. Onu memnun etmek istemezsin,” dedi.

“Hayır isterim.”

Wren kaskatı kesilmişti. Gözlerimi ondan kaçırıyordum ama bakışlarının beni delip geçtiğinden emindim. Sessizlik dayanılmaz bir hâl aldığı anda, gözlerimi kapayıp bir çırpıda tüm planımı anlatmak geçti içimden. Ama yüzündeki ifadeyi görünce donup kaldım. Gözleri çok sert ve yaralanmış bakıyordu.

“Lütfen yalan söyleme,” dedi Wren. Yanımdan ayrılmadan önce parmaklarıyla benimkileri okşadı ve sessiz bir şekilde “en azından bana,” diye ekledi.

Bir şeyler gevelemeye çalıştım ama konuşamadığım için gitmesine izin verdim. Çünkü yarın Kral ile yüzleşecektim ve doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak ne hissettiğimi ben de bilmiyordum.

ON DOKUZ

Ertesi sabah, Azami Hanımefendi beni Zelle'in odasına bıraktığında "Tarihe geçtin dokuz," dedi Zelle.

Son sefer olduğu gibi yine çok güzeldi. Pas rengi bir elbise dizlerinin üstüne düşerek baldırlarının ince şeklini açığa çıkarıyor ve altın yapraklı bir kolye köprücük kemiğini süslüyordu. Karşısında diz çökerken elinin üzerine yasladığı başıyla sakince beni izledi. İçeri rüzgâr girmesin diye panjurları kapatmıştı ve odanın bir köşesinde zayıf bir alev titreyiyordu. Yatağının üzerindeki ipek çarşafların kürklerle yer değiştirdiğini fark edince ona ilk gelişimin üzerinden hayli zaman geçtiğini anladım.

İki ay. Bir ömür gibiydi ama aynı zamanda dün gibiydi. Bir an, bir kalp atımı öncesi gibi...

Zoraki gülümseyerek "Öyle mi?" dedim.

Zelle sırtıttı ve "Eğittiğim Kâğıt Kızlar içinde Kralı reddeden tek kişisin," dedi.

Yüzümdeki gülümseme soluverdi.

Onun da tebessümü yok olmuştu. “Ah,” dedi “üzgünüm. Bunu bilmekten gurur duyacağını düşünmüştüm.”

“Aslında, *tüm* Kâğıt Kızların onu reddetmeye çalıştığını bilsem daha iyi hissederdim.”

Kısa bir süre bekledikten sonra “Bu da bir şey ama, değil mi?” diye mırıldandı.

Derse geçen sefer gördüklerimizi tekrar ederek başladık. Odaklanmış görünmeye çalışıyordum, ancak dakikalar ilerledikçe kapıya daha fazla bakmaya başladım. Fazla kıpırdamış olmalıyım ki Zelle en sonunda dayanamayıp sordu. “Bir sorun mu var? Azami Hanımefendi bu dersi senin talep ettiğini söyledi. Eğer fikrini değiştirdiysen—”

“Öyle değil,” dedim çabucak. “Sadece... tuvalete gidebilir miyim? Çok sıkıştım da.”

“Git haydi. Ama dikkatli ol da Azami Hanımefendi seni yakalamasın. Ders bitene kadar seni bırakmam yasak normalde.”

Ayağa zıpladım ve teşekkür ederek dışarı koştum. Ev, günün bu saatinde oldukça sessizdi. Ayak seslerim çok gürültü çıkardığından, başımı eğip parmak uçlarımda koşmaya devam ettim. Merdivenlerde Ay kastından panter formunda bir iblis yanımdan geçti. Kedi kulaklarının etrafını mücevherler süslüyor ve bir omzu açık olan mor yakut rengi elbisesinden pürüzsüz kürklü kolu görünüyordu. Bakışlarını gözlerimin içine dikti ve omuz silkerek *Uzun bir geceydi*, dercesine gülümsedi.

Giriş katına ulaştığımda tuvalet yerine sahanlığa çıkan ana koridora ilerledim. Zelle’in odası haricinde Gece Evlerinin diğer kısımlarını bilmiyordum ancak buranın yerleşimi, Kadınlar avlusundaki diğer binalar gibiyse evin sorumlusu olan Azami Hanımefendinin süiti bu katta ve evin arka tarafında olmalıydı. Birkaç sessiz odanın yanından geçtim—

bazıları pek de sessiz değildi—ve koridorun sonundaki kapının önünde durdum.

Kulağımı ahşap kapıya dayayıp dinlemeye başladım.

Ölüm sessizliği vardı odada.

İçeride olması durumunda mazeret uydurabilmek için, parmak eklemlerimle kapıya tıklattım. Hiç tepki yoktu. Dikkatli bir şekilde kapıyı azıcık aralayıp bekledim ve bir şey olmayınca geçebileceğim kadar açıp içeri süzıldüm.

Tam da onun gibi titiz ve düzenli birinden beklediğim gibi, odası pırıl pırıldı ve her şey yerli yerindeydi. Odaya egemen olan alçak masaya bakınca, bu kısmın onun eğlence alanı olduğunu tahmin ettim. Onun ofisi olduğunu düşündüğüm sağ taraftaki kapıya doğru yaklaşıp içeriyi dinledim ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra içeri daldım. Duvar boyunca sıralanmış dolaplar vardı. Köşedeki buhurdanlıktan dumanlar tütüyordu ve yan tarafında gökteki efendilerimizin heykelleri duruyordu. Sadece gök tanrıları vardı; Azami Hanımefendi de tıpkı benim gibi kuzeyli olmalıydı. En yakındaki dolaba doğru ilerliyordum ki yukarıdaki odadan pat diye bir ses geldi.

Donup kalmıştım.

Boğuk bir kahkaha sesi geldi ve tahtalar gıcırdadı. Fahişelerden biri ve misafiriydi. Azami Hanımefendinin her an gelebileceği korkusuyla bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve güçlükle nefes alarak en yakındaki dolabın en üst çekmecesini açtım.

İçinde düzenli bir şekilde yerleştirilmiş parşömenler ve kâğıt parçaları vardı. Şöyle bir göz attım, ancak sadece bir çeşit hesap gibi görünüyordardı, bu yüzden bir sonraki çekmeceye geçtim. Zelle şüphelenmeden önce odasına dönmeliyim diye düşünerek ayrılmak üzereydim ki açtığım son çekmecedeki deriye sarılı bir tomar kâğıdı görünce meraklanıp kaldım.

Gördüğüm şey karşısında düşüp bayılacaktım. Elimdeki kâğıtlar, Gece Evleri Fahişelerine ait kayıtlardı.

Ensemden yukarı doğru bir ürperti yayıldı. Kralın dediklerini hatırladım. Eğer annem saraya getirildiyse olacağı yer burasıydı.

Liste tarih sırasına göre yapılmıştı. Sayfalar arasında hızla geçerken yedi yıl öncesini buldum. Omzumun üzerinden ardıma baktıktan sonra cildi açtım. Nefes almaya bile korkuyordum. Eğer annemin ismi bu listede ise bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Hatta *burada*, bu binalardan birinin içinde olduğu anlamını taşıyordu.

Ona bu denli yakın olabileceğim düşüncesi, içimde değişik hisler uyandırıyor.

Gözlerimlisteyi hızla tararken elimdekikâğıt zangırdıyordu. Askerlerin köyümüze geldiği zaman ilkbahardı; her taraf çiçeklerle doluydu. İsmi en başlarda olmalıydı. Ancak baştan sona tüm isimlere bakmama rağmen adını bulamadım. Dönüp tekrar tekrar isimlere baktım. Bir şekilde, bir mucize ya da büyü yoluyla adının orada yazılı olmasını ve kibar bir tanrıdan bana tutunacak bir dal vermesini diledim.

Gözyaşlarım yanaklarıma hücum ediyordu. Önümdeki kelimeleri bile güçlükle okuyordum ve elimdeki tomarı dişlerimle parça parça etmemek için kendimi çok zor tutuyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Olduğum yerde hızla döndüm. Zelle kapıda dikiliyordu.

“Ben... bir şeye bakıyordum,” diye geveledim. Yanaklarım sırlıklam olmuştu, gözlerimi ovalayarak akan yaşları durdurmaya çalıştım.

“Bunu görebiliyorum.” Sesi sertti ancak kaba değildi. Gözlerini kısarak elimdeki tomara baktı ve “Tam olarak neye bakıyordun?” dedi.

“Anneme,” diye mırıldandım.

“Annen bir kâğıt parçası mı?”

Gülmedim. Kâğıtları ona doğru döndürerek “Yedi yıl önce askerler tarafından alındı,” dedim. “Bu, o yılki fahişelerin listesi. Ben... sanmıştım ki onun adını burada bulabilirim.”

Zelle’in koyu gözleri parladı ve “Buldun mu?” diye sordu sessizce.

Boğuk ve kısık bir sesle “Hayır,” diyebilirdim.

Tam o anda, evin dışından Azami Hanımefendinin bağırma sesi duyuldu. Zelle, son derece çevik bir hareketle ileri atılarak elimdeki tomarı kapıverdi. Usta elleriyle hızlıca sarıp çekmeceye koyduktan sonra beni kolumdan tuttuğu gibi odanın dışına çıkardı. Köpek kadın evin içine girdiğinde koridora çıkmıştık bile.

Benekli kulakları, ayak seslerimizi duyunca dikiliverdi. Gri gözlerini üzerimize sabitleyerek “Bitirdiniz mi?” diye sordu.

Zelle, iç geçirerek “Erken bitirsek de geç kalsak da size yaranamayız. Hayatınızda hiç mutlu oldunuz mu, Azami Hanımefendi?” diye karşılık verdi.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme olsa da “Siz etrafta dolandığınız sürece mutlu olamam,” diye homurdandı. Eliyle beni işaret ederek “Gel buraya, çocuk. Hizmetçin dışarda,” dedi.

Omzumun üzerinden geriye doğru baktım, Zelle ile göz göze gelmek istiyordum. Ama o çoktan odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Dışarı çıktığımda beni karşılayan Rika, sessiz bir şekilde Gece Evlerinin bahçelerini geçerken bana eşlik etti. Nasıl bir ruh hali içinde olduğumu anlamış olacak ki hiç konuşmuyordu. Her şeyi boş vermiş vaziyette yürüyordum, tek duyduğum şey kulak zarlarıma ritmik bir şekilde hafif hafif vuran kalp atışlarımdı.

Annem geçmişte—*ve şimdi*—burada değildi.

Rahatlamalıydım aslında. Annem, bir fahişe olması için zorlanmamıştı. Buna katlanmak zorunda kalmamıştı. Ancak Kralın dediği gibi, askerler onu buraya getirdiyse olacağı tek yer Gece Evleri idi ki aksi takdirde onu buraya hiç getirmedikleri anlamı çıkıyordu. Bu da...

O anda iki büküm olup gürültüyle öğürdüm.

Rika, sırtımı sıvazlayarak “Hanımefendi, sorun nedir?” diye sordu. “Hasta mısınız?”

Evet. Hastayım. Bütün bunlar midemi bulandırıyor.

Tabii ki bunu söylemedim. Onun yerine kusmuğumu yutmaya çalışarak kafamı salladım. Bir süre sonra, parmaklarımı karnıma bastırdım ve yola öyle devam ettim. İçimde bir yerler, derinlerimde bir yerim sancıyordu. Taş gibi sert bir şey vardı sanki içimde. Sanki bir şeyler kaybetmişim gibi, kendimden bir parçayı Gece Evlerinde bırakmışım gibi bir his sardı o anda içimi. Beni hayatta tutan bir şeyi, umuda benzeyen bir şeyi ardımda bırakmışım...

YİRMİ

Kralın koyo kutlamaları, iç avlularda, kıyısı bir tarafında ağaçların tepeleri ve diğer tarafında taşlarla döşenmiş bir patika ile sınırlı olan nehrin büyük bir kıvrıma sahip olduğu kısımda yapılıyordu. Arabalarımız durduğunda bir renk cümbüşü ile karşılaştık. Nehrin üzeri, güverteleri mumlarla kaplı, tepesi açık küçük teknelerle ve nehir kenarındaki tapınakların ve kameriyelerin çatılarında asılı fenerlerle birbirine bağlanan yürüyüş yolları ile çapraz bir şekilde kapatılmıştı. Kenardaki ağaçlara asılan fenerler, ortamın ışığını iyice arttırmış ve sonbaharın renklerini iyice gözler önüne sermişti. Konukların kahkahaları ve muhabbetleri müzik sesine karışmıştı.

Her şey parlak ve ısıltılıydı. Güzeldi, hatta şimdiye kadar sarayda gördüğüm en güzel ortamdı. Fakat her ne kadar gözlerim sahneyi tarasa da aklım içinde annemin olmadığı isim listesindeydi.

Yanıma gelerek düşüncelerimi kesintiye uğratan Aoki, “Sorun ne?” diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım. Tahtirevanların yanında dikiliyorduk ve hizmetçiler bizi bekliyorlardı.

“Lei?” diye ısrar etti. “Zelle’in dersinde bir şey mi oldu?”

Boğazımı temizleyip “Sanırım Kral ile olan her şeyi geri getirdi,” dedim. “Ama iyiyim. Sahiden bak.”

Sallana sallana nehre doğru yürüdük. Diğer kızlar bayağı bir önümüzdeydi. Bayan Himura, onları çayevi olarak ayarlanmış, sudaki büyük platformlardan birine doğru götürüyordu.

Sessizce yürürken “Sana söylediklerimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum,” dedi Aoki. Kirpikleri aşağıda, ellerini sımsıkı kenetlemiş vaziyette “Kral ile ilk gecemden sonra dediklerimi hatırlıyor musun? Seni ben mi korkuttum acaba diye endişeleniyorum. Belki de benim yüzümden kaçmaya çalıştın,” dedi.

“Hayır,” dedim hızlıca “hiç alakası yok. Ama... seni öyle gördüğüm için iyice kinlenmiştim. Daha iyi misin o günden bu güne?” diye sordum göz ucuyla ona bakarken.

Ve beni şaşırtarak başını evet manasında salladı.

Yüzünde tuhaf bir parılıyla kelimeler döküldü dudaklarından. “Sadece ilk gece olduğu için o kadar korktum galiba, Lei. Ne beklediğimi bile bilmiyordum. Daha önceden onunla hiç zaman geçirmemiştik ve bittikten sonra beni hemen göndermişti. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Ve sonra da Blue ile Mariko’nun dalga geçmeleri falan derken... ama ondan sonraki seferler aslında o kadar da fena değildi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Çoğu kez vaktimizi konuşarak geçirdik. Kral, bana krallıkta neler döndüğünden, politikadan, gezilerinden ve gördüğü şeylerden bahsetti. Fikirlerimi sordu. Krallıkla alakalı umutlarını paylaştı benimle. Korkularını da tabii.” Dudağını ısırarak yere doğru baktı ve “O... özel hissettiriyor,” dedi.

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti inerken “Yok daha neler!” diye haykırdım.

Aoki, sesimdeki kabalık karşısında ürküp güzel yüzünü buruşturdu. Gözlerini benden kaçırarak dudaklarını yaladı ve sözlerine devam etti. “Bazen seni soruyor. Belli etmiyor ama bütün bunlarla başa çıkmak onun için hiç kolay değil. Koca bir krallığı idare etmek. Ve senin düşündüğünün aksine, o bizim mutlu olmamızı istiyor.” Bu dediğine kahkahayla güldüğüm için bana tuhaf tuhaf bakarak “Lei, seni yakında tekrar çağıracağını söyledi bana,” dedi.

Gece yeterince soğuktu ama Aoki’nin sözleriyle hava daha da soğumuştur sanki. Fırtınalı sonbahar rüzgârı cildime ve iliklerime işleyince boynumdaki şalı iyice sıkarak boğazımı kapadım.

Diğer kızların oturduğu tarafa baktım. Kral, her zamanki siyah-altın renkli elbiseleriyle oradaydı ve Blue’nun söylediği bir şeye gülerken kafasını geri doğru atmıştı. Sesi, gök gürlemesi gibi gerilimli bir şekilde içime işliyordu. Ama görünüşü... böyle gülebilmesi...

Durdum. Aoki, alnını kırıştırmış bana bakıyordu.

Krala doğru bakarak “Ben bunu yapamam,” dedim. Sözlerim bıçak gibi keskindi.

Her iki tarafımızdaki hizmetçiler, devam etmemizi beklerken mesafelerini koruyorlardı ve müzik sesi konuşmamızı bastırarak kadar yüksekti. Ama yine de sesimin yarı fısıltı gibi çıkmasına özen göstererek devam ettim. “Bana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim.”

Konuşana kadar farkında değildim. Bu, daha önce söylediklerimden farklıydı. Daha evvelkiler, sanki bir şeyi hayal ederek onun gerçekleşmesini ummak gibiydi. Ancak bu kez, bütün kalbimle ve tam bir kesinlikle söylüyordum bunu.

Kral, bana sahip olamayacaktı.

Aoki’nin gözleri kocaman olmuştu. “Onu yine mi reddedeceksin? Bu senin işin Lei. O kadar da kötü değ—”

Bir hışımla ona döndüm ve “*O kadar da kötü değil, ha? İlk sefer nasıl hissettiğini unuttun galiba,*” dedim.

“Ama sana daha iyiye gittiğini söyledim. Sanırım onunla vakit geçirmekten keyif almaya başladım. Kralın tüm dikkatini çekebilmiş olmak...” Gözlerinde bir parıltı belirmişti. “Krallıktaki kaç insan böyle bir tecrübe yaşayabilir ki?”

Buz gibi bir sesle “Yatağına aldığı yüzlerce kız,” diye karşılık verince yanakları pembe pembe oluverdi.

“En azından Kralın sana verdiği şey için minnettar olabilirsiniz.”

Gözlerimi ona dikip “Bana verdiği şey mi? Aoki, o bizden evlerimizi, ailelerimizi aldı,” dedim.

Kollarını iki yana açarak “En azından bize yeni bir ev verdi! Saklı Saray, Lei! Pek çok kız fahişeliğe zorlandı ya da korkunç bir erkekle evlen—”

“Kulağa tanıdık geliyor.”

Birbirimize sert sert bakarak bir süre sustuk. Sessizliği Aoki bozdu yine.

“Üzgünüm,” dedi “bu hiç doğru değildi.”

Ellerini tutup ona gülümsedim ve “Ben de üzgünüm. Bak, eğer Kral ile olmak istiyorsan ve dediğin gibi sana karşı iyi ise ben buna çok sevinirim. En azından buranın keyfini çıkarıyorsun. Ama ben yapamam,” dedim.

“Belki onu biraz tanısan—”

“Bu yeterli değil.”

Aoki, yakınımızda hizmetçi olup olmadığını kontrol ettikten sonra, fısıltıyla “Başka biri mi var?” diye sordu.

Wren’in güzel yüzü önümde beliriverdi: güzel, gamzeli gülümsemesi ve canlı, kedimsi gözleri.

“Hayır,” diye yalan söyledim “elbette yok.”

Aoki rahatlamış gibiydi. “Neden sorma ihtiyacı hissettim bilmiyorum. Kadınlar avlusunda bir erkeği nereden bulacaksın ki zaten?”

Çünkü o bir erkek değil.

Tüm varsayımlar bir kadın ve bir erkeğin aşkı üzerineydi. Bu durum beni oldukça kızdırmaya başlamıştı. Bence iki kadın arasında aşk yaşanması çok da garip bir durum değildi.

Hepimiz aynıyız aslında, gerçekten böyle küçüğüm. Özümüzde biriz.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Annem olsa beni anlardı diye düşünürken onu kaybetmiş olmak bir kez daha o kadar içime işledi ki göz yaşlarıma engel olmak için kahkaha atmak zorunda kaldım.

“Belki de,” dedim Aoki’ye “Usta Tekoadan hoşlanıyorumdur.”

Kıkırdayarak elini ağzına götürdü ve “Biliyordum!” dedi.

Bakışlarım tekrardan Kralın olduğu platforma doğru kayınca neşem kayboluverdi. Parmaklarımı esnettikten sonra, cesaretimi kaybetmeden önce ona doğru harekete geçtim. Aoki arkamdan hızla geliyordu. Platforma çıkan kısa patikayı geçerken hizmetçilerden biri geldiğimizi duyurdu. O anda tüm konuşmalar kesildi. Aoki birden öne atılmıştı ancak herkesin gözü benim üzerimdeydi. Bakışlarımı Aoki’nin elbisesinin sallanan kuyruğuna sabitleyerek kafamı yerden kaldırmadan ilerledim.

Aoki, sesinde daha önce hiç duymadığım bir kibarlıkla Kralı selamladıktan sonra kenara çekildi. Ben de uzun etekli elbisemin elverdiğince, zarif bir şekilde diz çökerek avuçlarımı yere dayadım. Onun önünde son kez böyle durduğum anı hatırlayınca tüylerim diken diken olsa da “Kralım,” dedim.

“Kalk.”

Sesi, derin bir gürleme gibiydi. Kalbim, göğüs kafesimi amansız darbelerle yumruklarken, güçlükle nefes alarak

dediğini yaptım. Cesaretimi toplayıp gözlerimi ona doğru kaldırdım. Ama yüzünde görmeyi hiç de beklemediğim bir ifade vardı.

Mutluluk.

Mutlu görünüyordu. *Beni gördüğü için.*

Eski iki arkadaşımız gibi, neşeli bir şekilde gülümsedi ve “Lei-zhi,” dedi. Sanki odasında yarı çıplak vaziyette kükreyerek beni kovalayan adam o değilmiş gibi “Seni özledim. Haydi biraz yürüyelim, sadece sen ve ben. Konuşacağımız şeyler var,” dedi.

Yardım etmeyi teklif etmesin diye hızlıca ayağa kalktım. Wren ile bakışlarımız kesiştiği anda Kral, elini omzumun üzerine koyarak beni platformdan dışarı doğru çıkardı. Her yandan fısıltılar duyulmaya başladı o anda. Kral ile aramızda olanları herkesin bildiği muhakkaktı ve herkesin, tıpkı benim gibi, onun beni bu kadar sıcak karşıladığı için şaşkın olduğu çok belli oluyordu.

Afallamıştım ve oldukça tedirgindim. O gülümsemenin altında tanrılar bilir ne saklıyordu.

Herkesin bakışları altında, eğlencenin olduğu yere doğru ilerledik. Birbirine bağlanmış yollardan yüzen nargile ve çay evlerine kadar rastgele bir rota izledik. Yolu dolambaçlı hale getirmeye niyetli gibiydi. Neşeyle bazı konukları selamlarken, bana onların daha önce katıldıkları ziyafetleri, törenleri anlatıp haklarında bilgiler verdi ve Shomu’dan getirttiği, üç yıl boyunca tamamen karanlıkta olgunlaşmış yeni içkiyi mutlak surette denemem gerektiğini söyledi. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Çekimser cevaplarla geçiştirmeye çalışıyordum onu. Omzumdaki elinin ağırlığı ve ona bu kadar yakın olmam, korkunun yanısıra öfkemi de tetikliyordu. En son karşılaştığımızda olanlardan sonra benimle nasıl böyle

konuşabiliyordu? Beni bir hafta boyunca açlık ve kapatılma ile cezalandırdıktan sonra?

Aniden dururken “Sana bir özür borçluyum, Lei-zhi,” dedi. Bir patikanın tam ortasındaydık. Arkamızda kol kola dolaşan ceylan formundaki iki adam az kalsın bize çarpıyorlardı ve hararetili baş selamları eşliğinde özür dileyerek geri çekildiler. İlerimizdeki konuklar hızla dönüp rotalarını değiştirdiler. Kral, bulutsuz bir kış gökyüzünün keskinliği gibi şok edici bir şekilde parlak, buz mavisî gözlerini benimkilere sabitleyip konuşmaya devam etti.

“Sanırım kontrolün bende olmasına alışmışım. Yahut en azından kontrol bendeymiş gibi görünmeye.” Uzun bir nefes bırakıp devam etti. “Bunu sıklıkla itiraf etmem ama gerçekten zor bir iş. Kral olmak. Yönetmek. Bunların hepsini”—kolunu eğlencenin olduğu tarafa doğrultmuştu—“ve dahasını. Tüm İkhara onunla ilgilenmemi ve onu korumamı bekliyor. Adil olmak için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. Kaybedenler her zaman olacaktır.” Omuzlarını döndürerek boynunu kütürdetti. “Yönetmek tıpkı şamanın sihri gibidir. Sadece aldığın zaman verebilirsin.”

“Belki de,” dedim ölçülü bir sesle “bu aldıklarınızı dengelemekle ilgili bence.”

Kral, yüzünü bana çevirdi, eğlenceden gelen ışıklar, dış hatlarını hatta ince burnunu bile güzel gösteriyordu. “Herkes her şeye sahip olamaz. Ve herkes aynı ihtiyaçlara ya da haklara sahip değildir.”

Dişlerimi sıkarak ters ters ona baktım.

“Ve herkesin ilk etapta vereceği şeyler de aynı değil,” diye devam etti. Yüzü gerginleşmişti. “Mesela kardeşlerime bak. Benden bir iki yaş büyüklerdi. Ama ben henüz yedi yaşındayken güçlü bir yönetici olmak için yapılması gerekenlerin idrakine onlardan çok daha iyi varmıştım. Canlarını alırsam gökteki efendilerimize ve saraya, ölmekte olan babamın iktidarını her

ikisinden daha fazla hak ettiğimi ispatlayacağımı biliyordum. Benim kaderim almak iken onlar bu dünyaya vermek için gelmişlerdi.”

Kısa bir duraklamanın ardından devam etti. “Değerimi kanıtladım. Ama yine de kimse yaptığım fedakarlıkların hakkını teslim etmedi. Krallık için verdiklerimin kıymeti bilinmedi. Bir isim sahibi olmama bile müsaade edilmedi. Yüce Efendimiz şöyle Yüce Efendimiz böyle, sanki ben sadece ondan ibaretmişim gibi, herkesin dualarını gönderdiği sıradan bir yöneticiymişim gibi...”

Dudaklarımı yalayıp dikkatlice “Tabii ki ben bu konularda uzman değilim Kralım, ama... bir Kralın işi tam olarak da böyle şeyler değil midir?” dedim.

Yüzü, dolgun kirpiklerinin altından beni süzerken sert bir maske takılmış gibi donmuştu. Bir an için bana vuracağını zannettim ama yapmadı. “İnsanlar, karşılığında bir şey teklif etmeden tanrılardan bir şey istemezler,” dedi sert bir şekilde.

Sonra yüz hatları gevşedi ve bana gülümsedi. Bu tebessüm, her zamanki haylaz gülüşünün izlerini taşısa da ifadesindeki bunalmışlığı ve gözlerinin altındaki koyu halkalarda kendini belli eden yorgunluğunu gizlemeye yetmiyordu. Ve hepsinden de öte, içten içe bir çılgına dönmürlük hali vardı üzerinde. “Krallığımın içindeki Hastalığı duydu mu Lei-zhi?”

“Hastalık?” Bu ifade eski bir hatırayı anımsatır gibi olsa da nerede duyduğumu o anda çıkaramadım.

“Bir şey topraklarımızı hasta ediyor: dağlarda orman yangınları, depremler, güney vilayetlerinde hayatı felç eden kuraklıklar... Zebe Nehri, geçen sene üçten fazla sefer setlerini yıkıp geçti. Taburlarımdan ikisi, yeniden yapılanma çabalarına yardımcı olmak için hâlâ Marazi’de. Raporlar, takip edemeyeceğim kadar hızlı geliyor. Son çıktığım gezide bu durumdan etkilenen sayısız köy ve tarım arazisi gördüm. Komşu Kâğıt klanına sığınmak zorunda kalmış bir Çelik klanı

bile vardı.” Öfkeyle burnundan soluyarak devam etti. “Onur kırıcı bir durum. Ve artan isyanlar nedeniyle zamanımı ve kaynaklarımı bu iş için verimli bir şekilde kullanamadım.”

“Ama bunlar doğanın getirdiği şeyler değil mi?” diye sordum. “Depremeler, kuraklıklar—”

“Kesinlikle. Ama bir şey onları daha da kötü bir duruma getiriyor. Ve sanırım en sonunda ne olduğunu buldum.” Kafasını eğdikten sonra gözlerini göğe yöneltti.

Bakışlarını takip ediyordum. İlk başta neyi kastettiğini anlamamasam da bir anda kafama dank ediverdi.

“Tanrıları mı ima ediyorsunuz?”

“Kızgınlar,” diye homurdandı, sesindeki o bildik sertlik geri gelmişti. Çenesinde bir kas seğirdi. “Bizi bir şey için cezalandırıyorlar. Anlıyor musun? Ahla bile benimle alay etmek için savaşıcı formunu almış durumda. Onların gönlünü almalıyım.”

General Yu’nun, Eira Hanımefendiye Kralın batıl inançların etkisinde bir kişiliğe sahip olduğunu söylediğini ve Chenna’nın, neden ilk çağrıldığı hususunda anlattıklarını hatırladım. Tanrılara olan inancımız çok bedensel ve genel itibarıyla geleneksel denebilecek şekilde köklüydü. Ancak şu anda Kralın yüzündeki heyecan ve hararet kesinlikle sahte değildi.

Gördüğüm şey sihir miydi yoksa bir delilik mi? İnanç mıydı çaresizlik mi?

“Bunu... nasıl yapacaksınız?” diye sordum dingin bir ses tonuyla.

Kral dudaklarını uzattı ve sırtarak “Bana itaat etmeyenleri cezalandırarak,” dedi. “Sadakat göstermeyenleri krallığımdan temizleyerek.” Bakışları bana doğru kayarken aramızdaki sessizlik uzamaya başladı. Sonra, birden suratındaki gerginlik azaldı. Beni omzumdan tutup çekti ve geldiğimiz yöne

döndürerek “Gel Lei-zhi. Diğerlerinin yanına dönsek iyi olur. Kıskançlık yapmalarını hiç istemem doğrusu,” dedi.

Ve ses tonu yeniden öyle yumuşak ve uysal bir hal almıştı ki neredeyse az önceki tehdidini kafamdan uydurduğumu düşünecektim.

* * *

Eğlence, yıldızların sakın ışıkları, kahkahalar ve suyun üzerine bir mücevher parlaklığında yansıyan fenerlerin ışıkları ile rengarenkti: sesler, konuşmalar, gülüşler, elbiseler. İlk defa bu kadar çok kişi bir araya geliyordu ve bizim kızlar misafirler hakkında dedikodu yapmaktan geri durmuyorlardı.

Porselen gibi bir cildi olan zarif bir kadını işaret ederek “Bakın!” diye bağırды Mariko. “Bu Lo Hanımefendi. En meşhur Kâğıt Kızlardan biri. Onu mutlaka duymuşsunuzdur. Kadınlar avlusunda bir güzellik salonu işletiyor. Orayı ziyaret etmek istiyorsak Bayan Himura’ya sormamız—”

Başka bir yeri işaret ederek devam etti. “Ah, şuradaki de Madam Daya! Kâğıt Kız olarak geçirdiği zamanı biter bitmez bir General ile evlenmiş. Galiba General, Kralı bir suikast girişiminden kurtarmış ve ödülü de bu olmuş...”

“Şu da Ohura Hanımefendi değil mi? Hâlâ çok güzel...”

Kızların sesleri etrafımda uçuşuyordu. Gözlerim, suyun kenarındaki bir tapınağın altında sohbet etmekte olan Wren ile Krala kaydı. Bize o kadar uzaklardı ki vücut hatları haricinde pek bir şey belli olmuyordu ancak gölgelerinin yakınlığı—Kralın koca cüssesi Wren’inkini küçücük gösteriyordu—içimi cız ettiriyordu.

“Uzun zamandır oradalar,” diye homurdandı Aoki. Onun da bakışlarında kıskançlık vardı.

O özel hissettiriyor.

Onun sözlerini hatırlayınca tiksintiyle doldum. Bakışlarımı Wren ile Kraldan ayırdıktan sonra “Ben biraz yürüyeceğim,” dedim ve takip etmesine fırsat vermeden ayağa kalkıp yürümeye başladım.

Yüzen patikalar yerine nehrin kenarındaki çimlere doğru yürüdüm. Plansız bir şekilde başıboş dolanıyordum. Koyu zeminde ilerledikçe eğlencenin gürültüsü azalmaya başlamıştı. Kuşlar ötüşerek tepemde dolanıyor, onların böyle özgür olmaları içimi acıtıyordu. Şimdi ben de böyle uçup gidebilsem ne olurdu sanki? Onları takip etsem, beraber çok yükseklerde dans etsek, istediğimiz yere konsak—

Düşüncelerim kesiliverdi. Sebebi ise tabii ki saray duvarlarıydı.

Birden karanlık gözüme pek de hoş görünmemeye başladı. Nehre doğru dönmeye karar vermiştim ki karanlığın içinden gelen bir ses duydum ve durdum. Bu... bir ağlama mıydı?

Etrafımı dikkatle süzerken birkaç adım ötemdeki çimlerin üzerinde oturan bir kadın çarptı gözüme. Soluk pembe renkli bir kıyafet vardı üzerinde. O anda elbisesini tanıdım. Bu, Mariko’nun General ile evli olduğunu söylediği eski Kâğıt Kızlardan biriydi.

Ona doğru birkaç adım attıktan sonra “Merhaba?” diye seslendim. “Madam Daya, siz misiniz?”

“Defol!” diye tısladı. Sesi boğuk, çarpık ve tuhaftı.

“Her şey yolunda mı?”

Bana dönmeden kısık sesle “Sen de kimsin?” diye yanıtladı.

“Ben Lei. Kâğıt Kızlardan biriy—”

Bir anda bana dönüp ayağa dikiliverdi. Geri çekilmeye çalıştım ama bir hamlede beni yakalayıverdi ve tırnaklarını koluma geçirip beni yakınına doğru çekti.

Neredeyse çığlık atacaktım. Madam Daya'nın yüzü gölgeliydi ancak bu, yüzündeki düzensizliği daha da çok belli etmekten başka bir işe yaramıyordu. Erimiş balmumuna benzeyen soyulmuş derisinden süzülen ay ışığından çürük dişleri ve soğana benzeyen damarlı gözleri görünüyordu.

Kelimeler dudaklarımdan güçlkle çıktı. "Ben... öyle demek—"

"Bana bak!" diye bağırdı. "Hep onun yüzünden!"

"Ki... kimin?"

"Aptal kocamın! Shomu geçidine yapılan baskında bir hata yapmış ve Kral, yıllık sihir ödeneğimizi vermeyi reddetmiş. Şamanı düzenli olarak ziyaret etmediğim zaman..." Beni çıldırmış gibi sarsıyordu ve korkunç derecede kızarmış gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bu haldeyken partiye geri dönemem!"

Konuşurken yanakları ve çenesindeki deriler sarkıyordu. Bu parçalardan biri benim yüzüme düşünce acı bir çığlık attım ve elimle dokunamadığımdan kafamı sallayarak deriyi düşürmeye çalıştım.

Madam Daya deli gibi bir kahkaha attı. "Hepsi bu! Hadi kurtulmaya çalış ondan. Ama bir gün sen de buna benzeyeceksin, bunu biliyorsun değil mi? Kral, değersiz bir adama seni hediye olarak verecek diye bitmez tükenmez sihirlerle maruz kalmak zorunda kaldığında beni anlayacaksın."

Ve bir anda ona ne olduğunu anlayıverdim.

Qi enerjisi boşalmıştı.

Büyü, dünyamızın kapalı kısmından gelen bir unsur olduğu için, insan eliyle yapılamaz ve sadece bir şamanın ilahi *daosuyla* değiş tokuş edilebilirdi. Yin ve Yang, enerji, yaşam kaynağı, qi—bütün bunlar birer denge unsuruydu. Kralın akşamki konuşmamızda bahsettiği şeyler bunlardı. Şamanlar, yeryüzünden büyü alırken dengeye bağlı kalmak

zorundaydı. İstediklerini almak için kimi zaman hediyeler sunarlar, ruhlar için para gömmek ya da bitki tohumları saçmak gibi, yahut derilerinin üzerine dövmeler kazırlardı ki çektikleri acı sadakatlerinin göstergesi olsun. O zaman bile, şayet tanrılardan çok fazla sihir isterlerse büyülerini başarısız olmaya hatta geri tepmeye başlardı.

“Ben çok... çok üzgünüm,” diye geveledim ama sözlerim bana bile çok boş geldi.

Kadın ise güldü ve “Bir gün, küçük kız, göktekilerin bile unuttuğu bu yere geldiğin için gerçekten üzgün olacaksın,” dedi.

Beni serbest bırakınca hızla geri çekildim ve kıyıya doğru koşturup elbisemin elverdiğince hızlı bir şekilde partinin olduğu yere döndüm.

Diğer kızları bıraktığım çayevine geri döndüğümde kimsecikleri bulamayınca parti bitti sanıp sevinmeye başlamıştım ki biraz ilerideki hareketliliği fark ettim. Herkes merkezdeki platformların birinde bir araya gelmiş gibiydi. Artık müzik çalmıyordu ve ortam neredeyse sessizdi. Birkaç saniye sonra kalabalığın içinden bir bağırma sesi geldi.

İskelenin birinin üzerindeki muhafızlardan biri bana doğru koşarak “Hey! Ne yapı... Ah.”

Afallamıştı. Beni tanımış olmalıydı. Kısa bir an sonra, ben de yuvarlak kulaklı, ayı formundaki bu askeri tanıdım. General ile saraya ilk gelişimizde bizi karşılayan nöbetçi idi. Yüz hatlarının güzelliği, üzerindeki asker kıyafetleriyle ve kınına geri soktuğu kılıcıyla hiç uyumlu görünmüyordu.

Saygıyla eğilirken “Lei-zhi Hanımefendi,” dedi “en samimi özürlerimi kabul edin lütfen. Sizin olduğunuzu—”

“Neler oluyor?” diye lafını kestim.

“K-Kral, kutlamalara yeni bir bölüm eklemek istiyor,” dedi.

Soğuk bir korku dalgası vücudumu istila ederken “Ne bölümü?” diye sordum.

Muhafız ağzını açtı ancak bir şey demeden kafasını salladı ve “Kral, tüm konuklarının orada olmasını istiyor,” dedi düz bir sesle. Boğazını temizleyip elini kılıcının kabzasına koyarken “Lütfen benimle gelin Hanımefendi,” dedi.

Onu kalabalığın merkezine doğru takip ettim. Terk edilmiş platformların üzeri atılmış nesneler—kâseler ve tabaklar, ipek mendiller, rüzgârın uçurduğu yapraklar—ile doluydu. Yaklaşırken bazı kelimelere kulak misafiri oldum.

Çürümüş kâğıt. Değersiz.

Solucan.

Kolumu tutarak “Belki de daha fazla yaklaşmasak daha iyi olur,” dedi nöbetçi. Ama ondan kurtuldum ve orada bulunanlara dirsek ata ata ön sıralara kadar ilerledim.

Ve gördüklerim karşısında donup kaldım.

Gerçekleştiği gün kadar canlı bir hatıra gözümün önündeydi. Gözleri nefretle dolu Kâğıt kastından bir kadının başında elinde sopasıyla duran bir muhafız.

Önümdeki bu manzaranın detayları bir öncekiyle aynı değildi belki ama şekil olarak onun kopyasıydı. Elllerinde kılıç ve çivili baltalar bulunan iblis askerler, Kâğıt kastından bir grup insanı bir yere toplamışlardı. Grubun içindeki adamların, kadınların ve çocukların yüzlerinde öfkeden ziyade korku vardı. Ve Kral, onları teftiş eder gibi bir ileri bir geri adım atarken gülüyordu.

“...ben de onların düzgün bir kraliyet karşılamasını hak ettiklerini düşündüm!”

Kalabalığın gürültüsü yüzünden Kralın sesini net olarak duymak pek mümkün değildi. Onu, bir boğadan ziyade bir köpeğe benzeten sırtışı geniş ve keskindi ve izleyicilerinden aldığı gücün onu yüreklendirdiği aşıkardı. Kasılarak

yürümesinden sarhoş olduğu anlaşıyordu. Yüzünde kudurmuş bir hâl ve daha önce gördüğüme benzeyen çılgın bir ifade vardı ancak alkol onu biraz gevşetmişti.

İçimdeki korku katlanarak büyüyordu. Wren ve Aoki'yi görmek umuduyla etrafıma bakındım. Onları göremedim ama birkaç sıra önümde duran Chenna'yı fark edince ona doğru ilerledim.

Nefes nefese “Bu da ne böyle?” diye sordum.

Bana dönmeden “Askerler doğu Noei'ye yaptıkları baskından şimdi döndüler,” dedi, her zamanki sakin ruh halinden ziyade sıkıntılı bir hâlet içerisindeydi. Sesinde bir boğukluk ve boğazında da büzülme vardı. Gözlerini baktığı yerden ayırmadan devam etti. “Şurada gördüğün Kâğıt kastından olanları saraya köle olarak getirmişler. Kral da onları misafirlerine hediye olarak veriyor.”

Hayretle ona doğru bakıp “Ne?” dedim.

Tam o esnada, tutsaklardan biri grubun önüne doğru fırladı. Köpek formundaki bir asker, kolunu uzatarak onu durdurdu ama adam hâlâ kurtulmak için çabalıyordu.

“Lütfen!” diye bağırdı. Orta yaşlarında, siyah saçları ağarmaya başlamış bir adamdı. “Merhamet edin Yüce Efendimiz—”

“Ah,” diye araya girdi Kral. “Sonunda efendini tanıdın demek ve hâlâ ondan merhamet dilenecek cesareti gösterebiliyorsun, öyle mi?” İçki yüzünden kelimeler ağızda yuvarlanıyordu. “Sadece kıymetli kişilere merhamet ederim, ihtiyar. Değersiz soluçanlara değil.”

“Karım ve çocuklarım burada!” diye şansını tekrar denedi adam. Yüzü buruştu ve ellerini iki yana açmıştı. “Lütfen Yüce Efendimiz. Merhamet. Tüm bu yıllar boyunca size itaat etmekten hiç vazgeçmedik. Askerleriniz geldiği zaman ekinlerimizden vermemiz gereken payın bile fazlasını verdik.

Vergilerimiz arttırılınca hiç isyana kalkışmadık. Şimdi, bu Hastalık bizi perişan ederken bile her talebinizi yerine getiriyoruz. Tek isteğimiz bize ilişmemeniz. Lütfen Yüce Efendimiz. Bırakın da evimize gide—”

Kral, “İnsanlardan emir almıyorum!” diye kükredi ve hücumla kalktı. Beklenmedik şekilde, olabileceğini düşündüğünden çok daha hızlıydı. Birdenbire, insandan ziyade, sığır içgüdüğü ve öfke tarafından yönlendirilen bir hayvan gibi göründü gözüme. Muhafızları kenara ittirerek adamı boynundan kavradı, ağır adımlarla platformun kenarına doğru yürüdü ve neredeyse hiç çaba harcamadan adamı nehrin içine fırlattı.

Kalabalık, tezahüratlar eşliğinde onu alkışlıyordu.

Platformu kuşatan balkon, adamı görmemizi engelliyordu ve ancak yukarı doğru su sıçradığında adamı duyabildik. Diğer esirlerden birkaçı korumalardan kaçmaya çalıştılar, ancak hızla yerlerine geri dönmeye zorlandılar.

Kral, vahşi bir şekilde sırtırken, kolunu diğer kölelerin olduğu tarafa uzatıp “Devam edin dostlarım,” dedi “Dilediğiniz kadar köle alabilirsiniz. Solucanlar, şimdi efendilerine meydan okumamayı öğrenirler belki.”

İblisler, heyecanlı bir sohbet eşliğinde aceleyle platforma koşuştular.

“Kurtar onları Kunih,” diye mırıldandı Chenna. Bunu derken kaşlarını hızlıca hareket ettiriyordu. Bunu yaptığını daha önce de görmüştüm, geldiği yere ait bir dua ritüeli olmalı diye düşündüm.

Ailem, bana tanrılara karşı gelmemem konusunda telkinlerde bulunmuştu ama ben tanrılara güvenmemem gerektiğini öğrenmiştim. Özellikle de Kunih'e ve güneydeki bütün yeryüzü tanrılarına.

Bunun yerine içimden bir ses, *Koş Lei! Yardım et onlara!* diye haykırıyordu.

Ama harekete geçemedim. Zira omzumda pençeli bir el duruyordu. Bayan Himura, boğuk sesiyle “Haydi kızlar,” dedi “ayrılma vakti geldi.”

Bakışlarımı tekrardan Kralın konukları tarafından incelenirken korkuyla onlara bakan tutsaklardan tarafa çevirdim. “Ama—”

“Onlara katılmak ister misin Lei-zhi?”

Afallamıştım. Bayan Himura gülüyordu çünkü asla böyle bir şey istemeyeceğimi biliyordu. İçimde verdiğim kavgayı ve hangi içgüdünün galip geleceğini çok iyi biliyordu. Çünkü ne kadar cesur görünmeye çalışsam da göğüs kafesimde deli gibi atan kalbim, zayıf, kırılmış ve korkmuştu ve ben İblis Kralın önünde diz çökmüş basit bir insandım sadece.

Dzarja. Hain.

Kıynın en tepe noktasında bizi bekleyen arabalarımıza dönerken bakışlarımı yerden kaldıramıyordum.

Köle kadın haklıydı.

Ben tam olarak bir *dzarja* idim.

YİRMİ BİR

Partiden döndüğümüzde odalarımıza geçtik ama uyumam ihtimal dışıydı. Uykuyu, dinlenmeyi, hatta huzuru bile düşünmem imkânsızdı. Kusmanın eşiğindeydim. Annemin Gece Evleri listesinde adının olmaması, Aoki'nin yakında Kral seni çağırarak demesi, eski Kâğıt Kızın canavar suratı ve iblislerin çevrelediği kölelerin gözlerindeki korku... Bugünle alakalı her şey tam manasıyla korkunçtu. Ve en kötü kısmı, göz ardı etmemin de en zor olduğu kısımdı. Çünkü içinde ben de vardım.

Ellerimin içini alnıma dayamış boş gözlerle tavana bakarken Kâğıt kölelerin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Artık çok geç olsa da tekrar tekrar o ana dönüp, farklı bir sonuç için bir ipucu, bir fırsat bulmaya çalışıyordum. Bir şey yapabiliirdim, yapmalıydım. Bunun yerine Bayan Himura'nın beni alıp götürmesine müsaade etmişim.

Yağmurun patırtısı, odamı ve kulaklarımı dolduruyordu. Bu ses, bana her zaman evimi ve yeryüzünün çamura döndüğü Xienzo'daki muson mevsimini hatırlatıyordu. Tien, bu dönem geldiğinde hem sevinir hem öfkelenirdi. Toplanacak bir sürü

mantar olacak diye sevinirken Bao'nun çamurlu patileriyle dükkânın ve evin içinde gezmesine sinir olurdu. Ama şu anda düşünmek istediğim son şey evdi.

Bana itaat etmeyenleri cezalandırarak. Sadakat göstermeyenleri krallığımdan temizleyerek.

Kralın sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Gezinirken rastladığım kuşları düşündüm. Ne kadar da kolay bir şekilde havalanıp uçabiliyorlardı.

Onları takip etmemin ne kadar imkânsız olduğunu bir kez daha ayırımsadım.

Ailem bana, bir sorunla karşılaştığımda ya da bir hata yaptığımda o konuda dürüst olmam gerektiğini öğretmişti. “Bize karşı dürüst ol tabii ki,” demişlerdi “ama daha da önemlisi kendine karşı dürüst ol. Böylelikle çözüm için ilk adımı atmış olursun.”

Çocuk aklımla annemle babamın yanlış yapabileceklerine inanmıyordum. Gerçi şu anda tüm sorunların ve hatalarımın farkında olsam bile onların nasıl çözüleceği konusunda net bir fikre sahip değildim. İmkânsızı nasıl başarabilirdim ki? Krala karşı koyup kendi insanlarıma nasıl yardım edecektim? Babam ve Tien’in cezalandırılma riski olmadan saraydan nasıl kaçacaktım?

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim sesli bir şekilde. “Bana ne yapacağımı söyle.”

Oda hâlâ sessizdi. Sadece yağmurun yumuşak ve sözsüz fısıltısı vardı. Ayağa kalkıp boynuma ve başıma kürk bir şal attım, birden içim hava alına isteğiyle dolmuştu. Birkaç hafta önce, Wren’in gizlice kaçtığı kapıya doğru sessizce yürüdüm. Düşüncelerimin içinde o kadar boğuluyordum ki kapıyı açıp Wren’i orada görünce güçlkle tepki verebildim. Olduğum yerde kalakalıırken ağzım O şeklinde açılmıştı.

Ve o şaşkınlıkla herhangi bir ses çıkarmadığım için çok şanslıydık çünkü; Wren yalnız değildi.

Ne olup bittiğini hemen anlamıştım. Wren, üzerinde uyku elbiseleriyle uzun boylu kurt formundaki bir iblisin hemen yanında dikilmiş, boynunu da adamın yüzüne doğru uzatmıştı. Ay kastından olan kurdun, köşeli yüz hatlarının üzerinde ipeksi şekilde duran kül grisi bir kürk ve uzun çenesinin üzerinde elmas şeklinde beyaz bir leke vardı. Üzerinde asker kıyafetleri vardı. Pençeli eli Wren'in yüzünü kavramak üzere kalkmıştı. Sanki öpüşmeye başlayacak gibilerdi.

Beni görünce ayrılıverdiler.

Kurt, bir eliyle Wren'i arkasında himaye ederken bakışlarını bana dikti. Gözleri, bronzla karıştırılmış ballı kadife çiçeği gibi, şaşırtıcı derecede parlak bir kehribar rengine sahipti. Benimkilerden sadece birkaç ton daha koyuydu. Onu bir yerden tanıyor gibiydim ama nereden olduğunu çıkarmama fırsat bırakmadan, burnunu neredeyse burnuma değdirecek kadar yakınma sokuldu ve "Gördüklerin hakkında tek kelime edersen ölürsün," diye fısıldadı.

Sonra da arkasını döndü ve sıçraya sıçraya giderek ormanın içinde kayboldu.

Sağanakta ıslanmakta olan Wren, tedirgin gözlerle bakıyordu bana.

Onu ilk defa böyle perişan ve güvensiz görüyordum. Gece elbisesinin yaka kısmı aşağı doğru inmiş, bu da memelerini kısmen açığa çıkarmıştı. Ve çıplak bacakları, ay ışığının altında parlak ve olduğundan daha uzun görünüyordu. O an onu ve kurdu düşündüm, ne kadar samimi oldukları bir anı böldüğümü anlayınca içim bir tuhaf oldu.

Gün boyu yaşadıklarım yetmiyormuş gibi şimdi de bu çıkmıştı başıma.

Bana doğru davranıp "Lei," dedi Wren.

Bir adım geri attım ve “Dokunma bana,” dedim.

“Açıklayabi—”

“Hayır sağ ol. Ben kendi başıma gayet iyi anladım zaten.”

Sesim yükselmişti ve Wren arkamda açık durmakta olan kapıya doğru baktı. Hızlı bir şekilde kapıyı çektikten sonra elimi tutup verandanın merdivenlerine doğru çektiirdi beni. Binanın korumasından çıktığım anda sırlıklam oluverdim. Beni evin uzağındaki bahçelere doğru götürdü ve uzun dalları bizi saklayan büyük bir mabet ağacının altında durduk.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi.

Elimi çektim ve “Ne düşündüğümü nereden biliyorsun ki?” dedim.

“Yani, göze nasıl görünüyor biliyo—”

“Sen ona dokunuyordun. Ve o da sana.”

“Öyle değil.”

Kaşlarımı çatarak “Hımm, kurt sevgilin, birlikte yaptığınız şeyin beni öldürmekle tehdit edebilecek kadar kötü olduğunu düşünüyor gibiydi. Yoksa bu kısmı duymadın mı?” dedim.

“Öyle demek istemedi,” diye yanıtladı. Sesinde bir tereddüt ve titreme vardı ve bir eliyle gergin bir şekilde boğazının alt tarafını ovuyordu. “Lei, o korkmuştu. Eğer biri onun burada olduğunu öğrenirse—”

“Endişelenme. Kimseye söylemem.”

“Söylemeyeceğini biliyorum.”

Bu sözleri o kadar nazik bir şekilde söylemişti ki ona çıkışacak sertliği bulamadım kendimde. Boynumdaki ıslak şalı çıkarmaya çalışırken “Sen... bana güveniyor musun?” dedim.

Bakışları yumuşadı ve “Elbette güveniyorum,” diye fısıldadı.

Ona doğru bir adım attım, ayaklarım çamurlu zeminin içine batıyordu. “O zaman bana onun kim olduğunu söyle.”

“Yapamam.” Tekrar ellerime uzandı ama hışımınla geri çektim. “Lütfen Lei,” diye yalvardı. “Bu, beni aşan bir durum ve benim açıklayabileceğim bir sır değil.”

Suratıma yapışan ıslak saçımı yana doğru atarken “O kurt, sarayda önemli bir pozisyona sahip, öyle değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Onu nereden tanıyorsun? Onunla ne hakkında görüşüyordun?”

Cevap vermedi.

“Bunca zamandır gizlice kaçıp gittiğin kişi o mu?”

“Her... zaman değil.”

Deli gibi bir kahkaha atıp “Başkaları da mı var?” dedim.

“Hayır!” diye çıkıştı. “Her zaman birisiyle buluşmuyorum demek istemiştin.”

“Ne yapıyorsun o zaman?”

Yorgun gözlerle, *bunu sana söyleyemem biliyorsun*, der gibi bakıyordu.

Sessiz kaldığını görünce “Bana yalan söyledin,” dedim.

Bunu söylerkenki ses tonum o kadar çocuksu ve iğrençti ki kendimden nefret ettim. Hele sözlerimin arkasındaki mana ve hisler, olmasa da olurdu yani. Hem yağmur ve soğuktan hem de Wren ile kurda rastladığım andan itibaren içimde büyüyen vahşi ve tehlikeli duygu yüzünden titriyordum.

Yağmur damlaları kirpiklerime yapışıyor ve dudaklarımı kayganlaştırıyordu. “Biriyle buluşup buluşmadığını sormuştum. Bana yemek getirdiğin o gece. Kimsenin olmadığına dair bana söz vermiştin.”

“Çünkü buluşmuyordum! Kastettiğin şekilde değil.”

“İnanmıyorum sana.”

Bu sözümün üzerine homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Neredeyse sinirli diyebileceğim bir ses tonuyla “Lei,” dedi “başka biri yok.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu zaten söylemiştin,” dedim ama ne demek istediğini anlayınca düşüp bayılacak gibi oldum.

Başka biri.

Derin bir nefes alıp “Ah,” dedim. Heyecandan başım dönüyordu. “Beni mi kastediyorsun?”

İyice yakınımaya geldi. Bakışları o kadar sıcaktı ki yakıp kavuracaktı beni. Gözlerini tutkulu bir şekilde benimkilere sabitledi ve elini yanağıma doğru getirdi.

Geriye doğru sendeleyip “Gitmem lazım,” dedim.

Wren bir şeyler demek üzere ağzını açıyordu ki eve doğru koşmaya başladım. Yağmurdan sıırıslıklamdım ve sendeleyip duruyordum. Bahçeler karanlıktı ve altımdaki döşeme taşları kayıyordu.

Wren bir anda önümde beliriverdi. Beni yakaladı ve parmaklarını omuzlarıma dolarken “Lütfen sakinleş artık,” diye yalvardı.

Boğuk bir kahkaha attım. “Nasıl sakin olabilirim söyler misin? Biri bizi yakalarsa ne olur biliyor musun! Yapa... yapamayız Wren. Sen ve ben, bu... doğru değil.”

“İkimiz de kız olduğumuz için mi?” diye sordu. Sesinde incinmişlik vardı.

“Hayır! Bu durum benim umurumda bile değil.” Sözcükleri yüksek sesle dile getirdikçe ne kadar doğru olduklarının ayırdına varıyordum. Zelle’in ilk dersinde, Wren’e duyduğum hisleri anladığımdan beri bunu düşünecek çok zamanım olmuştu ve Zelle’in sevgi ve şehvetin ne kadar doğal ve basit

oldukları hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu. İşte benim Wren'e duyduğum ilgi de bu şekildeydi: doğal ve basit.

Kralın cariyeleri olduğumuz gerçeğini bir kenara bırakırsak tabii ki.

"Kız olduğumuz için değil, Kâğıt Kızlar olduğumuz için," derken içimde bir şeyler parçalandı.

Wren kafasını salladı ve bana cesur ve meydan okuyan gözlerle bakmayı sürdürürken "İstedğin bu mu?" diye sordu.

"Bunun bir önemi yok."

Yüz ifadesi çok acımasızdı. "Önemli olan tek şey bu."

Wren'in elleri hâlâ kollarımı sımsıkı kavıyordu ve onun dokunuşu beni alev alev yakıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Beni iyice yakınına çekti.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

Sanki mazeretimi buymuş gibi "Bizler Kâğıt Kızlarız," dedim tekrardan. Aslında oydu da. Her şeyi açıklıyordu bu bahane çünkü hayatımızı belirleyen şey oydu. Hayatımızın en iğrenç ve kaçınılmaz gerçeği buydu.

"Ne olmuş yani?"

"Bayan Himura ve Eira Hanımefendi başından beri bize açıkça ifade ettiler." Bahçe ıssız ve yağmurun sesi geceyi dolduruyor olsa da fısıldıyordum. "İstedğimiz şeyin o kurallarla hiç ilgisi yok. Burada sadece Kral için bulunuyoruz."

Islak kirpiklerinin altındaki koyu gözleri ateş saçıyordu. "Sen onunla mücadele ettin Lei. Kimse ona hayır diyemezken sen yaptın bunu. Cezalandırılacağını bile bile yaptın üstelik. Asıl senin, herkesten ziyade senin, önemli olan şeyin bizim ne istediğimiz olduğunu bilmen gerekir. Bütün dünya bir olup senin isteklerini reddetmeye çalışıyorsa sen de kuralları

kendin koyarsın.” Parmaklarını bileklerime doğru indirip vücudumu kendisine yapıştırdı. “Mesela bu benim tercihim.”

Yağmur, durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Wren’in şakak ve yanaklarındaki küçük damlacıklar, birleşerek dolgun dudaklarının kıvrımına yapışuyordu. Kıyafetleri tamamen su içinde kalmış ve hiçbir zaman benim olmayacağını iyi bildiğim güzel vücudunu açığa çıkarmıştı.

Biri burada bizi bulabilirdi.

E ne olmuş yani? diye haykırıyordu bir parçam. Görürlerse görsünler. Ama diğer yanım partideki köleleri hatırlatıyordu bana. Kralı bir kez daha aşağılama cüretini gösterirsem bana ne olacağını anımsatıyordu. Sadece bana değil, aynı zamanda aileme de.

Bana itaat etmeyenleri cezalandırarak. Sadakat göstermeyenleri krallığımdan temizleyerek.

Kral, tam arkamda durmuş, gece karanlığında hançerler gibi parlayan öfkeli gözlerini üzerimize dikmiş ve o tehdidi oradan yapmış gibi bir anda ürküp geri çekildim.

Parmaklarımı onunkilerden ayırıp “Üzgünüm,” diye fısıldadım ve Wren’in beni durdurmasına mahal vermeden hızla eve doğru koştum. Daha doğrusu ben, kendimi durdurmadan demeliyim. Çünkü onu öpme ve kollarımı ona dolayıp vücutlarımızı birleştirme arzusu o kadar kuvvetliydi ki her an o dürtüye yenilebilirdim. Islak ve bozguna uğramış vaziyette odama dönerken kafamın içinde sadece tek bir kelime dolanıyordu.

Dzarja.

Bu kelimeyi şimdiye dek hiç bu kadar benliğimde hissetmemiştim. Çünkü görünüşe göre ihanet edecek yeni birini bulmuştum ve şimdiye kadarkilerin en kötüsü bu olabilirdi.

Kendim.

YİRMİ İKİ

Önümüzdeki birkaç gün boyunca, Wren ile nerdeyse öpüşecek olma anım hiç aklımdan çıkmadı. Öğretmenlerimizin dediği kelimeleri bile güçlkle takip edebiliyordum. Akşamları ise tüm vaktimi, ona ve giydiği güzel kıyafetlere bakarak ve yüzündeki boyalar ve pudralarla ne kadar da muhteşem göründüğünü düşünerek geçiriyordum. İşin güzel yanı, o geceki yağmur, aramızdaki herşeyi temizlemiş ve onun Kâğıt Kız maskesinin altındaki derin arzuyu bana göstermişti.

Onu hayal etmek yetmediğinde gizlice odasının önüne gidip sessizce orada dolanıyordum. Ama asla içeri girme cesaretini gösteremiyordum. Her zaman bir yakalanma korkusu içindeydim. Ve bir başka korkum da onunla bir kere öpüşürsem bir daha kendimi durduramamaktı.

Bir hafta sonrası bir sabah, Lill, bana ağır bir kürk kesimli palto giydirmişti. Şimdiye kadarki en soğuk hava vardı dışarda. Kışın gelmesine de pek bir zaman kalmamıştı zaten. Lill ile vedalaşıp koridora çıkmıştım ki Wren'i beni beklerken buldum.

Onu yeni ve tuhaf resmiyetimizle “Merhaba,” diye selamladım. Bayan Himura’nın talebi doğrultusunda hâlâ derslerde bana eşlik ediyordu ama o geceden beri, etkileşimlerimizde bir kibarlık vardı. Birden üzerindeki paltoyu fark ettim. Beyaz. Krallığımızın matem rengi.

Elindeki sırmalı ipek paltoyu ve katlanmış gümüş-beyaz elbiseyi bana uzatırken “Üzerini değiştirmelisin,” dedi.

“Ne...?” diye lafa başlamıştım ki sesimi bastırarak devam etti.

“Bugün ikimizin de yas günü unuttun mu?” Her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Zhen ve Zhin, özdeş tebessümlerle yanımızdan geçerken Wren’in neden bağırdığını anladım. Sesini diğer kızlara duyurmaya çalışıyordu. “Yoksa atalarının ölüm gününü unuttun mu Lei?”

Boş boş bakıyordum.

“Bugün dua etmemiz için bizi derslerden azat eden Bayan Himura’ya teşekkür etmelisin,” diye devam etti ve ben o anda anladım neler döndüğünü. Dersleri kaçırmamıza izin verilen tek durum manevi vecibelerdi. Wren, Bayan Himura’ya bugün ikimizin de yas günümüz olduğunu söylemiş—belki de atalarımızın cenazesi veya ailelerin aynı anda uymak zorunda olduğu bir dua günü ile ilgili bazı hikâyeler uydurmuştu—ve bizim için izin almıştı anlaşılın. Ancak Wren’in Hayalet Avluda bana göstermek istediği şey ne olabilirdi ki?

Chenna, birkaç kapı ötedeki odasından çıkınca bakışlarımız kesişti. “Her şey yolunda mı Lei?” diye sorunca başımı salladım.

Gözleri Wren’e kaydı ancak ona bir şey demeden kafasını salladı ve gitti.

Koridor boşalır boşalmaz Wren iyice dibime girdi ve “Geceleri burayı terk edip nereye gittiğimi öğrenmek istiyordun,” dedi kısık sesle. Kahverengi gözleri parlıyordu. “Sana göstereceğim.”

Kısa bir süre sonra, bana verdiği kıyafetleri giymiş olarak Wren'in arkasından yürüyordum. Beyaz giymek tuhaf hissettiriyordu. Tuhaftan öte—yanlış. Bu rengin ne için giyilmesi gerektiğini düşündükçe annemi hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Onu kaybetmiştik ve haftalar, aylar, hatta yıllar geçtiği halde bir cenaze bile yapamamıştık.

Bu, belki de bir telafi niteliği taşıyabilirdi.

Yanımızda Wren'in hizmetçisi Chiho olduğu halde arabaya binip Hayalet Avlu'ya doğru yola çıktık. Ürkütücü bir isme sahip olsa da Hayalet Avlu, bakımlı taş bahçeleri, göletler ve ağaç kümeleriyle dolu harika bir manzaraya sahipti. Farklı tasarımlara sahip tapınakların arasında döner merdivenler ve kemerli köprüler uzanıyordu. Bazıları küçük kayalardan yontulmuş, geniş ve bodur tabanlara sahipken diğerleri, uzun ve çok katlı olup, ince kıvrımlı çatıları ve renkli kiremitleri vardı. Bazılarının girişinin hemen önünde yiyeceklerle dolu bambu bohçalar vardı ve bazılarından da tapmak kızlarının doğaüstü şarkıları duyuluyordu.

Tenha koruluğa geldiğimizde durduk. Önümüzdeki tapınak, küçük ve gösterişsiz olmanın yanısıra kırmızıya boyalı duvarlarında yer yer soyulmalar vardı. Taş tabanı yosunla kaplanmıştı. Tepemizdeki büyük banyan ağacının yüzünden her şey bulanık yeşil gibi görünüyordu.

Biz arabadan inerken “Ben sizi burada bekliyor olacağım Hanımefendiler,” dedi Chiho.

Sessizce içeri girdiğimiz anda ağır tütsü dumanı boğazımı gıdıklamaya başladı. Ne zaman bir tapınağa gitsem sessiz olmam gerektiğini düşünmüşümdür hep. Ama şimdi bunu yok sayıp gürültü yapmak istesem dahi Wren'in gergin halini gördükten sonra vazgeçerdim herhalde. Öyle de yaptım, sessizce onu takip ettim. Hem yeryüzü hem de gökyüzü

tanrılarının bize hem gülümseyip hem de surat ekşittikleri, altından heykellerin bulunduğu bir dua odasını geçtik. Ellerimi kollarıma sürterek ilerliyordum. Gözlerinin bizi takip ettiğine dair yemin edebilirdim.

Diğer tapınakların aksine burası تنها olduğundan merkezindeki avluya giderken çıkardığımız ayak sesleri ürkütücüydü. Çatı, uzun zaman önce delinmiş olmalıydı, aralardan geçen toz tanecikleri ışıktaki dans ediyordu. Tüylerim diken dikenlendi. Her an köşelerden üzerimize hayaletler hücum edecekmiş gibiydi.

Wren, tapınağın arkasındaki kemerli bir geçide kadar öncülük etmeyi sürdürdü. Eğilmek zorunda kaldığımız anlarda elimi tutuyordu. Hem bu hareketi hem de birazdan karşılaşacağım beklenmedik ve güzel şeyler, içimde heyecan fırtınaları estiriyor, nefesimi kesiyordu.

Küçük ve duvarlı bir bahçeye gelmiştik. Dağılmış yosunlu duvarın her tarafı asma dallarıyla doluydu. Attığımız her adımda taş döşemenin üzerindeki kurumuş yabancı otlar çatırdıyordu. Bu yer, tapınağın diğer bölümlerine göre daha unutulmuş, cazibesiz, terkedilmiş ve haraptı.

Ağaç hariç.

Avlunun ortasında daha önce hiç görmediğim türden bir ağaç vardı. Eski, oluklu ve budaklı dallarla sarılı ağacın kovu kahverengi gövdesi akçaağaca benzese de yaprakları kâğıttandı. Sihirli kâğıttan. Her birinin üzerinde bir şeyler yazılı olan kâğıtlar, sihrin altın ışığıyla vızıldıyor ve rüzgâr olmasa da titreşip hışırdıyordu.

Kâğıtlardan birine uzandım. Yaprak, parmaklarıma hafif ritimle vuruyordu. İnce fırça darbeleriyle üzerine yazılmış harfleri okurken, hafif bir esinti saçlarımı ve kıyafetlerimi dalgalandırıyor. “Minato.” Diğerlerini de okumaya başladım. “Rose. Thira. Shun-li.” Omzumun üzerinden Wren’e bakarken “Bunlar kızların adları,” dedim.

Başıyla onayladıktan sonra tek kelime etmeden beni ağacın arka tarafına doğru götürdü. Ayak parmak uçlarının üzerine dikilip dalların birini aşağı doğru çekti ve ucundaki yaprağı bana gösterdi.

“Leore,” diye okudum. “O da kim?”

“O,” diye yanıtladı Wren, “benim kardeşim.”

İkimiz de susmuştuk. Avlunun duvarları üzerime üzerime geliyor gibiydi ve içimden bir şeyler kopmuştu sanki.

“Tek çocuk olduğumu sanıyordum,” dedim.

“Öyleyim,” diye cevapladı “ve... değilim. Hannos benim gerçek ailem değil.”

“Öyleyse kim?”

Tek kelimeyle “Xia,” diye yanıtladı. Sanki kötü tanınan bir klandan bahsetmiyormuş gibi kolayca söylemişti bunu.

Yıllar önce yok edilen bir klandan.

* * *

“Henüz bir yaşındayken Hanno ailesi tarafından evlat edinilmişim,” diye başladı Wren. “Ondan önce, doğu Rain'deki dağlarda Xiadan geriye kalanlarla yaşıyordum.”

Kâğıttan yaprakları olan ağacın dallarının altında oturuyorduk. Hava, ağaçtaki sihir sayesinde altınsı ve ılıktı ve burada Wren ile oturmak, sanki ağacın dalları bizi dünyanın geri kalanından koruyacakmış gibi, bana güven veriyordu. Parmaklarımızı birbirine geçirmiştik. Bana hikâyesini anlatırken, Wren'in parmağı avucumun üzerinden kayarak cildimin üzerine gizli kelimeler çiziyordu adeta.

“Xia'nın bir zamanlar Ikharan'ın en önde gelen savaşçı klanı olduğunu biliyorsundur,” diye başladı. “Onları meşhur yapan şey, fiziksel hareketleri *qi* uygulamalarıyla harmanlayan

eşsiz dövüş sanatları yöntemleriydi. Xia, hem fani hem de manevi dünyadan savaşçılara ve şamanlara sahipti. Becerileri o kadar dillere destandı ki klan liderlerinin birçoğu onlarla ilişki kurmaya çalıştılar ve amaçları doğrultusunda onları askerlerinin arasına katmak istediler. Fakat Xia çok sıkı ahlaki kurallara sahip olduğundan sadece gerçekten bunu hak ettiğine inandıklarına yardım etmeyi seçtiler.”

Başımı salladım. Tien bana onlardan ve İkhar tarihini nasıl şekillendirdiklerinden bahsetmişti. “Ona inanıp inanmama konusunda şüpheliydim,” dedim “Xia’nın beni korkutmak için uydurduğu bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum.”

“Çoğu insana göre öyleler zaten,” dedi Wren. “Bir efsane. Hakkında fısıltıyla ve rivayetle konuşulan bir şey. Önceleri, zulüm korkusu olmadan özgürce hareket edebilmişler. Ama Gece Savaşı her şeyi değiştirmiş. Savaştan önce, Boğa Kral,— ilk İblis Kral— tüm krallığı ele geçirebilmek için Xia’dan yardım istemiş. Kıskançlık yüzünden kararmış olmasına rağmen, yeteneklerinin her zaman büyük bir hayranıymış. Sadece yardımlarını değil, yeteneklerini de onun için kullanmalarını istemiş. Büyüyü bir silah olarak kullanabilmesi ve onların dövüş stillerini taklit edebilmesi için şamanlar tarafından eğitiliyormuş zaten. Fakat Xia, çocuklarını küçük yaşlardan itibaren eğitirmiş. Büyüyü doğanın gücüne saygısızlık etmeden nasıl kullanacaklarını öğretmişler tüm savaşçılarına. Asla verebileceklerinden fazlasını istememişler. Onların aksine, Boğa Kral sabırsızmış. Her şeyi zorla kendi emri altına almaya çalışmış.

Derin bir nefes alıp devam etti. “Sihir konusunda ustalaşamayan Boğa Kral, Xia’yı ordusuna katılmaya ikna etmek için bir görüşme talep etmiş. Xia, Kralın şiddetli yönetim şeklini tasvip etmese de savaşçılarından ikisini onunla görüşmek üzere göndermiş. Kralın planlarını dinlemişler ve nihayetinde ona yardım etmeyi reddetmişler. Güçlerini, onun

gibi bir yöneticinin ellerine vermemeleri gerektiğini gayet iyi biliyorlarmış. Ama Kral bunu kabul etmemiş. Aldığı ret cevabı karşısında çılgına dönmüş ve iki savaşçıyı esir edip işkence yaparak klanları hakkında bilgi almaya çalışmış.”

“Neden direnmemişler?” dedim. “Neticede tüm Ikharadaki en güçlü savaşçılardı, değil mi?”

Wren’in dudakları kasılmıştı. “Kral bunu önceden düşünmüştü. Birkaç muhafızın Xia ile baş edemeyeceğini biliyordu ve görüşmeden önce şamanlardan ve kılıç ustalarından oluşan küçük bir ordu hazırlatmıştı. İki savaşçının hakkından gelmek için adamlarının birleşik güçlerini kullandı,” dedikten sonra sustu, öfkesini hissedebiliyordum. Parmaklarımı biraz daha sert sıkıyor, nabızı ellerime biraz daha baskı yapıyordu.

“Daha önce hiç kimse Xia’yı ele geçirmeye çalışmamış,” diye devam etti. “Klan lortlarının arasındaki düellolarda olduğu gibi yazılı olmayan bir kural varmış. Sonuç ne olursa olsun, adil bir şekilde savaşıldıysa—sözlerle veya kılıçlarla—onurlandırılması gerektiğine dair bir anlayış hakimmiş. Xia’nın kararlarına saygı duyulmalıydı. Yani onlara savaşta değilken saldırmak, rahat bir şekilde vermeyecekleri bilgiler için onları yakalamak ve işkence etmek...” Nefesi kesilir gibi oldu ama devam etti. “Bu çok onursuz bir davranıştı. Tanrıların kesinlikle cezalandıracakları bir davranış.” Boynundaki bir kas seğirdi. “Ama görünüşe göre gökteki efendilerimiz fani meselelerden uzak kalmayı tercih etmişler. Haftalar ve aylar ilerledikçe, Boğa Kralın orduları, Ikharada taş üstünde taş bırakmamış, klan liderlerini öldürmüş ve tüm ittifakları paramparça etmişler.”

“Tutsak edilen iki Xia savaşçısına ne olmuş?” diye sordum.

“Kimse bilmiyor. Belki de işkenceye maruz kalmalarına rağmen tek kelime etmediler ve idam edildiler. Ben bu şekilde olduğuna inanıyorum. Ama bazıları kaçtıklarını düşünüyor.

Bazıları da taraf değiştirip Gece Savaşında Kralın ordusunda yer aldıklarını ve Kralın bu sayede savaşı kazandığını söylüyorlar.”

İçim ürpermişti. Güç ve sihir. Bu, tam manasıyla bir kan banyosu demekti.

“Sekiz vilayeti ele geçirip sarayını inşa eder etmez,” diye devam etti Wren. Kelimelere yaptığı vurgudan, öfkesinin sürdüğünü anlaşıyordu. “Kral, tüm dikkatini Xia’yı yok etme üzerine yoğunlaştırmış. Onları savaşta yenme ihtimalinin düşük olduğunu biliyormuş. Gece Savaşı sırasında bazı yerlerde savaşmışlar ve Kral, bu savaşların çoğundan mağlup ayrılmış. Bu yüzden beklenmedik saldırılar yapmayı planlamış. Onları pusuya düşürecekmiş. Onların kutsal dua günlerinde bile saldırmış, çünkü o günlerde savaşçılarının dövüşmeyeceğini biliyormuş. Xia, çok da büyük bir klan değilmiş zaten. Yıllar süren daimî akınların ardından Xia hemen hemen yok edilmiş. Kalan az sayıda Xia, doğu Rain’deki dağlarda gizlenmeye başlamış.”

“Ve o kurtulanlardan biri de sendin,” diye fısıldadım.

Wren başıyla onayladı. “Doğduğumda, büyük kısmı yok edilmiş olan Xia klanının yirmi üçüncü üyesi olmuştum.” Yutkunup devam etti. “Ve sonuncusu. Sadece bir bebektim ve haliyle son saldırıyı hatırlamam imkânsız. Yanan evimizin yanından geçmekte olan Ketai Hanno bulmuş beni sonradan. Olanlarla ilgili az çok bir fikir yürütmüş. Bir şekilde birisi yerimizi Krala ihbar etmiş ve o da gece bir ordu göndermiş. Benim insanlarım cesurca savaş vermişler Krala karşı. Karların üzerinin Kralın askerlerinin kanıyla boyandığı söyleniyor. Ama bizim sayımız sadece yirmi üç imiş ve bunların yarısı da çocukmuş. Sayı olarak çok çok azmışız. Ertesi sabah güneş doğarken, Xia tarihten silinmiş.” Başını diğer tarafa çevirdi, titrek bir nefes aldıktan sonra “Annem, babam, beş yaşındaki ablam... hepsi ölmüş. Sadece ben kalmışım,” dedi.

Ağacın kâğıt yaprakları hışırdıyordu. Kolumu sırtından dolayıp Wren'i kendime doğru çektim. Annemin alındığı gün şu anda çok netti gözümün önünde ve kalbimin içinde yanan bir kor gibiydi. Aileni kaybetmenin ne demek olduğunu iyi biliyordum.

Umudunu kaybetmenin de.

Wren, geri çekilerek "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi. Sonra da üzerinde kardeşinin ismi yazılı olan kâğıda uzandı ve diğer kâğıtları ittirerek onun yanındaki parlayan kâğıdı gösterdi bana.

Üzerinde yazılı şeyi gördüğümde boğazım düğümlendi.

Soraya.

Annem.

Ona döndüm ve güçlükle konuşarak "Sen mi yaptın bunu?" dedim.

"Burası Saklı Tapmak," diye izah etti. "Yas tutamadığımız ölülerimiz için. Benim için Xiâdaki ailem. Alenen yas tutmama izin verilmiyor, çünkü onların var olduğunu ortaya koyamıyorum. Ailem için diğer odalardan birinde bir türbe var ancak bu ağaç sadece saklı kadınlar için, o yüzden buraya kız kardeşimin ruhu için dua etmeye geliyorum." Bir an duraksadıktan sonra "Bana annen hakkında söylediklerinden sonra, senin de onun için dua edebileceğin bir yer isteyebileceğini düşündüm," dedi.

O kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki yüzü düştü. "Böyle bir şey yapmamalıydım. Bu kez haddimi aştım galiba—"

Ellerini tutup "Hayır," dedim. "Buna ihtiyacım vardı, Wren. Ve sen benim buna gereksinim duyduğumu henüz ben sana bir şey demeden biliyordun."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama ben onlara aldırmıyordum. Çünkü her şey çok açıktı. Sürekli kendimi

kandırmaya ve içgüdülerimin yanlış olduğu umuduna sarılmıştım. Annemin isminin Gece Evleri listesinde olmamasının bir hata olduğu ya da belki kendi başına kaçmanın bir yolunu bulduğu konusunda kendimi avutmuştum şimdiye kadar. Çünkü o benim zeki annemdi ve kaçılmaz denilen bir kaleden kurtulmanın yolunu bulabilirdi tabii ki.

“O öldü, değil mi?” dedim güçlkle. “Annem... öldü.”

Bunu ilk defa yüksek sesle söyleyerek kendime ilk defa itiraf ediyordum. Seneler boyunca çok kez düşünmüş, öldüğü fikrine kendimi alıştırmaya çalışmış ama hep bir umutla bu düşüncemi gün yüzüne çıkarmamayı başarmıştım. Şimdi, bu acı gerçek, gök gürültüsünün dünyayı sarsması gibi beni de sarsmıştı. Hızlı, sert ve göğü yaran bir ışık gibi...

Boğazımdan hırıltıya benzer keskin bir ses geliyordu. İki büklüm vaziyette feryat ederken Wren beni tuttu ve sakın bir şekilde bağrına bastı.

Geçen yedi yılda yaralarımı sardığımı düşünebilirsiniz. Ama onlar, söndürülmesi çok zor bir ateş gibi içimde yanmayı sürdürüyorlardı.

YİRMİ ÜÇ

Uzun bir süre sonra, dalların altına tekrar oturmuştuk. Wren hikâyesini anlatmayı sürdürdü. Bu kez daha yakın, iki yap-boz parçası gibi kıvrılmış vaziyette oturmuştuk ve kollarıyla beni arkadan sarmıştı. Ilık nefesi kulaklarımdaydı. Onun kardeşi ve benim annemin isimleri, koruyucu birer tılsım ve bizi izleyen kıymetli tanrılarımız gibi tepemizdeki dallarda sallanmaya devam ediyordu.

“O saldırıdan nasıl kurtuldum bilmiyorum,” dedi Wren, “onu bırak; günlerce aç, susuz ve savunmasız vaziyette nasıl hayatta kaldım o da muamma. Muhtemelen damarlarımdaki Xia kanından veya ailemden birinin son nefesinde benim için okuduğu koruyucu *dao* sayesinde. Dağın yamacı cesetlerle kaplıymış. Beni onlar saklamış, miller boyunca yaşayan tek canlı bendim muhtemelen. Babam, yani beni evlat edinen Ketai Hanno, böyle söyledi bana. Katliamı duyduktan sonra kurtulanları bulmak umuduyla Rain’e gelmiş. Xia’nın hikâyelerine her zaman inandığını söyledi bana. Onlardan bir şeyler öğrenmek ve Ikhar’a’daki varlıklarını yeniden tesis etmek istemiş.”

Kaşlarım çatık vaziyette “Ama Hannos’un İblis Kralın en büyük destekçilerinden biri olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Evet,” diye yanıtladı Wren “öyle.”

Ondan daha fazla açıklama gelmesini bekliyordum. Gelmeyince “Ah,” dedim nihayet “diyeceğin başka bir şey yok mu?”

“Üzgünüm Lei. Sana her şeyi anlatmak isterim, tüm gerçekleri. Ama bu çok tehlikeli olur doğrusu.”

“Bana hâlâ güvenmiyorsun demek,” diye homurdandım.

“Elbette güveniyorum. Senin için tehlikeli olur demek istemiştım.”

Bir süre sessizce oturup kâğıt yaprakların çıkardığı hışırtıyı dinledik.

Kollarını daha yakına çekip “Peki,” dedim “Ketai Hanno seni bulup Ang-Khen’e getirdikten sonra ne oldu?”

“Bhali—Ketai’nin karısı, üvey annem—hastaymış. Son iki yıl boyunca toplum içine hiç çıkmamış ki bu da benim gelişimi mükemmel bir şekilde açıklamak için yeterli olmuş. Bhali’nin iyileşmesini bekledikleri için bu mutlu haberi biraz geç paylaştıklarını söylemişler herkese. Kimse de sorgulamamış. Bir erkek olsaydım durum farklı olabilirdi belki. Ama ben İblis Kralın talep edeceği bir kızmışım sadece. Ve böylece Hanno ailesinin sarayındaki yeni hayatım başlamış ve bu yeni aileye alışıp onları sevmem beklenmiş.”

“Onları,” diye sordum nazikçe “seviyor musun?”

Wren, kısa bir süre bekledikten sonra cevapladı sorumu. “Elimden geldiği kadar. Öldürüldüklerinde sadece bir bebek olduğumu bildiğim halde Xia’ya bu kadar bağlı hissetmem çok tuhaf galiba. Ama onları gerçek ailem olarak düşünmekten kendimi alamıyorum. Bazen bir şeyin kokusu, bana onları ve oradaki dağları anımsatır ve onları kaybetmek, bir kez

daha beni çok derin bir şekilde yaralar. Tek kalan olmanın yalnızlığı—”

Kafamı onun boynunun oraya yerleştirirken “Biliyorum,” dedim. Onun taze ve nefis kokusunu ciğerlerime çekiyordum. “Ben de ailemi çok özleyorum. Herkes bana onları unutmamı söylüyor ama ben onlardan vazgeçemem ki.”

Vahşi bir sesle “O zaman vazgeçme. Ben hiç unutmadım onları,” dedi.

“Bu, durumu daha da zorlaştırmıyor mu?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Ama ben kolay bir yaşam istemiyorum ki zaten. Anlamlı bir hayat istiyorum.”

* * *

Kadınlar Avlusuna dönerken ve günün geri kalan kısmında, Wren’in sözleri sürekli kafamın içinde dönüp durdu. Bakışırken, koridorda adımlarken ya da her zamankinden biraz daha yakın bir şekilde otururken içimde hapsolmuş duygular harekete geçiyor gibiydi. Sadece arzu ile değil, Wren’in ağacın altında konuştuğu türden bir yaşam için. Onun sözlerinden cesaret almıştım.

Ama ben kolay bir yaşam istemiyorum ki zaten. Anlamlı bir hayat istiyorum.

Koyo partisindeki eski Kâğıt Kızın görüntüsü geldi gözümün önüne: eriyen yüzü ve ümitsizliğin verdiği dengesiz davranışları. Bunca zamandır saraydaki hayatımı bir düzene koymaya ve benden beklenen hayata uyum sağlamaya çalışmıştım. Ama bunu yaparken kim olduğum ve ne olmak istediğime dair hislerimi kayıp mı ediyordum acaba?

Dzarja.

Çok çirkin bir ifadeydi bu. Ama belki de hain olmak iyi bir şeydi. Tabii hak eden kişilere ihanet ediyorsan...

* * *

O gece, her tarafın sessizliğe bürünmesini bekledikten sonra Wren'in odasına gittim. Kapısı açılır açılmaz ayağa fırlayıp “Lei?” diye fısıldadı. “Ne yapıyorsun?”

Ona doğru ilerleyip onu duvara yapıştırdım. “Kolay bir hayatın ne olduğunu söylüyorsun sana,” dedim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Kendini geri doğru çekmeye çalışarak “Bekle,” diye mırıldandı.

Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. “O dediğini yeterince yapmadık mı zaten?”

Bir anlık duraksamanın ardından kendini sıkımayı bırakıp teslim oldu. Yumuşak ve tatlı bir inildemeyle kollarını boynuma dolayıp ellerini saçlarımın arasına soktu ve tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladık. Olayın harareti ve kafide dokunuşları beni eritiyordu. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, ikimiz de aynı hareketleri karşılıklı olarak doğal ve basit bir şekilde yapıyorduk. *Wren bunu daha önce yaptı mı?* Aklıma gelen bu düşünce yüzünden neredeyse geri çekilecektim. Ama onu defetmeyi başardım. Çünkü belki de öyleydi, çünkü şimdi sadece ikimiz vardık ve doğru şeyi yapıyorduk.

Kanım, şehvetin etkisiyle damarlarıma hücum ediyordu adeta. İç geçirerek Wren'i biraz daha yakınımaya çektim, öpüşmemiz daha şiddetli ve hızlı olmaya başlamıştı. Dilimi, dilinin ucuna hızla sürüyordum. Buna karşılık, o da alt dudağımı hafif hafif ısırmaya başladı ve bu da nabzımın en kuvvetli attığı yerim olan bacaklarımın arasına bir ısı dalgası göndermeye yetti. Parmaklarım, gece elbisesinin ipeksi kumaşının üzerinde kayıyordu. Vücudu sıkı, kaslı ve çok güzeldi. Her yerini bir an önce keşfetmek, onun içinde erimek,

öpücüklerinin, teninin ve sıcaklığının yumuşaklığında kaybolmak istiyordum.

Wren, elini sırtımdan aşağı doğru indirerek belimi sıkıca kavradı ve dudaklarını bir saniyeliğine benimkilerden ayırıp nefeslendi. İçimdeki yangın, her dokunuşunda biraz daha alevleniyordu. Usta Tekoa'nın benimle ilgili öngörüsünün neye benzediğini bulmuştum sanırım; ateş, içimdeki kızıl alevler. Fakat bu sarayı nasıl alt edecekti ki? Bu, sadece dudakları benimkilerin üzerinde olan kız tarafından tutuşturulabilen gizemli bir ateşti.

Sonunda birbirimizden ayrıldık, nefeslerimiz yavaşlamıştı.

Wren, nefes nefese alını benimkine dayadı. Titreyen elini yanağımda gezdirirken "Pekâlâ," dedi. "Belki de zor hayat, sonuçta o kadar da kötü değildir, ha?"

Gülerek "Bu bir şaka mıydı?" dedim.

"Bu konuda yetenekliyim, biliyorsun."

"Kanıtlı o zaman. Hadi bir tane daha yap."

Kurnaz bir tebessümle "Onun yerine seni bir daha öpsem olmaz mı?" dedi.

Dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırırken kalbim yeniden deli gibi atmaya başladı. Ama tam da o anda koridordan ayak sesleri gelmeye başladı ve ayrılıverdik.

Oda karanlık olmasına rağmen, Wren'in ay ışığı gibi parlayan gözlerinin büyüdüğünü fark edebiliyordum. Nefesimizi tutup beklemeye başladık. Ayak sesleri azalıp yok olana kadar saniyeler geçmek bilmedi ama en nihayetinde birkaç oda ilerisinin kapısı kapandı ve rahat bir nefes aldık.

Sessizlik hâkim olur olmaz "Artık gitsen iyi olacak," diye fısıldadı Wren.

Son bir kez karanlıkta öpüştük. Ağzındaki ılık tatlılık karşısında inlemekten kendimi alamıyordum.

Wren, ayrılırken “Yarın gelme,” deyince donup kalmıştım ama gülümseyerek “Çünkü ben geleceğim,” diye tamamladı sözlerini.

“Caymak yok ama,” diye mırıldandım.

“Verdiğim sözleri tutarım Lei,” diye hızlıca yanıtladı. “Bana neye mâl olurlarsa olsunlar.”

YİRMİ DÖRT

Ertesi sabah uyandığımda, gözlerim kapalı vaziyette sere serpe yatarken, parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm. Tenim, uyku yüzünden ılık ve buruştu. Elimi dudağıma bastırdığım yerde hafif bir sızı vardı ama birkaç saat önce olanlara dair bunun haricinde herhangi bir emare yoktu. En azından fiziksel olarak. Ağzım ve dudaklarım, önceden nasıllarsa aynı durumdalardı: düz, küçük ve yalnız. Parmak uçlarımı üzerlerine sürerek Wren'in oradaki varlığının izini sürmeye çalıştım. Güneş ışığı tatlı tatlı vuruyordu yüzüme. Dün gece panjurlarımı kapamayı unutmuştum ve ışınların sıcaklığına bakılırsa tanrılar dün gece Wren ile aramızda olan şeylerin farkında gibilerdi.

Ve bazıları onaylamıştı belli ki. Bakışlarım odanın köşesindeki heykelciğe takılınca içime az da olsa huzursuzluk doldu.

Eğer tanrılardan herhangi biri bulamazsa; bize ne olacağını kestirmek için acelem yoktu doğrusu.

Beni sabah derslerine götürmek için yaklaşık bir saat sonra gelen Wren'in yüz ifadesinde dün gece yaşananlarla ilgili en

ufak bir belirti yoktu. Ama dışarı çıkar çıkmaz, gevezelik eden diğer kızların uzaklaştığından emin olduğu anda kulağıma eğilip “Dün geceyi düşünmeden edemiyorum,” diye mırıldandı. Siyah-kahverengi gözleri parlıyordu.

Sözleri bir şarkı kadar şirindi ve kendimi sırtırken buldum. Hızlı bir hareketle omzumu onun koluna bastırıp gözlerimi ona diktim. O anda Blue, sanki iz üstündeymiş gibi birden kafasını çevirince hemen ayrıldık ve elbiselerimizin kenarlarıyla oynarmış gibi yaptık.

Öpüşmeden önceki günün zor olduğunu düşünürsem, ertesi gün milyon kat daha kötü olacaktı, bunu biliyordum. Bu, bir sabır egzersiziydi. Zaman, beni çileden çıkarak kadar yavaş ilerliyordu sanki. Akşam olmasını ve Wren ile bir kez daha baş başa olacağımız dakikaların gelmesini çok arzuluyordum. Ama akşam yemeğinde, Eira Hanımefendi, bize bu gece katılacağımız gölge oyunu gösterisinde Krala eşlik edeceğimizi hatırlattı.

Onun adının geçmesi bile sinirlerimi germeye yetiyordu.

Tam karşımda oturan Aoki, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Koyo partisinde Kralın bana sahip olmasına izin vermeyeceğim, dediğimi hatırlıyor olmalıydı. Kafasını eğmiş, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ben de yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

Diğer kızlar kendi aralarında konuşmaya dalınca “İyi misin?” diye sordu Wren. Tam yanımda oturuyordu ve kalçalarımız neredeyse birbirine değiyordu.

“Evet,” diye yanıtladım. Bir hizmetçi önümüzdeki tabakları üst üste dizmek için uzanınca bizi diğerlerinin görüş açısından çıkarmış oldu ve ben de bunu fırsat bilerek parmaklarımı Wren’in elinin içine koydum. Tıpkı diğer kaçak dokunuşlarımız gibi, bu da bir anlıktı. Bu temaslarımız, kısa ve gizli bir şekilde olsa da bana Krala meydan okuyacak gücü vermeye yetiyordu.

Yemekten sonra Lill, gösteri esnasında giymem için altın nakışlı, parlak turuncu bir kıyafet getirdi ve dudaklarıma da parlak kırmızı boya sürdü. Saçlarımı düz bir şekilde geriye taradıktan sonra, alev rengindeki kurdeleler ile ördü.

Çalışmasına hayranlıkla bakmak için geri doğru adımlarken “Şimdi sonbahar yapraklarıyla benzediniz işte,” dedi.

Bir kaşımı kaldırıp “Bu... biraz abartılı olmadı mı?” diye sordum.

“Hanımım,” dedi ciddi bir şekilde “Kral o gecedен beri sizi hiç çağırmadı. Sizi fark etmesini istemiyor musunuz? Sizi yeniden arzulamasını?”

Yüzümü buruşturduğumu görmesin diye aceleyle arkamı döndüm. Bazen Lill’in ne kadar genç olduğunu unutuyordum ama bunun gibi anlarda onun sadece küçük bir kız olduğunu hatırlıyordum. Henüz on bir yaşında iken hayatın bana nasıl siyah-beyaz görüldüğünü anımsadım. Hayat benim için netti; her şey iyi ve kötü, doğru ve yanlış şeklindeydi. Tıpkı bir madeni paranın iki yüzü ile neredeyse var olmayan kenarı gibiydi. Lill, benim İblis Kralın ilgisini istediğimi düşünüyordu. Ondan kaçmamın yalnızca bir hata olduğuna, benim bundan dolayı mahcup olduğuma inanıyordu. Onu istediğimi, çünkü aksinin—yani İblis Kralı arzulamamanın—mümkün olmadığını düşünüyordu.

Çünkü ben bir Kâğıt Kızdım ve o benim Kralımdı.

Artık aşına olduğumuz iç avlulara doğru yola çıkmıştık. Gölge oyunu krallığımızda uzun zamandır devam eden bir gelenektir. Xienzo’da, bazı festivallerde, derme çatma bir sahnenin altına gizlenmiş oyuncular tarafından hareket ettirilen çubuklardaki tahta kuklalarla gösteriler yapardık. Küçük bir mangalın ateşi sayesinde, kuklalar pirinç kâğıdı perdeye yansıtılıyordu. Tiyatroya varıp da geniş bir sahnesi olan ve tavanından ipeklerin sarktığı uzun ve basamaklı bir

odaya girdiğimizde, bunun bizim oradakilerden çok farklı bir gölge oyunu olacağını açıkça anlamıştım. Sahnenin kenarlarında derin girintiler vardı ve içlerinde alevler dans ediyordu.

Salona akın eden izleyicilerin konuşmaları ve kahkahaları nedeniyle sesini güçlükle duyabildiğim Aoki, “Kralı tekrar göreceğim için biraz gerginim,” dedi. “Koyo partisinde farklı görünüyordu. Hatırlıyor musun?”

Elbette hatırlıyordum. Sarhoş sarhoş kasılıyordu. İblis konuklarına parti hediyesi olarak sunduğu insan köleleri de hatırlıyordum.

“O günden beri hiçbirimizi çağırmadı,” dedi Aoki “Bayağı yoğun olmalı.”

Omuz silktim. İçimden her ikisine de bizi ondan uzak tuttukları için teşekkür ederek “İsyancılarla alakalıdır muhtemelen. Yahut Hastalıkla,” diye ekledim.

Diğer tarafımda oturan Wren, kulağıma eğilip “Kral sana Hastalıktan bahsetti mi? Neler söyledi?” diye sordu.

“Pek bir şey demedi. Sadece gün geçtikçe durumun daha da kötüye gittiğini ve şimdilik bir çıkar yolu olmadığını söyledi.”

Başını çevirdi, bakışları buz gibiydi.

Aoki, Zhin ile konuşmak üzere diğer tarafa döndüğünde “Ne?” diye üsteledim.

“Bir süredir devam ediyor,” diye mırıldandı Wren. “Tüm klanlar endişeli. Ben saraya gelmeden hemen önce, babam, bununla nasıl başa çıkılması gerektiğini tartışmak üzere en kuvvetli klanlarla bir toplantı ayarlıyordu.”

“Buna neyin sebep olduğunu biliyor mu?” diye sordum.

“Kesin olan hiçbir şey yok. Teorilerinden biri, *qi* enerjisinin boşalması ile ilgili. Sihrin aşırı kullanımı neticesinde İkhar’a’nın dengeden çıkması. Ama bunun arkasında kimin olduğu hususunda bir fikri yok.”

“Kral, tanrıların krallığını cezalandırdığını düşünüyor.”

Bana manidar bir bakış atarak “Ne için?” dedi.

“Bilmiyorum.”

Wren bakışlarını tekrar sahneye çevirdi, alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşmiş gibiydi. “Ben de bilmiyorum. Ama sebebinin bir önemi yok bence. Sorun Kralın buna inanması. Ve bunun yüzünden yapabileceği şeyler beni tedirgin ediyor.”

Aoki, hâlâ Zhin ile muhabbet ediyor, bej renkli, dökümlü kollara sahip altın nakışlı elbisesini işaret ederek “Üzerimde bu kıyafet varken Kralın beni fark etmesi imkânsız,” diye homurdanıyordu.

Zhin mukabelede bulunmak üzereydi ki ön sırada oturan Blue’nun sesi onu bastırdı. Omzunun üzerinden geriye baktı ve sert bir şekilde saçlarını savurarak “Elbette etmeyecek. O renk seni hasta gibi gösteriyor. Hizmetçine bir daha bu rengi kullanmamasını söylemelisin,” dedi.

Ona düşmanca bakarak “Bence güzel görünüyor,” diye araya girdim.

Blue, çenesini kaldırıp bakışlarını bana kaydırdı. “Görünüşe göre Usta Tekoa sendeki yangınla ilgili söylediklerinde haklıymış dokuz. Neredeyse ayaklı bir fener gibisin.” Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Kralın dikkatini çekmek için bazı kızların bu kadar açık giyinmek zorunda olması ne kadar da ayıp. En azından minik Aoki çok da uğraşmıyor bu konuda. Biliyor musun, Kral bana Aoki’nin yatakta şaşırtıcı şekilde iyi olduğunu söyledi.”

Aoki ise beni şaşırtacak şekilde sevindi bunu duyduğuna. Blue önünü döner dönmez dizimi kavradı ve öne doğru eğilip “Duydun mu? Kral benimleyken hoş zaman geçiriyormuş!” dedi.

Yüzümü ekşiterek “Ve bu iyi bir şey mi?” dedim.

Sözlerime alınmış gibiydi. “Lei, sana partide de söyledim, bana karşı çok kibar davranıyor.” deyip arkasına yaslandı.

“Sadece istediğini elde ettiği için!”

Wren ile geçirdiğimiz geceden sonra—Kralinkilerden hayli farklı olan dokunuşlarındaki yumuşaklık, azgınlık ve şefkatten sonra—Aoki’nin nasıl olup da Kral ile sevişmekten zevk aldığına inanamıyordum. Wren’in öpücüklerindeki tutku ve ateşin zerresi yoktu onda.

Bir şeyler daha demek üzere ağızımı açmıştım ki salondaki fenerler söndürüldü ve herkes susuverdi.

Aoki, “Benim için sevindiğini sanıyordum,” diye fısıldadı. Karanlık salonda yüzünü tam seçemiyordum ama yüz ifadesini bilmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Karanlık olsa da gözleri yaşlar yüzünden parlak görünüyordu.

“Aoki...” diye söze başladım ama yüzünü hışımla sahneye doğru çevirmişti bile.

Wren, kibarca omzuma dokunarak “Bizim hiçbirimizin Aoki’yi hissettiklerinden dolayı yargılamaya hakkımız yok,” dedi kısık sesle “Kimin için hangi hisleri beslerse beslesin.”

Karşılık vermeye hazırlanıyordum ki davulların gürültüsü beni durdurdu. Ceylan formundaki esnek bir kadın sahnede dans ediyordu. Şimdiye kadar gördüğüm tipik gölge oyunlarının aksine, tahta kuklalar yerine bu kadın kuklalık yapıyordu. Vücudu, kendi şeklini taklit eden fakat iki kat daha uzun tahta bir kafese sarılıydı. Dalgalanan ipek çarşafların arkasına geçtiğinde, abartılı bir boynuza sahip olan gölgesi yay çizerek dönüyordu.

Wren’e yan yan bakarak “Kral nerede? Şimdiye kadar takdim edilmiş—”

Bir bağırma sesi sözümü kesti.

İlk başta bunun gösterinin bir parçası olduğunu düşündüm ancak bir gürültü daha koptu. Sonra bir çığlık, ardından bir

tane daha... Çok kısa bir süre sonra tiyatrodaki herkes çığlık atmaya başlamıştı ve ben, bunun oyunla hiçbir ilgisinin olmadığını anladım o anda.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Tüm salonu müthiş bir panik sarmıştı. Herkes—insanlar ve iblisler—bağırıyor ve kaçmaya çalışıyordu. Saray üyeleri ve eşleri minderlerinden düşüyor ve çıkışa gidebilmek için diğerlerinin üzerinden geçmeye çalışıyorlardı.

Bir nesne başımın üzerinden pır diye geçerek sahneye doğru gitti. Asılı ipeklerden birine saplanmadan önce ne olduğunu—yanan bir ok—gördüm. Perdeyi bir anda alevler sararken, ipek kumaş turuncu bir şelale haline gelerek yere düştü. Paravanlar devrilirken ateş daha çok yere sırıyordu. İkinci bir ok yaylımı, ısıklık çalarak o kadar yakınımızdan geçti ki başımızın üstündeki havayı kımıldattılar adeta.

Sahnedeki ceylan dansçı, alevler içinde koşuyor ve gösteri esnasında yapması gereken hareketleri can havliyle şimdi yapıyordu.

Wren, elimi tutup beni ayağa kaldırırken “Buradan çıkmamız lazım,” dedi.

Çığlıklar ve ateşin çatırtıları yüzünden onu güçlükle duyabiliyordum. Yangın nasıl bu kadar çabuk yayılmıştı hiç anlamamıştım, tüm salon adeta turuncuya boyanmıştı.

Ayakta kalmaya çalışarak “Ne-neler oluyor?” diye sordum.

“Bu bir saldırı. Kralın peşinde olmalılar.”

Çevremizdeki basamaklı koltuklar terk edilmişti. Herkes, salonun arka tarafındaki çıkış kapısına koşuşmuştu ve çıkabilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Dumanın arasından Eira Hanımefendinin Zhin ile Zhen’e yardım ettiğini gördüm, kızlardan biri topallıyordu. Onun ilerisindeki Bayan Himura ise diğer kızları sıraya dizmekle meşguldü.

Bayan Himura, Blue'yu ileri doğru itiyordu ama o boş boş bakıyordu. Gözyaşları sel olup yanaklarına akarken yüzü bembeyazdı.

Aoki, parmaklarıyla kolumu kavrayıp "Lei!" diye bağırdı. Gözleri büyümüşü ve içlerinde dans eden alevlerin yansıması vardı.

Elini tutup "Endişelenme, buradayım," dedim.

Onu da peşime taktım ve sıranın sonuna doğru Wren'i takip ettik. Oraya ulaştığımız anda müthiş bir gürültü koptu ve alevler içinde yanarak çatıdan ayrılan koca bir kiriş, tam önümüze düşerek çıkış yolumuzu kapattı.

İçgüdüsel olarak Aoki'yi arkama alıp geri çekildim.

Aoki, parmaklarımı biraz daha sıkı kavrarken "Dışarı çıkamayacağız!" diyerek hıçkırdı.

Wren arkasını döndü. Hiçbir açıklama yapmadan uzun adımlarla yürüyerek basamaklardan indi ve sahneye doğru gitmeye başladı.

"Orada çıkış yok!" diye bağırdım ama hiç istifini bozmadı.

Aoki ve ben de bir bildiği vardır diyerek dumanların arasından onu takip ettik. Alevlerin kalbine yaklaştıkça ateşin kükremesi de şiddetleniyordu. Ve daha da derinlerden metalin metale çarpma sesi geliyordu kulaklarıma.

Kılıç kılıca dövüş.

Wren'e göstermek üzereydim ki birden duruverdi. Zorlukla duyabildiğim bir sesle "Burada olmalı," dedi ve diz çöküp avuç içini yere dayadı.

"Ne olmalı?" diye bağırdım.

Cevap vermedi. Birkaç saniye sonra kısa bir zafer çığlığı atarak geri zıpladı. İlk başta dumandan dolayı hiçbir şey göremedim ama beni çekerek zeminin üzerindeki açıklığı gösterdi. Gizli bir kapıydı karşımdaki.

“Kısa bir düşüş olacak,” dedi “aşağı indiğinizde hemen uzaklaşın.”

Gözlerimi sızlatan teri sildikten sonra ona baktım ve “Burada olduğunu nereden biliyordun?” diye sordum. Ama o, sorumu kulak ardı ederek Aoki’ye yardım etmek üzere döndü.

Gitmiş miyim diye dönüp baktığında kızgın bir şekilde “Sadece git!” diye hırladı.

Çenemi sıkıp ileri atıldım ve karanlığın içine düştüm.

Wren’in dediği gibi kısa bir düşüş olsa da beceriksiz bir iniş olmuştu benim açımdan. Ayak bileğim incinmişti ama dişlerimi sıkarak Aoki’ye yer açtım ve çok geçmeden o da bağırarak aşağı düştü. Wren, inanılmayacak kadar hafif, bir kedi kadar zarif şekilde yanıma inerken ben de Aoki’nin kalkmasına yardım ettim.

Diğer yöne bakma gereği duymadan önümüzdeki tünele girdi ve “Bu taraftan,” diyerek onu takip etmemizi istedi. Peşinden hızla gidiyorduk ki arka tarafımızdan gelen ses ile dördüncü kişinin tünele indiğini fark ettik.

Bir erkek, “Durun!” diye gürledi.

Wren, tek ve ani bir hareketle bizi arkasına alıverdi. Tiyatronun altı hâlâ karanlık ve hava hâlâ dumanla tıkalıydı ancak yukarıdaki alevlerden aşağıya doğru biraz ışık geliyordu ve bu ışık, gayet sakin bir ifadeyle karanlıktaki figüre doğru ilerleyen Wren’in yüzünü aydınlatmaya yetiyordu. Wren’in gözleri beyaza—saf, korkutucu bir beyaza—dönerken, içerideki onca sıcaklığa rağmen vücudumu bir titreme aldı. Gözleri, buz gibi katı bir hâl almıştı. Beyaz gözlerinin üzerinde kayan sarı alevler, ürkütücü bir şekilde yansıyordu.

“Bizi rahat bırak,” dedi adama “Kral burada değil.”

Korkum iyiden iyiye artıyordu, zira sesinde öyle bir akis vardı ki sanki birden fazla Wren aynı anda konuşuyor gibiydi. Ve sözleri havada asılı kalarak soğuk bir akım oluştuyordu.

Aldığımız tek cevap, adam kılıcını kınından çıkarırken çıkan çelik sesi oldu.

Adam çığlık atarak ileri atıldı. Kılıç havada süzülürken Wren, başını eğerek bu atağı savuşturdu. Adam kılıcı tekrar kaldırdı ve bir kez daha Wren'e doğru salladı.

Wren gayet rahat bir şekilde atlattı bunu da. Adam üçüncü kez hamle yaptığında Wren, önce döndü sonra da yerden kayarak adama iyice yaklaştı. Çok hızlı bir hareketle zıpladı ve sol bacağına adamın omzuna indiriverdi.

Adam birazcık sendelese de çabucak toparladı kendini. Bir çığlık daha atarak kılıcının eğimli kısmıyla hamle yaptı. Ama Wren ondan—hatta herkesten—çok daha hızlıydı. Hareket etme şekli doğaya aykırıydı, saçları ve elbisesi etrafında uçuşurken hareketleri akıcı ve kusursuzdu. Adam, yaptığı hamlenin ivmesiyle istemeden de olsa ileri doğru gelirken, Wren kenara zıplayarak onun arkasına geçti ve kolunu adamın boynuna kanca gibi geçiriverdi. Kılıca tekme atıp adamın elinden düşürdükten sonra kılıcı havada kaptı ve adama doğru çevirerek göğsüne sapladı.

Her şey o kadar hızlı ve o kadar pürüzsüzce olmuştu ki; adam, olanları kavrayamamış gibi görünüyordu. Ağzı, şaşkınlıkla O şeklinde açılmıştı. Derin ve korkunç bir şekilde inlerken yüz ifadesi gevşedi. Bir eliyle kılıcı tutup çıkarmaya çalıştı ancak parmakları kabzadan kaydı. Topallayarak ileri doğru gelmeye çalıştı ancak Wren onu yere düşürdü ve cesedin üzerinden gök tanrılarını selamladıktan sonra hâlâ beyazlığını koruyan ürkünç gözlerini bana çevirdi. Ve o anda gözleri tekrardan eski halini aldı ve yüzündeki odaklanmış ifade siliniverdi. Ellerini uzatarak bana doğru yürürken “Lei,” dedi.

Ona göre bu hareket sakinleştirici bir manaya geliyor olabilirdi ama şu anda bende tam tersi bir etki yapıyordu.

Avuç içleri kan yüzünden koyulaşmıştı ve tüm vücudum zangır zangır titrerken beni tutmak isteyen o ellerden kaçtım.

Hiç de bana aitmiş gibi çıkmayan bir sesle “Sen Xia’sın,” dedim.

Ellerini elbisesine silerken “Sana zaten söylemiş—”

“Hayır. Demek istediğim sen gerçek anlamda bir Xia’sın.”

Çünkü demek istediğim onun bir savaşçı klanında doğmuş olması değildi. Kökeninin Xia olmasını da kastetmiyordum.

O bir *savaşçı* idi.

Sadece kan bağı ile değil, pratikte de bir Xia idi.

Hareket eden dumanın arasından bakışmaya devam ettik. Bir süre sonra duman gözlerimi yaktı ve öksürerek iki büklüm oldum. Duman gitgide kalınlaşıyor ve tüneli iyice karanlığa boğuyordu.

“Buradan hemen çıkmamız gerek,” dedi Wren dönerken. “Aoki nerede?”

Hızla etrafıma bakındım ve kızcağızın bir köşeye yığılmış bedenini görmem birkaç saniyemi aldı. Aceleyle yanma koşup iki parmağımı çene kemiğinin alt tarafındaki kıvrıma bastırdım.

“O iyi mi?” diye sordu Wren.

Parmaklarıma zayıf ama istikrarlı bir nabız temas edince “Galiba. Bayılmış olmalı,” dedim.

Wren hemen yanımıza geldi ve bir kolunu Aoki’nin sırtından geçirerek onu omzuna kolayca aldıktan sonra “Haydi gidelim Lei,” dedi.

Aoki küçük olmasına küçüktü ama Wren’in onu bu şekilde kaldırabileceği kadar da hafif değildi. Elleri kanla boyanmış bu kıza fazla yaklaşımdan korkarak onu sessizce takip etmeye başladım.

Tünel çok uzun değildi. Sonuna geldiğimizde tepemizdeki kapıyı açtık ve bizi serin bir yağmur karşıladı. Wren çıkmama yardım etti—üzerindeki kan kokusu beni iğrendiriyordu—ve sonra da ikimiz birlikte Aoki'yi dışarı çektik. Bir başka basit hareketle Wren, Aoki'yi sırtına aldı ve hızla binanın etrafından dolanarak alevlerin bize zarar veremeyeceği güvenli bir uzaklığa ulaştık.

Biraz ilerimizde bir kalabalık toplanmıştı. Onlara katılırken gözlerim diğer kızları aradı. Birkaç araba tiyatronun önünde hazır bekliyordu. Kralın önüne çıkmadan önce beni arındıran şamanların üzerinde gördüğüm siyah sembol bu arabaların kenarlarında da vardı. Ve Bayan Himura'nın vücudumda açtığı yaraları olmamış gibi gösteren şamanların da.

Kraliyet şamanları.

Wren, Aoki'yi yere indirdi. Ben de soluğunu kontrol etmek üzere yanına eğildim ve kolumu siper ederek onu yağmurdan korumaya çalıştım. Siyah cübbeli kişiler, sakın bir şekilde tek sıra halinde iniyorlardı arabalardan. Ciltleri gizlenmiş olsa da çıktıkları acıyla tanrılara sundukları fedakarlıklarını simgeleyen vücutlarındaki karanlık dövmeleri kafamda canlandırabiliyordum.

Şamanlar, tiyatronun etrafını halka şeklinde sardılar. Mükemmel bir uyumla ellerini kaldırdılar ve bir yandan ilahilerini söylerken diğer yandan havaya parlak harfler çizmeye başladılar. Hava,—gök gürültülü bir fırtınanın ortasındaymış gibi—çok fazla basınçla sıkışınca şamanlar ellerini yukarı doğru dalgalandırmaya başladılar. Çok geçmeden bulundukları yerde müthiş bir fırtına başladı. Bizi neredeyse yerimizden uçuracak kadar kuvvetli olan bora, her yöne doğru şiddetli şekilde püskürdükten sonra tiyatroya doğru ilerleyip kubbeli binanın üzerinde yükseldikçe yükseldi ve katılaşıp kalaydan bir bulut halini aldı. Daha sonra da sağanak bir sel halini alarak binanın üzerine dökülüyordu ve

alevlerin hepsini yuttu. Yere çarptığında şiddetle üzerimize sıçradı ve hepimiz bir anda sırlıslıklam olduk.

Aoki, bu çarpmanın etkisiyle nefes nefese kendine geldi. Onu doğrultup yüzündeki ıslak saçları kenara ittim. Gecenin soğuğu yetmiyormuş gibi bir de ıslanmıştım ve tir tir titriyordum. Aoki ile sıkıca sarıldık birbirimize.

Sağa sola bakarak “Ne-ne oldu?” diye çığlık attı. “Onları gördün mü Lei? Galiba tünelde biri vardı peşimizde...” Bir öksürük nöbetine tutulduğundan lafı kesildi.

Sırtını sıvazlayarak “Yukardan düşen bir şeydi o sadece. Bir odun parçası. Endişelenme,” dedim.

“Ama—”

“Bayılmıştın Aoki. Sakinleş şimdi. Üzerine giymen için sıcak bir şeyler getireceğim. Burada bekleyebilir misin?”

Zangır zangır titrerken başını salladı. Ayağa kalktığım anda Wren elini omzuma koydu. “Lei—”

“Onunla ilgilen. Hemen döneceğim.” Derin bir nefes alıp kısık sesle devam ettim. “Gizli kapının orada olduğunu biliyordun Wren. Nasıl dövüşmen gerektiğini de. Öldürmeyi de.”

Kalabalık, etrafımızda hareket ediyordu ve birinin bana çarpmasıyla Wren’in olduğu tarafa doğru yalpaladım. Beni düzeltmek için kollarını kaldırınca tüneldeki hali tekrardan gözümün önüne geldi ve aniden çekildim.

“Seni tanıdığımı sanıyordum,” dedim zayıf bir şekilde.

Yüzünü buruşturarak “Tanıyorsun zaten,” dedi.

Bakışlarımı ondan kaçırarak “Aoki için battaniye ya da kıyafet tarzı bir şeyler bulmaya gidiyorum,” diye sürdürdüm sözlerimi. “Bana az önce olanlar hakkında gerçekleri anlatmaya hazır olduğunda konuşabiliriz.”

Dönüyordum ki beni kolumdan kavrayarak “Sana yalan söylemedim Lei,” dedi.

“Ama gerçeği de tam olarak söylemedin.” Ağzı ayrıldı, yüzündeki acı çeker gibi bir ifade vardı. Ve ben, kendimi oradan uzaklaşmak için zorladım.

YİRMİ BEŞ

Kâğıt Eve döndükten sonra alındığımız küçük salonda, bizi muayene eden doktorlar ve şamanların yüzünden uykusuz bir gece geçirmek zorunda kalmıştık. Herkes şok olmuş ve sersemlemiş vaziyette olduğundan ortamda ölüm sessizliği hâkimdi. Ertesi sabah, erken saatlerde Bayan Himura'nın odasında toplandık. Kahvaltı etmeye ya da banyo yapmaya fırsat bulamadığımızdan saçlarımız ve kıyafetlerimiz hâlâ is kokuyordu. “Kraliyet ulağı az önce buradaydı,” diye söze başladı Bayan Himura. “Tahminlerimizde yanılmadık. Çünkü saldırı bir suikast girişimiydi.”

Wren, oturduğu yerde öne doğru çıkarak “Kim kalkışmış bu işe?” diye sordu.

“Tek bildiğimiz, saldıranların Kâğıt kastına mensup on erkek olduğu. Üçü canlı olarak ele geçirildi. Diğer yedisi ise muhafızlar tarafından öldürüldü.”

Wren'in beyaz gözlerinin görüntüsü geldi gözümün önüne. *Sadece muhafızlar değil.* Onun benden tarafa baktığını biliyordum ve bakışlarımı önümden hiç ayırmadım.

Chenna, “Fakat Kral tiyatroda bile değildi” dedi.

Bayan Himura, ona dönüp “Gökteki efendilerimize şükürler olsun! Tiyatroya varmak üzereyken gelen bir haberci onu durdurmuş. Kraliyet falcılarından biri, önceden görmüş saldırı olacağını. Bu sayede şamanları ivedilikle tiyatroya getirebilmişler zaten,” dedi.

Blue, eteğinin kıvrımlarıyla oynarken “Yaralanan oldu mu?” diye sordu. Sesi kararlı gibi çıksa da içten içe bir gerginlik de barındırıyordu. “Yani izleyicilerden.”

“İki saray yetkilisi öldürüldü. On ikisi de yaralandı.”

“Çünkü babam da oradaydı ve ben ondan haber alamad—”

Bayan Himura, elini kaldırarak onu susturdu. Kavisli gagasının üzerindeki sarı gözlerini kırpmadan bize bakıyordu. “Kral, suikastçıları sorguya çekiyor şu anda. Şimdilik olağan programınızın durdurulmasını ve ikinci bir emre kadar Kâğıt evi terk etmemenizi istedi benden.”

Geri kalanımız giderken, Blue, Bayan Himura’ya yaklaşıp “Babam,” diye lafa başlayacaktı ki kartal kadın onu defetti.

“Şimdi değil çocuk.”

“Ama—”

Bayan Himura, “Daha kaç kere söylemem lazım sana?” diye ciyakladı. “Babanın saray üyesi olması sana özel ayrıcalıklar yapacağımız anlamına gelmiyor! Bugün bir kere daha ağzını açarsan hiç tereddüt etmeden kovacağım seni buradan.”

Blue’nun dudakları kansız birer çizgi halini almıştı. Ters ters bakarak yanımızdan geçip gitti, Mariko da peşinden koştu tabii ki.

Aoki ve ben sona kalmıştık. Koridorda yavaş adımlarla yürüyorduk. “İki insan ölmüş,” diye mırıldandı. “İnanabiliyor musun? Biz de olabilirdik Lei. Tanrılara şükürler olsun ki Wren o gizli kapıyı buldu.”

Fikrimi beyan etmekten kaçındım, zira Aoki'nin yüzündeki bakışı görmüştüm. Orayı nasıl bulduğuna şaşırıyor, bunun yerine şükran duyuyordu. İkimiz banyo avlusuna doğru ilerliyorduk. Saçlarımdaki is kokusundan ve tünelden çıkarken Wren'in beni tuttuğu yerlerimde oluşan koyu kan lekelerinden bir an evvel kurtulmak için can atıyordum. Yatak odalarımızın bulunduğu koridordan geçerken arkamızda bir kapı açıldı. Zhen, odasından kafasını uzatarak "Ah," dedi "biz de gelenlerin Mariko ve Blue olduğunu sanmıştık. Bize katılmak ister misiniz?"

Ne yaptıklarını biliyordum ve dün gece hakkında konuşmak şu anda istediğim en son şeydi. Özellikle de tiyatronun dışındaki son diyalogumuzdan beri Wren benimle hiç konuşmamışken. Gerçi sonradan acaba ona çok mu sert tepki gösterdim diye düşünmüştüm. Aslında yaptığı şey sadece bizi korumaktı. Ben bunları düşünürken, Aoki, Zhen'e olur manasında kafasını salladı ve şu anda yalnız kalmak istemediğim için ben de Aoki'yi takip ederek Zhen'in odasına girdim.

Chenna da içerideydi. Zhin'i söylememe gerek yok sanırım. Kıyafeti çamura bulanmış ve omuz kısmından yırtılmış olan Zhen, içeri girince serme yatağının üzerine oturdu. Zhin ise pencerenin alt tarafında, çenesini, göğüslerine çektiği dizlerine dayamış oturuyordu. Chenna, keyifsiz bir şekilde gülümsedikten sonra bize yer açmak için yana kaydı. Otururken elbisemin buruşuk kumaşını düzlediğim esnada, parmaklarım büyük bir yırtığa takıldı. Oradaki boşluktan bacağımsız bir şekilde parlıyordu. Elbisem, yanmış ve kirli olsa da hâlâ onu yakan alevlerle aynı renk tonundaydı. Bu da oyun başlamadan önce Blue'nun bana söylediklerini aklıma getirdi.

Görünüşe göre Usta Tekoa sendeki yangınla ilgili söylediklerinde haklıymış dokuz. Neredeyse ayaklı bir fener gibisin.

Dün gece ne olmuştu? Bir şekilde, farkında olmadan, saldırıya ben mi neden olmuştum yoksa?

Zhen, bakışlarını Chenna'ya çevirerek "Suikastçıların Noe'den olduğunu düşünüyorsun demek?" dedi. "Koyo partisindeki tutsakların getirildiği yer."

Chenna bir omzunu kaldırıp "Bu sadece bir tahmin. Ama onlar getirildikten sadece bir hafta sonra böyle bir şeyin gerçekleşmesi tesadüf olamaz, değil mi?" dedi.

Zhin, "Emin değilim," diye yanıtladı. "Kraldan nefret etmek için sebepleri olan tonla Kâğıt aile ve klan var."

"Ve İkhar'a yapılan baskınlar tüm hızıyla devam ediyor," diye kardeşine destek çıktı Zhen. "Buraya gelmeden önce, babamız, bize Kralın asiler konusunda onları suçladığını söylemişti. Kralın Kâğıt klanları üzerindeki saygınlığını azaltmaya çalışıyorlarmış."

Yanımda oturan Aoki, parmaklarıyla eteğini bükerken "Kralın bunu yapacağını sanmıyo—"

Chenna, duygusuz bir şekilde "Kralın yapmayacağı şeylerden emin değilim," diyerek onun lafını kesti. Chenna ile aynı fikirde olsam da bunu beyan etmedim.

Aoki'nin yanağı kızarıırken "Baş etmesi gereken çok fazla şey var," diye mırıldandı.

"Evet," diye çıkıştı Chenna. "Bu lüks sarayda, etrafındaki bunca güzel şeyle yaşamak oldukça zor olmalı."

"Bizi mi kastediyorsun?"

Kızlar dik dik bana bakıyordu, odaya rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Burada olmakla alakalı görüşlerimi onlarla hiç paylaşmamıştım—Aoki ve Wren hariç tabii ki—zira hareketlerimin yeterince açıklayıcı olduğu kanısındaydım.

Chenna'nın da benimle aynı şeyleri hissettiğini tahmin edebiliyordum: isteksizce de olsa görevini iyi yapıyordu.

Ancak Zhen ve Zhin burada olduklarından dolayı mutlu görünüyorlardı.

“Kralın himayesi altında olmayan Kâğıt klanlarına yapılanları gördüğünüzde kendinizi kötü hissetmiyor musunuz?” diye sorarak sessizliği bozdu. “O geceki tutsaklara yapılanları gördüğünüzde hiç mi bir şey hissetmediniz?”

Bana sert, hatta kırgın diyebileceğim bir bakış atarak “Elbette hissettim,” dedi Chenna. Kölelere yapılanları izlerken yanında olduğumdan, gözlerindeki tiksintiyi ve Kunihe ettiği duayı görmüştüm aslında. Çenesini kaldırıp sözlerine devam etti. “Ama bunu durdurmak için ne yapabildik ki? Sarayın dışında da aynı durum yaşanıyor. Uazu’da çok saygın biri olan babam bile Çelik ve Ay kastlarının zulmüne maruz kalıyor. Bize nasıl baktıklarını gördüm. Arkamızdan nasıl konuştuklarını da. Çoğu zaman, fısıldamaya bile zahmet etmiyorlar.”

İkizler başarıyla onayladılar. “Bizde de aynı durum söz konusu,” dedi Zhen. “Bazen en kötüsü diğer Kâğıt klanlarından geliyor. Sanki sarayda bulunmakla onlara ihanet ediyormuşuz gibi davranıyorlar.”

“Tam da bunu demek istemiştım,” diye üsteledim. “Burada, Kâğıt kastından olan birçok insanın hayalini bile kuramadığı bir hayat sürüyoruz.”

Aoki, “Bu iyi bir şey değil mi?” diye sordu ve hepimiz birden ona bakınca yüzü daha da kızardı. Eteğinin kenarından fırlamış ipleri çekerken “Demek istediğim,” diye devam etti “burada bize iyi davranıyorlar. Gayet iyi bakılıyo—”

“Ah, bir hafta yere zincirlenip aç bırakılmak gibi mi?” diyerek lafını kestim.

“Şey,” dedi pembeleşmiş yanaklarıyla “daha kötüsü de olabilirdi.”

Sözleri beni tokat yemişim gibi sarstı. Birbirimize düşmanca bakıyorduk ki Chenna lafa girerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Ellerini kaldırarak “Bakın,” dedi “ikiniz de doğru noktalara parmak bastınız. Dediklerini duydum Lei. Eminim hepimiz duyduk. Burada bize sağlanan ayrıcalıkları inkâr edecek değiliz. Ama bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyorum. Aoki haklı bence. Senin için durum daha kötü olabilirdi, tabii bu, geçirdiğin o haftanın kolay olduğu anlamına gelmiyor. Ancak şu anda İkhara politikaları üzerine konuşuyoruz ki bence bu bizi aşar.”

Tam da bunu demeye çalışıyorum işte! diye bağırarak istedim. Ama hâlâ Aoki’nin sözlerinin şokundaydım. Chenna ve ikizler ise oldukça yorgun görünüyordardı. Benim de onlardan pek farkım yoktu aslında. Üstelik yaşadığımız şeylerden sonra birbirimizle kavga etme lüksümüz de yoktu.

Wren’in dün geceki yalvaran bakışları geldi gözümün önüne. Bizi korumak için yaptığı şeyden sonra benden öyle bir muamele görmesi daha da kötü hissettiriyor olmalıydı. Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Ona çok sert davrandığımı şu anda kesin olarak anlamıştım.

Zhin boğazını temizledi ve “Evet. Sizce suikastçılara ne olacak?” diye sordu.

Konuyu değiştirdiği için ona minnet duyarak “Şey, sorgulandıklarını biliyoruz,” dedim.

Alnını kırıştırarak kafasını salladı. “Yani... sorgu bittikten sonrasını diyorum.”

“Vatan hainliğinin mutlak sonucu idamdır,” dedi Chenna. “Ve infazlar sarayda, kamuya açık olarak yapılır.”

Dudak bükerek “Yani, biz de izlemek zorunda mıyız?” diye sordum.

Chenna başıyla onaylayınca ikizler endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Aoki ise kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarını önünden ayırmıyordu.

En sonunda Zhin, “Belki de sadece hapsederler onları,” dedi.

“Ve belki de,” diye atıldı Zhen, “suçsuz bile bulunabilirler.”

Chenna ve ben, öyle bir ihtimal yok, der gibi kaşlarımızı kaldırıp ona baktık.

Aoki, avuç içlerine bakmayı sürdürerek, alçak ve titrek bir sesle “Kralı öldürebilirlerdi,” dedi. “Bunu unutmuş olamayız, değil mi?” Kimseden cevap gelmeyince oturduğu yerden kalktı ve ellerini yumruk yapıp “Hep aynı şeyleri konuşmaktan yorulдум,” dedi. Yüzü kıpkırmızıydı. “Kral da korkmuş olmalı. Hiçbiriniz onun ne halde olduğunu merak etmiyor musunuz? İyi olup olmadığını bile görmemize izin yok. Tedirgin, incinmiş ve çok yalnız olabi—”

Ayağa kalkarken “Aoki—” dedim.

“Şimdi değil Lei,” diye homurdandı. Yüzünü ellerinin tersiyle ovaladıktan sonra gürültülü bir nefes bırakıp odadan ayrıldı.

Arkasından çıkmaya hazırlanıyordum ki Chenna, “Belki de ona biraz zaman tanımalısın,” diye öneride bulundu. “Olanlardan sonra şokta olabilir. Dinlenmeye ihtiyacı var bence.”

Zhin, göz kırparak “Bence hepimizin ihtiyacı var,” dedi.

Üçü uyumaya karar vermişlerdi ama ben daha önceden planladığım gibi—biraz da Aoki veya Wren orada olur umuduyla—banyo avlusuna gittim ama boş olduğunu görünce bir yandan da memnun oldum doğrusu.

Buharın içine saklanarak kirli kıyafetlerimi çıkardım ve onları zemine bırakarak küvetime girdim. Vücudumdaki kiri söküp atmam hayli zaman aldı. Tüm gecenin yaşattığı huzursuzluğu defedebilmek için, parmak uçlarım buruştuktan sonra bile suda kalmayı sürdürdüm. Gözlerimi kapadığım her an, Wren ile suikastçının görüntüleri geliyordu önüme.

Adamın şaşkın yüz ifadesine mukabil Wren'in sakin ve odaklanmış yüzü.

O, gerçek bir Xia idi. Gerçek bir savaşıydı.

Krallığın kalbinde yaşayan ve öldürmek için eğitilmiş bir kızdı.

Birçok kişiye göre Krala çok daha fazla yaklaşabilecek biriydi.

Bunun nedenine dair kendimce bir açıklama düşünebilirdim ama buna inanmak istediğimden emin değildim.

Küvetten çıkmak üzereydim ki yaklaşan ayak sesleriyle irkildim ve sağa sola su sıçratarak döndüm. Buharların arasından uzun bir silüet bana doğru geliyordu. Bir anda ne yapacağımı şaşırdım. Çünkü gelen oydu.

O anda çırılçıplak olduğumu hatırlayarak kollarımı göğüslerime doğru kaldırdım ve biraz daha öne eğildim.

Wren'in yüz ifadesi sakin görünse de bakışları müşfikti. Birkaç adım ötemde durup "Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Sesindeki çekingenlik,—hayır dememden korkuyordu galiba—içimdeki suçluluk duygusunu iyice kabartmıştı.

Olur manasında kafamı salladım.

Üzerinde dün gecedен kalma perişan kıyafetleri olmasına rağmen hâlâ güzel görünüyordu. Açık yeşil ipek elbisesi yırtılmış ve yanmış olsa da ortaya çıkan yeni renk, onun uzun ve kaslı bacaklarının parlak bronzluğunu belli ediyordu. İçgüdülerim, ona koşup sarılmamı ve öperek acılarını dindirmem gerektiğini söylüyordu bana. Ama neden yaptığını anlasam bile tüneldeki adamı bıçakladığı anın görüntüsü bunu yapmamı engelliyordu.

İki gece önce, karanlık yatak odasında öpüştüğüm kız o değildi sanki. Kâğıttan yaprakları olan ağacın fısıldayan dallarının altında ağladığımda beni bağrına basan ve kendimi güvende hissettiren kız da o değildi sanki.

Gözlerim, elbisesinin yakasındaki kan lekesine takılmıştı. “Sen bir adam öldürdün,” dedim.

“Sadece Aoki ve seni korumak için yaptım.”

“Ve bu, yaptığın şeyin doğru olmasını sağlıyor, öyle mi?”

“Elbette değil. Ama bir şey yapmak zorundaydım, Lei. Hepimizi öldürmeye çalıştı.”

Bir nem damlası şakağımdan aşağı doğru kaymaya başlayınca rahatsız oldum ve elimle onu sildikten sonra, hızla kolumu eski pozisyonuna getirdim. “İstediyi biz değildik. Kralı istiyorlardı. Ve o, orada bile değildi.”

Tuhaf bir ses tonuyla “Bunun için mi kızgınsın yani?” diye sordu. “Onu öldürmelerini istediğin için mi?”

Bir an duraksadıktan sonra “Belki de,” diye geveledim. Bakışlarımı sudan kaldırıp gözleriyle buluşmaya çalışırken “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. “Tıpkı Zhokka ve Ahla’nın gökyüzünde birbirlerini kovalaması gibi, karanlık ışığı takip etmez, ışık karanlığı takip eder, ikisi de birbirlerinin gerisinde değillerdir.” Bu İkhar’da herkesin bildiyi eski bir söylemdi. “En karanlık günahların arkasında bile güzel bir şey vardır diye düşünüyorum. Eğer umuda giden yola öncülük ediyorsa ölüme rıza gösterilebilir.”

Küvetin kenarına sokularak “Bu yüzden mi savaşçı oldun? Çünkü öylesin, değil mi Wren? Xia gibi savaşıyorsun,” dedim.

Yutkunurken hafifçe boynunu esnetti. Bir an için cevap vermeyecek sandım ama nihayet kafasını ileri geri sallayarak “Küçük yaşlardan beri Xia usullerine göre eğitildim,” dedi.

Açılış Töreninin sabahında odama girerken, bornozunu tutarak ayaklarını gizlediğini hatırladım. Demek ki bu yüzden o kadar kabalardı.

“Kim tarafından?” diye üsteledim.

“Biraz babam biraz da shifu¹⁶ Caen tarafından.”

“Onlar Xia gibi dövüşebiliyorlar mı?”

“Hayır, babam *qi* çalışmalarında ustadır ve Caen de Han’daki en iyi dövüşçülerden biridir. Ama ikisini düzgün bir şekilde bir araya getirebilecek tek kişi benim, tıpkı Xia’nın yaptığı gibi. Bu, benim kanımda var.”

O gün, Hayalet Avludaki tapınakta, kaybettiği ailesine duyduğu özlemi ve üzüntüyü hatırladım. Aynı duygu, şimdi sesine de yansımıştı.

Daha yumuşak bir sesle “Neden bu konuda eğitildin ki?” diye devam ettim. “Soyluların kızlarının, genel itibariyle, dövüş sanatlarında eğitim almadığını sanıyordum.”

“Aslında,” dedi Wren “Gerçek savaşta kullanmaktan ziyade bir tören becerisi olarak görülse de eğitilirler. Özellikle Ang-Khen ve Han’da.”

“Ama seninkiler sadece estetik bir çalışmadan ibaret değildi.”

“Hayır.”

“Ve bu, ilk Kralın bizzat yasakladığı bir stil.”

“Evet.”

“Öyleyse senin eğitim görmene neden izin verildi?”

“Aslında... verilmedi. Gizlice eğitildim.”

Bir süre ikimiz de sustuk. Wren, gözlerini benden ayırmadan öylece duruyordu. Çenesi ve omuzlarını biraz meydan okur gibi biraz da gururla kaldırması, aylar önce tanıştığım o soğuk kızı anımsattı bana. O duruşuna rağmen, bana öyle sevecen bakıyordu ki yaşadığımız o samimi anları da düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

Bir yanım, benden bu kadar çok şey sakladığı—hatta hâlâ saklıyor olabileceği—için Wren’e kızılıyordu. Ancak öte yandan, onu kaybetme düşüncesi beni çılgına çeviriyordu.

16 Dövüş sanatları öğretmeni. (ç.n.)

Bana bunu söyleyerek bana ne kadar güven duyduğunu bir kez daha göstermiş oluyordu aslında. Bu bilgiyle onun hayatını mahvedebilirdim. Hatta ailesinin hayatını da. Hannos, Kralın en güvendiği destekçilerindendi ve şimdi burada Lort Hanno'nun kızı, uygulanması yasak olan bir dövüş stiliyle eğitilmiş bir savaşçı olarak, kendi insanlarını katleden iblislerin en mahrem yerine kadar sızmıştı.

Ve sanırım neden olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes alıp sormaya hazırlanıyordum ki ben bir şey diyemeden Wren iyice yakınımaya geldi ve tek kelime etmeden elbisesinin kuşağını çözüp attı.

Geriye doğru sıçrayıp ona şaşkınlıkla bakarken “Ne-ne yapıyorsun sen?” dedim.

“Kendimle alakalı sana söyleyemeyeceğim şeyler var,” diye kesti lafımı, “ama bu, vücudumu sana vermek istemediğim anlamına gelmez. Burası sana karşı her zaman dürüst, Lei.” Bunu derken parmakları kalbinin üzerindeydi. Sonra da elbisesinin yakasını tutup yukarı doğru çekti ve karşımda cırlıçıplak kaldı.

Wren'in vücudu diğer kızlarınkinden oldukça farklıydı. Diğerleri lüks içinde yaşadıklarından yumuşak bir cilde sahiplerdi ancak Wren'inki güçlü kaslıydı. Güzel fakat tehlikeliydi. Gözlerimi onun üzerinde gezdirmeye başladım; zarif bir boyun, geniş omuzlar ve iki göğsünün ortasında bulunan, dilimle yavaşça üzerinden geçmek istediğim bir çizgi.

Bakışlarımı daha aşağılara indirmeden yüzüne çevirdim. “Wren,” diye söze başlıyordum ki kafasını sallayarak beni susturdu. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça küvetin içine girdi. Küvet yerinden oynayınca su benden tarafa yükseldi ve boynuma kadar geldi. Bu sıcak dalganın etkisiyle buradaki tek çıplak kişinin Wren olmadığını hatırladım.

Geriye doğru büzüştüm ve “Biz... bunu yapamayız. Burada olmaz. Biri bizi görebilir,” dedim.

“Herkes uyuyor.” Sesi boğuk ve alçaktı. Islak parmak uçlarını yanaklarıma doğru kaldırıp “Endişelenme, buhardan dolayı kimse göremez bizi. Ayrıca gelen olursa duyarız zaten,” dedi. Bana iyice yaklaştı, sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Gözlerinde arzunun da ötesinde bir şehvet ateşi yanıyordu. “Dün gece seni kaybettiğimi sandım.”

Buhar, sudan yükselerek etrafımızda dönüyordu.

“Sen beni kurtardın, Wren,” diye fısıldadım. “Ve Aoki’yi. Bizi güvenli bir şekilde çıkardın oradan. Dün gece sana teşekkür edemediğim için üzgünüm. Ben sadece—”

“Biliyorum.”

“Sarsılmıştım.”

“Biliyorum.”

“Korkmuştum.”

Wren elini enseme koyup başımı kendine doğru çekti ve alnını benimkine dayadı. Kirpikleri pır pır ederken “Ben de,” diyerek iç geçirdi.

“Hiç de öyle görünmüyordun.”

“Bunun için eğitildim çünkü. Güçlü olmak ve görünmek için. Kimsenin benim zayıflığımı ve korkumu görmemesi için. Ama ben de korktum dün gece, Lei.”

Ona bakabilmek için gerime yaslandım. Yüzü kül ve terden dolayı kir içindeydi ve saçları çamur yüzünden çizgi çizgi olmuştu. Yorgun ve çökmüş gözlerinin altındaki halkalar, çürümüş meyve gibi derinleşmişti. Parmaklarımı onunkilere geçirip onu kendime doğru çektim. Olabildiğince kibar bir şekilde iki gözünü de öptüm. Sonra da dudaklarını.

İlk öpüşmemizle kıyaslandığında daha yumuşaktı ancak daha tutkuluydu. Sanki ellerimizi yüzlerimizden çekersek

dudaklarımız da birbirinden ayrılacakmış gibi sıkıca tutuyorduk birbirimizi. Öpüşürken sözsüz bir şekilde bir şeyler anlatıyorduk birbirimize. Arada kelimeler olmadığından anlamlarını değiştirecek veya azaltacak hiçbir tereddüt veya yanlış anlama da yoktu. Sadece en basit, en içgüdüsel affetme dili...

Affetme ve umut...

Bir elimi Wren'in sırtından aşağı doğru kaydurdım ve kalçasının biraz üstünden kendime doğru çektim, böylece suyun altındaki vücutlarımız tek parça oldu.

Avluya giren ayak seslerini duyduğumuz anda ayrılıverdik ve Wren küvetin dışına zıpladı. Girdap gibi yükselen buharın ardından bir silüet bize doğru yaklaşırken, Wren, kenarda duran bornozun üzerine sıçrayıverdi.

Gelen Blue idi ve bizi görünce pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı. Ben, suyun dalgalanmakta olduğu küvette nefesimi tutmuş ve kızarmış bir yüzle ona bakarken, Wren ise alelacele bornozunun kuşağını bağlamaya çalışıyordu. Elimi, Wren'in baskısı yüzünden şişmiş dudaklarıma götürüp onları gizlememek için kendimi zor tutuyordum.

Blue, "Bu ne samimiyet," diye kıkırdadı.

Saçlarını omzundan geri atarken "Ben de gidiyordum," dedi Wren.

Blue, bir kaşını kaldırıp "Nasıl yani? Daha saçını bile yıkamamışsın," dedi.

Zar zor solurken Wren'e baktım. Kir dolu saçları, parmaklarımın etkisiyle hafifçe ıslanarak iyice dağılmıştı. Wren, Blue'ya dönüp, *ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum*, bakışı attıktan sonra her zamanki sakinliğiyle yanımızdan ayrıldı. Ama Blue'nun dişlerini daha fazla göstererek gülmesinden benim telaşımı fark edip bir kenara yazdığı söylenebilirdi. Ve az önce olanları henüz bilmiyor olsa da kesinlikle birkaç tahminde bulunabilirdi.

YİRMİ ALTI

Dört gün geçmişti. Kâğıt Evin labirente benzeyen koridorlarında, suikastçılara ne olacağını ve sarayın dışında neler yaşandığını merak ederek geçirilen dört gün... Beşinci gün öğle yemeğinde, Bayan Himura, sarayın saldırganların sorgusunu bitirdiğini duyurdu.

Chenna'nın tahmin ettiği gibi idama çarptırılmışlardı.

Bayan Himura'nın kararı açıklamasının ardından oda sessizliğe bürünmüştü. Zhen ve Zhin bakışırken Chenna, koyo partisinde yaptığı gibi tek elini kaldırıp alnına doğru götürerek dua etmeye başladı. Yanımda oturan Aoki ise uzun bir soluk bıraktı.

Blue, yüksek sesle "Hak ettiklerini buldular," dedi. "Kral, ona karşı çıkanlara ne olacağını göstermiş olacak böylece." Mariko hemen başını sallayarak ona destek çıktı.

Bayan Himura, "İnfaz bu akşam günbatımında gerçekleşecek," dedi. "Katılım zorunlu. Yarın normal programınıza yeniden başlayacaksınız."

Karşımda oturan Wren'in gözlerine baktım. Şu anda ne düşündüğünü duymayı, sözleri ve yakınlığıyla rahatlamayı çok istiyordum ama Bayan Himura bizi hazırlanmamız için odalarımıza gönderdi.

Lill, belirli gelenek ve beklentilere bağlı kalması şartıyla, beni istediği gibi giydirme konusunda özgürdü. Ama infaz için giyeceğim elbiselerin katını açarken, bunların Bayan Himura tarafından özellikle seçildiklerini söyledi. "Bu konuda çok sıkı. Tüm Hanımefendiler için."

Bunu bana neden söylediğine dair başka bir açıklama yapmadı ama ben kıyafetleri görür görmez anladım.

"Bu-bunlar çok korkunç," dedim neredeyse fısıldayarak.

Lill, gözlerini benden kaçırarak "Bu, Kralın emri Hanımım," dedi.

Sade siyah elbiseleri giyinirken hiç konuşmadık. Siyahları —beyaz değil. Krallığımızın matem renginin tam tersi yani.

Kralın vermek istediği mesaj açıktı. Beyaz, saygı duyulan kişiler öldüğünde kullanılan bir renkti. Suçlular, bu kategoriye girmiyordu. Suikastçıların çektiği acılara olan ilgisizliğimizi göstermek için siyah giyinecektik. Bunu bilerek ölüme gideceklerini düşünmek hiç de adil değildi. Ayrılmadan önce, Lill'in ipek kutusundan fildişi renginde bir kurdele alıp bileğime bağladım ve dışardan bakıldığında görülmeyecek şekilde elbisemin kol kısmının altına gizledim.

Diş Avlulardan geçerken hepimizin üzerine hüznün çökmüştü. Bugün sarayda kasvetli bir hava vardı. Gökyüzü ve ağaçlar bile gri gözüküyordu. Sanki tiyatroya yapılan saldırıdan kalan hava, içten içe yanarak bütün sarayın üzerine bir duman bulutu gibi çökmüştü. Sokaklar hıncahınc doluydu: ayak ve toynak sesleri, ruh arındırma tılsımları, metal tıngırtıları, fısıldaşan insanlar ve iblisler.

Merasim Avlusundaki boş meydana dolduran insan yığınını görünce gözlerim açılıverdi. Sarayda yaşayan herkesin burada

olması zorunluydu ve üç kasttan da binlerce kişi gelmişti alana. Avlunun ortasında bir sahne ve saray üyeleri için tahsis edilmiş ve en tepesinde Kralın altın tahtının bulunduğu bir izleyici platformu bulunuyordu. Antiloplar, bizi kalabalığın içinden geçirirken herkesin ve her şeyin siyahlar içinde olması dikkatimizden kaçmamıştı. İzleyici platformuna gider gitmez, daha iyi bir görüş açısı yakalamak için birbirini itip kakan saray memurlarının arasından geçerek Wren'in yanına gittim.

Kimsenin görmeyeceği şekilde elimi tuttu. Bir saniye sonra bırakırken "İyi misin?" diye sordu.

Sert bir şekilde başımı sallayarak "Ama burada olmaktan nefret ediyorum," dedim.

"Ben de." Kıyafetinin altından sadece benim görebileceğim şekilde bir şey çıkardı: beyaz bir çiçek, küçücük bir vadi zambağı. Sonra da tekrar gizledi. "Onlara duyduğum saygıyı gösterecek bir şey getirmezssem içim rahat etmezdi. Özellikle de tünelde olanları düşünürsek."

Çiçeği görmek içime bir ferahlık vermişti.

Dikkatli bir şekilde elbisemin kolunu sıyrıp bileğime sardığım kurdeleyi gösterince Wren'in yüzü yumuşadı ve parmaklarımı bir kez daha sıktı.

Tüm saray ahalisinin gelmesi yaklaşık yarım saat almıştı ve Kral, sekiz tane antilobun çektiği gösterişli tahtirevanıyla en son geldi. Önümdeki kalabalık yüzünden onu tahtına otururken net olarak göremedim ancak kavisli boynuzlarını görmek, aramızdaki bunca mesafeye rağmen, tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Sanki bir şekilde gülümsüyor gibiydi.

Çok geçmeden, suikastçıları taşıyan araba, davulların gümbürtüsü arasında alana giriş yaptı. Etrafları parlak siyah ipeklerle işaretlenmiş arabalardan her biri, bir çift kaslı siyah at tarafından çekiliyordu. Sahnenin önüne gelince duran atlar tepinirken burun deliklerinden buhar bulutları çıkıyordu. Bekleyenler arasında bir anda sessizlik hâkim oldu.

Önce cellatlar çıktı sahneye. Arabalardan sendeleyerek inen suikastçılar onları takip ediyordu, boyunlarında tıpkı köpek tasması gibi altından birer pranga vardı.

Bir haftalık tecrit cezamda, buna benzer halkaların bir şaman tarafından benim el ve ayak bileklerime geçirildiğini hatırlayınca bileklerim karıncalanmaya başladı.

Etrafımızdaki herkes, tüm avlu, birden galeyana gelip bağırmaya başladı. Davulcular, davullarına biraz daha sert vurarak orada bulunanları daha da coşturuyorlardı. Kalabalığın böyle heyecanlı gibi görünmesini Krala yaranmak için yapıp yapmadığını bilmiyordum, zira koyo partisinin aksine, burada çeşitli kastlardan ve mevkilerden kişiler bulunuyordu. Her şey, gönüllü katılımcıların bulunduğu bir gösteriyi andırıyordu. Parmaklarımı Wren'inkilere doladım. Herkes sahneye odaklandığından kimse bize bakmıyordu. Şu anda ona, onun ellerinin sıcaklığına ve deli gibi atan kalbimi sakinleştirmesine çok ihtiyacım vardı.

Çılgılık atmak ve Krala koşup yüzündeki o iğrenç gülümsemeyi yok edene kadar onu pataklamak istiyordum.

Suikastçıların yüzünde, alın ve burunlarını kapatıp ağızlarını açık bırakacak şekilde yerleştirilmiş bej renkli maskeler vardı. Bu iğrenç gösterinin bir başka numarası... Öldürmek üzere olduğun kişilerin yüzlerini gizle ki insan gibi görünmesinler.

Sonra, koyo partisindeki tutsakları ve Açılış Törenine giderken kafası muhafızlar tarafından parçalanan kadını düşündüm. Belki de maskeler olmasa bile bir farkı olmazdı. Kâğıt kastından olmak, birçok iblisin gözünde sizi insandan daha aşağı yapıyordu.

Cellatlar, Ay kastından üç iblisti. Gri kürklü bir kurt; kırmızımsı kahverengi pullarla kaplı, kösele gibi derisi olan iri kıyım bir timsah ve Kralın yatak odasına götürüldüğüm gece bana eşlik eden dişi tilki. Bunlar Kralın kişisel muhafızları

olmalıydı. Suikastçıları sahneye doğru götürürken üzerlerindeki zırhlar parım parım parlıyordu. Diğer ikisi Kralın önüne gelince sessiz bir şekilde diz çökerken, kurdun zapt etmeye çalıştığı üçüncü suikastçı kurtulmak için mücadele ediyor, sendeleyerek tahta doğru ilerlerken bağıırıyordu. Adamın boynundaki prangaların bulunduğu yerin kıpkırmızı olduğunu oturduğum yerden rahatlıkla görebiliyordum. Izdırap çekiyor gibi görünmesine rağmen, şahlanmaya ve bağırmaya devam ediyordu. Etrafımda anıran kalabalık yüzünden ne dediğini anlayamıyordum ama Kral, sakın bir şekilde ona bakmayı sürdürüyordu.

Kurt asker, tasmayı aniden geri doğru çektikten sonra ayağını adamın sırtına bastırarak onu yere çökmeye zorladı. Bizim olduğumuz tarafa dönünce kurdun yüzünü gördüm ve nefesim kesildi.

Bu Wren'in kurduydı.

Açılış Töreninde, tilki ve timsahla beraber Kralın yanında ayakta dikilen asker de oydu. Demek bu yüzden tanındık gelmişti o gece.

Wren'e dönüp "Bu o, değil mi? O gece birlikte olduğun kurt," dedim. Tereddüt eder gibi olunca "Lütfen. Daha fazla yalan söyleme," diye üsteledim.

"Onun adı Kenzo Ryu. Binbaşı Ryu. Kralın kişisel muhafızlarından biri. Kraliyet ordularının en tepesindeki kişi, ayrıca Kralın askerî taktikler danışmanı."

"Ve diğer ikisi?"

"Timsah General Ndeze. Ve beyaz tilki de General Naja. Krallıktaki en yüksek rütbeli kadın."

Alnımı kırıştırıp "İblis Kraliçe'yi unuttun galiba," dedim.

"Krala erkek bir veliaht verene kadar değersiz bir kadın olarak kalacak."

Sözcüklerinin altında merhamet saklı gibiydi.

“Sence veremeyecek mi?”

“Pek emin değilim. Kralın... becerisine dair söylentiler dolaşıyor ortada.” Bana yanlamasına bakarak “Kimse bunun hakkında konuşmaya cesaret edemiyor ama,” dedi “klanlardan bazıları ona bir takma ad bile vermiş. Kof Kral.”

Ne kastettiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Kral kısırdı. Eira Hanumefendinin süitindeki ilk öğle yemeğimizde, Chenna’nın sorduğu soru geldi aklıma: *Kraliçe, Krala hiç çocuk verdi mi?* Blue ve Mariko donup kalmıştı o sorudan sonra. Anlaşılan saraya gelmeden önce bu konudaki dedikoduları duymuşlar ve Chenna’nın bu konuya bu kadar cesur bir şekilde yaklaşım göstermesine şaşırmışlardı.

O anda Kralın öfkesi daha da mantıklı gelmeye başladı bana. Sadece öfke de değil—çaresizlik. Çünkü varisi olmayan bir kral ne işe yarardı ki?

İçimde, sıcak, tüy gibi hafif bir his yükselmeye başladı.

Başında bir İblis Kral olmadan İkhara nasıl bir yer olurdu acaba?

Kral ayağa kalkarken kalabalık bir anda sustu ve ben de düşüncelerimden sıyrıldım. Adamlara doğru yürürken altın kaplama toynakları takırdıyor ve gergin sessizliği bozuyordu. Yürüyüşündeki çalım, onu son gördüğüm zamankine nazaran daha kontrollüydü. Buz mavisi gözleri, kalabalığın üzerinde yavaşça dolaştı. Yakışıklı yüzünde çirkin bir gülümseme vardı.

“Sadık bendelerim, iblis dostlarım ve insanlarım.” Sihirli bir şekilde yükseltilmiş sesi duvarlardan yankılanıyordu. “Bugün önünüzde durmak bana neşe vermiyor. İdamlar çirkin olaylardır—neredeyse vuku bulan suçlar kadar çirkin. Bu yüzden, şimdi gözlerinizi kapatmanızın ve kılıçların uçları, önümüzde duran bu suçluların kara kalbini delerken başka tarafa bakmanızın daha iyi olacağını söyleyebilirim.”

Omuzlarını geri çekip çenesini kaldırdı, sesi daha kuvvetli çıkıyordu. “Ama bu korkakların tarzı! Bunun yerine izlememiz gerek. Hatta dikkatle bakmamız gerek. İblis Kralın kutsal egemenliği altında inşa edilmiş her şeyi bize hatırlatsın diye. Her birinizle paylaştığım bir yönetim bu. Çünkü sadece, iblisler ve insanlar, sekiz vilayetin hepsindeki iyi vatandaşlar, barış ve ittifakta iş birliği içinde çalışarak krallığımızı güçlü tutabiliriz!”

Kalabalık alkışlarken ben çenemi sıkıyordum. İş birliği içindeymiş! Kâğıt kastından olanların onun gözündeki yerini gayet iyi biliyordum.

“Bu anarşistler tarafından gerçekleştirilene benzer bir saldırı tezgâhlamak,” diye devam etti Kral, artık bağırıyordu. “bizim birlik ve bütünlüğümüze karşı büyük bir hakarettir. Bu, kanımızla, terimizle, gözyaşlarımızla ve umutlarımızla iki yüz yıldır yorulmak nedir bilmeden inşa ettiğimiz dünyamıza da bir hakarettir. Ve bizi yok etmeye çalışanları alt etmek için bu birlik ruhu içerisinde bir araya gelmeliyiz.” Yumruklarını sıkarak gökyüzüne doğru kaldırdı. “Bugün gücümüzü asla hafife almamaları gerektiğini onlara göstereceğiz!”

Kalabalığın gürültüsü, şiddetli, keskin ve vahşi bir kükreteye dönüşmüştü. Wren ve ben onlara katılmadık ancak izleyici platformunun ön tarafında oturan Aoki’nin yüzünün parladığını ve diğerleriyle birlikte yumruklarını havaya kaldırdığını gördüm. Aoki’yi böyle görmek, beni fevkalade yaralamıştı.

Kalabalık yavaş yavaş sakinleşirken Kral da suikastçılara doğru yürümeye başladı. Onlarla göz göze gelmek için eğildi ve “Kaybettiniz,” dedi.

Adamlar hiç tepki vermiyordu. Kral dönmek üzereydi ki, daha evvel kurt askere sorun çıkaran saldırgan, tasmayı çekerek boynunu yukarı doğru kaldırdı ve Kralın yüzüne tükürdü.

Kalabalıktan müthiş bir uğultu yükseldi. Kendimi, Kralın adama bağırmasına ya da vurmasına hazırlamıştım ancak onun yüz ifadesi sakindi. Elbisesinin kol kısmıyla yüzünü sildikten sonra kıyafetini düzeltti. Sonra da tahtına geri dönerek oturdu, yüzünde donuk bir ifade vardı.

“Cellatlar, silahlarınızı hazırlayın,” dedi buz gibi bir sesle.

Timsah, tilki ve kurt muhafızlar kılıçlarını çekerken kalabalığın sesi gittikçe artıyordu. Kabzaları mücevherle kaplı kılıçlar, ince ve uzundu. Askerler, Kralın daha rahat görmesi için suikastçıların arkasına geçerken, kılıçları gün batımının zayıf ışığına rağmen gümüş gibi parlıyordu. Neredeyse alacakaranlık olmuştu. Güneş, saray duvarlarının ötesinde alçalırken sahnenin etrafındaki meşaleler yakılmıştı.

Rüzgâr, alevleri yana yatırıyor. Havadaki duman kokusunu alabiliyordum.

Titreyerek Wren'in ellerini daha sıkı bir şekilde tuttum.

Askerler, kılıçlarını geriye doğru çektiler.

Kral elini kaldırdı.

“Saplayın!”

Gözlerimi kapadım ama geç kalmıştım. Tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, suikastçılar, göğüslerine kılıç saplanmış halde yere çökmüşlerdi.

Kral, ruhları Gökteki Krallığımıza yükselen bu suikastçılar için gök tanrıları selamlamamamız talimatını verdi. Ama kalabalık iyice kenetlendiğinden Wren ve ben, boşta olan ellerimizle—onun sağ, benim sol—selamlama hareketini yaptık.

Çılgınca alkışlar ve bağrışmalar yüzünden Kralın konuştuklarını hiç anlayamıyordum. Gözlerimi, sırtlarından kırık birer kaburga gibi çıkmış kılıçlarla ve kıyafetlerinden sızan kanla yerde yatan suikastçılardan alamıyordum. Kanları, koyu kırmızı bir kurdele gibi zemini boyuyordu ve artık ölü

olan saldırganlar, bu halleriyle huysuz sahipleri tarafından terkedilmiş birer kuklayı andırıyorlardı.

Wren'in kalp atışlarını avucumda hissettikçe öfkem katlanıyordu. Bu his, korkudan daha keskin ve şiddetli, daha önce hissettiğim her şeyden daha sağlam ve kuvvetli idi. Kalabalığın bağrıışmaları ve çığlıklarının arasında el ele tutuşurken, kendime kesin bir şekilde şu sözü verdim: Krala asla ama asla bizi bir kenara atma fırsatı vermeyecektim.

Bir gün, biz onu bir çöp gibi bir kenara atacaktık.

* * *

O gece, ev tamamen sessizliğe bürününce Wren'in odasına gittim. Sanki beni bekliyormuş gibi oturuyordu. Kollarını açtı ve battaniyenin altına uzanıp bacaklarımızı iç içe geçirdik ama bu bile idamdan kaynaklanan içimdeki titremeyi durdurmak için yeterli olmadı.

Sessizliği Wren bozdu. Nefesi saçılarını gıdıklarken ellerini omuzlarımin üzerine koyup "Suikastçılarla ilgili bir şey duydum," dedi.

Yüzümü boynuna bastırarak "Ne duydun?" diye mırıldandım.

"Söylentilere göre saraydaki bazı Çelik ve Ay kastından görevliler ve muhafızlardan destek almışlar."

Bu haber beni şaşırtmıştı. "Neden Kral bu konuda bir şey söylemedi?"

"Çünkü bu, onun zayıflığını açığa vurduğu gibi onun kendi sarayında savunmasız olduğunun itirafı olur ve en güçlü olduğu yerde bile ona meydan okuyanların olduğunu gösterirdi."

Parmaklarımı onunkilere dolayıp çenemi onu öpmek üzere kaldırırken "Biz varız..." dedim.

Wren'in odasından ayrılırken karanlık iyice çökmüştü. Yüzüme biraz su çarpmak amacıyla banyo avlusuna yönelmiştim ancak basamaklarda oturan bir kız görünce avlunun girişinde durdum.

Ay ışığı, uzun, düz saçlarını ve ince omuzlarını parlatıyordu. Öne doğru eğilmiş vaziyette ağlayan kızın sesi güçlükle duyuluyordu ancak bu boğuk tınıyı nerede olsa tanırdım. İlk başta ağlayanın o olduğuna inanamasam da çekinerek ona doğru yürüdüm ve “Blue?” dedim.

Sesimi duyunca irkilip ayağa fırladı ve “Git buradan dokuz,” diye tısladı. Her zamanki kırıcı ses tonu, gözyaşları yüzünden etkisini kaybetmişti. Gözleri şişmiş ve kenarları kızarmıştı ancak sanki onları yok saymak gözyaşlarını görünmez kılıyormuş gibi onları silmiyordu.

Tanrılar. O kadar inatçıydı ki vücuduna bile baş kaldırıyordu.

“Hayır,” dedim.

Sanki ona vurmuşum gibi bakıyordu bana.

Yerimden kıpırdamadan “Benden nefret ettiğini biliyorum,” diye devam ettim. “Ve ben de sana çok meraklı değilim. Ama incinmişsin. Bunun üstesinden tek başına gelmeye çalışmamalısın bence.”

Dudak bükerek “Yalnız değilim,” dedi.

Bakışlarımı boş avluda gezdirirken “Ah, affedersin. Senin hayaletleri görebildiğini tamamen unutmuşum,” dedim. Sonra da daha kibar bir tonla “Bak, eminim Mariko—”

“Onun beni böyle görmesini istemiyorum,” diye lafımı kesti. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya devam ederken hızla gözlerini kırptırıyordu.

“Üzüntülü olmakta utanılacak bir şey yok,” dedim bir adım yaklaşırken. “Sorun ne? İdam mı sıktı canını?”

Diğer tarafa dönüp kafasını salladı. “Hayır, saldı.”

“Tiyatro saldırısı mı?”

Başıyla onayladı.

“Baban iyi mi? Ona bir şey olmadı ya.”

Küçük bir kahkaha patlattı. “Ah, o iyi. Gerçi o hiç merak edip beni sormadı ama ben onun iyi olduğunu öğrendim. Umurunda bile değilim çünkü.”

“Eminim umursuyordu seni Blue. O senin baban ve—”

“Ben onun oyunundaki bir piyonum sadece! Onun umursadığı tek şey sarayda rütbe atlamak! Sırf yükselebilmek için beni Krala verdi.” Delice bir kahkaha daha atıp devam etti. “Ailesi sarayda olan tek kişi benim ve onlar bir kere bile ziyaretime gelmediler.”

Elimi omzuna koyarak “Çok üzgünüm,” dedim. Ama omzunu silkerek elimi uzaklaştırdı.

“Merhametine ihtiyacım yok dokuz!”

Kızgın bir şekilde “Bu merhamet değil,” diye çıkıştım. “Bu anlayış. Neden her zaman böyle olmak zorundasın ki? Hepimiz aynı şeyleri yaşarken kendini bizden ayrı tutma konusunda ne kadar da kararlısın. Sen hariç herkes bir şekilde birbiriyle ilgilenmeye çalışıyor ama sen her defasında bizi bölmeye çalışıyorsun.”

“Aynı şeyleri yaşamıyoruz. Alakası bile yok.”

“Buraya zorla getirilip umurunda bile olmayan bir adama hizmet etmeye zorlanmıyor musun?”

Zorlukla duyabildiğim bir ses tonuyla “Hiç anlamıyorsun,” dedi.

“Anlamadığım ne, söyler misin?”

“Aramızdaki fark şu: *sizin* bu işten hoşnut olmanız beklenmiyor.” Dudaklarını iyice sıkıp başını sertçe diğer tarafa çevirdi. “Benim ise burada bir ailem var, babam sarayda önemli bir yere sahip. Kralı da Kâğıt Kız olmayı da reddedemem. Buraya seçildiğim için babamın rütbesi belki de daha çabuk yükselecek ve benden yana yüzü gülecek. Şimdilik tek isteğim bu.” Sesi titremeye başlamıştı. “Ne istediye yaptım. Mükemmel bir evlat olmaya çalıştım. Ama ailemin tavırlarına bakarsak çoğu zaman bir çocukları olduğunun farkında bile değiller.”

“Ah, Blue,” dedim. Ama geri çekildi, ıslak yanakları ay ışığında parlıyordu.

“Eğer bunu herhangi birine söyleme cesaretini gösterirsen—”

“Söylemem, merak etme,” dedim.

Ama o sanki ben onu tehdit etmişim gibi hızla yanımdan geçip, beni boş küvetlerin ürkütücü sükuneti ve rüzgârda sallanan bambu yapraklarının hışırtılarıyla baş başa bırakarak gitti.

YİRMİ YEDİ

İdamdan sonraki birkaç hafta içinde hayat normale dönmeye başlamıştı. Tek önemli fark, eğer bizden biri Kâğıt Evin dışına çıkacaksa yanına en az bir muhafız veriliyordu. Kışın gelmesiyle hava buz gibi olmuş, rüzgâr sertleşip keskinleşmişti. İnfazlardan bu yana sarayın etrafını rahatsızlık verici bir şekilde kaplayan hava, bir şekilde bütün bu gri ve beyazlığı bize haber veren bir öncü ve daha fazla ölüm olacağını işaret eden bir hatırlatıcı gibiydi. Aylar boyunca yaptığım gibi, diğer kızlarla birlikte görev bilinci içinde derslere ve akşam yemeklerine gitmeye devam ederken, içeride her şey farklılaşmıştı.

Saraydaki güvenliğin arttırılmasıyla birlikte, Kadınlar Avlusundaki herkes, gece karanlığı çöktükten sonra odalarını terk etmemeleri konusunda uyarılmıştı. İşin iyi yanı, Kral bir ayı geçkin süredir hiçbirimizi çağırmamıştı. Suikastçıların destekçilerini araştırmakla ve yeni karanlık projelerle ilgili söylentilerle oldukça meşguldü anlaşılan. Günlerin kısalmış geceler uzaması, Wren ile bana ihtiyacımız olan aşkı doyasıya yaşama fırsatı veriyordu.

Elimizden geldiğince yekvücut olmaya çalışıyor, dudaklarımızın, ellerimizin ve kalçalarımızın istekli hamlelerine mâni olmuyorduk. Onun cildinin kıvrımlarını nasıl yalayacağımı öğrenmiştim, hatta dilimi omurgasından aşağı doğru indirdiğimde zevkten titremeye başlıyordu. Çok geçmeden onun vücuduna alışmış olsam da aldığım zevk ve merakım hiç eksilmiyordu.

Her öpücük, anında zevke dönüşüyor, vücutlarımız ateşli bir şekilde yanarken şehvetli bir şekilde birbirimize saldırıyorduk.

İlk *qi* sanatları dersimizde, Usta Tekoa, bize iç enerjimizin kontrolünde ustalaşmanın “hiçbir yer” kavramını anlamakla ilgili olduğunu söylemişti. Bir sözcüğün içine gizlenmiş iki kelime: şimdi ve *burada*.¹⁷ *Qi* sanatlarını çalışırken, ustamız bize gerçekten yapmaya çalıştığımız şeyin kendimizi buraya ve şimdiye indirgemek olduğunu söylemişti. Bunu başarabilirsek gerçek manada görünmez olabiliriz.

Ama Wren ile birlikteyken durum tam tersiydi. Ortadan kaybolmayı bırakın, o beni adeta yeniden meydana getiriyordu. Dokunuşları beni yeniden şekillendiriyor ve içimde bir yerlerde saklı duran cesaretimi çekip çıkarıyordu. Kralın iğrenç dokunuşlarının aksine Wren’inkiler bana hayat veriyordu. Onunlayken vücudumun her yanı, sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi hafifliyor ve damarlarım güneş ışığı kadar parlak bir arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Öpücükleri Kralın darmadağın ettiği parçalarımı iyileştiriyor ve bana şunu söylüyorlardı: *Sen güzelsin. Sen benimsin. Ve en önemlisi: Sen seninsin.*

Wren ile kaçak buluşmalarımız, saraya geldiğimden beri kontrolüm altında olan tek şeydi ve Kralın onca gücüne rağmen bunu engelleyemediğini bilmek bana ayrı bir memnuniyet veriyordu. Bir gün, sadece bedenlerimiz ve aşkımızla değil

17 Eserin İngilizce orijinalinde, yazar nowhere (hiçbir yer) kelimesini now (şimdi) ve here (burada) olarak ikiye bölmüştür. (ç.n.)

daha fazlasıyla baş kaldıracığımıza olan inancım, özgüvenimi daha da arttırıyordu. Büyüyen umudumuzu ve cesaretimizi eyleme dönüştürmenin bir yolunu bulacağımızı biliyordum.

Arzu evcilleştirilemez, demişti Kral bana yatak odasında. Bu konuda haklıydı işte.

Kolayca yırtılan ve üzerine yazılan Kâğıt Kızlar olabilirdik. Bize layık görülen unvan, boş olduğumuzu ve doldurulmayı beklediğimizi gösteriyordu. Ama İblis Kral ve saray ahalisinin anlamadığı bir gerçek vardı ki o da kâğıdın kolayca tutuşabileceğiydi.

Ve bizim aramızda çoktan tutuşmuş bir ateş vardı.

* * *

İdamlardan bu yana bir buçuk ay geçmişti ki Kral bizi yeniden çağırmaya başladı.

Blue ilk sıradaydı. Banyo avlusundaki o geceden—onunla ilgili gerçekleri öğrendikten—sonra onun adına üzülmeden edemedim. Ama ona duyduğum merhamet duygusu, Wren ya da benim adımın yazmamasının verdiği rahatlamanın gölgesinde kaldı. Bu son birkaç haftadır, küçük, gizli dünyamızda kollarımızın güvenli sığınağında huzur bulmuştuk. Her zaman bunun sadece bir yanılsama ve geçici bir ferahlık olduğunu biliyordum. Ancak yaşadığımız rüya gibi gecelerin bittiği anda yaşayacağım korkuya da hiç hazırlıklı değildim.

Bundan sonra, Kraliyet ulağının getirdiği her bambu parçası, kaçınılmaz olana doğru bir geri sayımdı.

Chenna.

Zhen.

Aoki.

Mariko.

Zhin.

Wren.

Alışlageldiği üzere, ismi açıklandıktan sonra Wren'in hazırlıklar için geride kalması gerekiyordu. Eira Hanımefendinin süitindeydik. Kış güneşi, açık duran bahçe kapılarından içeri süzülüyor ve masadaki yarı boş tabak ve kaselerden yansıyor. Yüzüme düz bir ifade yerleştirmeye çalışarak Wren'in gözlerine baktım. Etrafındaki her şey parlak olsa da onun sırtı kapıya dönük olduğundan yüzü gölgeliydi. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Gülümsemekten ziyade yüzünü buruşturuyor ve bir şeyler için benden özür diliyor gibiydi. Derken Eira Hanımefendi, geri kalanların odadan ayrılmasını rica etti ve gözlerimiz birbirinden ayrıldı.

Hissiz bir şekilde ayağa kalktım.

Aoki, omzumu dürterek "Haydi, gitmemiz gerek," dedi. Hareketsiz kalmam dikkatini çekmiş olmalıydı. "Ah, evet affedersin," dedikten sonra Wren'e dönüp cesaret verici bir bakış attım ama o bana bakmıyordu. Aoki'nin peşinden odayı terk ettim.

Koridorda yürürken diğer kızların bizden uzak olmasını fırsat bilerek "Normalden biraz farklı görünüyordu, değil mi?" diye mırıldandı Aoki. "Yani Wren'i kastediyorum."

Kral ve Wren ile alakalı düşünceleri zihnimden defetmeye çalışırken güçlükle nefes alıyordum ve Aoki'yi zar zor işitiyordum. "Ah? Nasıl yani?" dedim.

"Sadece... artık odaklanmış gibi görünmüyordu." Aoki, adımlarını yavaşlatarak bana döndü ve "Mutlaka fark etmişsinizdir. Sana bir şey demedi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Stresten olabilir bence. Belki de evini, ailesini özlemiştir."

Aoki, başıyla onaylasa da garip bir ifadeyle beni izlemeyi sürdürüyordu. “Kızlardan bazıları, bir erkekle buluşmak için geceleri gizlice kaçtığını düşünüyorlar.”

Hiç de inanmamış gibi görünmek için bir kakhaha patlattım ancak Aoki’nin hiç tepki vermemesinden bana inanmadığı açıktı. Saçlarımı kulağımın arkasına kıştırıp yürümeye devam ederken “Hangi kızlar? Ve nereden bu kaniya varmışlar?” dedim.

“Zhin, Kraldan geldiği gece, odasından çıkarken görmüş onu. Tuvalet ya da hizmetçilerin odasına gidiyor gibi görünmüyormuş, zira Zhin’in geldiği yöne doğru gitmiş.”

“Belki de uyuyamamıştır.”

“Ama ayağında ayakkabılar ve üzerinde de paltosu varmış. Sanki evden dışarı çıkacakmış gibi yani, anladın mı?”

“O zaman biraz temiz hava almak istemiş—”

Burnunu kırıstırarak “Bu soğukta mı?” diye lafımı kesti. “Sabahın üçünde mi? Muhafızlar dışardayken mi?” Kolumu tutarak beni durdurdu. “Onunla yakın olduğunuzu biliyorum Lei ama Wren bir şeyler saklıyor. Bundan eminim. Onun çevirdiği işler yüzünden senin başının yanmasını istemem.”

Keşke nasıl olduğunu bilseydi, dedim içimden. Yüzüme sakın bir ifade yerleştirmeye çalışarak eteğimi düzelttim ve yürümeye başladım. “Söylediğin için sağ ol. Bu gece, şey yani yarın sorarım ben ona. Makul bir açıklaması olduğuna eminim.”

* * *

O gece, Wren’in dönmesini beklerken zaman geçmek bilmedi. Yavaş bir şekilde geçen her saniye, acımı katlıyordu. Odamı o kadar çok adımlamıştım ki gözlerim kararırken zemin altımdan kayıp gidiyor gibi olmuş, en nihayetinde

bayılmadan önce oturmaya karar vermiştim. Sonunda koridordan ayak sesleri geldiğinde, Wren'in odasına gitmeden önce birkaç dakika daha bekledim. Beni bekliyor olacağını düşündüğümünden onu şaşırtacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama kapıyı kapatır kapatmaz kolunu boynuma dolayıp beni sertçe kapıya yapıştırdı.

Ben olduğumu fark edince de hemen bıraktı. "Lei! Çok üzgünüm." Uzun bir soluk bıraktıktan sonra, ellerini belime dolayıp alnını benimkine dayadı. Nefesi ılık ve tatlıydı. "Bu gece fazlasıyla gerginim. Sen olduğunu fark edemedim, affedersin."

Çekinerek "Nasıldı?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırarak "O... çok kaba ve sertti. Her zamankinden daha fazla," dedi. Yüzümü buruşturduğumu görünce hızla devam etti. "Ama böyle olmasını bekliyordum zaten. Saldırı, onun zayıflığını ortaya çıkardı. Öfkeli olması normal. Kaybettiği gücün bir kısmını yeniden kazanmaya çalışıyor."

"Yani söylentiler doğru mu?" diye sordum. "Sarayın içinden birileri suikastçılara yardım etmiş mi?"

"Evet. Daha bu sabah saldırıya karıştığı şüphesiyle 11 görevliyi tutuklatmış. Yine kan dökme peşinde."

"Yeterince dökmedi mi zaten?"

Boğuk bir sesle sorumu yanıtlarken gözlerinden ateş fışkıracak gibiydi. "Pek sayılmaz."

Nazik bir şekilde soyunmasına yardım ettim. Mücevherlerle süslenmiş mandalina rengindeki kıyafetinin eteğinin bir kenarı boyunca bir yırtmaç vardı. Ama elbisesini üzerinden çektiğimde, yırtmacın eteğin tasarımının bir parçası olmadığını ve daha sonradan kusursuz bir şekilde yırtılarak açıldığını anladım. Bel kısmındaki eğreti bir düğüm tutuyordu eteği.

Yutkunurken sırtımda müthiş bir karıncalanma hissetmeye başladım. Gökyüzü bu gece açıktı ve ay ışığı odaya rahatlıkla süzülüyordu. O ışık sayesinde Wren'in vücudundaki morlukları fark ettim. Bir tanesi omzundaydı. Kalçalarının üzerinde daha çoktu. Boğazının etrafında kocaman bir el izi vardı.

Kalbim çılginca atarken onlara baktım. O kadar öfkelenmişim ki dişlerimi parçalayacaktım neredeyse.

"Buna nasıl *cüret* eder?" diye hırladım.

Wren, ellerimi tutup parmak uçlarımı dudaklarına bastırırken "Vaktini onu düşünerek harcamaya değmez, boş ver," dedi.

"Ama—"

"Lei, lütfen. En azından bu gece konuşmayalım, olur mu? Bu acıya katlanabilirim, geçici bir şey zaten. Ve Bayan Himura, yarın beni iyileştirmesi için bir şaman gönderecek."

Bön bön bakarak "Kulağa ne kadar iğrenç geldiğinin farkında mısın? Sevgili şamanlar, bize biraz sihir yapın da Kralın bizi tekrar parçalaması için iyileşelim," dedim.

Wren, yavaşça ellerimi öptü ve "Kırma parçalama yok Lei, sakın ol lütfen," dedi.

Yere uzanıp battaniyeyi üzerimize çektik. Ay ışığı Wren'in yüzünü parlatıyor ve elmacık kemiklerinin üzerinde keskin bir kavis çiziyordu. Parmaklarımı yüzünden başlayarak omzuna doğru gezdirirken "Bazı kızlar senden şüpheleniyormuş," dedim. "Aoki söyledi bugün. Zhin, seni odandan çıkarken görmüş ve dışarda biriyle buluştuğunu düşünmüş. Sevgilinle yani. Daha dikkatli olmalısın Wren."

Alnını kırıştırarak "Nereye gittiğimi bile bilmiyorlar," dedi.

"Ben de bilmiyorum."

"Lei—"

Bitirmesine fırsat vermeden “Biliyorum, beni korumaya çalıştığın için söylemiyorsun,” diye araya girdim.

“Bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

İçimi çektim. “Sadece, korunup korunmama konusunda kararı bana bırakmanı tercih ederdim. Belki de bununla başa çıkabilirim. Hatta sana yardımcı bile olabilirim.”

Wren gözlerini kapadı. Yorgun bir şekilde elimi tutup yanaklarına koyduktan sonra gözlerini açtı. Ay ışığında parlayan gözlerini bana dikip “Edemezsin. Bu konuda olmaz. Hiç kimse edemez,” diye fısıldadı.

Biraz daha üstüne gitmek istiyordum ama bu gece yaşadıklarını düşününce kendimi durdurdum. Onu kendime doğru çekip burnumu yüzüne dayadım ve harika okyanus kokusunu ciğerlerime çektim. Ev gibi, mutluluk gibi, güven gibi, umut gibi ve... aşk gibi kokuyordu.

O anda nasıl hissettiğimi Wren’e söylemeyi çok istiyordum. Her öpüşmemizde dudaklarıma gelen kelimeleri ona haykırmak istiyordum. Ama biraz fazla beklediğimden cesaretim kayboldu. Onun yerine “Birbirimizle olmakta özgür olduğumuz bir dünya hayal edebiliyor musun?” diye mırıldandım.

Biraz duraksadıktan sonra “Aslında,” diye yanıtladı “edebiliyorum.”

“O zaman beni oraya götür, Wren. Lütfen.”

O kadar sessiz cevapladı ki zar zor duyabildim.

“Götüreceğim.”

Çok geçmeden odadan ayrıldım. Wren ile birlikte olmanın verdiği mutluluk ve bana verdiği söz sayesinde dudaklarımda geniş bir gülümseme vardı. Aoki’nin kendi oda kapısının kenarından çıkardığı kafasıyla beni izlediğini fark ettiğimde yüzümdeki o aptal gülümseme yerini afallamaya bıraktı. Belki de gülümsemiyor olsaydım durumu gizleyebilirdim.

Bazı gecelerde Aoki ile yaptığımız gibi—gerçi pek sık yaptığımız söylenemezdi—sadece muhabbet ettiğimizi söyleyebilirdim. Ama yüz ifademi gördüğü anda hakikati anladığını biliyordum. İblis Kral hakkında konuşurken o da böyle görünüyordu. Parlayan gözlerle mutluluk saçıyor gibi...

Aoki, tek kelime etmeden olduğu yerde döndü ve perde kapıyı sert bir şekilde kapattı. Kapının gürültüsü sessiz koridorda yankılanıyordu. Kimin duyacağını umursamadan kapısına koştum. Odasına girdiğimde geri çekildi, yüzündeki ifadeyi görünce içim sızladı. Bana bu şekilde bakabileceğine asla inanmazdım.

“Lütfen Aoki,” diye geveledim. “Ki-kimseye söyleme bunu.”

Öfkeli bir şekilde güldü. Kaşlarını çatarken ağzının aldığı şekil onu çirkinleştiriyor ve benim tatlı arkadaşım olmaktan çıkarıyordu. Genellikle genç, ışıltılı ve içi kıpır kıpır görünürdü ama şu anda karşımdaki duruşu, sanki göz açıp kapayıncaya kadar birkaç yıl yaşlanmış gibiydi.

İncinmiş bir sesle “O kadar adi olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Her şeyimizi birbirimizle paylaşırsınız zannetmiştim.”

Kollarımı iki yana açarak “Bunu sana nasıl söyleyebilirdim ki?” diye feryat ettim. “Kral ile ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum! Sen böyle bir şeyi onaylamaz—”

“Tabii ki onaylamam! Bizler Kâğıt Kızları! Başkasına ait olamayız.”

Yumruklarımı sıkarak “Bu seçimi bizim adımıza o yaptı. Bunun adil olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?” dedim.

“Bunun adaletle ilgisi yok. Bu bizim işimiz.”

“Tanrılar, aynı Bayan Himura gibi konuşuyorsun.”

“Güzel,” dedi geri çekilirken. “Bu, benim işimi iyi yaptığımı gösterir.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve “Hayır. Bu senin kendini düşünmediğini gösterir,” dedim.

Kaskatı kesilmişti, öfkesinin giderek kabardığını hissedebiliyordum. Bakışları çok sertti ve ben o daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini gayet iyi biliyordum.

“Ben Krala âşığım.”

Yine de tokat yemişim gibi sarsıldım. Güçlkle “Bir zamanlar nefret ediyordun ama,” diyebildim.

“O zamanlar onu tanımıyordum.” Sesi yumuşamıştı, gözleri parlıyor, ellerini ovuşturuyordu. “Bana iyi davranıyor Lei. Kibar, şefkatli ve dürüst. Onu memnun etmeye devam edersem beni kraliçesi yapmayı düşünebileceğini söyledi.”

Nefesim kesilmek üzereydi. “Kraliçesi mi?”

Yanakları al al olurken biraz daha geri çekildi. “Taht için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun yoksa?”

“Hayır! Öyle değil...”

“Eğer isterse yapabilir. İblis bir Kraliçenin yerine Kâğıt Kraliçesi olur. Onun karısı olabilirim.”

Çenem titriyordu. Geçtiğimiz birkaç ayda yaşadığımız anlardan bazıları arka arkaya gözümün önüne geldi: Aoki’nin gözlerinin Kraldan bahsederken parlaması; koyo partisinde bana söyledikleri; idamları seyrederkenki coşkusu; bambu parçasının her gelişinde ve üzerinde onun ismi olmadığında yüzünde oluşan ifade. Tıpkı benim Wren’e hissettiğim gibi, Aoki de geçen aylarda Krala sevdalanmıştı. Kendi hislerimle o kadar meşguldüm ki bunu fark edememişim.

Güya onun en iyi arkadaşıydım ama bir canavara âşık olduğunu bile anlayamamıştım.

Kendimi toparlayıp konuşmam biraz zaman aldı. Çenemi kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım ve “Sen onun için fazla iyisin. Çok daha iyilerini hak ediyorsun,” dedim.

“Daha iyisi mi? Onun kraliçesi olmaktan daha iyi ne olabilir ki?”

Bu sözlerden sonra uzayan bir sessizlik oldu yine aramızda. Bir zamanlar sadece bir öpücükten bahsederken bile kızaran ve Krala yetmeyeceğini düşünen o güzel ve saf kıza ne olmuştu böyle?

“Artık gitsem iyi olacak,” dedim en nihayetinde. Bir şey der mi diye bekledim ama hâlâ aynı meydan okuyan ifade vardı yüzünde.

Kapıyı açıyordum ki “Gerçekten Wren’e aşık mısın?” diye sordu.

Sesinde her zamanki Aoki’nin tonu vardı: şefkatli ve yumuşak.

Olduğum yerde dönüp ona gülümsedim ve “Evet,” dedim. “Ah, Aoki ben çok üzgü—”

“Üzgün olmamalısın.”

Cümlem yarım kalmış ve o anda aramızda yeniden soğukluk oluşmuştu. Bana o kadar sert bakıyordu ki bakışlarımı indirmek zorunda kaldım ve kolumun birini bir kalkan gibi göğsüme kaldırarak kapıya doğru sendeledim.

Kaba bir şekilde “En azından kime âşık olduğumu kendim seçtim,” dedim.

Ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim bu cümleyi ama Aoki’nin bakışlarını görünce çok geç olduğunu anladım ve öyle bir şeye teşebbüs etmeden aceleyle odadan çıktım.

YİRMİ SEKİZ

Ertesi gün bir çığlıkla uyandım. Sabah zilinın çalmasına daha çok vardı, vakit çok erkendi ve ay ışığı hâlâ odamın zeminine düşüyordu. Korkunç bir ses, gecenin sessizliğini yarıyordu. Sadece bir çığlık değil, yabani bir inleme de duyuluyordu.

Ses yakından geliyordu. Bağrısmalar, keskin sözler ve pençeli ayakların zeminde çıkardığı ses eşlik ediyordu bu çığlıklara. Bayan Himura.

Kızlardan birine bir şey olmuştu. İlk düşüncem buydu. İkincisi ise...

Wren.

Hızla odamdan fırladım, çıplak ayaklarım buz gibi zeminde donuyordu. Diğer kızlar çoktan uyanmış, açık kapılarından endişeli ve gergin yüzlerle koridora bakıyorlardı. Karşımda duran Aoki, bir anlığına bana bakıp hemen başını diğer tarafa çevirdi.

“Lütfen!” diye bağıırıyordu bir kız. “Bir daha olmayacak, söz veriyorum!”

Mariko, koridorun ortasında sere serpe uzanmıştı. Geceliklerinin önü açılmış, memelerinin kıvrımlarını ve çıplak bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Bayan Himura onu saçlarından tutup koridorun aşağı tarafına sürüklemeye çalışırken ona karşı koymaya çalışıyordu.

Eira Hanımefendi, “Sadece söyleyeceklerini dinleyelim bari,” diye yalvardı. Çömelmiş, Mariko ile Bayan Himura’nın arasına girmeye çalışıyordu.

Kartal kadın, bastonunu sallayıp “Onlara karşı çok yumuşaksın, Eira!” diye hırladı ve Eira Hanımefendi, sopanın sırtına inmesiyle iki büklüm oldu. “Sana daha önce de söyledim, Lei Kralı reddettiği zaman. Onlara sürekli hoşgörülü davranırsan işte sana bu şekilde karşılık verirler!”

Ona bakan yüzler arasında Blue’yu ararken “Blue!” diye bağırdı Mariko. “Yardım et bana!”

Blue kapısının önünde kaskatı kesilmişti. Bir an için hareketlenecek gibi olsa da yerinden kıpırdamadı.

Onun yerine Wren ileri atıldı ve “Bayan Himura, Mariko ne için cezalandırılıyor?” diye sordu.

Bayan Himura’nın sarı gözleri ateş saçıyordu. “Fahişe olduğu için! Dün gece, hizmetçilerden biri bir askerle yakalamış onu.”

Wren’in tecrit odasına geldiği gece söylediklerini hatırladım. Kapının önündeki nöbetçinin bir kızla buluşmak için arada bir ayrıldığını söylemişti. O Mariko muydu?

Kıpkırmızı bir yüzle “Özür dilerim!” diye hıçkırdı Mariko, “Bir daha yapmayacağım!”

“Elbette yapmayacaksın,” diye çıkıştı Bayan Himura. “Çünkü bir daha saraya gelemeyeceksin.”

Mariko donup kalmıştı. “Ne-ne demek istiyorsunuz?”

Bayan Himura'nın boğazından hırıltılı bir kahkaha yükseldi. "Krala bu şekilde meydan okuyup bir özürle her şeyi düzeltebileceğine mi inanıyorsun gerçekten? Seni budala!"

Korkmuştum ve Bayan Himura bakışlarını geri kalanımıza çevirince içgüdüsel olarak yere baktım. İnsan koluna benzeyen kollarındaki kat kat tüyler, kanatların başlangıç yerlerine doğru açılarak normal boyutunun iki katı gibi görünüyordu.

"Hepiniz beni takip edin. Birazdan bir kâğıdın nasıl çürüdüğüne tanık olacaksınız."

Mariko, direnmeye çalışsa da Bayan Himura'nın güçlü kollarının onu sürüklemesine engel olamıyordu. Bayan Himura'nın emirlerine itaat etmekten başka çarem olmadığından diğer kızların ve hizmetçilerin peşine takıldım. Mariko'nun hizmetçisi, Vee adındaki şişman köpek formundaki kız, o kadar şiddetli hıçkırıyordu ki ses çıkmasını diye ellerini sıkıca ağzına kapamıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Lill, ona yardım ederken. "Her şey iyi olacak." Sonra da kafasını kaldırıp bana baktı. Omzumun üzerinden onlara bakıyordum ve ilk defa onun yalan söylediğine şahit olmuşum.

Bayan Himura'yı boş bir odaya kadar takip ettik. Biz isteksiz adımlarla odaya girerken, yere serdiği Mariko'nun üzerinden "Git Doktor Uo'yu çağır," dedi hizmetçilerden birine.

Mariko yerde kıvranırken "Lütfen!" diye yalvarıyordu. "Kareem'i görmeden gidemem! O nerede? Onu nereye götürdünüz?"

Bayan Himura, düşmanca gözlerle ona bakarken "Senin askerle General Ndeze ilgileniyor. Tüm unvanları alındıktan sonra saraydan kovulacak. Tabii Kral cömertlik gösterip canını bağışlarsa!" dedi.

Mariko, feryat figan ağlıyordu.

Wren'e dönüp "Buna seyirci kalamam," dedim güçlkle.

“Başka şansımız yok.”

“Umurumda değil.” deyip ileri atıldım. Wren beni tutmaya çalıştı ama elinden kurtulup Bayan Himura’nın kolundan tuttum ve “Neden bizim sevgilimiz olmasın ki?” diye bağırdım. “Kral her gece bir tanemizi yanma alıyor ve bizimle işi bittiğinde oynayabileceği yeni bir kız grubu gelecek.”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ne dedin sen?”

“Belki de Kralın böyle acımasız ve tiksindirici bir gerekçesi olmasaydı bizler de mutluluğu başka yerde—”

Sopanın suratıma ineceğini az çok tahmin ediyordum ama yine de nefesim kesildi.

Çenemi tutup iki büklüm oldum. Ağzım kanla dolmuştu. Wren, Bayan Himura’nın bana bir daha vurmasını engellemek için beni geri çekti ve o anda doktor odaya girince Bayan Himura’nın dikkati dağıldı.

Doktor Uo, yeni kalkmış gibi görünüyordu. Elbiseleri kırışık, saçları dağınıktı. Domuz dişlerini kaşırken, gözlüklerinin üstünden “Neler oluyor?” diye sordu.

Bayan Himura, Mariko’yu işaret ederek “Bu kız saraydaki yerini ve haklarını kaybetti. Damgalanması gerekiyor,” dedi.

Doktorun yüz ifadesi, beni muayene ederken olduğu gibi bomboştu. “Anladım...” dedi. Adam yere doğru çömelirken Mariko geri kaçmaya çalışıyordu. “Birisi onu sabit bir şekilde tutsun,” dedi ve ben o anda doktorun beni soyduğu anlardaki çaresizliği hatırladım.

Ağzımın etrafındaki kanı koluma silerken çeneme masaj yapıyordum.

Bayan Himura, kenarda öylece bekleyen hizmetçilere “Doktora yardım etsenize!” diye bağırınca gönülsüz bir şekilde ilerlediler. Onlar yaklaşırken Mariko onlara saldırdı ve Lill’in göğsüne bir dirsek attı. O anda Bayan Himura ileri atıldı ve

Mariko'nun yüzüne öyle bir tokat patlattı ki kızın yanağı yerle bütünleşti.

“İstediğin kadar mücadele et aptal kız,” deyip tükürdü. “Sadece yara izini daha da kötüleştirmiş olacaksın.”

Doktor Uo çantasından bir bıçak çıkarana kadar ona ne yapacaklarını anlamamıştım.

Domuz adam, Mariko'nun yüzünü sabitledikten sonra, “Biri onu sustursun!” dedi.

Hizmetçilerden biri büyükçe bir kumaş parçasını doktora verdi ve o da bez parçasını Mariko'nun ağzına tıkarak çığlıklarını bastırdıktan sonra bıçağını kızcağızın alnına doğru kaldırdı. İlk kesik, Mariko'nun çığlıklarını arttırsa da sonuncusunu sessiz hıçkırıklarla karşıladı.

Doktor uzaklaştığında, Mariko'nun alnından sızan kanda ne yazdığına baktım: Lan.

Çürük.

“Şimdi herkes ne yaptığını bilecek,” diye tısladı Bayan Himura. Sonra da bize dönüp “Krala meydan okumayı düşündüğünüzde bu anı hatırlayın,” dedi. Gözleri benim üzerimdeydi. “Sen de yaptığının yanına kâr kalacağını sanma sakın!” Kolunu kaldırıp “Odalarınıza! Katılmanız gereken dersleriniz var. Bunun yükümlülüklerinizin hiçbirini değiştirdiğini sanmayın,” diye bağırdı.

Ben mukabelede bulunup bulunmama konusunda tereddüt yaşıyordum ki Wren beni çekerek “Daha fazla zorlama,” diye fısıldadı.

Koridora çıktıktan sonra, kısık sesle “Ona ne olacak?” diye sordum. Diğer kızlar susuyordu. Chenna, koşarak yanından geçen Blue'nun arkasından dik dik bakarken dua eder gibi ağzı kıpırdıyordu. Zhen ve Zhin el ele tutuşmuşlardı. Aoki ile göz göze gelmeye çalıştım ama dalgın bir şekilde ileri bakıyor, elbisesinin kollarıyla oynuyordu.

“Mariko artık damgalı,” diye açıkladı Wren. “Bir daha ne bir işe sahip olabilir ne de evlenebilir. Ya açlıktan ölecek ya da sadece onu kabul eden yerlerde çalışacak.”

“Fahişe evleri mi yani?”

“Evet.”

Odalarımızın olduğu koridora geldiğimizde direk Blue’nun odasına gidip kapıyı çaldım. Herhangi bir cevap gelmedi ama yine de içeri girdim.

Pencerenin kenarında dikilmiş, dışarıyı seyrediyordu. Yarı kapalı panjurlardan süzülen zayıf güneş ışığı yüzünü aydınlatıyordu. O kadar dik duruyordu ki sanki azıcık gevşese vücudu paramparça olacaktı.

“Blue,” diye başlamıştım ki “Defol!” diyerek lafımı kesti. Sesi çok sertti. Bir kez daha, bu kez daha yüksek sesle, avazı çıktığı kadar “Defol!” diye bağırdı.

Daha da yakınına giderken “Buradayım,” dedim. “Sadece bilmeni istedim. Konuşmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa yanındayım demeye geldim.”

Blue bana döndü. Gözleri deli gibi bakıyordu ve yüzü yaşlarla dolmuştu. “Sana defol git dedim!” diye bağırdı ve üzerime doğru gelmeye başladı.

Hemen dışarı kaçtım ve odama gidene kadar da durmadım. Odaya girince pencereye doğru sendeledim ve titreyen ellerimi ahşap örgülü panjurlara dayayıp derin bir nefes çektim. Epey zaman sonra nefesim normale döndüğünde bile Mariko’nun çığlıklarını duyabiliyordum.

* * *

O gece eve mektup yazdım.

Aylardır yazdıklarım da hep olumlu bir portre çizmiş, sanki buradaki her günüm dükkândaki gibi keyifli geçiyormuşçasına

şakalar yapmıştım. Ama bu gece bunu yapamazdım. Dışarda uğuldayarak esen rüzgâr, binadan iniltiye benzer gıcirtılar çıkmasına neden oluyordu. Uzakta bir yerde gök gürledi. Xienzo'da kışlar çok daha sert geçerdi buraya göre. Babam ve Tien'i düşündüm. Sırtlarına aldıkları kürklerle ölmekte olan bitkilerimizi bahçeden temizlemekle meşgullerdi kesin.

Bu doğru değildi. Ben de orada onlarla olmalıydım. Benim parmaklarım da onlarla beraber donmalı, verdiğim nefesler havada küçük bulutlar oluşturmalıydı.

Mektubumda fazla detaya girmeden kendimi ifade etmenin bir yolunu bulmam biraz zaman aldı ancak üçüncü seferde başladım. Babam ve Tien bunu okuyacaklar mıydı, bunu bile bilmiyordum. Şimdiye kadar düzenli bir şekilde onlara yazmama rağmen onlardan hiç geri dönüş olmamıştı ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse nedenini biliyordum. Eira Hanımefendiye mektuplarla ilgili bir şeyler sorduğumda suallerimi nasıl geçiştirdiğini fark etmem zor olmamıştı.

Yine de içimden bir ses yazmaya devam etmemi söylüyordu işte.

Hayal dünyamda da olsa babam ve Tien ile bir şekilde bağlantı kuruyordum bu sayede. Yahut bunun benim evimle aramdaki son bağ olduğunu bildiğimden, yazmayı bırakırsam geri dönmeye dair umudumu kestiğimi kabul etmiş gibi olacaktım.

Bu geceki mektubum kısaydı.

Sevgili Babacığım,

Bao'yu bulduğumuz dereye gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Hani gün batana kadar orada kalmıştık. Ayaklarımız sırlıslıkla olmuştuk. Hava o kadar durgun ve her yer o kadar sessizdi ki tek bir kuşun ötüşü duyuluyordu sadece.

Şey, bugün, tam da o gün kadar iyiydi işte.

Seni her zamankinden daha çok özliyorum.

Sevgilerimle,

Lei

Kâğıdı katlayıp kapatırken göz yaşlarım sel olmuştu. O gün, annemin bizden alınışının birinci yıl dönümüydü.

O gün, hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

Yatmak üzereydim ki koridordan bir ses geldi—ve bir şekilde, o sesin Wren'e ait olduğunu ve onun Kâğıt Evden ayrılmakta olduğunu hissettim.

Öfkeyle ayağa fırladım. Buna nasıl cüret ederdi? Yakalanırsa ona ne yapacaklarını bile bile nasıl böyle bir şeye yeltenebiliyordu?

Ona bir şey olursa *ben* ne yapardım, bunu hiç mi düşünmüyordu?

Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca onu takip etmeye karar verdim. Buz gibi havada, karanlık bahçelerde hızla ilerlerken rüzgâr tenimi kırbaçlıyordu. Çıkmadan önce üzerime kalın brokar bir palto geçirivermişim ama ayaklarım çıplaktı ve buzlu zemin ayak parmaklarımı uyuşturuyordu.

Wren'in daha önce kaybolduğunu gördüğüm çam ormanına varmam umduğumdan daha uzun sürdü. Doğru yönde olduğumu umarak düz bir çizgi boyunca koşmayı sürdürdüm. Birkaç dakika sonra, içimde onu bulamayacağıma dair endişeler baş göstermeye başlamıştı ki yosunlu ağaç kökleri ve dikenlerin ötesinden bir ses duydum. Rüzgârın sesi yüzünden duymakta zorlansam da hırıltı, soluma ve yaprakların ezilme seslerini duyabiliyordum. Düşündüğüm şey yüzünden dünyam başıma yıkılacaktı. Hayır, öyle olamazdı.

Olabilir miydi?

Birkaç saniye sonra büyük bir açıklığa ulaştım. Alanın ortasında Wren ile kurt vardı. Korktuğum şeyi değil, daha da kötüsünü yapıyorlardı.

Dövüşüyorlardı.

Kalp atışlarım boğazımı patlatacak düzeye gelmişti. İleri atılıp Wren'i ondan kurtaracaktım ki darbelerini tamamlamadıklarını ve yere düşerken birbirlerini tuttuklarını fark ettim. Hareketleri çalıışmış ve tanıdık gibiydi ve neredeyse dans ediyor gibi görünüyorlardı. Wren'in saçları, şiddetli bir tekmeden kurtulmak için eğilirken uçuşuyor, aynıyla karşılık vermek için hamle yaptığıında kurt çevik hareketlerle geri sıçırıyordu. Antrenman yapıyorlardı.

Tam o anda, Wren sıçrayarak dönünce beni gördü.

Gözleri, tiyatronun altında olduğu gibi buz mavisi-beyaz karışımıydı ama eski kahverengi halini almaları bir saniye sürdü. Dik bir şekilde yere indikten sonra eliyle üstünü çırpıp bana doğru yürüdü ve nefes nefese "Lei," dedi.

Kurt ise etrafı kolaçan etmekle meşguldü. Beni gördüğü anda kulakları dikildi ve gri-beyaz kuyruğunu sallayarak yanıma uçuverdi ancak Wren onu tutup "Dur!" diye bağırdı. "Sorun yok, Kenzo..."

"Burada olmaması gerekiyordu!" diye gürlledi kurt.

"Kimseye söylemez—"

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!"

"Nasıl emin olabiliyor—"

"Çünkü onu seviyorum."

Wren'in nidası rüzgâr tarafından neredeyse duyulmamıştı ama ben sanki eğilip kulağıma söylemiş gibi net bir şekilde duymuştum o sözcükleri. Bakışlarımız kesişti. Wren'in bakışları, ateşli ama hoş bir şekilde yumuşacıktı. Sanki göğüs

göğüse, yanak yanağa bastırılmışız gibi onun kalp atışlarını benimkiler gibi hissedebiliyordum.

Titrek bir nefes bıraktıktan sonra Kenzo'ya dönerek "Ve," dedi sessiz bir şekilde "onun da beni sevdiğini biliyorum. Yani evet, ona güveniyorum. Sen de ona güvenebilirsin."

Kenzo, kızgın bakışlarla beni süzmeye devam ediyordu. Wren, onun yarı insan, yarı kürklü ve kaslı kolunu çekiştirmeye başladı. Kurdu kulakları hâlâ dikiliydi ve boynundaki damar şişmişti.

"Öyle diyorsun yani," dedi uzun bir nefes bıraktıktan sonra.

"Evet."

"Pekâlâ, yine de burada olmamalı diyorum ben."

"Bize bir dakika verir misin?" dedi Wren.

Kurt, bana son bir ters bakış atıp ormana doğru sıçrayarak uzaklaştı.

Wren yanıma geldiğinde öfkemden eser kalmamıştı. Göz yaşlarım yanaklarımdaydı ve yanıma gelir gelmez parmaklarıyla onları silip "Lei?" dedi. Bakışlarını yüzümde gezdirdiyordu. "Sorun ne? Mariko'ya olanlar yüzünden mi ağlıyorsun?"

Kollarına sığınıp "Her şey," dedim.

Nefesim düzeline kadar bana sıkıca sarıldı. Sonra suratımı avuçlarının içine alıp geri çekildi.

Yanaklarım avuçlarının sıcaklığı ve bakışlarının yumuşaklığıyla yanarken "Az önce," diye mırıldandım "Kenzo'ya söylediğin şey. Doğru... muydu?"

"Evet," diye fısıldadı.

Nefesim kesilmişti. "Ben... ben de seni seviyorum!" diyebildim.

Beni olabildiğince nazik bir şekilde dudaklarımdan öptükten sonra, geri çekilerek “Üzgünüm Lei, ama eve dönmen gerek. Burada olman hiç güvenli değil senin için,” dedi.

Göz yaşlarımı elimin tersiyle silerken “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim. “Bana neler olduğunu anlatana kadar da gitmeyeceğim.” Karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki kafamı sallayarak parmaklarımı ona doladım ve onu kendime çektim. “Her şeyi riske atıyorsun. Kendi hayatını ve benimkini. Çünkü eğer sana bir şey olursa ben bunu aşabilir miyim bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey sensin Wren. Sana ihtiyacım var.”

“Bana sahipsın, Lei.”

“O zaman söyle. Ama daha fazla yalan duymak istemiyorum.”

Gözlerimizin ta içine bakıyorduk. Ve bir anlığına benim dünyam, Wren’in varlığı, bana kalp atışımdan daha yakın oluşu ve parlak, koyu kahverengi gözlerindeki yumuşak bakışlardan ibaret hale geliverdi.

Parmaklarını sıkarak “Şimdi tam zamanı,” dedim.

Bir süre sessizce baktıktan sonra başını salladı.

“Sana şimdiye kadar söylediğim her şey doğruydı,” diye başladı. “Gerçekten. Ama sana nedenini hiç söylemedim. Ketai’nin beni neden kurtardığını ve bir Hanno olarak yetiştirdiğini. Ve neden sarayda olduğumu.” Dudaklarını ıslatıp devam etti. “Çünkü babam Xia katliamıyla alakalı söylentileri takip ederek Rain dağlarına gittiğinde sadece kurtulan var mı diye bakmıyormuş. Kurtulanlar olduğunu biliyormuş. Daha doğrusu, bir kişinin kurtulduğunu.” Uzun bir soluk bıraktıktan sonra “Benim olduğumu biliyormuş,” dedi.

“Katliamın olduğu gece, Hannos’un en güvenilir falcısı karların içinde saklanan bir bebek görmüş. Babam da Xia neslini sürdürmek amacıyla onu—yani beni—eğitmeye

karar vermiş. Son kalan o kişi, Kralı öldürmek için sadece yeteneklere değil aynı zamanda iştiyaka da sahip olacakmış. Çünkü klanındaki tüm insanları yok eden birinin ortadan kaldırılmasını en çok o isteyecektmiş.”

Kralı öldürmek.

Bu sözcükler bir kılıç kadar keskin ve tehlikeliydi.

“Falcı bebeğin cinsiyetini görememiş,” diye devam etti. “Babam bir erkek umarak gelmiş ama beni bulduğunda böylesinin daha iyi olacağını düşünmüş. Çok sayıda erkek suikastçi varmış zaten. Ama asıl sorun, onları Krala yeteri kadar yaklaştıramamakmış. Güzel kıyafetler ve zarif tavırlara sahip genç bir kız, diğerlerinin giremeyeceği yerlere daha kolay erişebilirmiş.”

“Peki ya Kenzo?” diye araya girdim. “O, Kralın...”

“Hayır. Babam ve müttefikleri, onu şimdiki pozisyonuna getirebilmek için yıllarca uğraşmışlar. Ona orada ihtiyacımız var. Kralı öldürmekle iş bitmiyor, saray ona sadık kaldıktan sonra ne işe yarar ki? Kenzo, en yüksek rütbeli casusumuz. O, bu değişime destek olacak en önemli yardımcımız. Kral öldükten sonra, sarayın ihtiyacımız olan yere yönlendirmesine yardım edebilir. Ama şüphe altında olursa bir işe yaramaz.”

“Yani her şey sana bağlı.”

Wren başıyla onaylarken dudakları gergindi. “Tiyatrodaki gizli kapıyı bu sayede biliyordum. Bu sayede geceleri yakalanmadan dışarda dolaşabiliyorum. Daha küçük yaşlardayken sarayın her bir köşesini ezberledim. Ve bir Kâğıt Kız olarak, etrafta hiç muhafız olmadan Krala istediğim kadar yakın olabiliyorum.” Gözleri alev alevdi. “Yapacağım Lei. Onu öldüreceğim.”

Fırtına kopmak üzereydi, rüzgâr hâlâ buz gibiydi ve canımı yakıyordu. Hava, benim korkularımla, onun sözleriyle, aşkımızla ve bana söylediği şeyin akıl almaz neticesiyle doluydu.

“Onunla birçok kez baş başa kaldın,” dedim. “Şimdiye kadar yapamaz mıydın? Mesela ilk gidişinde?”

Sert bir şekilde başını salladı. “Önce diğer şeylerin bir hale düzene konması lazım. Zamanlama çok ama çok önemli. Güven bana Lei, Kral ile yatmaktan kaçınmanın bir yolu olsaydı çoktan bulmuştum.” Kısa bir duraksamanın ardından “Bana gerek kalmadan babam bulurdu,” dedi.

“Yani ne zaman olacağını bilmiyorsun?”

“Henüz değil. Ama uzun sürmeyecek. Kenzo her şeyin neredeyse hazır olduğunu söylüyor.”

Kurt, sanki adını duymuş gibi yaprakları çıtırdatarak yanımıza gelip birkaç adım ötemizde durdu. Ay ışığında parlayan gözleriyle bizi izliyordu.

Wren, beni bileklerimden kavrayıp “Artık gitmek zorundasın, Lei. Bizim biraz daha çalışmamız gerek,” dedi.

Çalışma. Wren’in tiyatronun altındaki halini hatırladım. Bu kez, o beyaz gözlerle, bıçağını Kralın kalbine sokacaktı.

İlk defa, Kralın bunu gerçekten hak edip etmediğini sordum kendime.

Bu düşünce hızlıca gelip geçti aklımdan. Çünkü o anda koyo partisindeki tutsakları getirmiştım gözümün önüne. Suikastçıların infaz emrini verdiği anı, birkaç saat önce damgalanan Mariko’nun çılgınlıklarını... Kralın sıcak ağzının tenime değdiği anı, kıyafetlerimi nasıl kolay bir şekilde parçaladığını, ondan kaçtıktan sonraki hafta çektiğim acıları ve açlığı...

İdamlar gerçekleşirken kendime verdiğim sözü anımsadım. Her şeyden çok, özgür olmak istiyordum. Sadece saraydan kurtularak değil, sonraki hayatımda da özgür olmak istiyordum. Kralın, iblislerin kendilerinden aşağı gördüklerine istediklerini yapmalarına izin verdiği bir dünyada bu nasıl

olabilirdi ki? Şu anda İkhara genelinde Kâğıt kastından olanlara yapılanları bilerek nasıl mutlu olabilirdim ki?

Birbirimizle olmakta özgür olduğumuz bir dünya hayal edebiliyor musun?

Aslında, edebiliyorum.

O zaman beni oraya götür, Wren. Lütfen.

Götüreceğim.

Demek istediği buydu.

Wren, omzunun üzerinden Kenzo'ya bakarken "Lei," dedi yeniden. "Gitmen gerek. Hemen."

Ama ben kıpırdamadım. "Bırak da kalayım." Sözcükler, sanki iradem dışında dudaklarımdan çıkıyor gibilerdi. "Yardım etmek istiyorum."

Geri çekilerek "Ne?" dedi.

"Kralı öldürmek istiyorsun ve ben de sana yardımcı olabileceğimi söylüyorum."

"Kendi hayatımı riske atmam umurumda bile değil," dedi sert bir şekilde "ama seninkini kesinlikle atmayacağım." Kolumdan tutup çekerek "Haydi gel. Seni eve götürüleceğim şimdi," dedi.

"Ama—"

Gözlerini kapadı ve "Lütfen Lei," diye yalvardı. Sesi o kadar yorgun geliyordu ki daha fazla direnemedim. En azından şimdilik dediğini yapacaktım.

Uzun bir yolculuğun ardından sessiz bir şekilde eve ulaştık. Girişe geldiğimizde Wren başıma bir öpücük kondurup "Seni seviyorum derken samimiydim. Ve ne düşünürsen düşün bana zaten yardım ediyorsun. Sadece sevgime karşılık vermen bile yetiyor. Beni güçlendiriyor ve dövüşmek için gerekli enerjiyi veriyor bana," dedi.

Bana söylediği güzel şeylere mukabil sözcükler bulamayacağım endişesiyle susmayı tercih ettim. O da koşarak ormana döndü.

Odama döndüğümde serme yatağıma uzandım, etrafıma doladığım kürklere rağmen titriyordum. Karanlık, yerini kış güneşinin solgun ışığına bırakana kadar odanın tavanına baktım. Tiyatrodaki o geceden beri, bir şekilde Wren'i tanıyordum, onun dövüş becerilerinin ve Xia kanının sadece bir tesadüf olmadığını biliyordum. Bir süre sonra Kralı öldürmeyi deneyecekti. Ve bu onun kazanamayacağı bir dövüş de olabilirdi.

Tekrar ormana koşmak ve Wren'e bu kararını tekrardan düşünmesini söylemek istedim. Kral ölmek zorunda olsa bile Wren'in hayatını tehlikeye atmadan bunun gerçekleşmesinin bir yolu olmalıydı. Tiyatronun altındaki tünelde suikastçıya yaklaşırken gözlerindeki buzlu odaklanmayı ve Xia büyüsünün onu ele geçirip bir insana göre kat kat güç verdiği anları hatırladım. Belki de bu yeterliydi. Belki de yıllarca süren eğitim ve savaşçı genleri onu koruyabilirdi.

Ama karşısındaki *Kral* idi.

Boğa kuvveti ve demir gibi kaslarıyla Kral... Tok ve gür sesli Kral... Koyo partisinde, gözlerinde oluşan vahşi ifadeyi ve ondan önce beni yatağına attığında kendimi daha önce hiç olmadığı kadar kırılğan hissettiğimi anımsadım.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerken titriyordum. Benim için ne kadar olağanüstü olursa olsun, Xia genlerine rağmen işin ucunda Wren vardı—bir insan kız. Ve bir iblise meydan okuyan bir 'Kâğıt'a neler olabileceği gayet iyi öğretilmişti bize.

Lime lime edilirdi.

YİRMİ DOKUZ

Ertesi sabah, Aoki'nin odasına gitmek üzere kapımı açmıştım ki onu kapımda buldum.

İkimiz de aynı anda “Üzgünüm,” dedik.

Kollarımı ona doladım ve o da yarı gülüş yarı hiçkırıkla kollarını belime sarıp “Bundan daha zor olur sanmıştım,” dedi.

Ona daha sıkı sarılırken “Hayır,” dedim, “Daha kolay olmalıydı. Üzgünüm. Dün gece söylediğim bazı kelimelerden dolayı...”

Boğazını temizleyip “*Söylediğim* bazı şeyler için ben de özür dilerim,” dedi. Yüzü ciddi olsa da bana titrek bir şekilde gülümsedi. “Dikkatli olacağına dair bana söz ver, Lei. Sana bir şey olursa buna katlanamam. Dün Mariko'ya olanlardan sonra...”

Çığlıkları hâlâ koridorlarda yankılanıyordu sanki.

“Biliyorum,” dedim. “Berbattı gerçekten. Ve tartışmamızın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim bu sayede. Onun yerinde ben de olabilirdim ve son konuşmamız o şekilde olsaydı—”

Aoki, kararlılıkla “O sen olmayacaksın,” dedi. Parmaklarıyla bileklerimi kavrayıp “Dikkatli olacağına dair halen bana söz vermedin,” dedi.

“Söz veriyorum,” diye yalan söyleyince gülümseyerek başını salladı, tatmin olmuş gibi görünüyordu. Sonra bir an duraksadı ve “Lei?” dedi yumuşak bir sesle. “Bu gece çağrılacağını biliyorsun, değil mi?”

Sözleri tüylerimi diken diken etmişti. Bunun olacağını elbette biliyordum. Dün gece çağrılmamamın tek sebebi, Kralın Mariko’nun ilişkisinin yansımaları ile uğraşmakla meşgul olmasıydı. Ama diğer tüm kızlar çoktan çağırılmıştı ve benim çağrılmam sadece an meselesiydi.

Bana ızdırap çektirmek için beni sona sakladığını gayet iyi biliyordum.

Wren’in dün geceki ifadelerini hatırladım. *Seni seviyorum... Beni güçlendiriyor ve dövüşmek için gerekli enerjiyi veriyor bana.*

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Aoki. “Keşke elimden bir şey gelseydi.”

“Tekrardan aramızın iyi olmasına sevindim,” dedim zoraki gülümserken. “Bu arada sen yokken, Blue en iyi arkadaşım oldu ve Bayan Himura hayranları kulübünü kurduk. İsmimiz de Gagalılar.”

Kıkırdayarak “Nasıl üye olabilirim?” diye sordu. Kol kola girip banyo avlusuna doğru giderken gülümsemelerimiz yavaş yavaş silindi yüzlerimizden ve sessizce yürüdük. Aoki’nin bu gece çağrılacağını söylemesi, boynuma geçirilmiş ve yavaş yavaş sıkılan bir ilmek gibiydi.

* * *

Aoki’nin öngördüğü gibi, kraliyet ulaşı o gün öğle yemeğinde ismimin yazılı olduğu bambu parçasını getirdi. Titreyen ellerle

bambuyu Bayan Himura'nın elinden alırken söylediklerini duymuyordum bile. Karşımda oturan Wren'e bakmamak için müthiş bir çaba sarf ediyordum. Onun beni izlediğini biliyordum—bakışları beni çağıran bir şarkı gibiydi. Ona karşılık vermek istesem de Bayan Himura kızlara dışarı çıkmalarını söylerken bakışlarımı yerden kaldırmadım. Burada oturup sakinmiş gibi rol yapmak hiç de kolay değildi ve elimdeki parçayı Bayan Himura'nın kendini beğenmiş suratına çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Wren'in yüz ifadesini görmeye bile dayanamazdım şu an.

Kızlar sırayla çıktı. Wren en arkadan ağır adımlarla gidiyordu.

Kartal kadın, "Sen de çık, Wren-zhi," diye bağırdı.

Bakışlarım hâlâ yerdeydi, Wren'in çıkmasını bekliyordum. Birkaç saniye sonra kapının kapanma sesi geldi.

Yalnız kalır kalmaz "Evet," dedi Bayan Himura.

Kafamı kaldırıp sarı gözlerine baktım.

"Beni bir kere daha hayal kırıklığına uğrattırsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak "Evet, Bayan Himura..." dedim.

Sopasını yere vurdu ve tüylü koluyla bana önemsemez bir tavırla el salladı. "Rika! Lei'yi ye dersi için götür."

Zelle'in odasına girdiğimde, bir önceki gelişimde yaşananlardan dolayı gergindim ancak beni gayet sıcak bir şekilde, hiçbir öfke ya da şüphe emaresi göstermeksizin karşıladı.

Karşısındaki bambu serme yatağa otururken "Sana teşekkür etme fırsatım olmamıştı," dedim. "Ofisinde yaptıklarımı Azami Hanımefendiye söylemediğin için."

Bir omzunu kaldırıp "Umduğundan daha fazla belaya neden olabilirdi. Ayrıca annesine ne olduğunu araştıran

birini suçlamaya hakkım yok diye düşündüm. Beklediğin gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm,” dedi.

Bakışlarımı dizlerime indirip “Teşekkürler,” dedim.

“Biliyor musun, ben de annemi kaybettim.”

Kafamı aniden kaldırıp “Gerçekten mi?” dedim.

“O bir fahişeydi,” diye devam etti. “Benim gibi, saraydaki Kâğıt saplantısı olan iblisler için çalışıyordu. Azami Hanımefendi, hamile kalmayalım diye hepimize ilaçlar verir ama her zaman işe yaramaz. Ve eğer fahişelerden biri hamile kalırsa bir daha çalışmasına izin verilmez.”

“Ona ne oldu?”

“Beni doğurduktan sonra, hediye olarak Jana’daki saray temsilcilerinden birine gönderilmiş. Onunla hiç tanışmadım bile.”

“Çok üzıldüm.”

Zelle hafifçe başını sallayarak “Bu sayede sarayda yaşıyorum işte,” dedi. Çarpık gülümsemesinde acının yankıları var gibiydi.

“Hiç... kaçmayı düşünmedin mi?” diye sordum sessizce.

Gözleri parladı. “Her saniye bunu düşünüyorum.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden sessiz kalmayı tercih ettim. En sonunda Zelle, “Mariko’ya olanları duydum. Bu ilk kez olmuyor, biliyorsun değil mi? Bazı kızlar ilişkilerini gizli tutmayı başarabiliyor ancak yine de yakalanmamak çok zor. Benim de kıl payı kurtulduğum zamanlar oldu,” diyerek sessizliği bozdu.

Şaşırmış bir edayla “Sevgilin mi var?” dedim.

Elini biz neler gördük, dercesine sallarken “Elbette,” dedi. “Aslına bakarsan yüzlerce var. Benim işim bu neticede, değil mi?” Bana göz kırptı ancak yüz ifadesinde hüznün var gibiydi.

“Evet, benim de gerçek bir sevgilim vardı, yani müşterilerin dışında. Bundan birkaç yıl önceydi tabii.”

Oturduğum yerde hafifçe öne çıkarak “Ona ne olduğunu sorabilir miyim?” dedim.

Tek kelimeyle “Öldü,” diye cevapladı Zelle.

“Ah. Ben... ben çok üzgünüm, affedersin.”

Omzunu tuhaf bir şekilde silkerken “Sorun değil,” diye yanıtladı. Yüzünü pencereye dönmüştü ve oradan gelen solgun ışık, yüzünü beyaz-gri bir maske gibi gösteriyordu. “Bunu kabullenmeyi öğrendim artık. Her neyse, hâlâ burada olsaydı sonunda yakalanacaktık ve ikimiz de ölecektik zaten.”

Tekrar susmuştuk. Zelle ruh hâlimi anlamış olacak ki derse başlamak için ısrar etmiyordu. Bu kışın en soğuk gününü yaşıyorduk ama odası sıcaktı. Titrek fener ışığı, parlak saçlarından yansıyor ve gölgelerimizi dalgalandırıyordu.

Sessiz bir şekilde otururken, vahşi bir his kaplamaya başladı içimi. Pervasız ve üstünkörü bir düşünce. Dün gece hiç uyuyamamıştım ve Wren’in suikast planlarıyla ilgili düşünceler uzun, karanlık saatlerde zihnimde dönüp durmuştu. Her şeyi öğrendiğimden beri, kalbim, karşı koyma ve korku arasında gidip geliyordu. Bazen tek düşünebildiğim Kralın ne kadar güçlü olduğu ve Wren’in insan bedeninin ne kadar hassas olduğuydu. Ona sadece sevgimiz ve umudumuzla meydan okuyabileceğimize inanmak, boş bir hayal gibi geliyordu. Ama bugün öğle yemeğinde, bambu parçasında ismimi görmek, eğer bir şeyler yapmazsak hayatımızın geri kalanının nasıl olacağı konusunda daha net bir fikir vermişti bana—birinin zorlukla katlanabildiğimiz bir şeyi yapmamız için sürekli bizi çağırması. Kâğıt Kız olduğumuz yılın ardından general karısı ya da sarayda fahişe, çayevi sahibi gibi bir şey olsak bile hepsi, yine bir görevi yerine getirme anlamı taşıyacaktı.

Wren ile ilk öpüşmemizde, geleceğimin bu şekilde olmasına izin vermeyeceğim konusunda kararımı çoktan

vermiştim. O zamanlar bilmiyordum ama ilk öpücüğümüzün anlamı buydu—Wren'e karşı değil, sadece kendi kendime bir söz, bir taahhüt.

Hayatımın geri kalanını bir mahkûm olarak geçirmeyecektim.

“Benim de var,” dedim aniden. Kafamda bunu söylemeyi tasarlıyordum ama zamanlamam beni bile şaşırttı. Gözümün ucuyla bakarak Zelle'in tepkisini ölçtüm. “Yani... bir sevgilim.”

Bana hafifçe gülümseyerek “Biliyorum,” dedi ve ben gülmekten kendimi alamadım.

“Çok mu belli oluyor?”

“İlk dersimizde bile o kadar aşıkârdı ki.” Kafasını kaldırdı ve “Ama şimdi iş biraz daha ilerlemiş, yanılıyor muyum?” dedi.

Başımınla onayladım.

“Sen âşıksın.”

“Evet.”

Zelle, kayıtsız bir ifadeyle beni süzerken iç geçirip dizinin üzerindeki parmaklarını çıtlattı. “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, dokuz,” dedi ölçülü bir sesle. “Siz ikinize dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum diyebilirim—ve dedim gitti. Tabii ki diliyorum. Ama sen bir Kâğıt Kızısın. Yani Kralın cariyesisin. Bu seni sadece onun yapar, bunu unutm.”

Bir tepki bekliyordum ama bunu değil. Bir anda öfkem kabarıverdi. Herkes bir yana, Zelle beni anlar diye düşünmüştüm.

Boğazımda bir yumruyla “Düşüncelerimin ve hislerimin benim gücüm olduğunu söylemiştin bana,” dedim.

“Öyleler. Ama demek istediğim, Kralın senden hiçbir zaman alamayacağı bir şeye sahip olduğundu. Aşk, sadece durumu daha da zorlaştıracak.”

“Öyle mi? Senin için öyle mi oldu?”

“Hâlâ öyle diyebilirim. Âşık olmak, bizim gibi kadınların yapabileceği en tehlikeli şeydir bence.”

“Katılmıyorum.”

“Ah? Aşkın ne olduğunu düşünüyorsun peki?”

“Gerekli bir şey olduğunu. Güçlü olduğunu. Bizim gibi kadınlar için en önemli şey olduğunu.” Wren’in gülümsemesini ve birbirimize doladığımız vücutlarımızı getirdim gözümün önüne. “Aşk, bize umut veren şeydir. Zor zamanları atlatmamızı sağlayan şeydir aşk.”

Zelle, iki kaşını da kaldırmış bana bakıyordu. “Peki ya geceler? Onları atlatmanı da sağlayacak mı?”

“Sanırım yakında öğreneceğiz.”

İlk kez, Zelle’in yüz hatlarında öfke diyebileceğim bir şeyler belirdi. “Onu bir kez daha reddedeyim deme, dokuz. Buna katlanmak zorunda olduğun için gerçekten üzgünüm, ama bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundasın. Asıl duygularını arka planda tutmayı öğrenmen gerek. Çünkü, eğer senin başkasıyla birlikte olduğunu bir şekilde anlar ya da öğrenirse sadece damgalamakla kalmaz, öldürür seni.”

“Bırak denesin,” diye gürlledim. “Belki ondan önce başkası onun icabına bakar.”

Ben daha durduramadan dudaklarımdan dökülüvermişti bu sözcükler.

Zelle, şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyordu.

“De... demek istediğim,” diye düzeltmeye çalıştım hemen, “belki de daha fazla çekmeyeceğim bu derdi.”

“Peki bunun için bir planın var mı? Kralın karşısında nasıl durabilirsin ki? Sen bir savaşı değilsin. Bahse girerim daha önce hiç silah kullanmamışsındır. Bir bitki dükkânında çalışmıyor muydun daha önce sen?”

Kalbimi kırmak için söylemiş olmasa da bu sözlerle alınmışım.

Sonra sıırıtmaya başladım. Çünkü evet, ben bir bitki dükkânı çalışanıydım daha önce. Silahtan filan anlamazdım.

Ve bu gece beni kurtaracak tek şey bu olabilirdi.

* * *

Arabayla Kâğıt Eve dönerken kafamda bir plan şekillenmeye başlamıştı.

Kralın beni çağıracağını öğrendiğimde bu sefer buna katlanmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Dün gece, Wren bana suikastın yakında gerçekleşeceğini söylemişti. Bu da özgür olmadan önce son kez Kralın yatak odasına gitmek zorunda olduğum anlamına geliyordu. Zelle'in benden istediği gibi buna katlanmaya hazırlanıyordum. Tam da bu yüzden Wren'in gözlerine bakamamıştım zaten. Ona bakmak ve gözlerindeki incinmeyi görmek, durumu milyon kez daha zorlaştıracak, hatta imkânsız hale getirecekti belki de. Ama Zelle'in bitki dükkânı geçmişimi söylemesi, bu gece sandığım kadar yalnız olmadığımı hatırlatan bir şey olmuştu.

Kralı öldüremeyebilirdim ama en azından onu oyalayabilirdim. Ve belki de bu, Wren'in suikastına yardım etme konusunda kendimi ispatlamam için iyi bir fırsat olabilirdi.

Odama döner dönmez Lill'e "Yardıma ihtiyacım var," dedim hemen. Hafifçe çömelerek onu omuzlarından kavradım ve "Bu gece Krala gitmeden önce yapmam gereken bir şey var. Benim için Bayan Himura ve hizmetçilerin dikkatini dağıtabilir misin? Sadece birkaç dakikalığına," dedim.

Bir anda gerildi. "Ama Hanımım, hizmetçiler neredeyse burada—"

“Kendimi iyi hissetmediğimi ve sadece biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu söyle.”

Kulakları titreşirken “Hastaysanız belki de bir doktor çağırmalıyız,” diye geveledi.

“Ailemin bitki dükkânında çalışarak büyüdüğümü hatırlıyorsun, değil mi? Sadece sinirlerimi sakinleştirmek için hızlı bir tedavi uygulamak istiyorum.” Lill, hâlâ ikna olmuş görünmüyordu, o yüzden biraz daha bastırdım. “Geçen sefer olanlardan sonra, Kralı etkilemeye çok ihtiyacım var. Bunu anlamıyor musun? Sadece birkaç ot. Kendimi sakinleştirmem için tüm gereken bu. Ve sonra onun için tam manasıyla hazır olacağım.”

En azından son kısmı doğrudu söylediklerimin.

Lill’in yüzü bir anda aydınlanıverdi. “Nedenini baştan söyleseydiniz ya Hanımım! Kralın teveccühünü kazanmaya çalışıyorsanız seve seve size yardım ederim tabii ki!”

Ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusunun daha fazla büyümesine müsaade etmeden ona sarıldım.

* * *

Saatler sonra, yıldızlarla dolu gökyüzünde, fenerlerle aydınlatılmış saray sokaklarında ilerlerken, buz gibi esen rüzgâr yüzünden titriyordum. Bu kez, yanıma on beş muhafız verilmişti. Durumun saçmalığı karşısında kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zırhlarla ve silahlarla donatılmış tüm bu iblisler, üzerinde dayanıksız bir elbise bulunan bir kızdan korunmak içindi. Tabii onlar, o kızın tek silahının bileğine sardığı kuşağın içerisine gizlediği bir avuç ot olduğunu bilmiyorlardı.

Binbaşı Kenzo Ryu,—Wren’in kurdu—grubun başındaydı. Kralın kapısına yaklaştığımızda kolumu sıkıca kavrayıp beni yakınına çekti, doğal kokusunu alabiliyordum. Bana

köyümüzün dışındaki tarlalardaki uzun otları ve güneşte pişen toprağın kokusunu hatırlatıyordu. Onu sadece dün gece görmeme rağmen, ona ilk kez bu kadar yakından bakma fırsatı bulmuştum. Binbaşı olmak için fazla genç duruyordu. Benden on yaş bile büyük değildi muhtemelen. Zırhının arasından fışkıran gri kurt kürkü, yakışıklı, uzun çeneli yüzünü kaplamıştı. Köpek dişlerinin keskin uçları sadece üst dudağımın altından görülebiliyordu.

Wren'e âşık olmasa iyi olur. Bu düşünce beni gülümsetti. Çünkü öyle bir kavga olursa kaçan taraf ben olmayacaktım.

Kurt, beni Kralın kapısına doğru götürürken diğer askerler geride kaldı. Ebatlarını göz önüne alırsak beni gayet nazik bir şekilde tuttuğu söylenebilirdi. Kısık sesle “Üzgünüm,” dedi birden.

Kafamı kaldırıp gözlerine bakacaktım ki kolumu uyarı mahiyetinde sıkıverdi.

“Önüne bak.” Sesi tok ve gürdü ama içinde belli bir sıcaklık barındırdığı da söylenebilirdi. “Seni Krala götürmek zorunda olduğum için,” diye izah etti. “Üzgünüm.”

“Umarım bu son olur,” diye mırıldandım.

“Umarım.”

Bu kez itilmedim ya da kimse bana ‘orospu’ demedi. Kapılar açıldıktan sonra derin bir nefes alıp ileri doğru bir adım attım. O anda karanlık yutuverdi beni. Bir süre hiç kıpırdamadan durup nefesimi kontrol etmeye, kusmamaya ve kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım.

“Saklanmanın bir anlamı yok, Lei-zhi.”

Kralın sesiyle irkildim. Tünelin şekli ve uzaklığı sebebiyle sesi çarpık geliyor, karanlıkta bir gök gürültüsü etkisi yapıyordu. Karanlık tünelin içinde yavaş adımlarla yürürken ayak seslerim, kavisli duvarlarda yankılanıyordu. Parmaklarımı elbisemin ipek kumaşından oluşturdum

bileğimdeki kuşağın üzerinde gezdirdim. Tüm bitkileri alabilsin diye sıkıca sarmıştım ve ellerim yaprağa sarılı küçük parçanın üzerinde gezinirken bir yandan rahatlasam da bir yandan heyecanlanıyordum.

Arzu evcilleştirilemez. Bu sözü bir önceki gelişimde söylemişti Kral.

Pekâlâ Kral. Evcilleşmemiş aşkın sana ne yapacağını bir gör bakalım.

Odası hatırladığım gibiydi: Mumlar, yakut kırmızısı ışıklar ve mide bulandırıcı koku. Kral, her zamanki gibi koca tahtına yayılmış beni seyrediyordu. Fakat bu kez mağarayı andıran odasına girerken farklı bir şey vardı.

Ben.

İlk gelişimde bacaklarım öyle titriyordu ki yürümekte zorlanıyordum. Korku, bir zehir gibi her yanıma sarmıştı. Ailemi kurtarmak için önümdeki tek seçenek, kendimi bir Kâğıt Kız olarak kabul etmekti.

Şimdi ise o hissiyatın beni çoktan terk ettiğini bilerek ona doğru ilerliyordum.

“Saklanmıyordum Kralım,” dedim. Sesim yüksek duvarlardan yankılanıyordu. Sakin bir tonda devam ettim. “Ben sadece... kendimi sizi görmek için hazırlıyordum.”

Sinsice “Hâlâ benden korkuyor musun?” diye sordu. Ondan korkmamı istiyordu anlaşılan.

Bunun tamamen yalan olmadığını bilmekten nefret etsem de “Evet,” diye yanıtladım.

Çarpık sırtışı, bana koyo kutlamalarının olduğu gece yaşanan vahşeti anımsatıyordu. Kapkara bornozunun önü, şişmiş kaslarını gösterecek şekilde açıktı.

Bakışlarım, yan masadaki içki şişesine doğru kaymıştı ki “Gel buraya,” diye buyurdu.

Kralın dediğini yapmak üzere yürürken, uzun eteğim taş zemine sürterek ses çıkarıyordu. Önünde diz çökmüştüm ki koca elleriyle kıyafetimi sertçe kavradı. Beni o kadar hızlı bir şekilde kendine doğru çekti ki alnımı mermer tahta çarpmamak için ellerimi siper etmek zorunda kaldım.

Pis pis sırtırken bana doğru eğildi ve “Resmiyete gerek yok, Lei-zhi,” dedi. “Seni çıplak gördüm, hatırlamıyor musun? Utanıyormuş gibi davranıyorsunuz ama siz Kâğıt Kızların bunun için çok hevesli olduğunuzu biliyorum. O kadar açsınız ki askerlerimden biri için bile bacaklarınızı ayırırverirsiniz. Bir düşünsene!” Sesi yükseldikçe suratıma çarpan tükürük öbekleri de artıyordu. “Alelade bir askeri Krala tercih etmek!”

Nefesi alkol kokuyordu. Elini elbisemin yakasına atıp boyun ve göğüslerimin birazı görünecek şekilde yırtmıştı ki geri kaçtım.

İyice paniklemiştim. Gözlerim yeniden içki şişesine kaydı. Geçen seferki gibi aramızda bir konuşma geçer ve ben de planımı uygulayacak zamanı bulurum diye düşünmüştüm.

Onun dikkatini dağıtmak için “Mariko, Bayan Himura tarafından kovuldu,” diye başladım söze. Sesimde hem korku hem öfke hakimdi. “Doktor, herkes Mariko’nun ne yaptığını bilsin diye alnına çürük kelimesini kazıdı.”

Kralın kahkahası odada yankılandı. “O kız hak ettiğini buldu. Kimse bana ihanet edemez, etse bile bunu yanına bırakmam.”

Dişlerimi sıkarak “Size çok fazla kişi ihanet ediyor mu, Kralım?” dedim.

Burun delikleri hızla büyüyüp küçülüyordu. “Şaşırtıcı derecede fazla,” diye yanıtladı. “Halkımın, onlar için yaptıklarına minnettar olduklarını düşünebilirsin. Onlarla paylaştığım tüm zenginlikler ve refah seviyeleri için. Hastalığı durdurmak için harcadığım emekler için.” Beni daha yakınına

çekip nasırlı parmağını çenemde gezdirmeye başlamıştı. Hızla soluduğu sıcak nefesleri, hizmetçilerin özenle tasarladığı saçlarımın yanağıma düşen tellerini hızla kıpırdatıyordu. “Söyle bana Lei-zhi, sana verdiğim şeyler için bana minnet duyuyor musun?”

“Ta-tabii ki.”

“Ama geçen sefer benden kaçtın.”

Dudaklarımı yalayıp “Korkmuştum—”

“Seni rahat ettirebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sana bir ev verdim. İstemediğin kadar eğlence düzenledim. Ve buraya ilk gelişinde en sevdiğin yemekleri hazırlattım, seninle konuşup düşüncelerimi paylaştım.” Boğazımı sıkacakmış gibi koca elleriyle kavramıştı. Bakışları beni delip geçecek gibiydi. “Ve sen bunlara rağmen kaçtın. Beni aşağıladın. Tekrar soruyorum Lei-zhi, sana verdiğim şeyler için bana minnet duyuyor musun?”

Kelimelerin üstüne basa basa “Evet Kralım,” dedim.

Bunun üzerine beni bıraktı ve ben de elimi boğazıma doğru götürürken derin bir nefes aldım.

“O zaman göster bana. Görelim bakalım ne kadar minnettarmışsın.”

Sözlerindeki ima tüylerimi ürpertmişti. Gözümün ucuyla içki şişesine odaklandım ve bileğimdeki ezilmiş otları ona boşalttığımı hayal ettim.

“Mü-müsaade edin de sizin için dans edeyim,” diye kekelerken bir elimi arkaya atıp şişeye uzandım. “Madam Chu, beğeneceğinizi düşündüğüm yeni bir usul öğretti bize. Beni izlerken için diye bir bardak içki—”

“Yeter!”

Kralın kükremesi dikkatimi dağıtıverdi. Elimi iterek şişeye uzandı ve sert bir hareketle çekti. Şişenin yanında duran

bardaklar yere düşerek paramparça olmuşlardı. Kırmızı mum ışığı, kırık parçaları parlatıyordu.

“Dans etmeni izlemek için seni buraya getirttiğimi düşünüyorsan içkiye ihtiyacı olan sensin!”

Suratımı sıkıca kavrayıp yanaklarımı sıkarak ağzımı zorla açtırdı ve içkiyi ağzıma dökmeye başladı. Ben ise püskürtmeye çalışıyordum. Alkol, boğazımı acıtıyordu. Öğürdüm ancak Kral, tüm kıyafetlerim ıslanana, ben öksürüp sıvıyı püskürtene ve cildim yapış yapış olana kadar, gülerek beni aynı şekilde tutmaya devam etti.

Şişe boşaldığında beni kenara ittirdi. İki büküm vaziyette öğürüyordum. Sıvının damlaları ellerimin kenarından yere damlıyordu.

Yumruklarını sıkıp “Ne yapmaya çalıştığını anlamayacağımı mı sandın?” diye kükredi. “Benden sonsuza kadar kaçamazsın, Lei-zhi. Burası benim sarayım. Benim *krallığım*.”

Sesi, odadaki alevleri bile titretiyordu. Sallanarak ayağa kalktım. Etrafıma dökülüp saçılmış içkiden kalan sıvıya ve kırık cam parçalarına baktım. Daha önce mutfak bahçesinden aldığım bitkilerle hazırladığım karışımı koyabileceğim bir içecek yoktu artık. Planım işe yarasaydı Kralın bağırsakları, gecenin geri kalanında o kadar ağrıyacaktı ki yerinden bile kıpırdayamayacaktı ve ben de en az bir gece daha ondan kurtulmuş olacaktım. Bu, geçici bir çözümdü elbette. Ama belki de yeterli olurdu. Belki de bu geceden sonra, Wren, Kralın hakkından gelir ve ben de ondan ebediyen kurtulurdum.

Kral, bana doğru hamle yaptığında arkamı döndüm ve eteğimin katlarını tutarak koşmaya başladım. Birkaç adım atmıştım ki koca eliyle beni tutup havaya kaldırdı ve kükreyerek yere fırlattı.

Elmacık kemiğimin çatırdama sesini duydum. Acı, vücudumun her tarafına yayılmaya başladı o anda.

Kral, bir saniye bile geçmeden koca cüssesiyle üzerime çullanıverdi. Ağzını kulaklarıma yaklaştırarak, neredeyse şarkı söyler gibi bir tonda “Köyüne baskın emrini ben vermiştim, Lei-zhi. Askerlerim, sevgili annen de dahil, o gün aldıkları tüm kadınları öldürdüklerini söylediler bana,” diye fısıldadı. Ve ben kimsenin duyamayacağı bir çığlık atarken elbisemin bel kısmındaki kumaşları kavradı ve yırtarak açtı.

OTUZ

Kralın odasından sendeleyerek çıktığımda, askerler bile şaşkınlıklarını gizleyemediler.

Ne kadar süredir içerde olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar ya da bir ömür... Birini paramparça etmek, onun iradesini, ruhunu ve aşkını elinden alıp yumruklarıyla un ufak etmek ne kadar zaman isterdi?

Arkamdaki kapılar kapanırken dizlerim daha fazla dayanamadı ve Wren'in kurdu beni yakalamak için ileri atıldı. Diğer muhafızlar sessizce bizi izlerken beni kibar bir şekilde kaldırıp göğsüne yatırdı. Üzerime sarılmış yırtık elbise kanlıydı. İlerlerken gözlerini benden kaçırıp hizmetçileri fark ettim. Kâğıt kastından olanlar bile bakmıyordu bana.

O kadar utanıyordum ki yerin dibine geçiyordum resmen.

Kenzo'ya bakıp "Senden şüphelenecekler," dedim.

"Hayır," dedi önüne bakmayıp sürdürürken. "Şüphelenmezler. Bu, bir Kâğıt Kızın Kralın odasından ilk defa bu şekilde çıkışı değil."

Yaşadığım acının ve dehşetin ötesinde müthiş bir öfke vardı içimde.

“Ondan nefret ediyorum,” diye fısıldadım kalan son gücümle.

Kenzo cevap vermedi ancak beni kendine biraz daha yaklaştırdı ve ben, bayılmadan önce onun da bana katıldığı anlamını çıkardım bu hareketinden.

* * *

Bilincim açıldığında Wren’in kurdunun rahatlatıcı kokusu kaybolmuştu. Etrafımdaki insanlar fısıldaşıyordu. Elimin üzerine yumuşakça dokunan bir el vardı. Kâğıt Evdeki odamda olmalıydım. Kımıldamaya çalıştım ama her yerim öyle sızıyordu ki hareketsiz kalmamın daha iyi olacağını düşündüm. Acılarım iyice artmıştı. Kral, uzun süredir ondan kaçırdığım şeyi benden aldığı sırada, beynim, çektiğim acıları zihnimden uzaklaştırmış olmalıydı.

Öyle hissediyordum. Bu bir zorla alma, bir hırsızlıktan başka bir şey değildi.

Gözlerimi hafifçe araladım ama bu bile canımı yakıyordu.

“Uyandı!”

İlk gördüğüm şey, Aoki’nin yüzü oldu. Üzerime eğilmiş elimi tutuyordu ve gözlerini o kadar açmıştı ki tüm görüşüm koyu yeşil bir manzaradan ibaretti. Sonra geri çekildi ve arkasındaki Wren’i gördüm.

Yüzündeki ifade tarif edilemezdi. Ona güçlkle bakıyordum.

Alnını benimkine dayarken “Ah Tanrılar, Lei,” diye fısıldadı. “Çok çok üzgünüm.”

Çatlamış dudaklarımı yalayıp “Kurt. O...”

Bana uyarıcı gözlerle bakarak “Binbaşı Ryu’yu mu diyorsun? Evet, seni o getirdi. Tüm yol boyunca eşlik etmiş sana,” dedi.

Gözlerim kapanıyordu.

“Ne kadar da kibar birisi,” diye mırıldandı Aoki.

Kapının açıldığını duydum.

“Doktor geliyor, Hanımefendiler. Birazdan burada olur.”

Lill’in sesini duyunca kalp atışlarım hızlandı. Planım başarısız olsa da bunu mümkün kılan kişi oydu. Bir dakika? Planım. Bitkilerim.

Zehirli otlarım.

Aniden kalkmaya çalıştım. Acım katlanırken gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Aoki ve Wren beni geri yatırmaya çalışıyorlardı ama onlarla mücadele etmeyi sürdürdüm ve “Kıyafetlerim nerede?” diye haykırdım.

“Lei,” diye yalvardı Aoki “dinlenmen gereki—”

Ama artık çılgık atıyordum. “*Kıyafetlerim nerede?*”

Lill, yerden aldığı kıyafetlerimi sallamaya başladı. Onları bana doğru uzatırken kederli bir şekilde “Yanınızda sadece bunlar vardı,” dedi.

Hızlı bir şekilde elbiselerimi kurcalamaya başladım. Aradığımı bulamayınca ağlayarak gerime yıkıldım.

Parmaklarıyla bileğimi ovarken “Lei?” dedi Wren, “Sorun ne?”

Gözlerimi kapayıp “Kuşak,” diye fısıldadım “gitti.”

* * *

Doktor ve şaman beni kontrol edip yaralarımı yok edene ve Aoki ile Lill uyumaya gidene kadar, Wren’e Kralı zehirleme planımı anlatamadım.

Konuşmam bitince elimi bıraktı ve “Yani otlar hâlâ orada mı?” diye sordu sert bir şekilde. “Onun yatak odasında mı?”

“Evet.”

“Eğer onları bulursa—eğer herhangi biri onları bulursa...”

Dişlerimi gıcırdatarak “Biliyorum,” dedim.

“Ne düşünüyordun? Böyle bir risk almamalıydın.”

Ondan yavaşça uzaklaşarak “Onunla sevişmeye katlanamayacağımı düşünüyordum,” dedim.

Wren’in yüzü düştü. “Lei...”

“Ve senin beni anlayacağını sanıyordum.”

“Anlıyorum. Ah, tatlım, tabii ki anlıyorum. Üzgünüm.” Sıcak parmak uçlarını yanaklarımda gezdirirken eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Bunun beni de ne kadar incittiğini biliyorsun. Ama diyelim ki onu zehirledin, kraliyet doktorlarının bunu anlayamayacağını mı sandın? Bu, bugüne kadar hazırlandığımız her şeyi mahvedebilirdi. Kralın muhafız sayısını arttırabilirlerdi. Ve tehlike geçene kadar ya da kimin yaptığı bulunana kadar onu bizimle görüştürmeyebilirlerdi. Ay Balosunu bile iptal edebilirlerdi. Kralın seni cezalandırmak için ne yapacağımdan bahsetmiyorum bile.”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Ben... bunların hiçbirini düşünmemiştim. Sadece... onunla olmaya katlanamayacağımı düşünmüştüm. Bir kere bile.”

Wren, iç geçirerek kollarını bana doladı ve bana daha sıkı sarıldı. “Ah, Lei. Tabii ki katlanmak zorunda değildin. Çok üzgünüm. Eğer seni dün gece olanlardan kurtarabilmemin en ufak bir yolu bile olsaydı...” Hafif geri çekilip yüzümü süzerken “Bunun hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu.

Bu.

Küçük bir kelime gibi görünse de şu anda çok şey ihtiva ediyordu.

Gözlerimi sıkıca kapayarak zihnimdeki görüntüleri defetmeye çalıştım. Ama ne kadar denersem deneyeyim dün gece olanlar sonsuza kadar benimle kalacaklardı. Şamanlar yaralarımı iyileştirmiş olabilirlerdi ancak Kralın vahşetini tüm zerrelerimle hissediyordum hâlâ.

Ben, bazı yaraların nasıl gizli kaldığını ve günler, aylar, yıllar geçse bile daha da şiddetlenerek kendilerini hissettirdiklerini herkesten daha iyi biliyordum.

En sonunda “Henüz değil,” dedim Wren’e.

Elimi tutup “Peki, ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım,” dedi.

Başımı salladım. Sonra da konuyu değiştirmek için “Otları ne yapacağız?” diye sordum. “Belki de onları geri alabilirim. Kralın odasına dönüp ondan özür diler ve—”

“Hayır,” diye durdurdu beni. “Bu, onları şüpheli kılmaktan başka işe yaramaz. Ve senin o canavarın yanma yaklaşmana izin veremem artık.” Alnını buruşturup yere doğru bakarken “Kenzo’ya haber vereceğim. Kraldan önce onlara ulaşabilir,” dedi.

“Başarabilir mi sence?”

Dudakları yarı gülümser vaziyette “Kenzo muhakkak bir yolunu bulur, merak etme,” dedi.

Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımı kıpırdatır kıpırdatmaz acıdan dolayı suratımı ekşitmek zorunda kaldım. O anda birkaç dakika önce söylediği sözler geldi aklıma ve “Ay Balosu mu dedin az önce?” diye sordum. “Kralın Yeni yılı kutlamak için ev sahipliği yaptığı parti, değil mi?”

“Evet, ne oldu ki?”

“Onu iptal edebileceklerinden endişe duyduğunu söyledin.” Bu sözlerimi duyunca yüz ifadesi sertleşti ve ben durumu anladım. Bunları, serme yatağımın üzerinde fısıltıya yakın bir

sesle konuşuyorduk ama yine de kulağına eğilip “O zaman mı yapacaksın? Öyle mi söylendi sana?” dedim.

Yere baktığı için uzun kirpikleri gözlerini saklıyordu. “Seni bırakırken Kenzo söyledi. Her şey tamammış.”

“Yeni yıla girmemize dört haftadan az var,” dedim heyecanla. Keyifsiz bir şekilde gülerek “O günün benim doğum günüm olduğunu biliyor muydun? Bana hediyemi bu şekilde vermiş olacaksın, Wren. Sen de ölmezsen iyi edersen yoksa hepsi birden çok fazla olur,” dedim.

Ben bunu bir şaka olarak söylemiştim ama o gülmedi. Bakışları uzaklara dalmıştı ve ben o anda anladım.

“Ah Tanrılar.” Ayağa fırlamaya çalıştım, içimden bir şeyler taşıyordu. Wren, ellerime uzanmaya çalıştı ama kendimi duvara iyice yasladım. Başım dönüyor, nabzım kulaklarımı patlatacak gibi atıyor ve kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Titrek bir sesle “Ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar,” dedi.

Sabah zili çalarken ikimiz de kıpırdamadık. Koridordan kızların ve hizmetçilerin konuşmaları gelmeye başlamıştı. Bunun normallliği, o anda gözüme saçma hatta iğrenç görünüyordu. Kralın gazabının acısını vücudumun her yerinde hissederken ve bu güzel kız benim için kaderini kabul ederken, hayat nasıl olup da aynı şekilde devam edebiliyordu?

Şu anda bildiklerimizden haberdar olarak, o hayata nasıl geri dönebilirdik?

Şu anki hissiyatımızla?

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan “Yakalanacağını düşünüyorsun,” dedim.

“Lei...”

“Bana doğruyu söyle! İşini bitirdikten sonra kurtulmak için hiç umudun yok değil mi? Onu öldürür öldürmez seni yakalayacaklar, öyle değil mi?”

Kısa bir duraksamanın ardından “Evet,” diye fısıldadı.

Bu kelime, beni ortadan ikiye bölmüştü adeta.

“Bu yüzden bana söylemek istemiyordun. Ne olacağını biliyordun... sen... beni üzmemek istemedin...”

Hafifçe başını salladı.

Nefes almak bile canımı yakıyordu ama kendimi zorlayarak derin bir soluk aldım. Her nefeste ciğerlerim ateşle doluyor, damarlarımda alevler dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Annemin dediği şeyi hatırladım: *Işık içeri, karanlık dışarı.*

Belki de başka bir şekilde işe yarardı.

Ateş içeri, korku dışarı.

“Bırak da yardım edeyim,” deyip ona doğru bir adım attım. “Sen Kralı öldüreceksin ve ben de sana yardım edeceğim.”

Gergin bir sesle “Sana geçen gece de söyledim. Olmaz,” dedi.

“Olur.” Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak ellerini tuttum ve haftalar önce bahçede bana söylediği cümleyi tekrarladım ona. “Bütün dünya bir olup senin isteklerini reddetmeye çalışıyorsa sen de kuralları kendin koyarsın.” Bakışlarımı ondan ayırmadan “Bu, benim tercihim. Kral, sadece ikimize zarar vermedi. Askerleri, sanki biz insan değilmişiz gibi, Kâğıt kastından olan herkesi ele geçirip köleleştiriyor. Tüm yaşamları ve aileleri parçaladılar. Tıpkı bize yaptıkları gibi,” dedim. Sonra da onu biraz daha sıktım ve “Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum. O yüzden sana yardım edeceğim ve biz sağ olarak buradan kurtulacağız,” dedim.

“Lei...”

“Emirleri o veriyor, Wren.” Sesim titremeye başlamıştı. “Bana söyledi. Köyüme baskın düzenlenmesi emrini o vermiş.” Gözümden akan bir damla yaş yanağımı kaşındırıyordu. “Tanrılar bilir daha kaç baskının emrini verdi? Benim

ailem gibi kaç aile paramparça olmuştur kim bilir. Daha fazla dayanamıyorum. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam.”

Göz yaşlarını peş peşe damlamaya başlamıştı. Wren, ellerimi bırakarak yüzümü tuttu ve başparmağıyla yaşları silmeye başladı. Sonra da beni kendine çekip yavaş ama tutkulu bir şekilde öptü. Ayak parmaklarımdan ucundan varlığımın özüne kadar hissettiğim bir öpücüktü bu. *Ruhumun* derinliklerinde hissettiğim bir öpücüktü. Ve birkaç dakikalığına da olsa, özgür bir şekilde birbirimizle olabileceğimiz ve aşkımız yüzünden öldürülmeyeceğimizden emin olduğumuz bir geleceği düşledik ikimiz de.

Ben küçükken annemle babam serme yatağımın yanına çöker ve bana *Ikhara Mae Metinlerinden* hikâyeler ve dünyamızın nasıl oluştuğuyla alakalı efsaneleri anlatırlardı. *Metinlere* göre, gökyüzü, ilk başta bir ışık denizi imiş. Yıldızlar, ay veya bulutlar arasında hiçbir fark yokmuş. Her şey beyazmış.

Sonra Gecenin Habercisi Zhokka gelmiş.

Zhokka, gökyüzünün parlaklığını kıskanırmış. Kendisi yeryüzü tanrısıymış ve gök tanrılarının onun üstünde dans etmelerinden ve ışıklar içinde yıkanmalarından nefret edermiş. O ışığı kendisi için istermiş ama esas maksadı onu diğer tanrıların elinden almakmış. Bu yüzden, dünyanın en karanlık bölgelerinden bir yaratık ordusu toplayıp onları gökyüzüne götürmüş.

Savaşın yüz yıldan fazla sürdüğü düşünülüyormuş. Gök tanrıları kahramanca çarpışmışlar ancak Zhokka ve karanlık ordusu en sonunda onları mağlup etmiş ve Zhokka, ödül olarak gökyüzündeki tüm ışığı içine çekmiş. Geriye sadece karanlık kalmış.

Ahla, onun savaşı kazanacağını görünce kaçmış ve geri dönüş için doğru anı bekliyormuş. Zhokka, ışık

olmadığından, hissettirmeden yanma sokulan Ay Tanrıçası Ahla'yı görememiş. Ahla, güçlü hilal şeklini alarak, kendisini Zhokka'daki karanlığın içinden geçirmiş ve yüzünde kocaman, sırtan bir yara açıp onu kör etmiş.

Zhokka'nın içine çektiği ışıkların bir kısmı bu yaradan dışarı sızmış ve gökyüzüne yıldızlar olarak dönmüş. Ve Zhokka, sonsuza kadar kör gözleriyle galaksileri gezerek Ahla'dan intikamını almaya mahkûm olmuş.

Wren beni bağrına basarken bu hikâye gelmişti aklıma. Ahla, Zhokka'yı kesmeden önce o karanlık dolu boşluğun neye benzediğini hep merak etmiştim ancak hiçbir zaman kafamda tam olarak canlandıramamıştım. Ama şimdi, nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordum.

Kral Zhokka idi ve her şeyi yutmuştu. Ve Wren Ahla idi. Ayı, ışıkları ve yıldızları gökyüzüme geri getirecek olan kişiydi.

Birbirimizi bırakırken "Yardım edeceğim," dedim, "Onu öldürmene yardım edeceğim."

Ve bu kez kabul etti.

OTUZ BİR

Krallığımızda eski bir atasözü vardır: “İntikam almak isteyen kişi, iki mezar kazmalıdır.” Kendimi İblis Kralın mezarını kazmaya çoktan hazırlamıştım. Diğeri de eskiden olduğum kız içindi. Âşık olup da gözlerini kendi duvarlarının ötesindeki dünyaya açana kadar buradaki tüm vaktini uyurgezerlik ederek geçirmiş olan kız için. Aoki’yi, Krala sevdalanıp saray hayatı tarafından baştan çıkarılmakla suçlayan ama kendisi de bir zamanlar o cazibeye tutulmuş olan kız için...

Pekâlâ, artık tutulma filan yoktu.

Daha fazla uyurgezerlik de.

Ben kolay bir yaşam istemiyorum ki zaten. Anlamlı bir hayat istiyorum.

Wren, artık ne planladıklarını bildiğimden, Kenzo ile gizli buluşmalarına beni de götürüyordu. Kenzo’yu buna ikna etmek zor olmuştu, zira benim hatam yüzümden Kralın odasında kalan otları almak için uğraşırken neredeyse yakalanıyordu. Ama en nihayetinde, Wren Kralın işini bitirirken, benim bir Kâğıt Kız olarak dikkat dağıtabileceğime karar verip beni

kabullenmişti. Bu çok bir şey olmasa da bir şekilde yardım edebildiğim için memnumdum. Wren'in işini kolaylaştıran her şey, onun güvenli bir şekilde kurtulması demekti.

Birkaç gecede bir, kürklere ve paltolara bürünerek ormana gidiyor ve Kenzo'nun saraydan getirdiği haberleri dinliyorduk: Ay Balosu konuk listesindeki değişiklikler, hastalığın daha da kötüye gittiğine dair belirtiler, daha fazla vilayette etkili olan isyan faaliyetleri. Planı etkileyebilecek her şeyi dikkate alıyorduk. Her ne kadar Kâğıt Kızlar olarak günlük rutinimiz devam etse de gece yarısı gezilerimizden kalan yorgunluk nedeniyle gündüz derslerine kendimi veremiyordum. Sadece yaklaşan yeni yıla ve planımıza tam manasıyla konsantre olmuştum.

Birkaç hafta sonraki Ay Balosunda ben, elimden gelen en iyi şekilde Kralın muhafızlarının dikkatini dağıtırken, Wren de Kralın göğsüne hançerini saplamak üzere onu تنها bir yere götürecekti.

Bir sabah Lill, saçlarıma her zamanki topuz şeklini verirken “Pek de kalmadı, değil mi Hanımım?” dedi.

“Ne-ne demek istiyorsun?”

“Doğum kutsama kolyeniz,” diye sözlerine açıklık getirdi. “Yeni Yılın ilk günü sizin doğum gününüz değil miydi?”

Bunu söylerken köşedeki heykelciğe bakıyordu. Derslerimizde ziynet eşyası takmamız yasak olduğundan, saraya geldiğimden beri kolyemi odanın köşesinde duran buhurdanlıkların olduğu yere asmıştım. Eskiden olduğum kızın hayatmdan kalma bir şey gibiydi şimdi o da. Onunla birlikte gömülen şeylerden biri daha.

“Beklediğiniz bir şey var mı?” diye sordu Lill.

“İçinde kek olan her şey olabilir,” dedim ve gülüştük.

Fakat gerçek şu ki kolyemde tam olarak nasıl bir kader bulmayı umduğumu biliyordum ve saray duvarlarındaki yaşam, bana asla bunu sunamazdı.

Özgürlük.

* * *

Yılbaşı'na iki hafta kala, Wren ile ormana gitmiştik yine. Her zamanki gibi Kenzo ile buluşacağımızı sanıyordum ama o yoktu.

“Bu gece gelmeyecek,” dedi Wren. “Sadece ikimizin çalışması gereken bir şey bu.”

Sakin bir kış gecesi idi. Etrafımızda yükselen ağaçlardan gelen sesler haricinde sessizlik hâkimdi ormana. Hava, kar yağacakmış gibi serindi. Bir gece kuşunun çığlığı aniden sessizliği delip geçince ben de üzerimdeki kürk şalımlı daha sıkı tutmaya başladım.

“Bu,” dedi Wren gülümseyerek “başa çıkmaya çalışacağımız şey işte.”

“Nasıl yani?”

“O gece, herhangi bir sorun çıkması durumunda hazırlıklı olman gerekiyor. Kenzo, sana küçük ve saklanması kolay bir silah getirecek. Ama onu kaybetmen ya da silahın sana ulaşmaması durumunda, kendini onsuz da savunabilmenin yolunu öğrenmek zorundasın. Hiç dövüş sanatları eğitimi aldın mı?”

Bir kaşımı kaldırıp “Sence?” dedim.

“Pekâlâ, pek fazla zamanımız yok. Tüm gücümüzle bunun için çalışmamız gerek.”

Wren, dizlerini büktü ve avuçları açık vaziyette kollarını kaldırarak pozisyon aldı. Onu taklit etmem gerektiğini düşünerek aynı hareketleri yapıyordum ki ileri atıldı ve sağ elini başıma doğru salladı.

Acı çekeceğimi düşünerek gözlerimi sıkıca kapamıştım. Darbe gelmeyince gözlerimi açtım ve kafamın etrafında gezinen elini gördüm.

“Na–nasıl yaptın bunu?” diye kekeledim.

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılrsa da yüzü ciddiydi. “Ben bir Xia’yım, unuttun mu? Seni incitmem, Lei. Söz veriyorum. Ama şu anda gerçek bir savaşın içindeymişsin gibi davranmanı istiyorum.”

“Elbette,” diye mırıldandım. “Ama önce, en son nerede savaştığımı bir hatırlayayım müsaadenle.”

Alaylı sözümü umursamayarak “Bu, Usta Tekoa’nın öğrettiklerine benziyor biraz,” diye devam etti. “En doğal içgüdülerine erişip, çok fazla düşünmeden, onların seni kontrol etmelerine izin vermek gibi yani.”

“Birisi kafama doğru bir yumruk salladığında, doğal içgüdüm ters yönde olabildiğince hızlı koşmaktır.”

Kısa bir süre sonra, sessizce “Öyle mi?” diye sordu. Sonra da donmuş çimleri ezerek yanıma geldi. Nefeslerimiz havada küçük bulutçuklar oluşturuyordu.

“Başına gelenlere karşı mücadele ettiğin zamanların hepsini düşün. Kralın seni kilit altına aldırıldığı o gece söylemiştim sana. Sen cesursun, Lei. Düşündüğünden daha cesursun hem de. Onunla hâlâ sürdürdüğün bir savaş var ve ne ile karşılaşırsak karşılaşalım yeteri kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi yere indirip “Bu yeterli olmadı. O geceyi kastediyorum yani,” dedim.

Wren, dinlemeye istekli olduğunu açıkça söylemesine rağmen, Kralın odasında neler olduğu hakkında hâlâ konuşmamıştım. Sevgilimin kollarında, karanlığın zırhına sarılarak geceler geçirmiştim ama düşüncelerim asla paylaşabileceğim bir şekle bürünmemişti. Ondan bahsettiğimiz tek zaman, o gecedен bir hafta sonraki bir akşam yemeğinde Kralı ilk görüşümüzde olmuştu. Ama bir şekilde Kralın beni bir süre daha çağırmayacağını biliyordum.

Kral, gücünü göstermeyi seviyordu, evet. Ama bana karşı, hayranlık uyandırmak ve tapılmak gibi hastalıklı duygularını açığa vurarak özgüveninin ne kadar eksik olduğunu da yeteri kadar göstermişti. Ve bunların, benden zorla alamayacağı iki şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Wren parmaklarını benimkilerin içine geçirince uyuşuk bedenim onun sıcaklığıyla canlanıverdi. “Şimdi daha güçlüsün,” dedi. “Hazırlandın. Ve bu işte yalnız değilsin.” Elimi sıkarak “Açılış Töreninin olduğu günü hatırlıyor musun? Hizmetçiler bizi hazırladıktan sonra bana dönüp—”

“Nasıl görünüyorum diye sormuştum,” diye lafını kestim.

Uzun bir soluk verdi. “O gün söylediğim şey için özür dilerim. Buraya ilk geldiğimde, hiçbirinizin beni tanımmasına izin vermeyecek kadar serttim.” Beni yakınına çekti. “Ama sonra seni o kıyafetle görünce, kendime mâni olamadım. Ne düşündüğümü söylemek zorundaydım, çünkü o zaman anlamıştım.”

Kaşlarımı çatıp “Neyi anlamıştın?” dedim.

Gülümseyerek “Seni. Kıyafetler, değerlendirmelerimizin sonuçlarına dayanarak bizi temsil etmek üzere tasarlanmıştı,” diye açıkladı. “Benimki nasıl görünmem için eğitildiysem oydu. Güçlü ve tavizsiz. Affı olmayan. Seni gördüğüm anda seninkinin anlamını da çözmüştüm. Senin kıyafetin güçlü ama bir yandan da yumuşak olduğunu söylüyordu. Adaletten şaşmayacağını. Kavgacı ama merhametli olduğunu. Benim hissetmeme izin verilmeyen duygulardı bunlar. Ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim hislerdi.” Parmak uçlarını yanaklarıma doğru getirdi ve oradaki saçlarımı kıvırmaya başladı. “O andan itibaren sana âşık olacağımı biliyordum. Ve uzun süre dayanabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama sen bunu imkânsız hale getirdin.”

İçimi çekerek ona yaslandım. Güçlü ve düzenli atan kalbini yanaklarımda hissedebiliyordum.

“Lei, eğer hazır değilsen başka bir gece de çalışabi—”

Geri çekilerek “Hayır,” dedim. “Şimdi.”

Derin bir nefes aldıktan sonra, Kral ile geçirdiğim o geceyi kafamda canlandırmaya çalışarak kendimi hırslandırdım.

Ateş içeri, korku dışarı.

Ellerimi yumruk yaparak “Pekâlâ, gel bakalım,” dedim.

Cümlemi bitirmiştım ki bana doğru sıçrayıverdi ve elinin kenarını karnıma sallayıverdi. Bu kez, az da olsa hazırlıklıyım. Kenara kaçmayı başardım ama bir saniye sonra yine üstüme geliyordu. Onu tutmayı başaramazsam eli omzuma inecekti bu sefer.

Nefes nefese “Bana bir şans ver!” dedim ama Wren hızla ilerledi ve bu kez bacağıyla saldırıya geçti.

Yosunlu zemini süpürür gibi, ayaklarını o kadar hızlı hareket ettirerek bana vurdu ki geriye sert bir şekilde yıkılıverdim. Yuvarlanarak üstüme çıktı.

“Bana zarar vermeyeceğini sanıyordum!” diye sızlandım.

Gülümseyerek “Bunu yapabilmek için düşürdüm seni,” dedi ve dudaklarıma yapıştı. Kollarımızı birbirimize dolayıp öpüşürken, dillerimiz ve dudaklarımız iç içe geçerken, tanıdık bir sıcaklık damarlarımda dolaşıyordu. Sıra ile birimiz üste çıktıkça ve öpücüklerimiz iyice hararetlendikçe, ormanın ürkütücü sesleri, kıyafetlerimizin ve bedenlerimizin hıştırtısıyla yer değiştiriyor ve bana altımdaki donmuş toprağı bile yavaş yavaş unutturuyordu.

Birbirimize dokundukça Kral ile olan o gece gözümün önüne geliyordu. Wren daha ileriye gitme hususunda benden izin almış, ben de açıkça istediğimi söylemişim ama şu anki cinsel ilişkimizde farklı bir şeyler vardı. Her defasında anı yaşamam biraz daha kolaylaşıyor ve onun dudakları, sıcaklığı ve aşkının içinde kendimi kaybediyordum.

Nihayet ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

“Tüm dövüş hocaları öğrencilerine bunu yapıyor mu? Öyleyse beni kaydet lütfen,” dedim.

Wren ayağa kalktı ve elini uzatarak doğrulmama yardım etti. “Buradan kurtulduğumuzda istediğin kadar ders verebilirim sana. Ama şimdi konsantre olmalıyız. Seni ateşlemek için yaptım bunu. Vücudunu ne kadar doğal bir şekilde hareket ettirebildiğini hatırla diye. Kavga ederken de aynı tutkuya sahip olmalısın.” Sonra da bir döner tekme sallayarak tekrar yere serdi beni.

“Ah! En azından biraz daha yumuşak olabilirsin.”

Gülmedi ve “Öyleyim zaten,” dedi.

Kırk dakika sonra,—bana yüzlerce dakika gibi gelmişti—iki büklüm vaziyette güçlkle soluyordum. Sadece bir sefer Wren’in saldırısına doğru dürüst karşılık verebilmişim. Kafama doğru salladığı yüksek tekmenin altından geçerek omzumla sertçe vurmuştum ona. Gerçi yere falan düşmedi ama olsun, sonuçta bu da bir şeydi.

“Bu harikaydı!” dedi. “Gerçekten iyi!”

Güçlkle aldığım iki nefesin arasından “Sağ ol,” diye mırıldandım.

Wren yanıma gelip yüzümü tuttu ve gülümseyerek “Ciddiyim Lei. Benim olabileceğimden çok daha güçlüsün,” dedi.

Gözlerimi devirerek “Sen neden bahsediyorsun tanrılar aşkına? Sen bir savaşçısın,” dedim.

“Nasıl dövüşmem ve cesur olmam gerektiğini öğrenerek büyüdüm. Sen ise bunu kendi başına bulmak zorundaydın. İşte gerçek cesaret budur.” Bakışlarını ormana doğru çevirdi ve kısık sesle “Vazgeçmek istiyorsan hâlâ vakit var, Lei. Bunu anlarım,” dedi.

Kollarımı beline dolayıp “Şey, istemiyorum. Ben de varım, Wren. Hem de her şeyimle varım,” dedim. Gözlerini tekrar bana çevirdi. *Seni seviyorum*. Bu ifade dilimdeydi sürekli. Ama o gece hislerimizi ilk defa itiraf ettiğimizden beri, hiç dememiştim ona bu kelimeleri. Her ne kadar Wren benim çok cesur olduğuma inansa da o kadar yürekli değildim. Yine sustum ve o kelimeleri öpücüklerimden anlamasını umarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu öpücükle ona ihtiyacım olduğunu, onu sevdiğimi ve bu birkaç haftanın bitmesinden çok korktuğumu, çünkü hayatlarımızın sonsuza dek değişme ihtimali olduğunu anlatmak istemiştim. Ve işlerin umduğumuz gibi gitmeyeceğine dair önsezimi bir türlü tam anlamıyla savuşturamıyordum.

OTUZ İKİ

Yeni Yıl hazırlıkları, Ay Balosundan bir gün önce başlamıştı.

Uyanır uyanmaz arabalara bindirilip Kraliyet Avlusundaki bir hamama getirilmiştik. Dört katlı, gösterişli bir binaydı. Merkezindeki kocaman oda çeşitli bölmelere ayrılmış ve üst katları, renkli ipeklerle süslenmiş balkonlarla çevrelenmişti. Buhar bulutlarının içinde aşına olduğum kokular alıyordum: aynısefa, dut ve çarkıfelek çiçeği. Gözlerimi kapatıp köyümde olduğumu düşündüm. Babam ve Tien ile dükkânda çalışırken Bao havlıyor ve karıştırma kapları köpürüyordu.

Wren ile ben, kaçtıktan sonra ne yapacağımızı hiç konuşmamıştık bugüne kadar. Wren'le birlikte olmayı istemenin yanı sıra, gerçekten istediğim tek şey Xienzo'ya geri dönüp ailemle bir araya gelmekti. Belki onlarla birlikte yeni bir hayat kurabilirdik. Bizim küçük birliğimiz defalarca kez parçalanmıştı ancak biz, kendimizi toparlamak için gerekli güce sahip olduğumuzu ve kırılmış parçaları birleştirerek yeni ve güzel şeyler elde edebileceğimizi kanıtlamıştık daha evvel.

Hamamın ortasındaki devasa küvete doğru ilerlememiz söylendi. Su, şelaleye benzeyen bir şekilde akıp havayı zengin

kabarcıkları ile doldururken, siyah cübbeli üç kraliyet şamanı suyu kutsamakla meşgullerdi. Sonra, ilahiler eşliğinde cildimize yumuşak, altın gibi bir sihir yerleştirirlerken tek tek küvete girdik. Bu, geçtiğimiz yılın günahlarından arınıp yeni yıla tertemiz girdiğimizi sembolize eden bir tür ayindi.

Sıram geldiğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. *Keşke Wren ve benim ne planladığımızı bilselerdi.* Bu banyonun bana tek yararı, gece yarısı antrenmanları yüzünden hamlamış olan kaslarımdaki ağrıları azaltması oldu.

Kâğıt Eve döndüğümüzde, önümüzdeki birkaç saati sarayın en güvenilir falcıları, *qi* doktorları ve kahinlerle görüşerek geçirdik. Yeni yıl ile birlikte Kâğıt Kızlar olarak görev süremizin yarısını tamamlamış oluyorduk. Bu değerlendirmelerin sonuçları gelecek yılki çalışmalarımızı şekillendirecek ve Kralın cariyeleri olmaktan çıkıp saraydaki bir sonraki görevimize geçişimiz için kritik rol oynayacaktı. Gerçi Wren ve benim planlarımız, onların düşündüklerinden çok daha farklıydı.

Hizmetçilerimiz günlük değerlendirmeler için bizi odalar arasında gezdirirken Wren ile karşılaştık. Bana kalbimi anında aydınlatan bir şekilde gülümsedi ve geçerken elini çevirerek benimkine sürttü.

* * *

Değerlendirmelerimiz bittiğinde akşam olmuştu. Lill, akşam yemeği için üzerimi giyinmeme yardım ederken pencereden dışarı bakıyordum ve o anda içimde beni huzursuz eden bir şeyler kıpırdandı.

Yarın.

Sonunda gelmişti işte. Sadece bir gün kalmıştı.

Usta elleriyle saçıma bir tür süs takarken “Hanımım, iyi misiniz?” diye sordu Lill.

Omuz silkerek “Yarınki balonun gerginliği herhalde,” dedim.

“Gerilmenize hiç gerek yok. Duyduğuma göre Kral sizin için bir sürpriz hazırlamış!”

O sıırıyordu ama benim başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Sürprizler için en kötü zamanı seçmişti. Kral ne ayarlamıştı bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceği kesindi. Ortak noktamız olan tek şey, ikimizin de kendimize ait olan şeyleri savunmamızdı ve yarın akşam bunu ona ispatlayacaktım.

Yirmi dakika sonra Bayan Himura’nın süitine gittiğimde, hizmetçilerinden biri, bana avluya doğru yol gösterdi. Bahçenin ortasına, içeri soğuk girmesin diye, etrafında kaba kadife perdeler sallanan bir çardak kurulmuştu. İçeri girerken gözlerim hemen Wren’i aradı ama henüz gelmemiştir. O anda Aoki ile göz göze geldik. Biraz paniklemiş gibiydi ve bana bir şeyler söyleyecek gibi ağzını açmıştı ki ondan önce Bayan Himura, Blue’nun yanını işaret ederek oturmamı söyledi.

Kartal kadın, “Artık herkes burada olduğuna göre,” diye söze başladı “yarının programını açıklamak istiyorum size. Sabahleyin—”

“Wren’i beklemeyecek miyiz?” diye araya girdim.

Herkes sus pus olmuştu.

Bayan Himura, kafasını benim olduğum tarafa çevirip sarı gözlerindeki vahşi parıltıyla “Biz,” diye karşılık verdi “kimseyi beklemiyoruz.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştıtarak “Nasıl yani?” dedim.

“Wren-zhi, saraydan ayrılmak zorunda kaldı.”

O anda karnıma bir ağrı saplandı. Altımdaki zemin kayıp gidiyor, yüksek perdeli bir çınlama beynimi uyuyordu.

“Annesi öldürülmüş,” diye devam etti Bayan Himura. “Kral da ona ailesine dönmesi emrini verdi. Ne zaman döneceği henüz belli değil.”

Ona alık alık bakarken “Ne?” dedim.

Tam o sırada, Aoki aniden öne doğru kıpırdanıp bir bardak erik şarabını yere döktü. İçkinin yarısı çığlık atarak geriye sıçrayan Chenna’nın üzerine gelmişti. Bayan Himura, elbisesinin eteklerini yayılan sarı renkli sıvıdan uzağa çekmeye çalışan Chenna’nın yanındaki Aoki ve Zhen’e bağırırken, bir hizmetçi pisliği temizlemeye başlamıştı bile. Ben ise bu karmaşanın ortasında gürültülü bir şekilde nefes alıyordum. Kalbim, kaburgalarımı kırıp atacakmış gibi yumrukluyordu göğsümü. Aoki’nin bunu, kendimi ele vermeyeyim ya da saygısızlığımdan ötürü Bayan Himura beni cezalandırmasın diye yaptığını biliyordum. Ancak diğer kızlar, masadaki telaşeye odaklanmışken, yanımda oturan Blue öylece oturuyor ve mürekkep siyahı gözlerinin ucuyla beni süzüyordu. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme var gibiydi. Birkaç saniye sonra kulağıma eğilip “Kral, küçük kirli sırrınızı ve bugüne kadar yaptıklarınızı öğrendiğinde çok şaşıracak mı sence?” dedi.

* * *

Akşam yemeğini yerken birkaç kez kusmuştum ama bunun sebebi, Yeni Yıl arındırma sembolü olarak bize ikram edilen çiğ balık değildi. Bayan Himura, gitmemize izin verir vermez kızların sorgulayan bakışlarına maruz kalmamak için aceleyle kalkıp odama koşmuştum.

Titreyerek odaya girdiğimi gören Lill, “Sorun ne?” diye sordu.

Cevap vermedim. Pencereye doğru ilerleyip çöktüm ve hızlı hızlı solumaya başladım. Fakat ne kadar hava çekersem

çekeyim ciğerlerimi doldurmuyor gibi görünüyordu. Lill, beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Söylediği ya da yaptığı şeylerin işe yaramadığını anlayınca mutfaktan bir fincan şekerli teh tarik¹⁸ bile getirdi ama şeker, benim sinirlerimi zıplatmaktan başka bir işe yaramadı.

En nihayetinde beni uzanmaya ikna ettiğinde tir tir titriyordum. “Lütfen dinlenmeye çalışın, Hanımım,” diye yalvardı. “Kaygılanacak bir şey yok. Altı üstü bir balo.”

Yorgunmuşum gibi numara yaparak gözlerimi kapadım. Ama o gider gitmez üzerimdeki battaniyeleri kenara atıp odayı adımlamaya başladım.

Bir gün daha. Sadece bir güncük kalmıştı. Sırlarımızı gizli tutmamız gereken bir gün daha. Bir gün daha ve sonra buradan kurtulup özgür olacaktık.

Şimdi Wren gitmişti ve yıllardır yapılan planlar ve hazırlıklar, birkaç saat içinde yerle bir olmuştu. Üstelik Blue, bizden haberdardı ve Krala her an anlatabilirdi. Kralın inanmaması gibi bir durum olamazdı, çünkü ona karşı yaptığım tüm hareketler bunu doğrulardı. Ve benim güzel, vahşi gözlü suikastçım onu haklayamadan, yaptığımız bu şey için Kral bizi çoktan cezalandırmış olurdu.

Aklıma öyle acı verici bir düşünce geldi ki neredeyse kusacaktım.

Wren’i bir sonraki görüşüm, muhtemelen idam ediliş anımızda olacaktı.

Onu son gördüğüm zamanı hatırladım. Sadece bir saniyeliğine de olsa birbirine sürten ellerimizi... Bu, birlikte olduğumuz son an olarak nasıl tarihe geçebilirdi? Son dokunuşumuz böyle mi olacaktı?

18 Yoğunlaştırılmış sütle harmanlanmış güçlü siyah çay deminden yapılan bu meşrubat, Malezya’nın ulusal içeceği. (ç.n.)

Odada biraz daha durursam boğulacaktım. Wren'den sonra bu sarayda en güvendiğim kişi olan Aoki'nin odasına gitmeye karar verdim ve onu sallayarak uyandırdım.

Gözlerini ovuştururken “Lei?” diye mırıldandı, uykudan dolayı sesi çatallaşmıştı. “Neler oluyor? Sorun ne?”

“Uyuyamadım,” dedim.

Esnedikten sonra oturdu ve kürk battaniyesini açarak omuzlarıma örttü. Uyku, uysallık ve güven kokuyordu. Uzun bir soluk bıraktıktan sonra göğsüne yaslandım. Bu, bana kâbus gördüğüm zaman, annemle babamın yatağına koştüğüm zamanları hatırlattı. Eve döneceğime dair birkaç saat önceye ait umut dolu düşüncelerim, şimdi beni öylesine derinden yaralıyordu ki ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum.

Aoki, dizlerini göğsüne doğru çekti ve yanaklarını diz kapaklarına dayayarak “Wren’in annesi için çok üzgünüm. Annesiyle çok yakınlar mıydı, biliyor muydun?” dedi.

“Tam bilmiyorum,” dedim. Wren, neredeyse hep Ketai Hanno’dan bahsederdi, karısından değil. “Ama pek sanmıyorum.”

“Olsun, yine de çok kötü bir durum.” Biraz duraksadıktan sonra dikkatli bir şekilde devam etti. “Kral, Hannos klanı ile çok yakın. Wren ve ailesi ile ilgilenmek için elinden gelen her şeyi yapacağından eminim.”

“Onlar Kâğıt kastından, Aoki.”

“Yine de onun en güvendiği klanlardan birisi. Biliyorsun, onlara kendi askerlerinden oluşan özel bir muhafız birliği bile gönderdi.”

“Belki de onlardan biri öldürmüştür Wren’in annesini,” dedim. Yine kendimi tutamamıştım.

Aoki, yüzünü buruşturup “Üzgün olduğunu biliyorum, ama bu söylediğin—”

“Olası değil mi yani?”

“Kral ve Hannos her zaman birbirlerini desteklemişlerdir, Lei. Şimdi neden birbirlerine sırt çevirsinler ki?”

Belki de Kral, Hannos’un planladığı şeyden şüphelendiği için. Belki de Wren’in annesi, Kralın askerlerinden biri tarafından onlara bir mesaj vermek amacıyla katledilmişti. Ya da belki, Wren’in de bir şekilde bu işe dahil olduğuna inanıyordu ve onu saraydan çıkarmak için annesini öldürmüştü. Bir Kâğıt Kızın gitmesine izin verilen tek sebep aileden birinin ölmesiydi.

Ama düşüncelerimi kendime sakladım.

Yarım saat sonra Aoki’nin odasından ayrıldığımda eskiye göre daha kötü hissediyordum. Zihnim o kadar bulanık ve dikkatim o kadar dağınıktı ki odamın içinde beni bekleyen silueti görmek için fazlasıyla geç kalmıştım.

Ağzımı sıkıca kapayan kürklü elin sahibi “Sakın ses çıkarma,” dedi.

OTUZ ÜÇ

Kenzo, dışarı çıkıp da karanlık bizi tamamen saklayana kadar beni bırakmadı. Bronz gözlerini bana dikmiş, soluğumun düzene girmesini ve kendime gelmemi bekliyordu. Üzerinde ipek elbiseler vardı ve kurt kürkü taranmış ve pürüzsüz görünüyordu. Doğrudan Kralın Ay Balosu öncesi tertiplediği ziyafetten geliyor olmalıydı.

Konuşmayı başardığım ilk anda “Beni korkuttun!” diye tısladım ona.

Yüz ifadesi hayli sert olsa da “Üzgünüm,” dedi. “Seni yalnız yakalayabilmemin tek yolu buydu. Yarınki planlarımıza son halini vermek için Wren ile buluşacaktık ama olanları duydum ve seni bulmaya gelmeden önce bekleyebildiğim kadar bekledim.”

“Beni... bulmak derken?”

“Plana sadık kalmalısınız, Lei. Her şey ayarlandı ama Wren zamanında geri dönemez. Onun yerine, Kralı senin öldürmen gerekiyor.”

Kısa bir duraklamanın ardından gülerek “Ciddi olamazsın!” dedim.

Boğazından gelen keskin bir hırıltıyla “Son derece ciddiym,” diye yanıtladı.

Ellerimi kaldırıp bir adım geriye giderken “Bak,” dedim “Yardım etmek isterim, ama—”

“Ellerini kirlletmek zorunda kalmak istemiyor muydun yoksa?”

“Bunu yapan kişinin ben olacağımı sanmıyordum sadece. Son kontrol ettiğimde gizli bir savaşçı-suikastçı-tarıca olmak için doğduğundan beri eğitilen Xia’nın kayıp bir üyesi değildim.”

Rüzgâr saçlarımı uçurarak dans ettiriyordu. Geceliğime daha da sıkı sarıldım. Hava, en az yer kadar soğuktu ve geceliğimin adi malzemesi, beni soğuktan korumak için yeterli gelmiyordu. Ama Kenzo, bunun farkında değil gibiydi. Bir kürke sahip olmak, çıplak bir tenin soğuk karşısında ne kadar dayanıksız olduğunu unutturuyordu galiba ona.

Gözlerini bana dikip duygusuzca bakarken “Planı uyarlatabiliriz,” önerisinde bulundu.

Anlamamış gözlerle ona bakarak “Uyarlama...”

“Tüm parçalar yerli yerinde. Sadece Wren’in rolünü sen üstleneceksin. Korumalarını yanından uzaklaştırarak Kral ile yalnız kalacaksın—en önemli kısım burası. Wren, bu yüzden buradaki zamanını onunla iyi bir ilişki kurmak için harcamak zorunda kaldı. Sadece bir Kâğıt Kız, saraydaki konumumuzu riske atmadan ya da bizim de dahil olduğumuzu belli etmeden onu öldürebilir.” Bakışlarını biraz daha yumuşatarak “Yeterince nedenin var. Bu bir öfke cinayeti gibi görünecek,” diye ekledi.

“Ama Wren geri gelecek, değil mi? O gelince deneriz, olmaz mı?”

“Hayır. Zaman yok.” Sesi kısık olmasına rağmen tesiri oldukça fazlaydı. Beni omuzlarımdan tutmak için ilerledi. Kocaman ellerini bana doğru uzatması, bana Kral ile geçirdiğim geceyi hatırlattı ve istemsizce geri çekildim. Kenzo, rahatsız olduğumu anlayınca ellerini çekti ama yakınımda durmayı sürdürdü. “Beni dinle, Lei. Bu noktaya ulaşmak, yıllarımıza—hatta Wren’in tüm hayatına—mâl oldu. Bunun için ne fedakarlıklarda bulunduğumuzu bilemezsin. Çok yaklaştık. Eğer şimdi harekete geçmezsek başka bir şansımız olmayabilir.”

Titreyerek kollarımı göğsümde birleştirirken “Ne... ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kralın şüpheleri giderek artıyor. Korkarım Hannos klanı onun üzerindeki etkisini kaybediyor. Suikast girişiminden bu yana, onlara yardım eden saray üyelerini yakalayıp cezalarını kesmek için müthiş bir istek var içinde. Sarayda ona ihanet eden birçok kişi olduğunu biliyor. Beni de onlardan biri olarak görmeye başladığını düşünüyorum.”

“Ama sen onun en güvendiği danışmanlarından biri değil misin?”

“Öyleyim.” Kenzo’nun dudakları kıvrılırken kurtlara özgü bir hareketle kulaklarını salladı. “Ve buraya ulaşmam, çok uzun ve zorlu yıllar neticesinde oldu. Ancak Kral, son zamanlarda tavsiyede bulunduğum şeyleri pek dikkate almaz oldu. Hastalık kötüye gidiyor ve o, bunun sebebi olarak tanrıları görüyor. Onların, zayıf bir hükümdar olduğu için kendisini cezalandırdıklarını düşünüyor. Bu yüzden, gücünü göstermek için daha agresif yöntemlere başvuruyor.”

Başımı sallayarak “Bana da aynı şeyleri söylemişti,” dedim.

Bir eliyle boynunun kenarını kaşırken “Kolay olmadı,” diye devam etti. “Ona farklı şekilde tavsiyelerde bulunmaya çalıştım, ancak bulunduğum yeri de korumam gerekiyordu. Benim de dahil olduğum ölümleri düşünmek beni hasta

ediyor.” Duygusuz bir kahkaha atarken bakışlarını yere çevirdi. “Resmi kraliyet cellatlarının olduğunu biliyorsun, değil mi? Kral, o günkü idamların infazını, onların yerine, bana, Naja’ya ve Ndeze’e yaptırarak bize açıkça şu mesajı veriyordu aslında: Sakın beni karşınıza almayın. Buna kalkışanlara ne olduğunu görüyorsunuz, değil mi?”

“Senin sadakatinden şüpheleniyor olsaydı,” dedim kendimi biraz daha sıkarken, “neden yükselmene müsaade etti ve seninle neden yüzleşmedi?”

“Çünkü düşmanlarını yakın tutmanın daha faydalı olduğunu iyi biliyor. Hannos’un onunla aynı çizgiye nasıl geldiğini biliyor musun?”

Hayır manasında kafamı salladım.

“Bundan iki yüzyıl önce, Boğa Kralın yükselişinden önceleri, Ikhar’a’daki en güçlü klanlardan biri de Hannos’tu. Han bölgesinin tamamını işgal etmişlerdi. Zaten isimleri de oradan gelir: bölgedeki iki eski aile olan Han ve Nos’tan. Boğa Kral, aslen Jana’nın güney çöllerinde ticaretle uğraşan bir köydenmiş. Han üzerinde hiç etkisi yokmuş. Hannos klanı, insanlar ve iblislerin eşitliğini savununca Kral kontrolü ele alabilmiş. Hannos, göçmen klanları memnuniyetle karşılayıp, tüm kastların arasında bağlar geliştirmek istemiş. Söylentilere göre, Boğa Kral, onları zekâsı ve hırsı ile etkilemiş ve onların gözünde hızla yükselmiş. Peki Hannos neyle ödüllendirilmiş?” Kenzo, sert bir şekilde nefes bırakırken burun kanatları hızla açılıp kapanıyordu. “İhanet. Boğa Kral, iblis kastından olanları manipüle edip onların hükmetme arzularını kabarttıktan sonra Hannos’un üzerindeki etkisini kullanarak onlara geniş yetkiler vermiş ve nihayetinde iblislerin gücünü kullanarak saltanatı Hannos’un elinden alıvermiş.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Ve Hannos, bütün bu olanlara rağmen hâlâ onunla ittifak kurabiliyor, öyle mi?”

“Gece Savaşı, Kâğıt kastından olanlar için çok yıkıcı oldu, Lei. Hepimiz, atalarımızın başından geçen hikâyeleri dinleyerek büyüdük. Yıllar süren iş birliği ve iblislerle olan ortaklık anında yok oluvermiş. Tabii ki, klanlar arasında her zaman anlaşmazlıklar olmuştur. Ama şimdi, iblis klanlarını birleştiren ve onlara, Kâğıt klanından olanlar üzerindeki güçlerini muhafaza etmeleri için ittifak kurmalarını ve kendi aralarındaki barışı bozmamalarını söyleyen bir güç var. Mesela sen, bu gücü ilk elden deneyimledin. Hannos’un istediği son şeyin, onlara ihanet eden gerçek bir şeytana olan bağlılıklarını korumak olduğuna eminim. Ancak klanın toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı ve Ketai’nin ataları, Kralın kurduğu bu yeni dünyada kendi desteklerine ihtiyaç duyulduğunu anlamışlardı. Bu sayede, ilerleyen zamanlarda onun gücünü kendi güçleri gibi kullanabileceklerdi. O yüzden Krala gidip ayaklarına kapandılar.” Kenzo’nun boğazından bir hırıltı yükseldi. “Kral, dilenciler gibi ayaklarının dibinde diz çöken düşmanlarının bu haline nasıl direnebilirdi ki?”

Rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden kenara iterek “Ama onlara ne yaptığını biliyordu,” dedim. “En nihayetinde onların da kendisine ihanet edeceğinden endişe duymadı mı hiç?”

Kenzo, sert bir kahkaha attı. “Onun gibi kibirli bir diktatör mü? Bir kere bile düşünmediğine bahse girerim. Tek gördüğü, Hannos’un bağlantılarını kullanarak insan klanlarına erişme fırsatıydı. Kralın şimdi uğraştığı belalara bak. Savaşı kazanmak, işin kolay tarafı. Tek gereken şey kas gücü. Esas marifet, daha sonra hükmünü sürdürebilmek.”

“Yani Hannos, iki yüz yıldır intikamını almayı mı planlıyordu?”

“Krallığını senden çalanlardan intikam almak için kaç yıl beklersin?” Bronz gözlerini benimkilere sabitlemişti. “Sabırla inşa ettiğin şeyi parçalayan birinden? Senin türünden olanların

yüzlercesini, hatta binlercesini katleden ve bunu yaparken kahkahalar atan birinden?” Sesindeki nefret, bir gök gürültüsü kadar kuvvetliydi. Sessiz fakat sert bir şekilde “Sevdiğim tek bir kişiye bile zarar veren birine karşı intikamımı almak için bir ömür boyu beklerdim. Onlar, ellerinden alınan krallıkları için iki yüzyıl beklemişler çok mu?” dedi.

Annemi ve Wren’i düşündüm.

Kenzo, sakın bir ifadeyle beni süzerken “İki yüzyıl pek de uzun görünmedi şimdi gözüne, değil mi?” diye sordu.

“Ama... peki ya sonra ne olacak? Yani intikamlarını aldıktan sonra? Eğer hepsi buysa...”

“Tabii ki değil. Herkesin dediğine bakılırsa Hannos, Kralın yönetiminin nasıl gelişme gösterdiğini görmeyi gerçekten istiyormuş. Eski askeri güçlerini kazanmanın yanı sıra, bana sorarsan bu kadar uzun süre beklemelerinin altında başka bir neden daha vardı. Ancak İblis Kralın rejimi, onlara yalnızca tahtın geri alınmasının önemini kanıtladı. Şimdi ise hem Hastalık hem de artan isyan faaliyetleri nedeniyle Kralın yönetimi iyice sertleşti. Ve sadece Kâğıt kastından olanlara karşı da değil.”

Aniden dönüp karanlığa doğru baktı. Bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde gözlerinde üzüntülü ve çökmüş bir ifade vardı. Bu da sözlerinin ardında bir hikâye olup olmadığını ve hangi hatıraların onu böylesine huzursuz ettiğini merak etmeme neden oldu.

“Bu yüzden mi Hannos’a yardım ediyorsun?” diye sordum. “Krala karşı gelmene neden olacak bir şey mi oldu?”

Kıstığı gözleriyle beni süzerken “Evet,” dedi. “Wren, senin Xienzo’nun kırsal köylerinin birinden geldiğini söyledi. Öylesi huzur dolu bir yerden geldiğin için belki de bunları anlamakta zorlanıyorsundur.”

Titrek bir nefes alırken yüz ifademi sertleştirerek “Yedi yıl önce Kralın adamları tarafından saldırıya uğradık ve annemi benden aldılar,” dedim.

“Yani sevdiğin birinin senden koparılmasının nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun,” dedikten sonra şaşırtıcı bir sevecenlikle ellerime uzandı. Ellerim, onun patiyeye benzeyen kocaman ellerinin arasında kaybolmuştu ama ilk dokunuşunun aksine bunda rahatlatıcı bir etki vardı ve neredeyse kardeşçeydi. Tıpkı Wren ile olduğu gibi. Daha da yakınımaya geldi, kül grisi kürkünün üzerindeki toprağımsı kokusu daha da hissedilir olmuştu. “Wren, sana inanıyor ve güveniyor, Lei. Bu da demek oluyor ki hepimiz sana güveniyoruz. Bunu bizim için yapacak mısın? Kralı öldürecek misin?”

Ve beni korkutuyor olsa da—tek istediğim Wren’in gülerek çalılıkların arkasından çıkıp, bunun çılgınca ve berbat bir şaka olduğunu söylemesi olsa bile—hiç tereddüt etmeden cevap verdim.

“Evet, yapacağım.”

Kenzo, şiddetli bir soluk bıraktı. Başını eğip ellerimin arkasını alnına götürdü ve yumuşakça bastırdıktan sonra “Teşekkür ederim, Lei. Sonsuz teşekkürler,” dedi.

“Tek bir şartla.”

Kafasını kaldırdı.

“Babam ve Tien’i herhangi bir şekilde cezalandırılmaktan kurtaracaksın.” Yutkundum. “Yani bir şeyler ters giderse.”

“Elbette. Ne olursa olsun ilgileneceğiz onlarla. Söz veriyorum sana.”

Başımı salladım. Sonra da derin bir nefes alıp “Şey. Sanırım anlaştık o zaman,” dedim.

Bunu der demez Kenzo ellerimi tuttu ve beni ormana doğru çekiştirmeye başladı. Onun hızına ve uzun adımlarına yetişemesem de o hiç yavaşlamadı.

“Wren’den öğrendiklerini göster bakalım bana.”

Açıklık sessizdi ve bulutsuz gecenin ağırlığı, üzerimize gök tanrılarının birinin güçlü elleri gibi çökmüştü. Kenzo, beni alanın ortasına doğru çekti, ben bir şeyler söyleyecek sanıyordum—neticede az önce Kralı öldürmeyi kabul etmiştim. Ama tıpkı Wren’in yaptığı gibi üzerime yumrukla koşması beni tümenden şaşkına çevirdi.

Arkamı dönüp kaçarken “Bekle...” diye bağırdım.

Kafamın üzerinden salladığı döner tekmenin rüzgârını suratımda hissetmek beni kızdırsa da “Kral beklemeyecek,” diye gürledi.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? En azından hazırlanmam için biraz süre—”

Karnıma aldığım sert bir yumrukla sesim kesiliverdi ve dengemi kaybederek yere yuvarlandım. Kuyruk sokumu kemiğimin üzerine düşerken öyle canım yandı ki keskin bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.

Karnımı ovarken “Wren bana hiç vurmadı!” diye bağırdım.

Kenzo’nun dudakları, kurtlara özgü bir hırıldamayla geri çekildi. “Ama Kral vuracak.” Elini uzatmış, kalkmama yardım ediyordu. “Bu kez, onunla baş başa olacaksın yarın. Ve Wren ve benden farklı olarak, Kral sana böyle kıyak geçmeyecek. Kendini tutmayacak. Karşılaşacağın şeye hazırlıklı olmalısın. Ne yaptığının farkına vardığı an misliyle karşılık verecektir ve hayatta kalmaman için elinden geleni yapacaktır.”

Ters ters bakarak “Madem hiç şansım olmadığını düşünüyorsun, neden benden bunu yapmamı istiyorsun o zaman?” diye sordum.

“Öyle düşünmüyorum. Zayıf bir ihtimal olarak söylüyorum. Ama yerin ve göğün işleyişi böyle. Birilerine herhangi bir şey olması için gereken tek şey,—tanrı ya da ölümlü, iblis ya da insan—bu zayıf ihtimali görmek ve gerçekleştirmektir. ”

Belindeki kuşağı yerinden oynattıktan sonra gömleğinin eteğini yukarı doğru çekti ve kalçalarına asılmış deri kayışı gösterdi. Kısa bir kılıç, kuşağa sabitlenmişti. Kenzo'nun parmakları etrafını kapatmadan önce, büyük bir özenle oyulduğu belli olan açık yeşil kabzasına baktım. Kenzo kılıcı kınından çekerken çıkan ses, tüylerimi diken diken etmiş ve bana tiyatronun altındaki o korkunç gecede, Wren'e kılıç çeken suikastçıyı hatırlatmıştı.

Birçok şeyin değiştiği o geceyi.

"Tüm saray üyeleri buna benzer bir hançer taşırlar," dedi Kenzo. İncelemem için elinde tutarken "Buna Kral da dahil," dedi.

Parmağımı hançerin kenarına sürttüm. Kralın cildini delme —hançeri kas ve tendonuna saplayıp kan dökme—düşüncesi, şu anda o kadar gerçek dışı görünüyordu ki acaba bir düşün içinde miyim diye düşünmekten kendimi alamadım.

Kenzo, bir adım geri gidip hançeri yerine soktuktan sonra, kollarını açarak "Haydi, onu benden almaya çalış," dedi.

İlk girişimlerim gerçekten acınasıydı. Wren'in bana karşı ne kadar müsamahalı olduğunu daha iyi anlamıştım şimdi. Kenzo ise en ufak hatayı affetmiyordu. Ona her yaklaşmamda bana sertçe vuruyor ve insafsız bir şekilde karşı saldırıya geçiyordu. Birkaç dakika içinde soğuğa rağmen terlemiştim ve hırıltılı nefeslerim havayı buğuluyordu. Tenimin altındaki yaraları hissedebiliyordum.

Son teşebbüsümden sonra beni sert bir şekilde yere serdikten sonra, "Belki de haklıydın," dedi.

Yan tarafımdaki sızlayan yeri ovarken ayağa kalktım ve "Ne demek istedin şimdi?" dedim.

"Belki de ümitsiz vaka olduğun doğrudur. Diğer kızlardan birinden rica etsek daha iyi olacak galiba. Onlardan herhangi biri bile senden daha iyi iş çıkarır."

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” diye karşılık verdim.

Kafasını sallayarak “Ne dediğini hiç anlamadım,” dedi.

“Wren de beni ateşlerdi ama en azından bunu öpücüklerle yapardı.”

Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle “İşe yarıyor muydu bari?” dedi.

Yorgunluğun da etkisiyle deli gibi sırtıyordum. O da bana karşılık verdi ve bir süre sonra kahkahalara boğulduk ikimiz de. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve birden gülmeyi bıraktım. Kenzo bunu gördüğünde tereddüt etti ve gözlerinde tıpkı beni öptükten sonra Wren’in bakışlarında oluşan yumuşaklık belirdi. Onun bu durumunu fırsat bilerek, ne yaptığımı bile anlayamadan onun üzerine atıldım.

Kenzo, tepki vermekte gecikmişti. İlk defa ellerim ona temas ediyordu. Yakama yapışıp beni üstünden atmaya çalışırken, kaba kürküne yapışıp onu geriye doğru itirdim ve sağ elimin yan tarafını boynuna indirdim. Aynı anda, dizimle bacak arasına vurdum ve o duraksayınca elbisesini kenara çekştirerek parmaklarımı hançerin kabzasına doladım.

O yere yuvarlanırken, hançeri göğse doğru kaldırarak gülmeye başladım ve “Aldım!” diye bağırdım. Sesim titriyordu. Elbisemin koluyla yüzümü sildim ve göz yaşlarım akmaya devam etse de titreyen elimdeki hançeri sallayarak “Ba... başırdım!” dedim.

Kenzo, bana kahkahalarım kadar keyifli olmayan bir şekilde tebessüm ederken “Evet. Başardın,” dedi. Kürklü elini benimkine doladıktan sonra bıçağın ucunu boynunun altındaki bölgeye doğru çekerek “Ama son kısmı unutma sakın. Tam buraya, Lei. Yarın hançeri saplayacağın yer tam burası,” dedi. “Bıçağı sonuna kadar sok ve asla durma.”

OTUZ DÖRT

Saray, Yeni Yıl kutlamaları öncesinde bambaşka bir hâl almıştı. Tüm avlular değişik süslerle doluydu. Etrafım, beni baloya hazırlayan küçük bir hizmetçi ordusu ile sarılıydı ama Lill, neler olup bittiğini görmem için beni birkaç dakikalığına gizlice dışarı çıkarmayı başarmıştı. Her taraf kızıl ve sarı renklerden oluşmuş gibi görünüyordu. Titreşen şeritler ve bütün binaları süsleyen flamalar yüzünden, Kadınlar Avlusu kırmızıya boyanmış gibiydi. Saçaklardan farklı şekil ve büyüklükteki fenerler ve bakır madeni paralar sallanıyordu. Tanrılara sunulmak üzere hazırlanmış, içi sulu şeftali ve mandalinalarla dolu kaseler verandalarda hazır bekliyordu. Tıpkı Xienzo'da bizim de yaptığımız gibi her kapmın yanma kötü ruhları defetsin diye kırık aynalar konulmuştu.

Lill, Kralın bazı dekorasyonları sihirli hale getirsinler diye, kraliyet şamanlarını tüm avlulara dağıttığını söylerken caddenin karşısındaki bir avluya dikilmiş, iyi bir şans ve uzun bir ömrün sembolü olan, kâğıttan yapılmış dev bir turna kuşunu gösteriyordu bana. Kuşun boyu en az beş metre vardı. Nar çiçeği rengindeki gagası, kış güneşinde parlıyordu. Biz

onu izlerken devasa kanatlarını oynattı ve kâğıttan tüyleri hışırdadı.

Kollarımı Lill'in omzuna atıp ona gülümsedim. Göz yaşlarım akmak üzereydi ki gözlerimi hızla açıp kapayarak buna engel oldum. Boğuk bir sesle "Teşekkür ederim, Lill," dedim. "Her şey için."

Bana o kadar içten bir gülücük attı ki kafamı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Birkaç saat içinde, ben de tıpkı saray gibi bambaşka bir hâl almıştım. Vücudum, her hareketimde ışığı yakalayan altın parçacıklara sahip kehribar renkli bir sıvı ile yağlanmış parlatılmıştı. Gözlerime sürme çekilmiş ve ustalıklı gölgelendirilmişti. Parıldayan inci tozları yanaklarımı süslüyordu. Dudaklarıma mat bir boya sürülmüş ve gözbebeklerimin renginin ön plana çıkması sağlanmıştı. Her fırça darbesinde yüzüme bir maske takılıyormuş hissine kapılıyor, bu boyları savaş teçhizatım ve zırhım olarak görüyordum.

Onlar işlerini yaparken, ben de bunu neden yaptığuma dair gerekçelerimi sıralıyordum kafamda.

Anneme olanlar; köyüne baskın yapılan çocukların, erkeklerin ve kadınların başına gelenler; Wren'e olan aşkım; Aoki ve diğer kızlara olan sevgim; onları ve diğer Kâğıt kastından köleleri özgür bırakma arzum, umudum; idam edilen suikastçılar; saraydaki ikinci gecemde, bana hayatım boyunca unutamayacağım bir şekilde seslenen o kadın...

Dzarja.

Bu gece ihanet edeceğim kişi, benim türümden değildi.

Ve tabii ki en önemli sebep: sadece birkaç hafta önceki o lanet gece.

Tekrarlanmasına asla izin vermeyeceğim o gece.

Hizmetçiler, makyajımı tamamlandıktan sonra, saçlarımı başımın en tepesinde bir topuz haline getirdiler ve boncuklar ve küçük sarı krizanterlerle süslediler. Daha sonra da uzun dantelli kolları olan parlak kırmızı bir kıyafet giydirdiler üzerime. Elbise o kadar dardı ki göğüslerim kaburgalarımı yapışıyordu neredeyse.

Çılınca bir kahkaha atacaktım ki kendimi tuttum. Hangi saygın suikastçı, parfüm sıkıp daracak bir elbise giymezdi ki?

Hizmetçilerin işlerini bitirip ayrılmaları geceyi bulmuştu. Pencereye doğru ilerliyordum ki ayrılmakta olan kızlardan sonuncusunun kapının girişinde eteğinin kenarıyla oynadığını fark ettim. Kapıya sıkışmış olmalı, diye düşünerek yardıma gittim ancak eğildiğimde avcumun içine bir şey sıkıştırdı ve “İyi şanslar, Lei,” diye fısıldadı. Sonra da beni selamlayıp aceleyle çıktı.

Yalnız kalır kalmaz ipeğe sarılı bohçayı açtım. İğneden biraz daha uzun, ince bir bıçaktı elimdeki. Verniklenmiş kabzası, bir saç takısından yapılmışa benziyordu. Titreyen parmaklarıma rağmen, bıçağı dikkatli bir şekilde saç topuzumun en üst kısmına soktum.

Savaş donanımlarımın en sonuncusu da gelmişti nihayet.

Silahım.

Odadan ayrılmadan önce, köşedeki heykelciğin yanına gidip orada asılı duran doğum kutsama kolyemi aldım ve boynuma taktım. Hatırladığımdan daha ağır gibiydi. Daha önce sürekli yaptığım gibi, benim için nasıl bir gelecek taşıdığını merak ederek onu avuçlarıma içine aldım. Fakat bu sefer daha önce kendime sormak zorunda kalmadığım bir soru daha vardı.

Bunu öğrenecek kadar yaşayacak mıydım?

* * *

Kâğıt Evin dışında Aoki ile karşılaştım. Yeni Yıl kutlamaları geleneklerine uygun olarak o da kırmızı bir kıyafet giyinmişti. Zarif elbisesi, bir gece kelebeğinin kanatları kadar inceydi. Dudakları koyu yakut rengine boyanmıştı ve saraya geldiğim ilk gece tanıştığım on altı yaşındaki ürkek kızdan o kadar farklı görünüyordu ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Kral, gözlerini senden alamayacak,” dedim ona. Yüzündeki gülümseme, belki de ilk kez bana gerçek manada inandığını gösterir mahiyetteydi.

İç avlulara gidişimiz, tam bir gürültü ve renk cümbüşü içinde oldu. Süslemeler, sokaklara sığmıyordu neredeyse. Çalan müzik eşliğinde dönen dansçıların halhallerindeki çanları çalarak gürültüyü iyice arttırıyordu. Gökteki efendilerimizin korkutucu derecede gerçekçi maskelerini takmış olan çocuklar, sokaklarda birbirlerini kovalarken kahkahalarla çığlık atıyorlardı. Onlardan bir tanesi benim olduğum arabaya doğru o kadar hızlı geliyordu ki vagonu çekmekte olan antilop, ondan kaçınmak için hızla kenara çekildi. Uzun saçları, Kaos tanrıçası Nizri’nin kızgın kırmızı yüzünün olduğu maskenin arkasından sallanan küçük kız ise kahkahalara boğulmuştu. Sonra da biz giderken arkamızdan el salladı. Ama en tehlikeli tanrılardan birinin asık suratınm olduğu bu gülüş, bana ürpertici gelmiş ve hızla pencereden uzaklaşmama neden olmuştu.

Ay Balosuna vardığımızda kalbim o kadar sert çarpıyordu ki sanki bedenim komple sallanıyor gibiydi. Ağaclarla kaplı yol işlekti. Diğer arabalardan bize sıra gelmesini beklerken küçük hançerimin yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Ellerim o kadar titriyordu ki hizmetçilerimin uzun uğraşlar sonucunda ortaya çıkardıkları muhteşem saçımı mahvedecektim az kalsın.

Sıra bana geldiğinde diğer konuklara katıldım ve tamamen camdan yapılmış, yuvarlak, kocaman bir binaya

doğru ilerlemeye başladık. Kubbeli çatısı, minik ışık akımlarıyla ışıldıyordu. Yapının etrafında, içindeki ağaçların tepelerinde ateşböceklerinin parıldadığı sihirli bahçeler vardı. Eira Hanımefendi, bize buranın Yüzen Salon olarak adlandırıldığını söylemişti. Bunun sebebini şimdi anlıyordum: Bir gölün üzerine oturtulmuş olan bina, suyun içinden çıkan ince kristal sütunlarla desteklenmişti ve bu yüzden havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Gölden gelen mavimsi yeşil rengin parlaması, camın üzerine değişen renk dalgaları gönderiyordu.

Salon hıncahınç doluydu. Davetlilerin tamamı, Yeni Yıl kutlamaları için kırmızı giyinmişti ama bu, bir kutlamadan ziyade, bir kan deryası tarafından yutulmak gibi görünüyordu. Herkesin vücudu bir diğerine baskı yapıyor, müziğin sesi kubbeli odayı dolduruyordu.

Aoki'ye yakın kalmaya çalışıyordum ama kalabalığın anlık dalgalanmaları yüzünden ayrı düştük. En sonunda Blue ve ikizlerin olduğu yerde buldum kendimi.

Zhin, elbisemi işaret ederek "Ne güzelmış," derken, kardeşi de başıyla onaylayarak ona katıldığını belli etti.

"Sizinkiler de öyle," dedim. Dikkatim dağınık olduğundan ne girdiklerine o kadar da iyi bakamamıştım doğrusu.

Bana gülümsedikten sonra başka biriyle selamlaşmak üzere döndüler. O anda Blue, beni bileğimden kavrayıp yanına çekti ve "Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum, dokuz," diye fısıldadı. "Sen ve Wren'in."

Kolumu sertçe geri çekerek "Lütfen Blue. Lütfen kimseye söyleme," dedim.

Yabani gözlerle bana gülerken gözlerindeki ifadenin ne olduğunu anlamam biraz vakit aldı: zafer.

"Ona zaten söylemiştin," dedim. Sözcükler boğazıma dizilmişti. "Mariko'ya olanlardan sonra..."

Kaşlarını çatarak “Hiç anlamıyorsun, değil mi?” diye lafımı kesti. “Mariko’dan nasıl haberdar oldular sanıyorsun! Bu adil değil, dokuz. Burada nasıl bir lüks içinde yaşadığımızı bildiği halde o yolu seçti. Ve sen ve Wren, tüm bu zaman zarfında birbirinize duyduğunuz sevgiyle mutlu oldunuz.”

“Kral bizi öldürecek,” dedim.

“Yani? Böyle bir yaşamı istemiyorsun ki sen zaten.”

Cevap verecektim ki biri bana çarptı ve dengemi kaybettim. Kafamı kaldırdığımda Blue gitmişti.

Kaskatı kesilmiş vaziyette kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştım.

Kral biliyordu.

Yapmam gereken şey yeterince zor değilmiş gibi, şimdi bu çıkmıştı bir de başıma.

Kahkahalar ve yükselen müziğin sesi etrafımda dönüyordu. Dedikodu yapan saray üyelerinin ve kristalize edilmiş sakura yapraklarının üzerine yerleştirilmiş küçük kek tepsilerini taşıyan hizmetkârların arasından geçtim. Gökteki yıldızların ışıkları, kubbeli tavandan içeri süzülüyordu. Derinliklerinde deniz atlarının ve iri balıkların yüzdüğü gölün parıltısı camlardan yansıyor. Gözlerim deli gibi Kralı arıyordu ama Kenzo’nun işaretine kadar yerimden kıpırdayamadım.

Ve işte.

Oradaydı.

Kalın, sivri boynuzlar, kızıla çalan kahverengi saçlar, o bildik gülümseme... Üzerinde neredeyse mora çalan, erik yahut kurumuş kan rengi, koyu kırmızı bir elbise...

Yanında Naja vardı. Kar beyazı kürkü gümüş tozu ile parılıyordu ve üzerindeki uzun kuyruklu elbise zayıf bedenine yapışmıştı. Kral, arkaları bana dönük ve şaşırtıcı biçimde sade giyimli bir çift ile konuşurken o da gözleriyle

kalabalığı tarıyordu. Kral, ona baktığını hissetmiş gibi kafasını kaldırıverdi. Sonra da sırtarak Naja'ya döndü ve kulağına bir şeyler dedi.

Beyaz tilki, kalabalığın arasından ustaca sıyrılarak yanıma geldi ve gayet sıradan bir şey söylüyormuş gibi “Merhaba orospu,” dedi.

“Merhaba, kıskanç kahpe,” diye karşılık verdim.

Artık kibar davranmanın alemi yoktu. Zira öyle ya da böyle bu gece buradan çıkacaktım.

Bu cevabımın onu hazırlıksız yakaladığı aşikârdı. İlgisiz gibi görünen gözleri ışıdarken kaskatı kesilmişti. “Aslında gücenebilirdim ama,” diye hırladı “bir Kâğıt çöpünün ne düşündüğü umurumda bile değil.”

“Şey, bırak da biraz daha—”

Elini kaldırarak beni susturdu. “Bu kadar oyun yeter. Kralın sana bir mesajı var. Görmekten memnun olacağın birkaç insan davet etti buraya. Eğer bu gece herhangi bir şey yapmaya—kaçmaya yahut baloyu mahvetmeye—kalkarsan onları öldüreceğini bilmeni istedi.” Bana doğru eğildi, sesi sert ve duygusuzdu. “Mutlu görünmüyorlar mı? Bunun çok uzun sürmeyecek olması ne kadar da üzücü,” dedikten sonra kuyruğunu sallaya sallaya gitti.

Gözlerimi kısıp, tanıdık bir yüz görme umuduyla kalabalığı süzmeye başladım. Kral, konuşmakta olduğu çifte salonun diğer tarafındaki bir yeri işaret edince o tarafa döndüler ve ben de yüzlerini gördüm.

O anda kalbim duracak sandım. Bu, ışığın bir hilesi olmalıydı. Çünkü bu kesinlikle gerçek olamazdı. Krallığın öbür ucunda güvenli ve gizli bir şekilde kalmaları gereken iki kişi buradaydı.

Onlardı işte.

Babam ve Tien.

Daracık kıyafetlerinin içinde sıkılğanı bir tavırla sağa sola bakıyorlardı. Ve daha da kötüsü: Kral ile konuşuyor olmalarına rağmen, umut dolu ve istekli gözlerle bana bakındıklarından dikkatleri dağılmış gibi görünüyordu.

“Seni piç kurusu,” diye homurdandım.

Şimdi Kralın planının ne olduğunu anlamıştım. Lill’in dün bahsettiği sürpriz bu olmalıydı. Blue sağ olsun, Kral, ona ihanet ettiğimi biliyordu. Neredeyse her gece, defalarca ona ihanet ettiğimi çok iyi biliyordu hem de. Ve tıpkı suikastçılara yaptığı gibi, ona hainlik edenlere ne olacağını herkese bir kere daha öğretecekti.

Beni bu gece öldürecekti.

Ve bunu izlesinler diye getirmişti ailemi buraya.

Yumruklarımı sıkıp çılgınca haykırarak ileri atılmak üzereydim ki biri beni kolumdan yakaladı.

Beni çekiştirirken “Hayır!” diye feryat ettim. Karşı koymaya çalışıyordum ama beni çok sıkı kavramışlardı. Beni salondan çıkarıp balkona götürdüler. Gecenin bir perde gibi örtüldüğü bahçeler ve ağaç tepelerinde dans eden ateşböcekleri gözlerime ilişmişti ki hışımla dönüp “Bu ne cüret!” diye bağırdım.

Zelle, dudaklarında silik bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Seni son derece aptal bir şey yapmaktan kurtardım, dokuz,” dedi sakın bir şekilde. “Bence bir teşekkür daha iyi olurdu.”

Kalakalmıştım. “Sen... burada ne yapıyorsun?”

Hafifçe iç geçirerek “Ben de planın bir parçasıyım. Her neyse, zaten Azami Hanımefendi bu tarz etkinliklere her daim birkaçımızı gönderir. Bu sayede ticaretimiz canlanır, anlarsın ya,” dedi. Kafam karışmış vaziyette ona baktığımı fark edince “Ah. Kenzo söylemedi mi sana yoksa?” diye devam etti.

“Sen de mi onlar için çalışıyorsun?” diye sordum.

Burun kıvrarak “Şey,” dedi “onlarla birlikte çalışıyorum diye düşünmek daha doğru olur sanırım. Ama evet. Onlarlayım.”

Geçen hafta söylediği bir söz çınladı o an kulaklarımda: *Aşk, sadece durumu daha da zorlaştıracak.*

“Son derste neden öyle davrandığını şimdi anladım,” dedim. “Wren ve benim ilişkimizi biliyordun. Ve Wren saraydan ayrılırken incineceğimi ya da...” deyip durduktan sonra dudaklarımı yalayıp devam ettim. “Bu yüzden mi beni Azami Hanımefendinin odasında yakaladığında korudun?”

“Hayır. O zaman bilmiyordum henüz. Ama bir şekilde annen ile alakalı hususta doğru söylediğini hissedip senin için üzülmuştüm. Güzel bir kalbe sahipsin, Lei.” Sesi ciddileşti. “Ama ne hissettiğini çok belli ediyorsun. Kendine hâkim olmalısın, en azından birkaç saat daha.”

Kollarımı iki yana açıp “Babamla konuşuyordu!” diye patladım. “Ve Tien ile. Blue, Wren ile aramda olanları Krala söylemiş ve o da beni ibret-i âlem için bu gece herkesin önünde cezalandıracak. Ailemin önünde beni öldürecek.”

Zelle, omuzlarımdan tutup beni sarstıktan sonra, “Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, söz veriyorum sana. Her halükârda ilk hamleyi sen yapacaksın, öyle değil mi?” dedi. Göz kırpsa da ses tonu gayet ciddiydi.

“Keşke Wren burada olsaydı,” diye mırıldandım.

“Keşke.”

“Sence Kral, Hannos’tan şüphelendiği için Wren’in annesini öldürerek onu saraydan uzaklaştırmak istemiş olabilir mi?”

Kaşlarını çatarak “Bundan pek emin değilim işte,” dedi Zelle. “Kral, kesinlikle onlardan şüpheleniyor ancak tiyatroda olanlardan sonra şüphe duymadığı kişi kalmadı desem yeridir. Tam emin olmadan birincil destekçilerinden birine bu şekilde saldıracağını hiç mi hiç sanmıyorum. Bu, Kedi Klanına

yaptığından farklı bir durum. Onlar her zaman düşmanlardı çünkü. Kral, Hannos ile iyi ilişkilerini devam ettirme arzusunda. Bence Wren'in annesine olanlar, zamanlama açısından kaderin bir cilvesi gibi duruyor." Bakışlarını bana sabitleyip yumuşak bir sesle "Evet dokuz. Hazır mısın?" diye sordu.

Yutkunduktan sonra "Evet," dedim.

"Öncelikle rahat olmalısın ve bu işi sessiz ve temiz bir şekilde bitirmelisin. Bu şekilde kontrolü içeriden ele alırsın ve daha az kan dökülür."

"Ya başaramazsam? Ya Kral, Hannos'un planını anlarsa?"

"O zaman başka bir savaş olacak demektir."

Savaş. Hiçbirimiz daha önce yaşamamış olsak da bu, krallığımızda mutlak bir güce sahip bir kelimeydi. Şiddet ve katliamlar ve sonrasında onlarca yıl süren yeniden yapılanma süreci...

Bir grup dişi iblis, kıkırdarak yanımızdan geçerken üzerlerindeki parfüm kokusu bizi neredeyse boğacaktı. Onlar gider gitmez Zelle dirseklerini korkuluklara dayayarak bakışlarını bahçelerin üzerinde gezdirmeye başladı. Yüz ifadesi, bana ne düşündüğü hakkında kesin bir fikir veriyordu.

"Sevgilin," dedim nazikçe "Onu Kral mı...?"

Birden çenesini kaldırıp "Bizzat o değil. Ama... onun emirleriyle. Birkaç yıl önce, Kral, Noe'de bir ayaklanmayla baş etmeye çalışırken sarayda fikir ayrılıkları vardı. Ona karşı çıkan askerler idam edildi. Azami Hanımefendi, Kenzo'ya olanları anlattı.—evet, o da bizimle çalışıyor—Kenzo, bir süredir bizden birini işe almak istiyordu. Fahişeler, sarayın en güçlü üyelerine bile rahatlıkla erişebilirler. Ve onlar da bir bardak erik şarabı ve çıplak bir beden karşılığında tüm sırlarını kolaylıkla ifşa ederler," dedi.

Acı bir şekilde “Görünüşe göre Kral, herkesin sevdiğini elinden alıyor,” dedim.

Zelle, parmaklarını boynuna doğru götürerek “Şey, bu geceden sonra yapamayacak,” dedi.

Üzerindeki kiraz kırmızısı elbisenin geniş yakası, aşağı doğru meyilli olduğundan göğüs dekoltesini ve boynundaki altın gerdanlığı meydana çıkarıyordu. Gerdanlığın üzerine süslü bir şekilde işlenmiş ye harfleri, onun sarayın fahişelerinden biri olduğunu gösteriyordu. Elini gerdanlığa götürüp öyle bir sıktırdı ki bir an için onu söküp ağaçlara doğru fırlatacak sandım. Sonra kollarını korkuluklardan ayırıp bana çarpık bir şekilde gülümsedi ve “Hepimiz arkadayız, dokuz,” dedikten sonra tekrar içeri girdi.

Bir müddet daha dışarda durup serin gece havasını içime çektim. İçeri dönmek üzereydim ki yaklaşan toynak sesleriyle donup kaldım.

“Bak hele. Bu, altı ay önce Xienzo’da tanıştığım dükkân sahibinin kızı olabilir mi gerçekten?”

Tepedeki ışıklar, General Yu’nun suratındaki yarayı ve çarpık gülümsemesini açığa çıkarıyordu. Sarayda geçirdiğim bu süre zarfında onunla yollarımız hiç kesişmemişti ama Babam ve Tien’i öldürmekle tehdit edişi, beni evimden kopararak buraya getirişi ve bunlara sebep oluşu hiç aklımdan çıkmamıştı.

Ancak General Yu haklıydı. *Değişmiştim.*

Yanaklarıma uzanmaya çalışınca bir adım gerileyerek bana dokunmasına mâni oldum. Ona gülümserken iğneleyici bir tonda “General,” dedim. “Dikkatli olmalısınız. Kral, Kâğıt Kızlarından birine dokunduğunuzu görürse bunu pek de hoş karşılamayacaktır. Aslına bakarsanız, ben de bunu hiç hoş karşılamam. Bana bir kere daha dokunursanız parmaklarınızı kesmek zorunda kalacağım.”

Sert bir ifadeyle bana gülümseyerek bir şeyler demeye hazırlanıyordu ki baloya geri döndüm.

İçeri girip Kralı tekrar gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı ama Kenzo'nun işaretini beklerken mesafemi korudum. Suikast için bu geceyi seçmelerinin bir sebebi de balonun gayrı resmi tarzıydı—karmaşa sayesinde işimizi bitirdikten sonra daha rahat saklanabilecektik. Bir başka sebep de kraliyet şamanlarının, göklere şükretme alışkanlıklarını yerine getirdiklerinden dolayı, bu gece sadece bir saatliğine çalışmayı bırakmasıydı ki bu sayede sarayın etrafındaki koruyucu sihir ortadan kalkıyordu. Bizim saraydan kaçabileceğimiz tek zaman, işte o bir saatti.

Dakikalar ilerledikçe Kral, babam ve Tien'i daha da yakınında tutmaya başladı. Ara sıra yakaladığım bakışlarında mutluluk ve umut görmek içimi parçalıyordu. Onlara doğru koşup boyunlarına atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kral, klan lortları olduğunu düşündüğüm bir grup ürkütücü görünüme sahip iblisle bir şeyler konuşmak üzere onların yanına gitmişti. Naja ise önemli işleri görmek üzere General Ndeze ile birlikte salonun dışına çıkmıştı. Gitmeden önce babam ve Tien'in yanına birkaç muhafız bırakmıştı ama ben onları umursamadan ilerlemeye başladım.

Babama doğru koşup kollarımı ona doladım. Aynı anda ikimiz de göz yaşlarına boğulduk. Vücutlarımız karşılıklı olarak sarsılıyordu. Sonra Tien de bize katıldı ve kemikli kollarıyla beni öyle bir sıktı ki paramparça olacağım sandım.

Göz yaşlarının arasından “Nezaket ve inceliğe ne oldu?” diye mırıldandım.

Beni biraz daha sıkarak “Ah, sessiz ol, seni küçük baş belası,” dedi.

Nerdeyse Xienzo'da gibi hissediyordum. Fena halde özlediğim her şeye; evimin kokusu, hissi ve sevgisine

sarılmıştım sanki. Hiçbirimizin bir şey demesine gerek yoktu çünkü birbirimize sıkıca bastırdığımız vücutlarımız her şeyi anlatıyordu.

Derken muhafızlar bizi birbirimizden koparıverdi.

Çılgınlar gibi direnerek “Hayır!” diye bağırdım.

Etrafımızdan geçen misafirler durup bizi seyretmeye başlamıştı. Muhafızlar, biz ayrılana kadar babam ve Tien’i tutmamışlar, sadece önlerinde durarak onlara mâni olmaya çalışmışlardı ama goril formundaki iblis, kullı elleriyle beni öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdamam imkânsız hale gelmişti.

Beni çekiştirirken “Sizi uzak tutmam yönünde talimat aldım,” dedi.

“Bekle!” diye çılgılık attım. Korkulu gözlerle bana bakan babam ve Tien ile kısacık bir an daha geçirmek için neler vermezdim ki! Bir yarım dakika, hatta birkaç saniye... Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemem için yeter de artardı bile. Ama asker benim iki katım ebadında ve tanrılar bilir kaç katım kuvvetindeydi. Çok geçmeden salonun diğer tarafında buldum kendimi.

Kösele suratındaki hissiz ifadeyle “Burada sizinle birlikte bekleyeceğim,” dedi.

Ona ters ters baktıktan sonra kafamı çevirdim. Artık babam ve Tien’in yanma gitme şansım yoktu ama parmak uçlarımda dikilerek bir kez daha onlarla göz göze gelmeye çalıştım. O sırada bana doğru yaklaşmakta olan Kenzo’yu gördüm.

Bir anlığına her şey durdu.

Kenzo, yanımdaki askere bakarak o kadar yakınımızdan geçti ki kürklü elleriyle avcumun içine bir şey bıraktığını ben bile zor anladım. Gizlice baktığımda elimin içinde kâğıttan yapılmış bir çalığışu gördüm.

İşaret buydu, vakit gelmişti.

Derin bir nefes alarak kâğıt kuşu elbisemin kolunun içine tıktırdım. Harekete geçmek üzereydim ki müzik durdu ve gevezelik edenlerin sesi bir anda yerini şaşkın mırıldanmalara bıraktı.

Sihirli bir şekilde arttırılmış gizli bir ses, “Yüce Efendimiz ve saygıdeğer saray üyeleri,” dedi. “Ve muhterem konuklarımız. Bu yılın Kâğıt Kızlarının sergileyeceği dans gösterisi için lütfen sahneye doğru ilerleyiniz.”

O anda omuzlarımda bir el hissettim. Bayan Himura’nın boğuk sesi “Gel buraya, diğerleri çoktan giyindiler,” dedi.

Tabii ya. Madam Chu’nun bu gece için öğrettiği dans... İşte bunu tamamen unutmuştum.

Bayan Himura, itirazlarımı dikkate almaksızın beni diğer taraftaki balkona doğru sürüklemeye başladı. Aşağı tarafımıza kurulmuş olan sahnenin zemini o kadar parlaktı ki gözlerimi alıyordu.

Beni, diğer kızların beklediği, perdeyle kapatılmış bir bölmenin içine ittirdikten sonra “Çabuk kıyafetini giydirin şunun,” diye emretti hizmetçilere. Karşı koymaya çalışsam da kızlar etrafımı sarıp kıyafetlerimi çıkarmaya başlamışlardı bile. Üzerime dans kostümümüz olan çok katmanlı altın bir elbise giydirdiler. Hizmetçilerden biri, elini saçıma atınca topuzun örgüsü gevşeyiverdi. Saçlarımı tutmaya çalıştım ama küçük hançer aradan fırlayıp yere düştü. Işık yüzünden kenarları parlıyordu. Sonra da beni diğer kızların yanına doğru ittiren hizmetçilerin eteklerinin arasında gözden kaybettim.

Paniklemiştim ve tüm vücudumu ateş basıyordu.

Onlara vurarak “Lütfen!” dedim. “Ben dans edemiyorum. Gitmem gerek!”

Uzun eteğinin kenarlarını tutarak yanıma koşan Eira Hanımefendi, “Lei? Sorun nedir?” dedi.

Perdenin diğer tarafındaki çalgıcılar şarkıya başlamışlardı ve müzikle birlikte kalabalığın homurdanmaları da kesilmişti.

Eira Hanımefendi, gülümseyerek “Gerilmene lüzum yok. Dans yeteneğini nasıl geliştirdiğini ben biliyorum. Kendinle gurur duymalısın,” dedi.

Ne dediğini güçlükle duyuyordum çünkü gözlerim hançeri arıyordu. “Ben... bir şey düşürdüm de,” dedim.

“Gösteriden sonra onu almak için hayli vaktin olacak.”

“Hanımefendi, hemen almam lazım. Lütfen...”

Ve nihayet bakışlarımı takip ederek hançeri gördü. Bir müddet şaşkınlıkla baktıktan sonra “Bu senin mi?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım.

Eira Hanımefendi, hızlı bir hareketle bıçağı yerden aldı ve elbisesinin katları arasına ustalıkla sakladı. Ağzını o kadar sıkıyordu ki dudakları görünmez olmuştu. “Bunu yok edeceğim ve sen de aramızda bu diyalog hiç geçmemiş gibi sahneye çıkıp gösterini yapacaksın. Beni anladın mı, Lei-zhi?” dedi.

Saraya ilk geldiğim gece, Eira Hanımefendinin ismimin sonuna *zhi* eklemesinden gurur duymuştum. Ama şimdi bunu duymak içimi sızlatıyordu. Çünkü bunu bir saygı ifadesi olarak söylemiyordu şu anda.

Yerini bil, diyordu bana. Kim olduğunu iyi hatırla.

Parmaklarımı esnettim. Kim olduğumu çok iyi biliyordum ve onun istediği mükemmel Kâğıt Kızlardan biri olmadığımı kesindi.

Ona sert sert bakarak “Mektuplarımı göndermeyi bile denemediniz, değil mi?” dedim.

Gözlerini kırptırmakla yetindi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedikten sonra arkama dönüp kızların arasındaki yerimi aldım.

Bir süre sonra müzik farklı bir tonda çalmaya başladı ki bu bizim sahneye girişimiz için bir işaretti. Sırayla sahneye çıktık, kollarımızı başımıza doğru kaldırdığımızdan elbiselerimizin kat kat kolları yüzlerimizi gizliyordu. Ve içimizden birinin gizlediği başka şeyler de vardı: yıkılmış bir kalp, sancılı bir göğüs ve uğruna mücadele ettiği her şeyi kaybettiğini bilme hissi...

OTUZ BEŞ

Madam Chu, bu geceki dans gösterisinin yeni yıl için arınmanın başka bir sembolü olduğunu söylese de bence bu, Kralın bizi konuklarına sergileme yöntemlerinden sadece biriydi.

Dansın her yeni etabına geçtiğimizde elbiselerimizin katlarından biri düşüyordu. Çıkardığımız her bir parçayı dikkatle havaya atmamız konusunda sıkı bir eğitim almıştık. Attığımız kumaşlar havada parıldayarak görsel bir şölen sunuyordu izleyenlere. Tüm katların altında incecik bir gömlek vardı ki neredeyse içimizi gösterecek kadar şeffaftı. Grubumuzun en iyi dansçısı olan Wren, bu son sahnede elbisesinin son katını Krala sunmak için seçilmişti, ancak onun yokluğunda bu rol Chenna'ya verilmişti. Işıklar altında parlayan koyu teniyle zarifçe süzülerek sahne boyunca ilerledi. Kalabalığın mest olmuş gözleri onun üzerindeydi. Görevini başarıyla yaparak kumaşı Kralın dizinin tam üzerine oturtmayı başarmıştı ama Kral ona değil, bana bakıyordu. Parlak ve tehlike saçan gözlerini bana dikmiş, neredeyse tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümseyerek beni süzüyordu.

İçim öfkeyle doluydu. Artık bir silahım olmayabilirdi ama yumruklarım vardı. Wren, gece derslerimiz boyunca kasıklara sağlam bir yumruğun nasıl atılacağını gayet iyi öğretmişti bana. Bu, Kralı alt etmek için yeterli değildi belki ama her zaman üzerinde taşıdığı hançeri bulup ona saplamam için gereken süreyi verebilirdi bana.

Kalabalığın alkışları arasında sahneyi terk ettik. Perdenin arkasına geçer geçmez hizmetçi ordusunu geçtim ve diğer kızların meraklı bakışlarını umursamadan üzerimdeki incecik gömlekle salona doğru koşturdum. En azından, az önce üzerimde olan gülünç kıyafetten daha rahat hareket edebiliyordum şu anda.

Adımın söylendiğini duyduğumda fazla uzağa gidememiştim.

Aoki peşimden gelmişti. Nefes nefese “Neler oluyor Lei?” diye sordu. “Neden elbiselerini tekrar giymedin?” Danstan dolayı yüzü kızarmıştı ve zümrüt gözleri ışıldıyordu. Göz alıcı bir kraliçe gibiydi.

Ona sarılırken kulağına “Seni seviyorum Aoki,” diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. Yüzüme şaşkınlıkla bakarken “Lei? Neler oluyor, anlatmayacak mısın?” dedi.

“Sadece Krala mutlu yıllar dilemek istiyorum.”

“Ama...”

Şaşkın bakışları arasında onu alnından öptükten sonra, göz yaşlarımın aktığını fark etmesin diye aceleyle ondan uzaklaştım.

Niçin gittiğin hakkında hiçbir fikri olmayan birine elveda demek ne kadar da acı vericiydi.

Kral hâlâ balkondaydı, hizmetçiler etrafında dört dönüyordu. Yavaşça ona yaklaşırken yüzüme hissettiğimden

çok daha sakin bir ifade yerleştirmeye çalışıyordum ancak bakışlarını üzerimde hissedince hafiften titremeye başladım. Beni görünce hizmetçileri gönderdi yanından. Arkasında duran Naja'nın dudakları muzipçe kıvrılmıştı. Hemen yanlarındaki General Ndeze ise bir grup kıkırdayan fahişe ile eğlenmekle meşguldü. Onu oyalayan grubun başında uzun, parlak saçlarıyla Zelle vardı. Kafasını benim olduğum tarafa çevirip bana baktı ve güçlükle fark edebildiğim bir şekilde kafasını salladı.

Kral, "Lei-zhi," diyerek selamladı beni. Işıklar, yaldızlı boynuzlarını parlatıyordu.

Diz çökerek "Kralım..." dedim. Sesimin titrememesi için uğraş veriyordum ama ses tonum bana bile çok sert, kısık ve yabancı gelmişti. "Bizi daha evvel defalarca kez cırlıçılak görmüş olsanız da umarım gösterimizden hoşlanmışsınızdır."

Bir an duraksadıktan sonra keskin bir gülümsemeyle "İzleyenlerin hiçbirinin aynı ayrıcalığa sahip olmadığını bilmek durumu daha da zevkli hale getirdi tabii," dedi. "Sevgilin bu gece burada olsaydı durum senin için farklı olurdu tabii ki, öyle değil mi?"

Kalbim deli gibi atsa da alnımı kırıştırarak safa yatmaya çalıştım. "Bağışlayın Kralım ama neden bahsettiğinizi anlayamadım. Benim tek sevgilim işte burada." Bunu yapmak beni iğrendirse de ona sokuldum ve titreyen parmaklarımı onun göğsüne koydum.

Arkasında duran Naja ileri atıldı ancak Kral, elini kaldırarak onu durdurdu.

Gözlerimi ona sabitleyip "Birlikte olduğumuz gecelerde size karşı yeterince dürüst olamadım Kralım," diye devam ettim hızlıca. "Ben... çok korkmuştum. İlk başlarda bu hayatı istemediğimi itiraf ediyorum. Ancak adamakıllı ilk gecemizden sonra hislerim tamamen değişti. Arzularım da..." Bir elim hâlâ göğsündeydi ve diğerini önce boynuma

götürdüm, ardından yavaş hareketlerle göğüslerime, oradan da daha aşağılara doğru kaydurdım.

Kral, sessiz bir şekilde beni izliyordu.

“Lütfen,” dedim. “Baş başa olabileceğimiz bir yerlere gidebilir miyiz? Duygularıma hakim olamıyorum artık. Onları sizinle beraber keşfetmek istiyorum Kralım. Yalnızca sizinle.”

Birkaç saniye boyunca ifadesiz bir suratla bana baktı. Nihayet yaramaz bir sırıtiş belirdi yüzünde ve “Yola geleceğini biliyordum, Lei-zhi,” dedi. Parmaklarıyla kolumu sıkıca kavrayarak “Bahçelere gidelim o zaman. Yeterince gizli bir yer bence,” dedi.

Balkondan aşağı inen merdivenlere yönelmiştik. Birkaç hizmetçi ve asker arkamızdan koşturdu ancak Kral onları geri gönderdi.

Naja, dikilmiş kulaklarıyla ileri atılarak “Kralım...” diyordu ki Kral, “Bizi yalnız bırak,” diyerek lafını ağzına tıktı.

Biz merdivenlerden inerken beyaz tilki gümüş gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Onun görüş alanından çıktığımızda dahi bakışlarının hâlâ üzerimde olduğu düşüncesi beni titretiyordu.

Kral ile birlikte büyülü bahçelerin derinliklerine kadar ilerledik. Banyan ve katsura ağaçlarının iç içe geçerek oluşturduğu yapraklı tavanlara sahip bahçeler, Han’ın tipik tarzına göre daha ağaçlıklı ve vahşilerdi. Ardımızda kalan salondan gelen ışıklar zemini yer yer aydınlatıyordu. Taşlık bir yol bahçenin içinden geçiyordu ve etrafımız karanlık olsa da çeşitli bitkilerin orada oıuşuyla bize rengarenk bir görünüm sunuyorlardı: gülhatmi çiçeklerinin pembe yaprakları, kobalt mavisi orkideler, itboğan cinsinden sarı çiçekler. Nilüferlerle dolu bir gölete giden yolu takip ettik. Havada tatlı denebilecek bir koku vardı.

Kral, bana dönerek “Nasıl sence?” diye sordu.

“Güzel,” dedim.

Tüm bu süre zarfında kolumu hiç bırakmamıştı. Suyun kıyısına geldiğimizde, beni çenemden kavrayarak iyice yakınına çekti ve “Öyle, değil mi?” diye mırıldandı. Gülümseyerek bana yaklaşınca beni öpecek sandım ama dudaklarını alaycı bir biçimde bükerek “Güzel bir yalan,” dedi.

Bir anda panikleyip geri çekilmeye çalıştım ama beni o kadar sıkı kavramıştı ki yerimden kıpırdayamadım. “Ne... demek istiyorsunuz?”

Cümlemi zar zor tamamlamıştım ki kükreyerek boğazımı sıkmaya başladı. Yakınlarımızdaki bir kuş sürüsü ürkerek havalandılar. Kralın eline tırnaklarımı geçirerek nefes almaya çalışırken korkunç sesler gelmeye başlamıştı gırtlığımdan.

“İşte sen busun, Lei-zhi,” diye hırladı. “Ne sanıyordun? Beni kandırabileceğini mi? Ben Kralım!”

Tırnaklarımı bileğinin derisine geçirmeye çalıştım bu kez, ama insan derisinden daha kalın olduğundan bir sonuç elde edemedim. Boğazımı sıktıkça boynundaki kaslar daha da gergin hale geliyordu. “Siz kadınların derdiniz ne tanrılar aşkına? Benden çok daha aşağıda olan sevgililer için bacaklarınızı ayırıveriyorsunuz. Arzulandığını, sevildiğini hissedebildin mi bari? Boş versene. Sebep beni ilgilendirmiyor zaten. Önemli olan tek şey bunun cezası.”

“Seni... piç kurusu,” dedim zar zor.

Kükreyerek kafamı yakındaki bir ağacın gövdesine hızla vurdu. Hissettiğim acı ve şiddetli darbenin tesiriyle gözlerim kararmıştı. “Babanı ve o yaşlı vaşağı senin ölmeni izlesinler diye getirtmiştim buraya. Bunu biliyorsun, değil mi? Ama halka açık infazları ben gerçekleştiremiyorum maalesef.” Tüm dişleri görünecek şekilde sırttı. “Biliyor musun, böylesi daha iyi oldu aslında. Şimdi hiç acele etmeme gerek yok. Acı seni iyice tüketip, adını bile söyleyemeyecek duruma getirene kadar vücudundaki tüm kemikleri teker teker kırabilirim.”

Beni döndürüp bir kere daha ağaca vurdu. Çarpmanın tesiriyle dilimi ısırınca ağzım kanla doluverdi. Göz yaşlarım sel olmuş yanaklarıma akıyordu. Ama acı sayesinde tekrardan odaklanmış, neden burada olduğumu hatırlamıştım.

Ağzımdaki kanlı salyayı yüzüne tükürdükten sonra “Beni öldürebilirsin,” diye tısladım. Boğazımı fena halde sıkmaya devam ettiğinden kelimeler güçlkle çıkıyordu ağzımdan. “Ama bu onları durdurmayacak. Senin için geliyorlar.”

Anlık bir şeydi ama gözlerindeki kıvılcımı görmüştüm— korkmuştu. Ve bunun, onun için yeni bir duygu olduğunu anladım o anda. Sadece içinde bir yerlerde gizlenmişti şimdiye kadar. Tek yapılması gereken zihnine panik zerk edip, bu duygunun dışa vurmasını sağlamaktı.

Bir an için donup kaldı. “Biliyorsun. Kimler? Söyle bana! Kim bana karşı böylesi bir entrikaya cesaret ediyor söyle!”

Alnımdan gözlerime bir damla kan geldi ve gözlerimi hızla açıp kapayarak onu defettim. “Devam et. Haydi öldür beni. Asla söylemeyeceğim sana.”

Kulakları sağır eden bir böğürtüyle beni baş aşağı edip göletin içine soktu. Buz gibi sudaki ilk şokla birlikte, ağzıma ve gırtlığıma dolan suyun da etkisiyle nefesim tükenmek üzereydi. Çırpınıyordum ama Kral beni aynı pozisyonda tutmayı sürdürüyordu. Gözlerimin önü, fener tutulmuş gibi aydınlanmıştı. Kulaklarım patlayacak gibi nabzım atıyor, midem dalgalanıyor, kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, yumrukluyor, yumrukluyordu...

Derken beni yukarı çekti. Buz gibi hava dişlerimi titretirken öğürerek öksürüyordum.

“Kim?” diye sordu tekrardan. “Kedi Klanı mı? Hannos mu? Ne planlıyorlar?”

Alaycı bir şekilde gülümseyerek “Öğrenemedin ölmüş olacaksın,” dedim.

Beni tekrar suya sokacağını biliyordum ama bu, yine de işimi kolaylaştırmadı. Kral, kafamı suya sokar sokmaz burnuma su dolmuştu. Bu kez beni ilkinde nazaran daha uzun tuttu suyun içinde. Karanlık beynime nüfuz edip, beni uykuya itmeye çalışan bir sersemlik hali zihnimi ele geçirene kadar kaldım içerde. Bir parçam yenilgiyi kabul edip ölmek istiyordu ama diğer yanım,—güçlü parçam—umutsuzca karşı koymaya çalışıyordu.

Kral, beni sudan çıkarıp yere indirdi bu kez. Toprak sertti ve her şey donmuştu. Tırnaklarımla toprağı kazıyıp işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Kendimi biraz toparlar gibi olmuştum ki karnıma sert bir tekme yedim ve sarsılarak yere serilirken acı bir şekilde çığlık attım. Göğsümdeki ağrıya bakılırsa kaburgalarımın en az biri kırılmış olmalıydı.

Bir tekme daha atsa kalbim paramparça olurdu herhalde.

Üzerime çullanıp “Son kez soruyorum, Lei-zhi,” dedi. Gözlerinde koyo partisindeki deli bakış ve öfke olsa da yavaş ve sakin bir şekilde konuşuyordu. “Eğer bana bildiklerini anlatmazsan, salona dönüp baban ve vaşak kadını buraya getirir, gözlerinin önünde gebertirim onları. *Bu*, konuşman için yeterince teşvik edici olur, öyle değil mi?”

Homurdanarak çırpındım ancak tüm ağırlığını üzerime verdiğinden bir işe yaramadı. Ben de bir işe yaramamıştım. Zaten nasıl olup da kazanabileceğimi düşünmüştüm ki? Kralına karşı gelen zayıf bir Kâğıt Kız?

Derken...

Donmuş çimleri çiğneyerek gelen birinin sesi geldi bir anda. Bağırıyor, giderek yaklaşıyordu. Kral, irkilerek o tarafa baktı. Dönerek gelen bir bıçak, kafasını kaldırır kaldırmaz sağ gözüne saplandı ve dibine kadar girdi.

OTUZ ALTI

Kral, yüzünden kanlar fışkırarak üzerimden kalkarken Zelle, bulunduğumuz yere doğru koşarak “Bitir işini!” diye bağırdı.

Hemen arkasında Naja vardı.

Beyaz tilki şaşırtıcı şekilde hızlıydı. Elbisesinin ön tarafı çözülmüş, arkasında sallanıyordu. İki sıçrayışta Zelle’i yakaladı ve pençeye benzeyen tırnaklarını boğazına dolayarak boynunu kırıverdi.

Çıkan çatırtı sesi korkunç ötesiydi.

Ayağa fırladım. Zelle yere yığılırken Naja bakışlarını bana çevirdi. Uzaktan sesler geliyordu—çarpmış kılıçlar, çığlıklar ve derinden derine gelen bir yangın sesi—ve göğü turuncu ve kırmızıya boyayarak yükselen alevleri görebiliyordum.

Yüzen Salon alevlere teslim olmuştu ki bu da sarayın saldırı altında olduğunu gösteriyordu.

Bunun idrakine varmak, beni derinden yaralamıştı çünkü çuvalamıştık.

Bakışlarımı Naja’ya sabitledim. Ona bakmak, öfke, nefret ve acının yanı sıra Zelle’in son sözlerini getirdi aklıma.

Bitir işini!

Aniden Krala doğru hareketlendim. Yerler onun kanıyla ıslanmıştı. Ayaklarım kaydı ama düşmek işime yaradı ve onun yanına daha hızlı bir şekilde ulaştım. Çarpılmış bir yüz ve titreyen ellerle gözüne saplanmış bıçağa uzandı ancak ben daha hızlıydım. Bir çığlık atarak, kan deryasına dönmüş gözünden hançeri çıkardım ve boğazına sapladım.

Şaşkınlık. İlk yüz ifadesi buydu.

İkincisi ise öfke.

Çırpınıyordu ancak kabzaya sıkıca yapışmıştım. Tüm vücudumu ittirerek bıçağı daha da derine sokmayı başardım. O anda ikimiz de düştük. Uzağa fırlayacak gibi olsam da bıçağı bırakmadım ve göğsünün üzerine yığıldım. Tüm ağırlığımı vererek hançeri dibine kadar sapladım. Çıkardığı sesler korkunçtu —bir bebek gibi aguluyordu. Bir yandan kıvranıyor bir yandan da saldırmaya çalışıyordu. Ellerini baştan savma bir şekilde sallamasına rağmen, darbelerinde hâlâ güç vardı ve vücuduma isabet eden her yumruğumda kırık kaburgam sızlıyordu. Ama dişlerimi sıkıp bıçağı tutmayı sürdürdüm.

Kralın gözlerinin biri mavi iken diğeri kıpkırmızı olmuştu.

Vahşi bir hayvan gibi hırıldayarak bıçağı boğazı boyunca itirmeye başladım. Bir kemik ya da kırıkdağa takıldığından güçlükle hareket ediyordu ama zorlayarak canlı dokuları parçalayıp kemikleri çatırdatmayı başardım. Kralın boğulma seslerinin dışında iğrenç ve yüksek perdeli bir ses daha duyuluyordu. İlk başta o sesi çıkaranın Naja olduğunu sandım ama o değildi.

Bendim.

O anda Naja'yı hatırladım. Nerede olduğuna bakmak için kafamı çevirdiğim anda üzerime atıldı ve kavisli pençeleriyle omuzlarımı sıkıca kavradı. Tuttuğu yerlerden kanlar fışkırıyordu. Beni yere fırlatıp tekme üstüne tekme

savurmaya başladı. Darbeleri o kadar hızlıydı ki kaçma fırsatı bile bulamıyordum. Doğru düzgün nefes almayı bırak, göremiyordum bile.

“Ondan uzak dur, seni kaltak!”

Wren...

Naja’yı üstümden kazıyana kadar onu göremedim ama yüzünü görür görmez küçük dilimi yutacaktım. Savaş kıyafetlerinin—mavi ceket ve pantolon—üzerine deri bir zırh giymişti ve gözleri Xia savaşçıları gibi—tıpkı tiyatronun altındaki gibi—beyazdı. Sırtına sabitlenmiş kınlardan iki kılıç çekti. Esen rüzgâr, ona ürkütücü bir görünüm kazandırıyor ve karşımda duran bu karanlık tanrıçaya saygıyla karışık korku duymamı sağlıyordu.

Naja, bir anlığına bocalamıştı. Sonra silkinerek kendine geldi ve “Krala senin olduğunu söylemiştim,” diye hırlayıp ileri atıldı.

Acımasız bir şekilde dövüşürlerken Naja’nın tüm hayvansı vahşiliği açığa çıkıyordu. Her zaman Kralın yanında duran sakın muhafız gitmişti sanki. Bir silahı olmayabilirdi ama vücudu o görevi görüyordu zaten. Dönerek kesikler atıyor, ısıyor ve pençelerini saplamaya çalışıyordu.

O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki takip etmek neredeyse olanaksızdı. Kanlar dökülüyor ve kemiklerinden ayrılan küçük et parçaları yere düşüyordu.

“Seni savundu,” diye devam etti Naja. Ağzı köpürüyor, yanağındaki bir kesik yüzünden tükürüğü pembeye dönüyordu. Wren’in saldırısını bertaraf ettikten sonra bir tekme savurdu ancak Wren bu darbeden kurtulmayı başardı. “Şuradaki altın gözlü sürtükle sevişerek ona ihanet etmiş olsan da Hannos’un onun için yaptıklarından sonra seni cezalandırmayacağını söylemişti bana. Şüpheleri vardı ama yine de umutluydu. Bu yüzden annen öldükten sonra seni evine yollamıştı. Klanına hak ettiği sadakati gösteriyordu.”

Wren'in kılıcı tuttuğu yerdeki parmak eklemleri beyazlamıştı. Kuşkucu bir kahkaha eşliğinde "Sadakat?" dedi. İleri doğru hamle yaparken kollarını kaldırıp kılıçlarını birleştirmişti.

Naja tam zamanında geri zıplayarak kurtuldu bu ataktan.

"O kelimenin ne manaya geldiğini bile bilmiyordu," diye haykırdı Wren.

"Peki ya senin insanların? Onlar biliyor mu?"

"Bildiklerini sanıyorlardı. Bu dünyada nadir görülen bir şey olduğunu acı bir şekilde öğrendiler."

"Ne kadar da tuhaf, değil mi? Şimdi onlar da başkalarına aynı gerçeği öğreten kişiler olup çıktılar işte. Söyle bana, tüm bu yıllar boyunca değersiz bir solucan klanına kendini adanmış olan bir iblise ihanet etmek nasıl bir duygu?"

Wren, başını eğerek bir darbeden daha kurtulsa da Naja çabuk bir hareketle dirseğini Wren'in böğrüne geçirerek onu sendeletti.

Hızlı hızlı solurken "Kahpe!" dedi Wren.

Naja ise gülerek "Edepsiz Kâğıt orospu!" dedi. Wren'in doğadışı görüntüsünü incelerken kısık gözlerinde hafif bir korku var gibiydi.

Wren'in saldırısı sonrası bocalama sırası tilkideydi. Kılıçlardan biri Naja'nın omzuna inmişti. Yay şeklinde kan fışkırıyor ve beyaz kürkünü kırmızıya boyuyordu. Tıslayarak ileri atıldı ve elinin yan tarafıyla Wren'in çenesine öyle bir darbe indirdi ki çıtırtı sesini ben bile duydum. Wren'in kafası yana doğru döndü ve ağzından kanlar fışkırmaya başladı.

Şimdi ikisi de hızla soluyor ve savunma pozisyonunda kalmayı tercih ediyorlardı. Wren zırhının kol kısmıyla ağzını sildi. Naja o esnada büyümüş gözleriyle bana bakıp "Dikkat et!" diye bağırdı. Wren bana bakmak için döndüğünde kılıçlarını biraz aşağı indirdi ki bu da Naja'ya aradığı boşluğu sunmak

demekti. Ama ben Naja'nın niyetini harekete geçmeden önce anlamıştım. Yerinden fırlarken engel olmak için ona doğru hamle yaptım ve havada çarpıştık. Çarpışmanın etkisiyle kırık kaburgam iyice sızlamaya ve omzumdaki yaralardan daha fazla kan gelmeye başlamıştı. Bir yumruk salladım ama çok zayıftı ve beni alt etmesi çok sürmedi. Beni altına alıp kollarını kaldırdı, pençelerini boğazıma geçirmek üzereydi ki...

“Wren! Lei!”

Naja, koşarak gelen Kenzo'yu görünce afallayıp kaldı.

Kurt, kaslı bacaklarıyla oldukça hızlı hareket ediyordu. İki elinde de yanlamasına tuttuğu bambu çubuklar vardı ve uçlarından kan damlıyordu.

“Gidin!” diye kükredi. “Vakit kalmadı!”

Naja sinirli bir şekilde gülerek “Seni solucan sevice seni!” diye haykırdıktan sonra üzerimden kalkıp tekme ve yumruklarla Kenzo'ya saldırmaya başladı. Kurt, elindeki sopalarla ona karşı koymaya çalışıyor, Naja ittirdikçe toprağı kazıyarak geri sürükleniyordu.

“Gidin!” diye bağırıyordu yeniden.

Gözleri normal rengine dönen Wren tereddüt içindeydi. “Ama...”

“Gidin. Hemen!”

Wren, kılıçlarını kınına sokup elimden tuttu. Beni çekiştirirken omzumun üzerinden geriye baktım ve Kralın bedeninin kanla boyanmış çimlerin üzerinde cansız bir şekilde uzandığını gördüm. Tuhaf bir şekilde küçük görünüyordu gözüme. Sanki çok fazla içip sarhoş olmuş da kolunu bacağını sağa sola atmış gibi bir hali vardı. Boğazına sapladığım bıçak yerinde duruyordu.

Derin bir nefes bıraktım.

Bitmişti işte.

Ben yapmıştım.

Kral ölmüştü.

* * *

Wren, beni Yüzen Salonun olduğu istikamete doğru götürürken Naja ve Kenzo'nun hırıltıları ve bağırışma sesleri de giderek azalıyordu. Ağaçlar seyrekleşmeye başlamıştı ki salon tamamen görünmeye başladı. Alevler, parıltılı bir altın kubbe gibi binayı tamamen sarmıştı. Sağdan soldan hâlâ muharebe sesleri geliyordu: metallerin çarpışması, toynak gürültüsü, çığlıklar ve bağrışmalar.

Usta Tekoa'nın kehaneti doğru çıkmıştı. Duman ve alevlerin sardığı saray, damarlarında ateş dolaşan bir kız tarafından yok edilmişti.

Koşarken “Ne oldu?” diye seslendim Wren'e.

“Deşifre olduk,” diye bağırdı. “Biri bizi satmış olmalı. Kralı tam zamanında hakladın.” Elimi biraz daha sıkarak “Başardın Lei. Onu öldürdün,” dedi.

“Ama saraydakiler kimlerin bu işte parmağı olduğunu biliyor artık! Şimdiye kadar yaptığın her şey ve bu işi gizli tutmak için harcadığın çaba—”

“Bunun için sonra endişeleniriz.”

“Ve sen neden buradasın? Geri dönmemeliydin, Wren. Bu riski almamalıydın.”

“Tabii ki gelmeliydim. Senin güvende olduğundan emin olmak zorundaydım.”

Bahçelerin köşesine ulaştığımızda zemin, taşlı bir yola dönüştü. Göl, yükselen alevleri yansıtarak parlıyordu. Sıcaklığın etkisiyle hareketlenen balıklar zıplıyor ve suyun yüzeyinde dalgalanmalar oluşturuyorlardı. Gölün içinde cesetler vardı ve ben, onlardan birinin babam veya Tien olmaması için dua

ederek, korku dolu gözlerle onları süzmeye başladım. Kenzo, onları güvende tutacağına dair söz vermişti bana ama Naja ile dövüşürken bunu nasıl yapacaktı ki?

Nefes nefese “Babam, Tien...”

“Onlarla ilgileniyorlar,” diyerek beni rahatlatı Wren.

Gölün doğu kıyısına doğru ilerliyorduk. Sonunda bir nebze de olsa nefesim düzelmmişti ama olayın şokunu yavaş yavaş üstümden atmamla birlikte yaralarım tekrar ağrımaya, yanmaya ve zonklamaya başlamıştı. Her adımda acım katlanıyordu ama dişlerimi sıkarak bunu Wren’e belli etmemeye çalışıyordum.

“Nasıl kaçacağız buradan?” diye sordum.

Wren, sağa sola bakınırken alevler yüzünü parlatıyordu. “Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiysem öyle. Kanatlarla.”

Kolumu çekiştirerek beni çalılıklara doğru götürdü. Elimizle birbirine geçmiş olan dallara vurarak yolumuzu açmaya çalışıyorduk. Engebeli zemin, kökler yüzünden koşmamızı iyice zorlaştırıyordu. Takılmamaya özen göstererek adımlarıma odaklanmışım.

İblisi görmeden önce duydum: Dev akciğerlerin derin gümbürtüsü. Wren seslenince boğuk bir ses, “Onu buldun mu?” diye karşılık verdi.

Bir koruluğa ulaştığımızda “Evet,” dedi Wren. “Merrin-Lei ile tanış.”

Kocaman bir kuş, bizi kanatlarıyla selamlarken, orada sıralı halde bulunan manolya ağaçlarının yapraklarını sağa sola savurmuştu. Zeki bir yüze sahip baykuş formundaki bu iblis, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüdü. Keskin turuncu gözleri ve tüylü bir gagası vardı. Bayan Himura gibi insansı uzun kollara ve tüm kuş formlarında bulunan tuhaf kanatlara sahipti. Dirseklerini yere koyarak kanadını bize doğru uzattı. Alanın darlığı yüzünden kanadının yarısını uzatabilmesine

rağmen kanat açıklığı muazzamdı. Tüm tüylerinin ucu siyahtı. Her yerinden güç fışkırıyordu ve yanma yaklaştıkça daha da uzuyor gibi görünüyordu.

“Merrin?” dedim.

Yapmacık bir şekilde eğilip beni selamlarken “Hizmetinizdeyim, güzel kız. Ama tanışma faslı için acele etsek iyi olacak sanırım,” dedi. Kafasını eğip sağı solu dinledi ve “Birileri geliyor ve bunun karşılama komitesi olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

Kanadını iyice yere sermişti. Wren, beni kolumdan çekerek önce kanada ardından da kuşun sırtına çıkardı. Tüyleri yumuşacıktı, bu yüzden adımlarımı korkarak atıyordum.

Merrin, kahkaha atarak “Bu kadar nazik olmana lüzum yok, tatlım. Akşam yemeğinde yemek için yakaladığım fareler senden daha ağırdı,” dedi.

Wren, arkama geçerek bacaklarını benim etrafıma doladı ve ellerini uzatarak Merrin’in tüylü boynunu kavradı. “Hazır mısın Lei?”

Ben cevap vermeden önce ani bir hareketle sarsıldık.

Bağrıışmalar ve ayak sesleri geliyordu. Tepemizden bir ok yığını geçti.

Merrin, kasları titreşerek havalanırken, beni aşağı doğru bastırıp “Sıkı tutun!” diye bağırdı Wren.

Havalanmıştık ve altımızdaki ağaçları hızla kat ediyorduk. İkinci bir ok dalgası üzerimize doğru geliyordu ki Merrin çevik bir hareketle yana yatarak onlardan kurtuldu. Oklardan birinin ucu yanağıma sıyrıp geçmişti. Merrin’in kanatlarından biri, ağaçlara hafifçe sürtüyordu. Sıkı bir viraj aldıktan sonra, yükseklik kazanmak için hızla kanat çırpmaya başladı. Birkaç saniye içinde o kadar yükselmiştik ki başımız bulutlara değecekti neredeyse.

Her zaman uçmak ve rüzgâr akımlarında dans etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiştım. Ama şimdi, hakikatin hiç de hayallerimdeki gibi olmadığını görüyordum. Merrin, havada hızlı bir şekilde süzölürken Wren ve beni fena halde sallıyordu ve her an sırtından kayıp düşme korkusuyla tüylerine iyice yapıştım.

Saray, artık uzaklarda kalmış bir ışık ve ateş kümesi gibi görünüyordu. Üzerime büyük bir rahatlık çöktü o anda.

Özgürdük.

O anda Wren, “Sağa bak!” diye bağırdı.

Başımı dediği tarafa döndürünce Ay kastından bir grup kuş formunda iblis gördüm. Sayıları yirmiden fazlaydı. Şahin, karga, akbaba, kartal ayırt edebildiklerimdi. Bütün iblis formları arasında kuşlar, tüyleri ve gagalarını insansı biçimle harmanlayan karışımlarıyla en garip dış görünüşe sahip olanlardı ve şimdi bu kadar çok sayıda kanatlı kolun açılıp kapandığını görmek, içime iyice korku salmıştı.

Üzerlerinde yolcu olmadığından, oldukça hızlı bir şekilde yaklaşıyorlardı. Bu kuşlar, Merrin kadar iri olmasalar da bütün zerreleriyle *biz yırtıcıyız* diyorlardı. Parlayan sarı gözler; gagalı, kanca uçlu kursaklar; gövdelerine bağlanmış zırhlar ve bıçaklarla donatılmış pençeleriyle oldukça ürkütücü görünüyorlardı.

Merrin “Bu pislikler mi geldi?” diye tısladı.

Wren, kulağıma doğru “Tsume!” diye bağırdı. “Kralın seçkin kuş savaşçıları.”

“Ve tabii ki,” dedi Merrin, “onlara katılmam için başımın etini az yemediler. Bir baykuş kaç kere hayır diyebilir, değil mi ama?” Kısa bir duraksamanın ardından “Bunun için üzgünüm kızlar,” dedi ve kanatlarını içe doğru çekti.

Bu kez baş aşağı gidiyorduk.

Yere çakılacak gibi giderken rüzgâr yüzümü kırbaçlıyor, midem alt üst oluyor ve göz yaşlarım donmuş cildimin üzerinde akmaya çalışıyordu. O kadar hızlı düşüyorduk ki ellerimden biri Merrin'in tüylerinden kaydı. Rüzgâr beni çekiştirip devirmek istiyor gibiydi. Wren, çevik bir hareketle kolumu yakaladı. Ellerini Merrin'in sırtının yanlarına iyice gömdükten sonra eğilmemi söyledi. Kargalar hemen arkamızdaydı.

Sarayın çatısına çakılmak üzereydik ama Merrin yavaşlamadı.

"Çarpacağız!" diye haykırsam da Wren de Merrin de cevap vermedi. Göz kapaklarımı sıkıca kapadım. Son gördüğüm şey, bir tapınağın kavisli saçaklara sahip çatısıydı.

Merrin, hiç vakit kaybetmeden dalışı sonlandırdı o anda. Hareketi o kadar ani oldu ki neredeyse fırlayıp gidecektik üstünden. Göğüs kafesim ve omzum yeniden sancımaya başlamıştı. İkimizin kolları da yuvalarından ayrılacak gibiydi ama tüylere tutunmayı sürdürdük.

Alt taraftan çarpma sesleri, acı çığlıklar ve parçalanın odun çatırtıları duyuldu. Tsume'nin bazı üyeleri bizim kadar çevik olamamıştı anlaşılan.

Korkulu gözlerle ardıma baktığımda kurtulanların müthiş bir hızla üzerimize geldiklerini gördüm. Grubun lideri olduğu anlaşılan şahin, kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir ses çıkardı. Birkaç saniye içinde yanıımızdaydı ve metal uçlu pençesini Merrin'in kanadına geçirmişti. Merrin acı bir çığlık atarak düşmeye başladı ama çok geçmeden kendini toparladı ve çatılar arasında zikzak çizerek kaçmaya başladı.

Şahin peşimizi bırakmıyordu. Diğer kuşlardan ve Merrinden küçük olduğu için en hızlıımız oydu. Bizi yine yakaladı ama bu kez pençe atmadan önce yanıımızda uçmayı sürdürdü.

“Kâğıtların üzerine binmesine izin verdiğin için utanmalısın arkadaş!” dedi yüksek sesle.

Wren kılıçlarından birini çekerken Merrin, gözünün ucuyla şahine bakarak “En azından o gülünç şapkayı takmıyorum...” dedi.

Şahin tıslayarak kanat çırpı, doğrudan üzerimize geliyordu. Metal kancalı gagasını Merrin’e saplama niyetindeydi anlaşılan. Ama Wren hazırlıklıydı bu kez. Bir eliyle Merrin’in tüylerini sıkıca tutmaya devam ederken diğer elindeki kılıcı kuşun gagasına doğru salladı ve kılıç, kuşun başındaki miğfere denk geldi. Biz keskin bir dönüş yaparken o da şaşkınlık ve sersemlikle ciyaklıyordu.

Çok geçmeden bir gümbürtü duyuldu. Şahin, bizim çarpmaktan son anda kurtulduğumuz tapınağa ait direğe çarpmıştı.

Merrin, çatılar arasında seyrederken, sarayın ışıkları ve şekilleri bulanık birer silüet gibi gelip geçiyordu yanımızdan. Tam önümüzde sarayın dış duvarları vardı ve Merrin bir kez daha son saniye manevrası yaparak çarpmaktan kurtuldu. Bizi takip eden kuşlar, kara taşlara son sürat çarpınca kırılan boyunlarından kırbaç şaklaması gibi sesler geldi. Ardıma baktığımda devasa bir karganın da bizim gibi tam zamanında manevra yaparak kurtulduğunu gördüm. Ama çok geçmeden en yakınındaki yere kondu. Omuzlarından birini fena çarpmıştı. Bizim uzaklaşmamızı izlerken arkamızdan öfkeli bir çığlık attı.

Altımızdaki manzara, karanlık bir bambu ormanına dönüşmüştü. Sarayın ışıkları olmadığından her yer zifiri karanlıktı artık. Merrin, ağaçların tepelerine yakın olacak şekilde alçak uçuş yapıyordu ama hiçbir Tsume üyesinin bizi takip etmediğini anlayınca kanatlarını açtı ve bizi tekrar bulutların hizasına çıkardı.

Etrafımızda sadece beyaz bir sis kümesi ve ürkünç bir sessizlik kaldığında “Ah tatlım,” dedi Merrin, “Artık beni aralarına almak için daha fazla yalvaracaklar.”

Öyle titrek bir kahkaha attım ki Merrin’in tüyleri titreşti. Bulutların içinde nemli bir hava olduğundan yüzümde boncuk boncuk damlalar vardı ve o anda aklıma üzerimde sadece ince dans gömleğimin olduğu geldi. Altın renkli kumaş, benim ve Kralın kanları yüzünden kırmızıya boyanmıştı ve sırlısklamdı.

Wren, “Doğum gününü kutlamak için iyi bir zaman mı?” diye sorunca tekrar güldüm. Dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı ve ciddi bir şekilde “Onu yanında getirdin, değil mi?” diye sordu.

Neyi kastettiğini anında anlamıştım ve “Evet,” diye yanıtladım.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. Sıcacık nefesi buz gibi tenime iyi geliyordu.

“İndiğimiz zaman açarsın artık.”

Merrin’in kanat çırpmalarıyla sarsılan kolyem, sanki durduğu yerde daha da ağırlaşıyor gibiydi. Bunca yıl, bugünü ve onun içinden çıkacak kelimeyi—geleceği, *dünyayı*—bekleyerek geçmişti. Ama şimdi, tadı kül ve ölüm gibi olan gökyüzünde uçarken, artık bunu bilmek istediğimden pek de emin değildim.

Saraydan sessizce çıkmamız gerekiyordu ama başaramadığımız için, Hannos ve müttefikleri açığa çıkmıştı.

Artık şüphe yoktu.

Bir savaş olacaktı.

OTUZ YEDİ

Merrin, saraydan uzaklaşana kadar uçmayı sürdürdü. Gökyüzü bulutsuzdu ve tepemizde kar bulutları birikmeye başlamıştı. Altımız ise zifiri karanlıktı. Bu civarda hiç yerleşim yeri yoktu ya da en azından ben göremiyordum. Wren, bana sarayın kuzeydoğusunda, Han ve Rain sınırındaki dağların eteklerinde olduğumuzu söylemişti. Fırtınalı hava akımları ve sivri tepeleri nedeniyle uçarak bile geçilemez namına sahip Kono Geçidindeydik. Bu gece bir sığınakta kaldıktan sonra, yarın Ang-Khen'deki Hannos kalesine doğru yola çıkacaktık.

En azından planımız bu şekildeydi şimdilik.

Merrin alçalmaya başlayınca “En kısa zamanda babama bir mesaj göndeririz,” dedi Wren. “Ne yapmamız gerektiğini sorarız. Evlerimizin ya da arazilerimizin bizim için güvenli olduğundan şüpheliyim artık. Zaten sarayın bildiği yerler hepsi de.”

“Ona babam ve Tien'in durumunu da sorar mısın?”

“Elbette. Ona bunu birincil önceliği yapmasını söyleyeceğim. Eminim güvendelerdir, Lei.”

“Saray, Kenzo’nun babanla birlikte olduğunu biliyor artık. Krala baş kaldırdığını da. Konseyi devralamayacak bu durumda.”

“Naja’yı öldüremezse tabii.”

Dişi tilkinin vahşi gözlerini ve tükenmek bilmeyen enerjisini getirdim gözlerimin önüne. Bir dövüşten asla mağlup ayrılamazmış gibi geliyordu bana. Ama aynı anda Kenzo da öyle geliyordu. Kralın yatak odasından çıktığımda beni taşırkenki hali geldi geldi gözlerimin önüne. Kürkünün ılıklığı, kaslı kollarının verdiği güven ve doğal kokusu...

Bu dövüşü kazansa iyi ederdi. Sadece bizim için değil, Zelle için de.

“Onu öldürdü.” Sözcükler ağzımdan çıktığı anda sesim titremeye başlamıştı, bu yüzden boğazımı temizleyip devam etmek zorunda kaldım. “Naja. Zelle’i öldürdü.”

Sessiz bir şekilde “Biliyorum,” diye yanıtladı Wren. “Cesedini gördüm.”

Gözlerim dolarken “Bana karşı hep iyi olmuştu,” diye mırıldandım. “Krala ilk gidişimde korktuğum zaman, Azami Hanımefendinin odasında beni yakaladığı zaman ve en son Kral beni öldürmek üzereyken beni kurtaran hep oydu. Ama ben onu kurtaramadım.”

Yüzümü Merrin’in tüylü boynuna bastırıp sarsıla sarsıla ağladım.

Ormana yaklaşırken hayvan sesleri duyulmaya başlamıştı. Merrin alçak uçuyordu. Karanlık yüzünden pek bir şey seçilemiyordu ama Merrin bizi hiç sarsmadan indirdi. Bir açıklıktaydık. Ötmeye benzer bir ses çıkardı ve ona cevaben biraz uzağımızda birkaç ateş yandı. Keçeleşmiş bitki örtüsü sayesinde yarısı dağdan oyulmuş gibi görünen, terk edilmiş bir tapınağın kocaman silüetini aydınlatıyorlardı. Tapınağın yan tarafında bulunan göl hafifçe parlıyordu.

Wren ile ben Merrin'in sırtından indik. Yere ayak bastığımda yana doğru sendeledim. Hâlâ yana savruluyor gibi hissediyordum ve onun tüylerini kavradığım yerlerim fena halde sancıyordu. Ağrılar yüzünden kıpırdayacak halim olmasa da beni kaldırmak üzere elini uzatan Wren'e zoraki bir şekilde tebessüm edip doğruldum.

"Ben iyiyim," dedim. "Sahiden bak."

Merrin, "Sözlerimi geri alıyorum canlarım. Siz kesinlikle fareden daha ağırsınız. Saray yemekleri sizi semirtmiş. Umarım yanınızda biraz yiyecek getirmişsinizdir," dedi.

"Aslında," dedi Wren, "getirmeliydik. Burada ne kadar süre saklanacağımızı bilmiyorum."

Merrin, "Seçkin bir savaşçı grubu olduğumuzu unuttun galiba" dedi. "Avlanırsız olur biter."

"Ben bir savaşçı değilim," dedim.

Başını bana çevirerek "Tatlı kız," dedi "Sen Kralı öldürdün. İçimizdeki en büyük savaşçı sensin." Sonra da sırtarak "Ayrıca, yarı iblis olmadığından emin misin? Sanırım aynaya bakacak vaktin olmadı pek. Suikast yetenekleri ve ölümcül bir tehlikeye sahip olduğunu göremeyen saraydaki ahmaklar düşünsün onu da, boş ver," dedi. "Aslında şeye benziyorsun... küçük bir pandaya."

Nazik değerlendirmesi için ona teşekkür etmeden önce, duyduğumuz ayak sesleri yüzünden etrafa bakınmak zorunda kaldık. Karanlık ağaçların altından, fenerler yüzünden yüzlerinde sarı renkte parıltılar oluşmuş üç figür çıktı. Biri, Kâğıt kastından, ince suratlı, çekik gözlü bir erkekti. Diğer ikisi ise leopar ikizlerdi ve yaşça benden küçük görünüyorlardı. Kedilere has sinsi yürüyüşle yaklaşırlarken kuyruklarını sallıyorlardı. Birbirinin aynısı benekli kafaları, kısa, siyah çizgili burunları ve yuvarlak kulakları vardı.

Kız olan leopar, koşmaya başlarken “Wren! Merrin!” diye bağırdı. Wren’e sarıldıktan sonra kollarını Merrin’in boynuna doladı ve “Geciktiniz! Çok endişelendik,” dedi.

“Umarım sorun çıktığından dolayı gecikmemişsinizdir,” dedi kardeşi.

Wren, erkek leopara bakarak “Korkarım öyle oldu,” dedikten sonra beni öne doğru çekerek “Ancak asıl amacımıza ulaştık ve bunun için Lei’ye bir teşekkür borcumuz var,” dedi.

Leopar oğlan, büyümüş gözleriyle bana bakarak “Kral öldü mü?” diye sordu.

Sorusunu yanıtlamadan önce titrek bir nefes aldım. Üzerim Kralın kanıyla boyanmış olsa da bu sorunun cevabı benim için bile hâlâ inanılacak gibi değildi.

“Evet.”

* * *

Tapınağın saçaklarının altına doğru adım atarken ilk kar taneleri düşmeye başlamıştı. Üzerini yosun kaplamış göl, parlak bir şekilde önümde uzanıyordu. Feneri yere indirip geniş taş merdivenlere oturdum ve leopar kızın—adı Willow’du—ödünç verdiği kürk paltoya daha da sıkı sarıldım. Tapınak, yüzyıllardır terk edilmiş gibi görünüyordu. Yabani otlar ve kır çiçekleri, kayayı çatlatarak filiz açmışlardı ve kuşlar, direklerle ve çatıya yuva yapmışlardı. Tapınağın duvarlarından birinde büyük bir banyan ağacı yükseliyor ve binanın üzerinde koruyucu bir kalkan gibi duruyordu.

Omuzlarımın acısına aldıriş etmeksizin boynumdaki kolyeyi başımın üzerinden çıkardım. Kolyemin altın kabuğı kırılmamıştı ve hâlâ kusursuz görünüyordu. Dikkatli ve düzgün bir şekilde mahfazasını ikiye ayırdım.

Yapıldıktan yıllar sonra, içindeki sır nihayet bana açık oluyordu.

Bir anlığına sessizce baktım. Sonra istem dışı küçük bir kakhaha kaçtı ağzımdan. Göz yaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Çünkü içine siyahın en yumuşak tonuyla yazılmış olan o tek kelime o kadar harikaydı ki hiç tahmin edemeyeceğim bir mucize desem yeri ydi.

Uçuş.

Bir müddet öylece oturduktan sonra kolyenin kapağını kapayıp tapınağa koştum. Yarı gülüp yarı ağlarken, durmaksızın Wren'in adını tekrarlıyordum. Çünkü Wren benim için buydu—kanatlar. Evet, o benim kanatlarımdı. Ve sevgisiyle o kanatları nasıl kullanacağımı güzelce öğretmişti bana. Beni bunaltan her şeye karşı nasıl savaşacağımı, tıpkı bu gece yaptığımız gibi havalanmayı, havada süzölmeyi ve uçmayı... Krallığı güvenli kılmak istiyorsak her gün yapmamız gereken şeyi... Hayatımızın geri kalanı için yapmaya devam etmemiz gereken şeyi... Parlak gökyüzü boyunca dans ederek uçmayı, her zaman birlikte yeni zirvelere ulaşmayı...

Savaş kapıda olabilirdi.

Ama bizim savaşacak kanatlarımız vardı artık.

SON BÖLÜM

Beyaz tilki, yanan bahçenin alevlerinin arasında, Kralının yanına çömeldi. Kurdun cansız bedeni arkasındaki kanlı toprağa yığılmıştı. Ama şu anda umurunda olan o değildi.

İki solucan kızın kaçmış olması da umurunda değildi. Bırak kaçsınlar ve kazandıklarını sansınlar, diyordu kendine.

En iyisini kendisi bilirdi.

Yaralarına dokunmamaya çalışarak elini Kralın bileğine götürdü ve atan nabzını hissetti parmaklarının ucunda. Zayıf olabilirdi ama kesinlikle atıyordu işte.

Yaşıyordu.

Tilki, Kralın yüzünü okşarken “Basit bir Kâğıt kızın seni öldüremeyeceğini biliyordum,” diye fısıldadı. Sonra ayağa kalktı ve bekleyen askerlerden birine hemen bir şaman getirmesini emretti.

YAZARIN NOTU

Bu sayfalardaki hikâye bir kurgudur ancak aynı zamanda bir sevgi eseridir. İkharâda yarattığım dünya için, en çok, yoğun bir kültür karışımına ev sahipliği yapan Malezya'da büyürken yaşadığım deneyimlerden ve karma bir etnik yapıya sahip olan kendimden ilham aldım. Bu haliyle, benim gibi biraz melez oldu hikâye de. Çok kültürlü bir evden geldiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum—ve sonsuza kadar da böyle hissetmeye devam edeceğim—ve bunun benim nüfuzumu ve bakış açımı şekillendirdiğini çok iyi biliyorum.

Bu hikâyeyi yazma fikri, özellikle YA kitapçılık adına, daha çeşitli romanlar için kişisel, derin bir özlem duymamdan kaynaklandı. Herkesin, özellikle de gençlerin, bitirdikleri hikâyelerde kendilerini bulmalarının önemli olduğuna inanıyorum—hikâyeyi kabullenme, yakınlık duyma, kendi hikâyeleri için ilham alma ve hayal güçlerini geliştirebilme açısından. Büyülü dünyaların kökleri kendi içimizde olsa dahi bireysel gerçekliklerimizin zengin çeşitliliğini yansıtan daha fazla kitap görmeyi çok isterim.

Bu, bana hitap eden bir hikâye oldu. Umarım siz de okurken keyif almışsınızdır.

YAZAR HAKKINDA

Genç yetişkin türü yazarı olan **Natasha Ngan**, kısmen yoga öğretmeni, kısmen de müzmin bir uykucudur. Çocukluğunun ve gençliğinin bir kısmı Malezya'da bir kısmı da Birleşik Krallık'ta geçmiştir. Çoğunlukla diğer insanlar anlamasın diye annesiyle Çince konuşmuştur. Cambridge Üniversitesi'nde coğrafya okuduktan sonra, moda blogcusu, sosyal medya danışmanı ve serbest yazar olarak çalışan Natasha, kısa süre önce Paris'e taşındı ve hep hayalini kurduğu gibi bir elinde not defteri diğer elinde şarap kadehi olduğu halde bir restorandan diğerine sürüklenmekle meşgul. İşin aslı, zamanını metroda kaybolarak ve Fransızcası ile yerlileri rahatsız ederek geçiriyor.